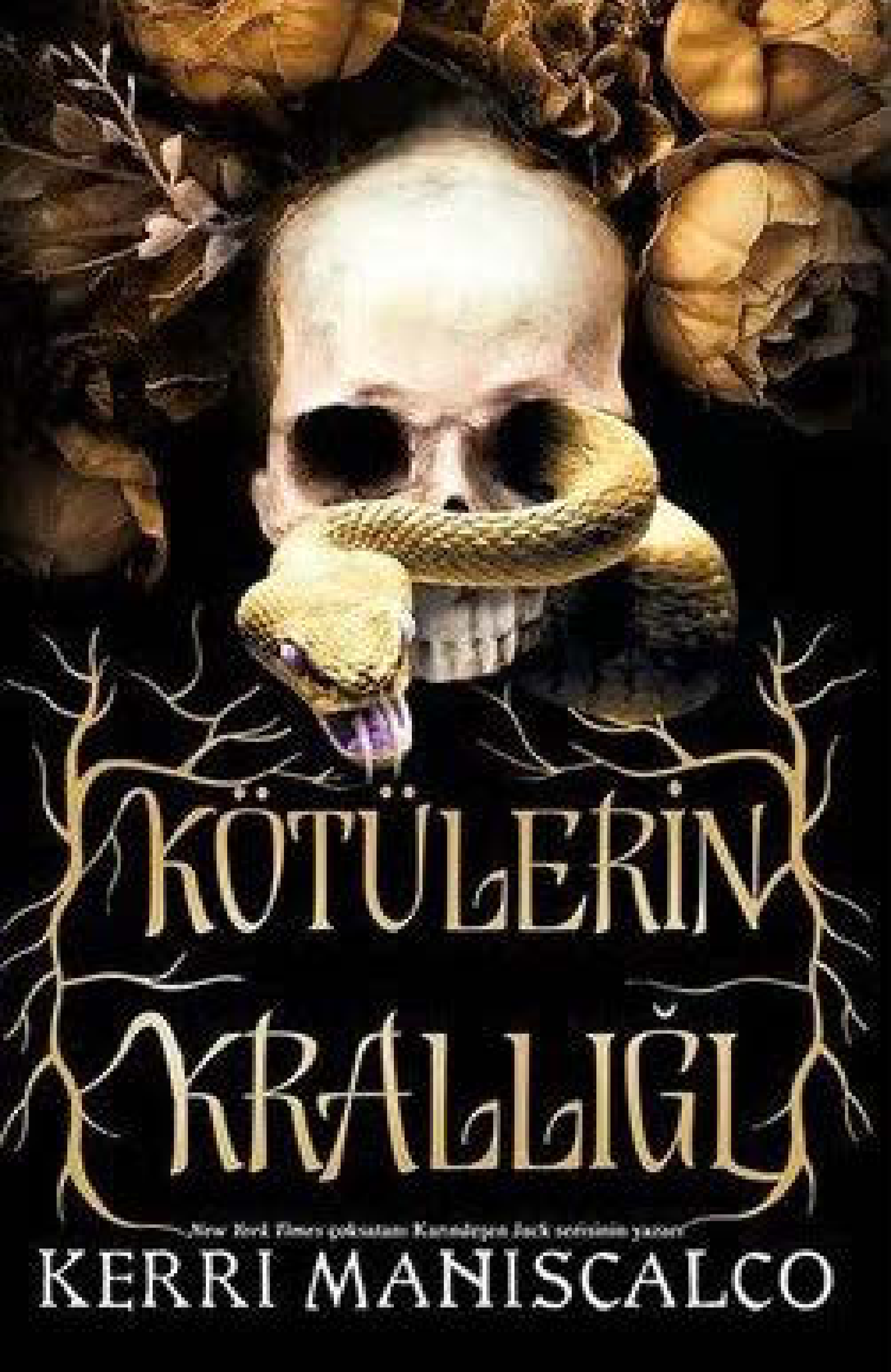
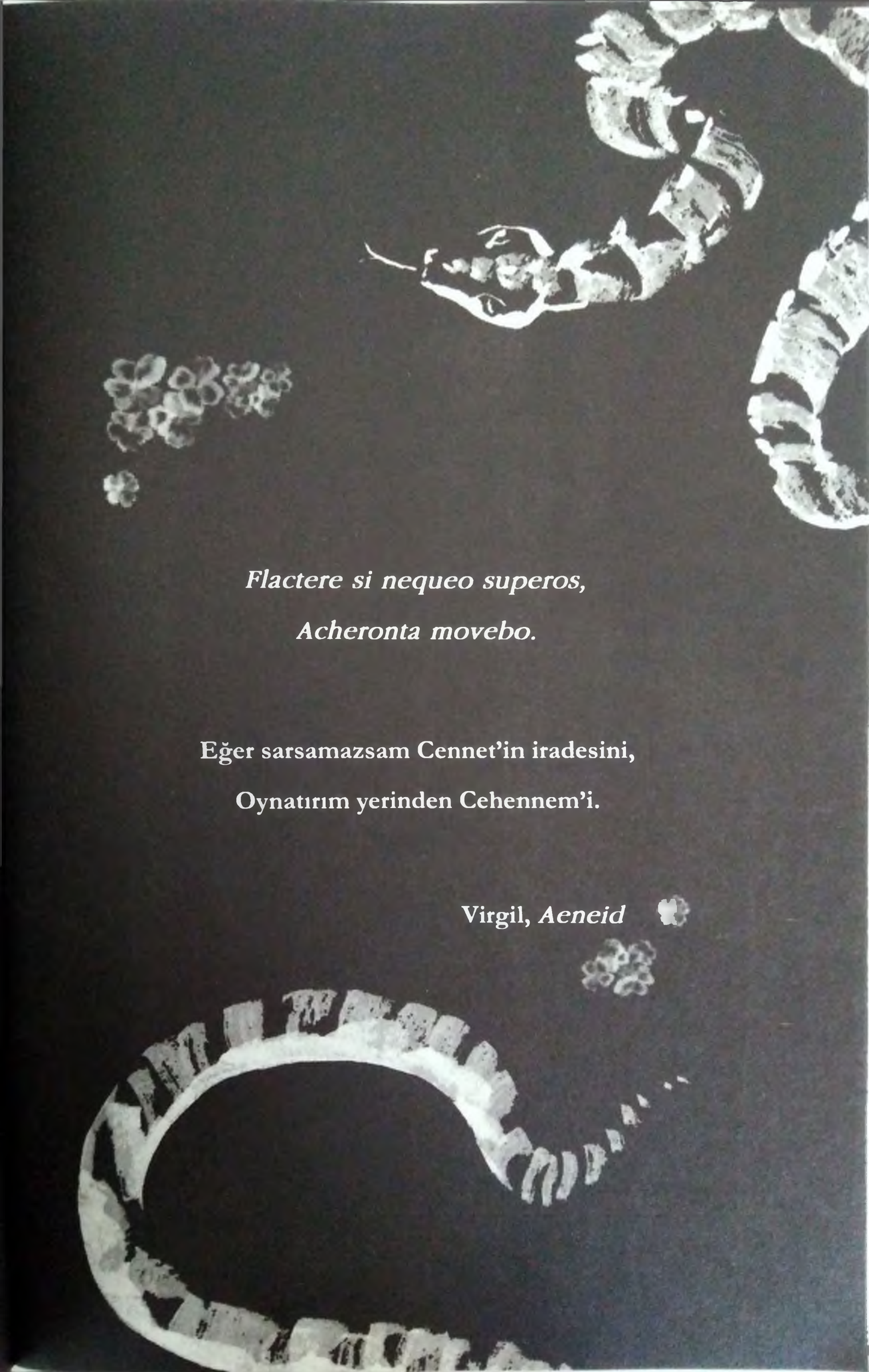

KÖTÜLERİN
KRALLIĞI
New York Times çoksatan Kuruntuya Son serisinin yazarı
KERRI MANISCALCO

Flactere si nequeo superos,

Acheronta movebo.

Eğer sarsamazsam Cennet'in iradesini,

Oynatırım yerinden Cehennem'i.

Virgil, *Aeneid*

GİRİŞ

Dışarıda rüzgâr, bir uyarı niteliğinde rüzgâr çanını tıngırdatıyordu. Uzakta dalgalar kıyıya çarpıyor; suların birbirine karışan telaşlı fısıltıları gitgide yükseliyor ve deniz, sanki felaketleri çağıran bir büyücüyü andırıyordu. Neredeyse on senedir tam da bu zamanlar hep aynı şekilde fırtına kopardı. Sırada, gaddar gökyüzünde elektrikten kamçılar misali şaklayacak şimşekler eşliğinde yükselecek gelgitten daha hızlı gök gürültüleri vardı. Şeytan intikam peşindeydi. Elinden alınan kudretinin karşılığında kan istiyordu.

Bu, cadılar tarafından ilk lanetlenişi değildi; son da olmayacaktı.

Nonna[1] Maria, şöminenin yanındaki sallanan sandalyesinden küçük ellerinde sımsıkı kavradıkları *cornetti*[2] ile onlara öğrettiği koruma büyülerini mırıldanan ikizleri gözlüyordu. Şiddetli rüzgârın uğultusuna aldırış etmeden, Vittoria ile Emilia'nın birbirinin aynısı koyu renkli başlarını dikkat kesilmiş vaziyette öne eğerek boynuz şeklindeki muskalara fısıldadıkları sözcükleri dinliyordu.

"Toprak, ay ve taş adına; bu yuvayı kutsa, bu evi kutsa."

Sekiz yaşına yeni girmişlerdi ve Nonna, bu kadar çabuk

---

[1] İtalyanca: "Nine." (Çev.)

[2] İtalyancada boynuz şeklindeki cisimler için söylenir. (Çev.)

büyümeleri karşısında endişeye kapılmamaya çalışıyordu. Küçük mutfağın soğuğunu kesmeye yetmeyen şalına iyice sarındı. Havanın dışarıdaki soğukla ilgisi yoktu. Aldırış etmemeye çalışsa da kükürt kokusu, o tanıdık frangipani ve portakal kokulu meltem eşliğinde çatlaklardan içeri sızıyor; ensesinden topladığı, rengi griye dönen saçlarını gıdıklıyordu. İnsan, büyükannesi eğer hayatta olsaydı bunu bir alamet sayar ve bütün akşamını katedralde dizlerinin üzerine çöküp tespihine yapışık bir şekilde dua edererek geçirirdi.

Şeytan ava çıkmıştı. Ya da o kötücül kardeşlerinden biri.

Endişe hissi, bıçak kadar hızlı ve pürüzsüz bir hamleyle tenini yarıp geçerek kalbinin ortasına yerleşti. *Malvagi*[3]'nin son kez ortaya çıkmasından bu yana tam bir asır geçmişti. Artık geceleri yataktan çıkmasınlar diye çocukları korkutma amacı taşıyan hikâyeler dışında hiç kimse Kötüler'den bahsetmiyordu.

Artık yetişkinler eski halk masallarına gülüyorlardı fakat Cehennem'e hükmeden yedi prensi unutuyorlardı. Nonna Maria ise onları aklından çıkaramazdı; bu yedi prensin efsaneleri zihnine kazınmış ve ona kemiklerine işleyen bir korku bahşetmişti. Sanki gölgelerin arasından onu seyrediyorlarmış ve gece karası gözlerini üzerine dikmişler gibi kürek kemiklerinin arasında bir ürperti duydu. Bir şeylerin peşindelermişçesine ortaya çıkmaları an meselesiydi.

Eğer her şey çoktan başlamadıysa tabii. Biri, şeytandan bir şeyler çalıp bir de yanına kâr kalacağını düşünmediyse şayet...

Gözleri tekrar ikizlere çevrildi. Çalkalanıp duran Tiran Denizi'nden farksız olarak onlarda da bir huzursuzluk hâli vardı bu akşam. Gözle görülmeyen belaların geleceğini haber veren türden bir huzursuzluk. Vittoria, büyülerini daha hızla mırıldanmaya başladı; Emilia ise ona yetişme telaşı içerisinde kelimeleri yutarak eşlik etmeye çalışıyordu.

Şöminedeki dallar ardı ardına çatırdamaya başladı. Bu ses, büyü kitaplarının tepesinde kırılan lades kemiklerini andırıyordu; başlı başına bir uyarıydı. Nonna, sallanan sandalyesinin kol-

---

[3] İtalyanca: "Kötüler." (Çev.)

larını kavrarken parmak eklemleri tezgâhta duran bademler gibi bembeyaz kesildi.

"*Calmati!*[4] Vittoria, bu kadar acele etme," diye azarladı onu. "Eğer doğru yapmazsan en baştan başlaman gerekir. Karanlıkta tek başına mezar toprağına bulanmak mı istiyorsun?"

Vittoria gerektiği kadar korkmuş görünmüyordu; onun bu hâli Nonna'yı kızdırdı. Dolunayın ışığı altında, şiddetli bir fırtınanın ortasında mezarlıkta dolaşmanın düşüncesi çocuğa cazip geliyordu. Dudaklarını sıkarak başını iki yana belli belirsiz salladı.

Fakat cevap veren, kız kardeşine uyarıcı bir bakış atan Emilia oldu: "Daha dikkatli oluruz, Nonna."

Sözlerini desteklemek istercesine manastırdan getirmiş oldukları bir şişe kutsal suyu kaldırıp muskalarının üzerine serpti ve düşen damlalardan cızırtılar yükseldi. Gümüş ve altın... Karanlık ve aydınlık arasında bir denge adağı. Onca yıl önce çalınmış olanlar karşılığında bir hediye.

Yukarıda ne varsa, aşağıda da o vardır.

Nonna sakinleşerek onların büyülerini tamamlamalarını seyretti ve alevlerin arasında beliren beyaz kıvılcımlar tekrar kırmızıya dönünce içi rahatladı. Bir yıl daha geçmiş, bir zafer daha kazanılmıştı. Şeytanı bir kez daha kandırmayı başarmışlardı. Er ya da geç büyülerin işe yaramayacağı bir zaman gelecekti fakat Nonna şimdilik bunu düşünmek istemiyordu. Pencerenin pervazında eşit aralıklarla dizilmiş kuru portakal dilimlerine hoşnutlukla baktı.

Şömine rafının üzerine kurumaya bırakılmış lavanta dalları asılmıştı; taştan yapılma küçük mutfak adasının üzerine ise düzgün demetlere ayrılmayı bekleyen rayihalı ot tanecikleri yayılmıştı. Mine, fesleğen, dağ kekiği, maydanoz ve defne yaprakları. Mis gibi kokuları birbirlerine karışıyordu. Bir kısmı kutlama yemeği içindi, kalanları da büyüleri için. Şimdi koruma ritüeli tamamlandığına göre, yemeklerinin tadını çıkarabilirlerdi.

---

[4] İtalyanca: "Sakin ol." (Çev.)

Nonna, şömine rafının üzerindeki saate baktı. Kızı ve damadı çok geçmeden aile restoranından döner, kahkahaları ve sıcaklıklarını eve yaymaya başlarlardı.

İster fırtına olsun ister alametler, Di Carlo evinde her şey yolunda gidecekti.

Alevler yatıştı ve Emilia arkasına yaslanarak tırnaklarını kemirmeye koyuldu. Nonna'nın önünü almaya kararlı olduğu sevimsiz bir alışkanlıktı bu. Çocuk, kopardığı bir tırnağı tükürdü ve yere atmaya yeltendi.

"Emilia!" Nonna'nın sesi küçük odada gürültüyle yankılandı. Çocuk, başını yana eğip mahcup gözlerle ona baktı. "Şömineye at! *Le arti oscure*[5] icra edenlere böyle şeyler bırakacak kadar akılsız değilsin."

"Affedersin, Nonna," diye mırıldandı Emilia. Dudağını ısırdı ve büyükannesi, onun soracağını bildiği sorunun gelmesini bekledi. "Bize yine karanlık sanatları anlatır mısın?"

"Ya da *Malvagi*'yi?" diye ekledi Kötüler'in hikâyelerine her daim meraklı olan Vittoria. Böyle isimleri ağızlarına almalarının yasak edildiği gecelerde bile ilgisini saklayamıyordu. "Lütfen."

"Karanlık şeylerden yüksek sesle bahsetmemeliyiz. Belayı çağırmış oluruz."

"Bunlar sadece hikâye ama Nonna," dedi Emilia sessizce.

Keşke bu doğru olsaydı. Nonna Maria, kalbinin üzerinde bir el hareketiyle yaptığı koruma büyüsünü parmak uçlarını öpüp derin bir nefes koyuvererek tamamladı. İkizler yüzlerinde muzaffer sırıtmalarla birbirlerine baktılar. Kafalarını Cehennem'in Yedi Prensi'ne dair rüyalarla doldursalar bile kızları bu efsanelerden uzak tutmak mümkün değildi. Nonna, onların iblisleri gereğinden fazla romantikleştirdiklerinden endişe ediyordu. Onlara ruhları olmayan güzel varlıklara karşı neden tetikte olmaları gerektiğini hatırlatmanın en iyisi olacağına karar verdi.

Eğer dünya varlığını sürdürecekse, ışığı bağırlarına basmak ve karanlığı defetmek zorundaydılar.

---

[5] İtalyanca: "Karanlık sanatlar." (Çev.)

"Elleriniz yıkayın ve hamur yoğurmama yardım edin. Siz *busiate*[6] yaparken ben de anlatırım."

İkizlerin birbirlerinin aynı gülümsemeleri, kopan fırtına ve uyarı manası sebebiyle hâlâ Nonna'nın sırtında gezen ürpertinin yatışmasını sağladı. Domatesli *pesto*[7] sosuyla servis edilen bu sarmal makarna, kızların en sevdiği yemeklerden biriydi. *Cassata*[8]'nın buz kutusunda beklediğini görünce de sevineceklerdi. *Ricotta* peyniriyle yapılan sünger kek Paskalya'ya özel olsa da kızlar doğum günlerinde bu tatlıyı yemeye bayılıyorlardı.

Tüm önlemlerine rağmen Nonna, kızların hayatında ne kadar tatlılık kalacağından pek emin değildi, o yüzden onları sık sık şımartıyordu. Bunu yapmak için bahaneye ihtiyacı yoktu gerçi. Bir büyükannenin torunlarına duyduğu sevgi, başlı başına kudretli bir sihirdi.

Emilia havanı ve tokmağı raftan çıkardı. *Pesto alla Trapanese* için gerekli olan zeytinyağı, sarımsak, badem, fesleğen, *pecorino* peyniri ve çeri domatesleri dizerken yüzü ciddiyetle gerilmişti. Vittoria, nemli bezi hamurun üzerinden kaldırdı ve makarnayı Nonna'nın öğrettiği gibi yoğurmaya başladı. Sekiz yaşındalardı fakat şimdiden mutfakta son derece becerikliydiler. Bu şaşırtıcı değildi gerçi. Evleri ve restoran arasında gidip gelirken resmen mutfaklarda büyümüşlerdi. Gür kirpiklerinin arasından büyükannelerine bakarken yüzlerinde beliren beklenti dolu ifadeler birbirinin aynısıydı.

"Ee? Bize hikâye anlatacak mısın?" diye sordu Vittoria sabırsızca.

Nonna içini çekti. "Yedi tane iblis prens vardır fakat Di Carlo'ların yalnızca dört tanesinden korkması gerekir. Öfke, Hırs, Haset ve Kibir. Biri kanınıza susamıştır. Biri kalbinizi ele geçirir. Biri ruhunuzu çalar. Biri de canınızı alır."

"Kötüler," diye fısıldadı Vittoria neredeyse hürmetkâr bir ses tonuyla.

---

[6] Uzun bir tür makarna. (Çev.)

[7] Fesleğen, sarımsak, çam fıstığı ve parmesan peyniriyle yapılan bir çeşit sos. (Çev.)

[8] İçi ricotta peyniri ve şekerli meyvelerle doldurulan, meyve suyuyla ıslatılmış bir tür sünger kek. (Çev.)

"*Malvagi*, geceleri gizli gizli dolaşarak kralları olan şeytan için çalınacak ruhların peşine düşen iblis prenslerdir. Şafak söküp gün ışığı onları defedene kadar açlıkları bir türlü dinmek bilmez," diye sürdürdü Nonna sözlerini, sandalyesinde ağır ağır sallanarak. Gıcırdayan ahşap, fırtınanın sesini bastırıyordu. Büyükanne, pazarlığın üzerlerine düşen kısmını yerine getirmelerini hatırlatırcasına tezgâhın üzerindekilere doğru başını salladı. Kızlar tekrar işe giriştiler. "Yedi prens, günahlarla öylesine yozlaşmışlardır ki dünyamıza geldikleri zaman ışığı görmeye tahammül edemezler, yalnızca karanlıkta dolaşmaya makhûmdurlar. Bu, yıllar evvel *La Prima Strega*[9]'nın vermiş olduğu bir cezadır. İnsanoğlu dünyaya ayak basmadan çok önce."

"İlk Cadı şimdi nerede?" diye sordu Emilia. İnce sesinde bir şüphe tınısı seziliyordu. "Neden ortalıkta hiç görülmemiş?"

Nonna dikkatlice düşündü. "Kendisine göre sebepleri var. Buna saygı duymalıyız."

"İblis prensler nasıl görünüyor?" diye sordu Vittoria; oysaki bu kısmı çoktan ezberlemiş olmalıydı.

"İnsan görünümündeler fakat kara gözleri kırmızıya çalıyor ve ciltleri taş gibi sert. Ne yaparsanız yapın, Kötüler'le asla konuşmamalısınız. Onları görecek olursanız, saklanın. İblis prenslerden birinin dikkatini çektiniz mi, hiçbir şey onu sizi ele geçirmekten alıkoyamaz. Onlar geceye ait yaratıklardır; karanlıktan ve ay ışığından doğmuşlardır. Tek amaçları yok etmektir. Kalbinizi koruyun; eğer fırsat bulurlarsa geceleyin onu göğsünüzden söküp alırlar ve fokurdayan kanınızı içerler."

Onların şeytana ait ruhsuz varlıklar olduklarını ve hiç tereddütsüz canlarını alacaklarını bilseler de ikizler, Cehennem'in bu karanlık ve gizemli prenslerinin büyüsüne kapılmaktan kendilerini alamıyorlardı.

Kaderin işine bakın ki birinin ilgisi diğerinden çok daha fazlaydı.

"İyi ama onlardan biriyle tanıştığımızı *nasıl* anlayacağız ki?" diye sordu Vittoria. "Ya gözlerini göremezsek?"

---

[9] İtalyanca: "İlk Cadı." (Çev.)

Nonna tereddüt etti. Hâlihazırda çok şey duymuşlardı zaten. Eğer o kadim kehânet doğruysa, onları çok daha kötü şeylerin beklediğinden korkuyordu. "Anlarsınız."

Aile geleneklerine gömülmüş olan Nonna Maria, onlara hem insanlardan hem de gece varlıklarından saklanmanın sihirli yöntemlerini öğretmişti. Her sene doğum günlerinde evlerinin arkasındaki küçük bahçeden şifalı otlar topluyor ve koruma büyüleri yapıyorlardı.

Kutsal su, taze kazılmış mezar toprağı ve ay ışığının parıltılarıyla kutsanmış muskalar takıyorlardı. Koruyucu sözcükleri ezberden okuyor ve dolunay varken *Malvagi* hakkında tek kelime etmiyorlardı. En önemlisi de muskalarını asla çıkarmıyorlardı.

Emily'nin *cornicello*[10]su gümüşten, Vittoria'nınki ise altından yapılmıştı. Kızların onları bir araya getirmesine izin yoktu; aksi takdirde korkunç bir şey yaşanırdı. Nonna'ya göre bu, güneş ve ayı aynı gökyüzünü paylaşmaya zorlamaktan farksız olur, dünyayı ebedi bir alacakaranlığa sürüklerdi. Böyle bir durumda Cehennem'in prensleri, ateşten yapılma hapishanelerinden sonsuza dek kaçabilir, insan dünyası tıpkı o kâbus diyarı gibi küle dönene dek masumları katletmeye ve ruhlarını çalmaya devam edebilirlerdi.

Akşam yemeklerini ve pastalarını keyifle yedikten sonra ikizlerin anne ve babaları onlara iyi geceler öpücüğü verdiler. Ertesi gün aile restoranının koşuşturmacalı mutfağında onlara yardım etmeye başlayacak, akşam yemeği servisine ilk kez gerçek anlamda dâhil olacaklardı. Uyuyamayacak kadar heyecanlı olan Emilia ile Vittoria, paylaştıkları şiltede kıkırdayarak boynuz şeklindeki muskalarını küçük peri kılıçları gibi birbirlerine savuruyor, *Malvagi* ile savaşmaya öykünüyorlardı.

"Ben büyüdüğümde yeşil bir cadı olmak istiyorum," dedi Emily daha sonra, kız kardeşinin koluna sokulmuş hâlde yatarken. "Her türlü şifalı otu yetiştiririm. Ve kendi *trattoria*[11]m olur. Menümü sihir ve ay ışığından meydana getiririm. Tıpkı Nonna gibi."

---

[10] İtalyanca: "Küçük boynuz". Kötülükleri uzak tutmak için takılan bir tür muska. (Çev.)

[11] İtalyanca: "Lokanta". (Çev.)

"Sen onu da geçersin." Vittoria huzurla onun kolunu sıktı. "O zamana dek ben kraliçe olurum ve senin her istediğine sahip olmanı sağlarım."

Bir gece cesur davranmaya karar verdiler. Sekizinci doğum günlerinden bu yana yaklaşık bir ay geçmişti ve Nonna Maria'nın sert uyarıları bambaşka bir hayatta kalmış gibi geliyordu. Vittoria, yüzünde kararlı bir ifadeyle muskasını kız kardeşine doğru ittirdi. "Haydi," diye buyurdu. "Alsana."

Emilia bir an için tereddüt etse de altın boynuzu avucuna aldı.

Kolyelerinden patlarcasına etrafa saçılan eflatun-siyah parıltıdan korkan Emilia, kız kardeşinin kolyesini hemen bıraktı. Vittoria çabucak onu ait olduğu yere taktı. Parıltılı ışık aniden sönerken kızların kahverengi gözleri kocaman olmuştu. Tek kelime etmeden öylece kalakaldılar. Bu hâlleri korkudan mı yoksa şaşkınlıktan mıydı, kestiremiyorlardı. Emily elini bükerek tenının altında gezinen iğne batması hissini yok etmeye çalıştı. Yüzü gölgelerin arasına gömülmüş olan Vittoria ise onu seyrediyordu.

Yakınlarda bir Cehennem köpeğinin aya doğru uluduğunu duydular; ne var ki sonradan kendilerini bunun mahallelerinin dar sokaklarında dolaşan rüzgârın sesinden ibaret olduğuna ikna edeceklerdi. Hiç kimseye ne yaptıklarını söylemediler ve o tuhaf siyah-mor ışıktan bahsetmediler.

Birbirlerine bile... Özellikle de Nonna Maria'ya.

Böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davrandıkları için Emilia, kız kardeşine geri dönülemez bir değişim yaşadığını söylemedi – o akşamdan itibaren ne zaman *cornicello*sunu eline alıp odaklansa, *luccicare* dediği şeyi görmeye başlamıştı. Bir kişiyi çevreleyen solgun bir ışıltı ya da aura.

Tek istisna, kendisi ve ikiziydi.

Eğer Vittoria da bu yeni yeteneğe sahip olduysa bile hiç böyle bir itirafta bulunmadı. İkizlerin birbirlerinden saklayacakları pek çok sırrın ilki bu olmuştu.

BİR

On Yıl Sonra

Nonna Maria, restoranımızda servis edilen *espresso*nun son damlasına kadar içmiş gibi bitmek bilmez bir enerjiyle mutfakta koşturuyordu. Kendisinden geçmiş gibi bir hâli vardı. İkiz kardeşim akşam yemeği servisine geç kalmıştı ve büyükannemiz bunu bir kötülük alameti olarak görüyordu, özellikle de Vittoria kutsal günden önceki gece dışarıda olduğu için. Tanrıça esirgesin!

Ayın o gece dolunay evresinde bulunmasının yanı sıra uğursuz görünümlü sarı bir pusla çevrelenmiş olması, Nonna'nın normalde babamın kapıdan fırlayıp çıkmasına yol açan türden uyarılar mırıldanıp durmasına sebep olmuştu. Neyse ki o ve Nino Dayım, bir şişe buzlu *limoncello*[12] ile yemek salonuna geçmiş, müşterilerimize yemek sonrası içkilerini ikram ediyorlardı. Kimse tatlı niyetine bu içkiyi yudumlayıp güzel bir yemeğin ardından gelen katışıksız tatmin ve mutluluk hissini duymadan *Sea & Vine*'dan ayrılamazdı.

"Siz istediğiniz kadar alay edin ama bu hiç güvenli değil. İblisler sokaklarda kol geziyor, çalacakları ruhları arıyorlar." *Nonna, scampi*[13] için sarımsak doğrarken bıçağı, aşınmış kesme

---

[12] İtalyanca: "Limonlu likör." (Çev.)

[13] İtalyanca: "İri karides." (Çev.)

tahtasında âdeta uçuyordu. Eğer dikkatli olmazsa bir parmağını yitirebilirdi. "Kız kardeşinin dışarıda olması budalalık." Bir an için durup gözlerini boynumda asılı duran, boynuz şeklindeki küçük muskaya çevirdi. Gözleri ve ağzı, endişe yüklü çizgilerle çevrelenmişti. "*Cornicello*'sunu takıp takmadığını gördün mü, Emilia?"

Cevap vermeye zahmet etmedim. Banyo yaparken bile muskalarımızı çıkarmazdık. Kız kardeşim bunun haricinde her kuralı çiğniyordu. Özellikle de sekiz yaşımızda olanlardan sonra... Bir an için gözlerimi yumarak bu anıyı kafamdan atmaya çalıştım. Nonna hâlâ muskamı tuttuğumda insanların çevresinde ışıldadığını gördüğüm *luccicare*'den haberdar değildi ve bunun böyle kalmasını umuyordum.

"Anne, lütfen." Annem, Gökyüzü Tanrıçası dualarına yıldırım kisvesi altında cevap gönderebilirmiş gibi bakışlarını tavana dikti. Yıldırımın Nonna'yı mı yoksa annemi mi hedef alacağından pek emin değildim gerçi. "Kötüler hakkında endişelenmeye başlamadan önce akşam yemeği servisini bitirelim. Şu anda daha acil sorunlarımız var." Sote tavasına doğru başını salladı. "Sarımsak yanmaya başlamış."

Nonna, kulağa şüpheli bir şekilde, "*Eğer onları kurtarmazsak ruhlarının Cehennem'deki hâlleri de farklı olmayacak, Nicoletta,*" gibi gelen bir şeyler mırıldanınca gülümsememi önlemek için dudağımı ısırdım.

"Bir şeyler rayından çıktı, bunu kemiklerimin ta içinde hissediyorum. Eğer Vittoria çok geçmeden eve dönmezse, onu aramaya kendim çıkacağım. *Malvagi*, yanında ben varken onun ruhunu çalmaya cüret edemez." Nonna satırını olan bitenden hiç haberi olmayan bir uskumruya indirince balığın kafası kireç taşı zemine fırladı.

İçimi çektim. Kafayı balık stoğu yapmak için kullanabilirdik. Nonna *sahiden* endişeliydi demek... Hayvanların her kısmını ayrı ayrı kullanmanın önemini bize öğretmiş olan kendisiydi.

Ne var ki kemikler sadece stok için kullanılabilirdi; büyü için uygun değildi. En azından biz Di Carlolar için kural buydu. *Le arti oscure* kesinlikle yasaklanmıştı. Balık kafasını sonradan sokak

kedilerine vermek üzere bir kâseye aldım ve karanlık sanatlara dair düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım.

Nonna'ya soğutulmuş şarap koyarak içkiyi tatlandırmak amacıyla içine portakal dilimleri ve şekerli kabuklar ekledim. Birkaç saniye içinde kadehi sabah çiyini andıran bir buhar sarmaladı. Palermo'da temmuz ayının ortasındaydık ve hafif bir rüzgâr umuduyla camları ardına kadar açmış olmamıza rağmen hava tek kelimeyle boğucuydu.

Soğuk aylarda bile fırınlarımızdan yayılan sıcak yüzünden uzun saçlarımı bağlamak zorunda kaldığımı düşünürsek, şu anda özellikle mutfak çok ama çok sıcaktı.

Sea & Vine, yani Di Carlo aile *trattoria*sı, Sicilya'nın dört bir yanında günah sayılacak denli lezzetli yemekleriyle tanınıyordu. Acıkan müdavimler her akşam masaları dolduruyor, Nonna'nın tarifleriyle karınlarını doyurmayı bekliyorlardı. Hava nasıl olursa olsun akşamüzerleri restoranın önünde kuyruklar oluşuyordu. Nonna, sırrının basit malzemeler ve sihirli bir dokunuş olduğunu söylüyordu. Bu sözlerinin ikisi de doğruydu.

"İşte, Nonna." Evin dışındayken sihir kullanmamamız gerekiyordu fakat çabucak küçük bir büyü fısıldadım ve taşa damlamaya başlayan buharı kullanarak içkiyi tezgâhın üzerinden onun önüne doğru kaydırdım. Büyükannem, tatlı kırmızı şarabı yudumlamak üzere bir an için endişelerine ara verdi. Onun arkası dönükken annem ağzını oynatarak bana sessizce teşekkür edince sırıtmaktan kendimi alamadım.

Nonna'nın bu akşam neden bu denli huzursuz olduğundan emin değildim. On sekizinci doğum günümüzden bu yana, son birkaç haftadır ikiz kardeşim pek çok akşam yemeği servisini ekmiş ve güneş battıktan sonra bronz yanakları kızarmış, gözleri parıldar vaziyette gizlice eve dönmüştü. Hâlinde, tavrında bir değişiklik vardı. Bense bunun pazar yerindeki genç bir satıcıdan kaynaklandığından şüpheleniyordum.

Domenico Nucci, Jr.

Kız kardeşimin günlüğüne gizlice bir göz atmış ve suçluluk duygusuna kapılıp defteri sakladığı döşeme tahtasının altına geri

bırakmadan evvel kenar boşluklarına onun adını karaladığını görmüştüm. Küçük ve kalabalık evimizin ikinci katındaki odamızda hâlâ beraber kalıyorduk, o yüzden özelini karıştırdığımı fark etmemişti.

"Vittoria gayet iyi, Nonna." Karidesi süslemesi için ona taze maydanoz uzattım. "Şatonun yakınlarında ailesi için *arancini*[14] satan Nucci diye bir oğlanla flört ettiğini söylemiştim. Bu akşam festival öncesi kutlamalarıyla meşgul olduğundan eminim. Eminim Vittoria canı çeken herkese kızarmış pirinç topları uzatmaya dalmıştır. Onca kutsal şarabı emecek bir şey lazım." Göz kırptım fakat büyükannemin korkusu yatışmamıştı. Maydanozun geri kalanını bırakıp onu kucakladım. "Hiçbir iblisin onun ruhunu çalacağı ya da yüreğini yiyeceği yok; sana söz veriyorum. Çok geçmeden burada olur."

"Umarım günün birinde tanrıçaların işaretlerini ciddiye alırsın, *bambina*[15]."

Belki günün birinde... Fakat kırmızı gözlü iblis prenslere dair hikâyeleri hayatım boyunca dinlemiş olmama rağmen henüz onlardan biriyle karşılaşmış değildim. İşlerin birdenbire değişeceğini de hiç zannetmiyordum. Kötüler her nereye gitmişlerse, orada kalacak gibi görünüyorlardı. Dinozorların durup dururken yeniden ortaya çıkarak Palermo'yu ele geçireceğinden ne kadar korkuyorsam, onlardan da o kadar korkuyordum. *Nonna*'yı *scampi* ile baş başa bırakarak yiyecekleri doğrayan bıçakların ve karıştıran kaşıkların müziği andıran seslerine dalıp gittim. Bu, en sevdiğim senfoniydi – kendimi yeni bir şeyler ortaya çıkarmanın verdiği mutluluğa kaptırmamı sağlıyordu.

Sarımsak ve tereyağının yoğun kokusunu içime çektim.

Yemek yapmak; müziğin ve sihrin bütünleşmiş hâliydi. Kabukların çatırdayarak kırılması, *pancetta*[16]nın sıcak tavada çıkardığı çıtırtı, kâsenin kenarına çarpan çırpıcıdan yükselen metalik ses, hatta satırın ahşap kesme tahtasında çıkardığı o ritmik vu-

---

[14] Üzeri ekmek kırıntılarıyla kaplı olarak derin yağda kızartılan, içi dolgulu pirinç topları. (Çev.)

[15] İtalyanca: "Kız çocuk." (Çev.)

[16] Domuz etinden yapılan tuzlu bir şarküteri ürünü. (Çev.)

ruşlar. Ailemle mutfakta olmaya her açıdan bayılıyordum. Akşamı geçirmenin daha güzel bir yolunu hayal edemiyordum.

Sea & Vine benim geleceğimdi ve her zaman aşkla ve aydınlıkla dolup taşmayı vadediyordu. Özellikle de bitişteki binayı satın alarak aile işletmemizi büyütmeye yetecek denli para biriktirebilirsem. İtalya'nın dört bir yanından değişik lezzetlerle denemeler yapıyor ve günün birinde kendi menümü oluşturmayı umut ediyordum.

Annem, badem ezmesine meyve şekilleri verirken bir yandan da mırıldanıyordu: "Şu Domenico iyi bir çocuk. Vittoria'ya çok uygun olurdu."

Nonna, Nucci ailesiyle yapılacak bir nişanın düşüncesi bile yakınlardaki balık pazarından beter kokuyormuş gibi, una bulanmış elini havada salladı. "Daha neler! Vittoria henüz evlilik düşünecek yaşa gelmedi. Ayrıca çocuk da Sicilyalı değil."

Annemle ikimiz başımızı iki yana salladık. Çocuğun Toskana kökenli olmasının Nonna'nın bu işe karşı çıkmasıyla pek alakası olmadığını seziyordum. Eğer ona kalsa bizler, kemiklerimiz toza dönene kadar atalarımızın topraklarında – Palermo'daki küçük mahallemizde – yaşardık. Nonna, hiç kimsenin bizi kendisi gibi gözetebileceğine inanmıyordu. Özellikle de alelade bir insan olan bir oğlanın. Domenico, babam gibi cadıdan doğma değildi; o nedenle Nonna, onun sırlarımız konusunda tam anlamıyla güvenilir olacağını düşünmüyordu.

"Nihayetinde burada doğmuş. Annesi de buralı. Bu durumda Sicilyalı sayılır bence," dedim. "Huysuzluk etmeyi bırak. Senin kadar tatlı birine hiç yakışmıyor."

Burnundan soluyordu; dolayısıyla gönlünü almak için gösterdiğim bariz çabaya aldırış etmedi. Büyükbabam onun için katır gibi inatçı derdi. "Sardalyeler karaya vurmuş. Martılar ise onlara dokunmamış. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? *Onlar* budala değil demek. Şeytan, denizi çalkalıyor. Onlar ise onun ikramlarıyla ilgilenmiyorlar."

"Anne," diye homurdandı annem badem ezmesini bırakırken. "Gaz yağı taşıyan bir tekne dün gece kayalıklara çarptı. Balıkları öldüren yağ, şeytan değil."

Nonna, anneme güçsüz ruhları dizlerinin üzerine çöktürecek bir bakış attı. "Sen de bunun *Malvagi*'nin geldiğine dair bir işaret olduğunu benim kadar iyi biliyorsun, Nicoletta. Alabileceklerini almaya geldiler. Cesetleri duydun ya. Zamanlama şimdiki nesle kalanlarla aynı. Bu da mı tesadüf?"

"Cesetler mi?" Sesim birkaç oktav yükselmişti. "Neden bahsediyorsun?"

Nonna ağzını sımsıkı kapattı. Annem badem ezmesini boş vererek başını hızla ona çevirdi. Birbirlerine attıkları bakışlar öyle derin ve manidardı ki sırtımın ürperdiğini hissettim.

"Ne cesedi?" diye üsteledim. "Şimdiki nesle kalan ne?"

Ertesi günkü festivale katılacak insan kalabalığına hazırlanırken restoranımız her zamankinden daha yoğundu ve günlerdir pazar yerinde dolaşan dedikodulara kulak verememiştim. Cesetlere dair hiçbir şey duymamıştım.

Annem, büyükanneme, "Lafı sen açtın, sonunu da sen getir," dercesine bir bakış atarak şekerlemeleri şekillendirmeye döndü. Nonna elinde sımsıkı tuttuğu şarabıyla pencerenin kenarındaki bir sandalyeye yerleşti. Esen hafif meltem, bunaltıcı sıcağı biraz olsun dağıtmayı başarmıştı. Büyükannemin gözleri, rüzgârı içlerine çekercesine titreşerek kapandı. Çok yorgun bir hâli vardı. Her ne oluyorsa, hayra alamet değildi.

"Nonna? Lütfen. Ne oldu?"

"Geçen hafta iki kız öldürüldü. Biri Sciacca'da. Diğeri ise burada, Palermo'da."

Akdeniz kıyısındaki bir liman kenti olan Sciacca, bizim güneyimizde yer alıyordu. Görsel hazinelerle bezeli bir adada yer alan küçük bir mücevherden farksızdı. Orada bir cinayet olabileceğini hayal edemiyordum. Gerçi ölümün Cennet ile Cehennem arasında ayrım yapmadığını düşünürsek, bu çok gülünçtü tabii.

"Çok kötüymüş." Nabzım hızlanırken elimdeki bıçağı bırakarak büyükanneme baktım. "Onlar... İnsan mıymış peki?"

Nonna'nın üzgün bakışları açıklamaya lüzum bırakmıyordu. *Streghe*[17]. Yüksek sesle yutkundum. Kötüler'in dönmesinden endişelenmesine şaşmamak gerekirdi. İçimizden birinin sokakta bir köşeye atıldığını; kanımız taşların çatlakları arasından toprağa karışarak dünyanın sihrini tazelerken ruhumuzun da Cehennem'deki şeytanların işkencelerine maruz kaldığını kafasında canlandırıyor olmalıydı. Alnımda biriken ter damlacıklarına rağmen ürpermekten kendimi alamadım. Bu cinayetlerden ne anlam çıkarmam gerektiğini bilemiyordum.

Nonna genellikle beni fazla şüpheci olduğum için azarlardı fakat ben hâlâ suçun *Malvagi*'de olduğundan emin değildim. Eski efsaneler; Kötüler'in can aldığını değil, şeytan için pazarlık yaparak ruh topladığını öne sürüyordu. Üstelik onlarca yıldır onları bizim dünyamızda dolanırken gören yoktu.

Ne var ki insanlar birbirlerini her daim öldürüyorlardı ve bizden şüphelendikleri anda üzerimize saldırdıkları da inkâr edilemezdi. Geçen hafta *strega* avcılarından oluşan yeni bir gruba dair söylentiler kulağımıza çalınmıştı fakat buna dair bir kanıt görmemiştik. Fakat şimdi... Cadılar öldürülüyorsa, asıl suçlunun bağnaz insanlar olduğuna inanmaya daha meyilliydim. Demek keşfedilmekten kaçınmak için daha da dikkatli olmamız gerekiyordu. Görülebileceğimiz yerlerde basit büyüler yaparak riske girmemeliydik. Ben aşırı tedbirli davranıyordum fakat kız kardeşim öyle değildi. Onun en sevdiği saklanma yöntemi, ortalıkta dolaşmaktı.

Belki de Nonna endişelenmekte haklıydı.

"*Malvagi*'nin alacağını almaya geldiğini söylerken ne kastettin?" diye sordum. "Şimdiki nesle geçen ne?"

Nonna, ardı ardına sıraladığım sorulardan pek hoşnut değildi fakat gözlerimdeki kararlılığı görünce cevap almak için direteceğimi anlamıştı. "Kötüler'in şu andan itibaren birkaç haftada bir Sicilya'ya dönerek şeytandan çalınan bir şeyin peşine düşeceklerine dair hikâyeler var."

Bu yeni bir efsaneydi. "Ne çalınmış ki?"

---

[17] İtalyanca: "Cadılar." (Çev.)

Annem bir an için hareketsiz kaldıktan sonra tekrar badem ezmesine şekil vermeye koyuldu. Nonna şarabını dikkatlice yudumlarken üzerinde yüzen tortuda geleceği okuyabilecekmiş gibi gözlerini içkisine dikti. "Kan borcu."

Kaşlarımı kaldırdım. Bu kulağa hiç de uğursuz gelmiyordu. Daha fazla soru sormaya yeltenmiştim ki malzemeleri içeri taşıdığımız yan kapıya vuruldu. Küçük yemek salonundan yükselen konuşma seslerinin arasından babamın Nino Dayıma akşam yemeğine gelen konuklarla ilgilenmesini söylediğini duydum. Koridorda ayak sesleri duyuldu ve kapı gıcırdayarak açıldı.

"*Buonasera*[18], Sinyor Di Carlo. Emilia burada mı?"

O derin sesi tanıdım ve ne istemeye geldiğini derhâl anladım. Kutsal kardeşliğin en yeni ferdi olan Antonio Vicenzu Bernardo'nun buraya beni sormaya gelmesinin tek sebebi olabilirdi. Yakınlardaki manastır sadece bağışlar ve hayır işleriyle ayakta kalabiliyordu; o yüzden aile restoranımız adına ayda bir iki kez onlar için akşam yemeği yapıyordum.

Ben, ellerimi bir havluya silerek önlüğümü mutfak adasına bırakırken Nonna, başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. Koyu renkli eteklerimin önünü düzeltmeye girişince korsajıma sıçrayan un karşısında irkilmekten kendimi alamadım. Küller kraliçesi gibi görünüyor ve sarımsak kokuyor olmalıydım.

İçimi çekmemek için kendimi zor tuttum. On sekiz yaşımdaydım ve sonsuza dek balık kılçıklarına hükmetmeye mahkûmdum.

"Emilia... Lütfen?"

"Nonna, şu an bile sokaklarda yarınki festivalden önce Santa Rosalia'yı kutlayan pek çok insan var. Söz veriyorum; sadece ana yoldan giderim, yemeği çabucak hazırlarım ve hatta dönerken Vittoria'yı da alırım. Göz açıp kapayıncaya dek ikimiz de dönmüş oluruz."

"Olmaz." Nonna sandalyesinden kalkarak beni dik başlı bir tavuk gibi tekrar mutfak adasına ve kesme tahtama doğru kışkış-

[18] İtalyanca: "İyi akşamlar." (Çev.)

ladı. "Burayı bırakamazsın, Emilia. Bu akşam mümkün değil." Yüzünde yalvarırcasına bir ifadeyle kendi *cornicello*sunu kavradı. "Bu seferlik bir başkası yemek bağışında bulunsun yoksa kendini o manastırdaki ölülerin yanında bulursun."

"Anne!" diye çıkıştı annem. "O nasıl laf öyle?"

"Merak etme, Nonna," dedim. "Çok ama çok uzun bir süre boyunca ölmek gibi bir planım yok."

Büyükanneme bir öpücük vererek annemin üzerinde çalıştığı tabaktan henüz şekil verilmemiş bir badem ezmesi parçası alıp ağzıma attım. Onu çiğnerken bir sepete domates, taze fesleğen, ev yapımı *mozzarella*, sarımsak, zeytinyağı ve Nino Dayımın geçenlerde gittiği Modena'dan getirdiği küçük bir şişe yoğun *balzamik* sirkesi koydum. Geleneksel sayılmazdı fakat birkaç deneme yapmış ve yemeğin üzerine hafifçe serpilmiş sirke tadını sevdiğime kadar vermiştim.

Bir kavanoz tuz ile daha evvelden pişirmiş olduğumuz bir somun kıtır ekmeği de ekleyerek başka bir tartışmaya fırsat vermeden mutfaktan hızla çıktım.

Fratello[19] Antonio'ya sıcak bir gülümsemeyle bakarken Nonna'nın ona ve tüm manastıra sayıp söven sesini duymadığını umut ettim. Antonio gençti ve kardeşlikte yer almak için fazla yakışıklıydı – Vittoria ile benden sadece üç yaş büyüktü. Gözleri erimiş çikolata rengindeydi, dudaklarında ise hep tatlı bir gülücüğün izi olurdu. Bitişiğimizdeki evde büyümüştü ve eskiden günün birinde onunla evlenmeyi hayal ederdim. Kendisini kiliseye adayarak bekâret yemini etmiş olması ne kötüydü! İtalya Krallığı'ndaki kızların yarısının seve seve onun dudaklarına yapışacağından emindim. Buna ben de dâhildim.

"*Buonasera, fratello* Antonio." Ona dair hiç de kardeşçe olmayan düşünceler beslerken ona "erkek kardeş" diye hitap etmenin bu denli tuhaf bir his olmasına aldırış etmemeye çalışarak malzemeleri doldurduğum sepeti havaya kaldırdım. "Birkaç deneme

---

[19] İtalyanca: "Erkek kardeş." Dini bir topluluğun ya da kilisenin fertlerini belirtmek için de kullanılır. (Çev.)

yaptım ve bu akşam kardeşlik için bir tür *caprese*[20] *bruschetta*[21] kombinasyonu hazırlamaya karar verdim. Kulağa iyi geliyor mu?"

Onun hatırına, öyle olduğunu umuyordum. Hazırlaması çabuk ve kolay bir yemekti; üstelik ekmek zeytinyağıyla ovulup hafifçe ızgaraya tutulduğunda daha lezzetli olsa da yapım aşamasında ocak gerekmiyordu.

"Kulağa cennetten çıkma gibi geliyor, Emilia. Ayrıca lütfen, bana Antonio demen yeterli. Eski dostlar arasında merasime gerek yok." Utangaç bir tavırla başını salladı. "Saçın çok güzel olmuş."

"*Grazie*[22]." Uzanıp parmaklarımı çiçeklerden birine sürttüm. Daha küçükken, ikiz kardeşimle beni ayırt edebilsinler diye saçlarıma portakal çiçekleri ve frangipani takmaya başlamıştım. Kendime Antonio'nun artık kendisini Yüce Tanrı'ya adamış olduğunu ve benimle flört etmeye çalışmadığını hatırlattım.

Aksini bazen çok istesem bile durum buydu.

O sırada bir tencere taş zemine çarpınca bir tangırtı koptu. O, bu sesi bilerek duymazdan gelirken ben, içten içe irkilmekten kendimi alamadım. Nonna'nın başka neler fırlatabileceğini ancak hayal edebiliyordum.

"Kardeşliğin büyük bölümü geç saatlere kadar manastıra dönmez," dedi. "Fakat istersen ben yardımcı olabilirim."

Nonna'nın isterisi giderek artıyordu. Antonio, onun Sicilya'da genç kadınları öldürerek ruhlarını çalan iblislere karşı savurduğu sert uyarıları duymamış gibi yapacak denli nazikti. Yüzümü buruşturmuş gibi görünmemeyi umarak ona muzaffer bir gülümsemeyle baktım. "Bunu çok isterim."

Nonna'nın haykırışları bize ulaşırken Antonio'nun dikkati benim arkamda bir yere kaydı ve alnının belli belirsiz kırıştığını

---

[20] Taze mozzarella, domates ve fesleğenle hazırlanan bir tür İtalyan salatası. (Çev.)

[21] Üzerine domates, sebze, et, peynir gibi çeşitler koyulabilen, sarımsak ve zeytinyağı eklenmiş bir tür kızarmış ekmek. (Çev.)

[22] İtalyanca: "Teşekkürler." (Çev.)

gördüm. Büyükannem, normalde müşterilerin yanında çok ihtiyatlı davranırdı fakat Antonio'nun kulak misafiri olabileceği bir yerde iblisler ve koruma büyüleri hakkında atıp tutmaya başlarsa, cıvıl cıvıl aile restoranımızın itibarı yerle yeksan olurdu.

İnsanların *Malvagi* kadar korktuğu bir şey varsa, o da cadılardı.

İKİ

Manastıra girdiğimizde şeytanı çoktan aklımdan çıkarmıştım. Nonna'nın yine yeryüzünde kol gezdiklerine yemin ettiği ruh avcısı iblisleri, yani Kötüler'i de öyle. Antonio inkâr edilemez bir yakışıklılığa sahip olsa da dudağının belli belirsiz kıvrımının dikkatimi dağıtmasına izin verecek değildim. Ya da bana kaçamak bir bakış atıp gözlerini çabucak çevirdiğinde alnına düşen kahverengi saç tutamının.

Her şeyi bir kenara bırakmış, zeytinyağını düşünüyordum.

Her nedense koridora yanık kekik kokusu sinmişti. Bu koku, crostini[23]ye hafifçe sürülmüş kekikli zeytinyağının tadının nasıl olabileceğini aklıma düşürmüştü. Yine kendi restoranımı, mükemmelleştireceğim menüyü hayal etmeye koyuldum. *Crostini*den olağanüstü bir *antipasto*[24] olurdu. Kızarmış ekmeğin üzerine tereyağı, sarımsak ve biraz beyaz şarapla sotelenmiş dilimli mantarlar dizebilirdim. Hatta tatları dengelemek için üzerine bir parça *pecorino*[25] ve maydanoz serperdim...

Mutfak eşyalarının durduğu odaya girdik ve bu düşünceleri zihnimdeki tarif dosyama kaldırarak elimdeki işe odaklandım.

---

[23] Üzerine çeşitli ürünler koyulabilen ince bir tür kızarmış ekmek. (Çev.)

[24] İtalyanca: "Başlangıç yemeği." (Çev.)

[25] İtalya'ya özgü bir koyun peyniri. (Çev.)

Dolaptan iki tane kesme tahtası ve büyük bir kâse alarak her şeyi ufak masaya dizdim.

"Ben domatesleri küp küp doğrayayım, sen de *mozzarella*yı dilimle."

"Nasıl emrederseniz, Sinyorina." Getirdiğim sepete aynı anda uzandık ve Antonio'nun parmakları benimkilere değdi. Bu beklenmedik temas karşısında yaşadığım heyecanı hiç açık etmeden domatesleri çabucak aldım.

Binanın neredeyse unutulmuş bir bölümünde yer alan karanlık bir odada Antonio ile birlikte yemek yapmak, zaman geçirmek için hiç de kötü bir yöntem sayılmazdı. Eğer hayatını Tanrı'ya adamamış olsaydı, bu aramızda bir şeylerin başlangıcı olabilirdi.

Şimdiyse, o bundan bihaber olsa da ikimiz düşman konumundaydık.

O kilisenin bir ferdiydi, bense bir cadıydım. Üstelik sadece nazara karşı geleneksel büyüler yapan ve Katolik azizlere dua eden türden, insan bir *strega* değildim. Bizim ailemiz bambaşka bir şeydi; tam anlamıyla insan sayılmazdık. Bizim gücümüz saygı değil, korku uyandırırdı. Palermo'da gizlilik içerisinde yaşayan on üç cadı ailesi daha vardı. Hepimiz gerçekte Ay'ın Kızları'ydık. Sahici bir tanrıçanın soyundan geliyorduk. Adanın dört bir yanına dağılmış başka aileler de vardı fakat onlarla hiç iletişime geçmemiştik.

Bizim sihrimiz özel bir şeydi. Yalnızca anne tarafından ileriki nesillere geçmesine rağmen, *tüm* kadınlarda kendisini göstermiyordu. Söz gelimi, benim cadıdan doğma annemin hiçbir olağanüstü yeteneği yoktu. Tabii hamur işlerindeki becerisini saymazsak – bence kesinlikle sayılmalıydı. Sadece Tanrıça tarafından kutsanmış birinin elinden böyle tatlılar çıkabilirdi.

Bir zamanlar, tüm cadı ailelerinin en yaşlı üyelerinden oluşan bir konsey varmış. Nonna, Palermo'nun lideriymiş fakat Vittoria ile ben doğduktan sonra cadılar meclisi lağvedilmiş. Cadılar meclisinin dağılmasının sebebine dair anlatılan hikâyeler biraz muğlaktı fakat anladığım kadarıyla yaşlı Sofia Santorini karanlık

sanatlara bulaşmış, işler ters gidince de zihni paramparça olmuştu. Kimileri, bir kehanet seansında insan kafatası kullandığını öne sürüyordu. Başkaları ise işin içinde kara ayna olduğunu iddia ediyordu. Fakat sonuca dair hemfikirlerdi: Kadının zihni, iki diyar arasında mahsur kalmıştı.

Aniden delirme olarak gördükleri bu durum, insanlarda şüphe uyandırmıştı. Sonrasında şeytana dair fısıldaşmalar yükselmişti. Bu olayın üzerinden çok geçmeden dünyamız gerçek cadıların gizli gizli bile olsa toplanamayacakları kadar tehlikeli bir yer hâline gelmişti. Dolayısıyla on üç aile, kati bir sessizlik kuralı benimseyerek kendi içlerine kapanmışlardı.

İnsanların, sevmedikleri şeylerin suçunu şeytana atmak gibi tuhaf bir huyları vardı. Bizi diri diri yanarken seyretmekten keyif alanlar insanların ta kendisiyken kötülüğü bize atfetmeleri son derece ilginçti.

"Şehrimizi istila eden şeytanları bir kenara bırakacak olursak, sen nasılsın?" Antonio suratında beliren sırıtmayı gizlemeye uğraşmadı bile. "Kutsal kardeşliğin bir ferdinin yanında olup korku içindeki ruhunu gözetebilmesi senin açından büyük şans."

"Sahiden çekilmezsin."

"Doğru ama senin de bunu pek dert ettiğin söylenemez." Koyu renkli gözleri ışıldadı. Yüzüm alev alev yanarak doğradığım domateslerden birini ona fırlattım fakat o yana eğilince ıskalamış oldum. "Ya da en azından etmediğini umuyorum."

"Hiçbir zaman bilemeyeceksin." Başımı doğramakta olduğum iri domatese eğdim. Daha küçükken bir seferinde duygularımın karşılıklı olup olmadığını görmek için ona bir hakikat büyüsü yapmıştım. Öyle olduğunu gördüğümde ise bu keşfim karşısında bütün dünya sevinçten uçuyormuş gibi hissetmiştim. Nonna'ya ne yaptığımı söylediğimde ise bir ay boyunca mutfağın yerlerini tek başıma dip köşe ovalamakla cezalandırılmıştım.

Beklediğim tepki tam olarak bu değildi.

Nonna, tam anlamıyla karanlık sanatlardan olmamalarına rağmen hakikat büyülerinin asla insanlar üzerinde kullanılma-

maları gerektiğini; çünkü *Il Proibito*[26] olduklarını söylemişti. Yasaklı Büyülerin sayısı azdı fakat ciddi sonuçlar doğuruyorlardı.

Özgür irade; iyi büyü ve kara büyü kavramlarının da ötesinde, bu dünyadaki en temel doğa kanunlarından biriydi ve *asla* hafife alınmaması gerekiyordu; bu nedenle hakikat büyüleri yasaklanmıştı. Büyükannem, bize koyduğu katı kuralları ne zaman sorgulamaya kalksak ibret almamız için yaşlı Sofia Santorini'yi anlatırdı.

Ne var ki topluluğumuzda yer alan her cadı, Nonna ile aynı görüşte değildi. Cadılar meclisi dağılınca, arkadaşım Claudia'nınki gibi bazı aileler karanlık sanatlardan açık açık medet ummaya başlamışlardı. Onlar, *büyü nihayetinde büyüdür ve cadılar istedikleri gibi büyü yapabilirler hatta yapmalıdırlar*, diye düşünüyorlardı. Kara büyü yapanlar; kan olsun, kemik olsun, her şeyin kullanılabileceğini iddia ediyorlardı. Biz on beş yaşımızdayken Vittoria, bu mantığı büyükanneme karşı kullanmaya kalkışmış ve sonrasında kendini tam bir hafta boyunca tuvaleti temizlerken bulmuştu.

"Yarın kutlamalara katılmak için restorandan sıvışmayı planlıyor musun?" Antonio, *mozzarella*yı dilimlemeyi bitirmiş ve akıllı uslu bir tavırla taze fesleğenleri ince ince doğramaya girişmişti.

"Olabilir. Ne kadar müşterimiz olacağına ve ne kadar geçe kalacağımıza bağlı. Dürüst olmak gerekirse eve gidip yeni tarifler denemek veya kitap okumak da cazip geliyor."

"Ah. Ne kadar da dindar bir genç hanım; baksanıza, İyi Kitap[27]'ı okuyor."

"Hmm." Kesme tahtama bakarak gülümsedim. Yarısına kadar geldiğim roman iyi bir kitaptı *sahiden*, fakat *onun kastettiği* İyi Kitap değildi. Ona okumuş olduğum son bölümü anlatmaktan imtina ettim – kahraman, aşkını rengârenk ve hayret verici yollarla ifade ediyordu. Onun dayanma gücünün de mucizevi olarak nitelendirilebileceğini düşünüyordum. İmkânsız beklentiler

---

[26] İtalyanca: "Yasaklı". (Çev.)

[27] İncil için kullanılan bir dolaylama. (Çev.)

söz konusu olduğunda son derece inançlı biri hâline gelmiştim. "Kardeşlikte planladığınız eğlenceli etkinlikler var mı?"

"Eğlence, öznel bir kavramdır. Muhtemelen kalabalığın yakınlarında bir yerde olur, son derece ciddi ve kutsal işlere gömülürüz."

Bundan şüphem yoktu. Geçen yaz annesi vefat ettikten sonra Antonio, evden ayrılıp kendisini dine adayarak herkesi şaşırtmıştı. Katı kurallara bağlı yaşamak, yas sürecini kolaylaştırıyordu. Şimdi çok daha iyiydi ve bu sebeple asla bir araya gelemeyeceğimizi bilsem de onun için seviniyordum.

"Al bakalım." Ona ekmek somununu uzattım. "Sen bunu dilimle, ben de baharat atayım."

Küp küp doğranmış domatesleri bir kâseye alarak üzerine *mozzarella* ve fesleğeni ekledim. Ardından çok az zeytinyağı, ince ince doğranmış sarımsak ve bir tutam tuz geldi. Ekmek kızartılmadığı ve yemek hazır olur olmaz yenmeyeceği için balzamik sirkemden de biraz koydum ve hepsini karıştırdım. Benim yeğleyeceğim sunum şekli bu sayılmazdı fakat yemeğin tadının iyi olması ve ekmeğin ıslanıp yumuşamaması daha önemliydi.

"Seyahatin nasıl geçti? Duyduğuma göre –"

Koridordan bir ses duyuldu fakat söylenenleri seçemeyeceğimiz kadar alçaktı. Antonio bir parmağını dudaklarına götürdü. Gelen her kimse, sesini biraz daha yükselterek tekrar bir şeyler söyledi. Ne dediğini hâlâ anlayamıyordum fakat kulağa dostane gelmiyordu. El yordamıyla bir bıçak aradım. Gölgelerin arasından içeri kukuletalı bir silüet girdi ve kollarını ağır ağır bize doğru uzattı. "Kâfirler-r-r."

Tüylerim diken diken olurken bedenimde mezardan çıkmış ölüler geziniyormuş gibi hissettim. Nonna'nın iblislere dair ettiği feryatların yerini, cadı avcılarına karşı duyduğum esaslı korku almıştı. Beni bulmuşlardı işte. Üstelik kendimi ele vermeden onların ya da Antonio'nun önünde büyü yapmamın imkânı yoktu.

Öyle ani bir şekilde geriye sıçradım ki eteklerime dolanarak malzemelerin durduğu sepete çarptım. Tabaklar şangırdayarak yere düştü. Özel balzamik sirkemin durduğu şişe tuzla buz oldu.

Antonio, cüppesinin altında saklı duran tahta boncuklu tespihe yapışarak ileriye doğru bir adım attı. "Yüce İsa adına buradan gitmeni emrediyorum, iblis."

Aniden silüet iki büklüm oldu ve... kıkır kıkır gülmeye başladı. Tüm vücudumu saran dehşet duygusu, yerini bir anda öfkeye bıraktı. Yaslandığım duvardan ayrılarak ona ters ters baktım. "Vittoria."

İkiz kardeşim gülmeyi keserek kukuletasını geriye attı. "Siz bana bakmayın. Yüzünüzdeki ifadeyi kafamda canlandırıyorum da ikinci seferde daha bile komik geliyor."

Derin bir nefes alarak içimden ona kadar saydım. "Hiç de komik değildi. Ayrıca senin yüzünden balzamik sirkem döküldü."

Vittoria yere saçılmış cam parçalarına bakınca yüzünü buruşturdu. "Ah, Emilia. Çok özür dilerim." Yanıma gelerek beni kucakladı. "Bunun karşılığında sen de eve gittiğimizde benim en sevdiğim ada çayı ve lavantalı parfümümü kırabilirsin."

Derin bir nefes koyuverdim. Bu sözlerinde samimi olduğunu biliyordum; seve seve şişesini bana verip onu parçalamamı seyredebilirdi fakat ben intikamdan yana biri değildim. "Onun yerine bana bir bardak *limoncello* şarap karışımı yaparsın, ödeşiriz."

"Koca bir sürahi yaparım." Yanaklarıma şaklayan birer öpücük kondurarak başını Antonio'ya doğru salladı. "Tanrı'nın emirlerini sıralarken çok göz korkutucu görünüyorsun, Rahip Antonio. Eğer iblis olsaydım kendimi tekrar Cehennem'e sürülmüş hâlde bulacağımdan eminim."

"Bir dahakine üzerine kutsal su atarım. İçindeki şeytanı yakarak çıkarırız."

"Hmm. Bunun işe yaraması için bir sürahi suya ihtiyacın olabilir, özellikle de onu çağıran bensem."

Antonio başını iki yana sallayarak bana döndü. "Benim gitmem lazım; kardeşliğe yarın için yapılan hazırlıklarda yardım etmem gerekiyor. Yemek için tekrar teşekkürler, Emilia. Fes-

tıvalden sonra bir süre seyahatte olacağım fakat döndüğümde tekrar görüşeceğimizi umuyorum."

O, odadan çıkalı daha iki saniye geçmemişti ki budala kız kardeşim içeride dans edip muhtemelen Antonio olduğunu varsayarak havayı tutkuyla öper gibi yapmaya koyuldu. "Ah, Emilia. Döndüğümde görüşeceğimizi umuyorum. Tercihen yatağımda çıplak vaziyette, Tanrı'nın adını haykırarak."

"Kes şunu!" diye vurdum ona utanç içinde. "Hâlâ seni duyabilir!"

"İyi ya." İmalı bir tavırla kalçalarını kıvırdı. "Belki ona bir fikir olur. Kardeşlikten ayrılmak için hâlâ çok geç değil. Tarikatı kabul ettikten sonra ebediyen orada kalmasını şart koşan bir yasa ya da ferman yok ya. Bir adamın dini bulmasının *çok* daha ilgi çekici başka yolları da var. Belki kutsal suda yıkanıp ona gösterebilirsin."

"Akıl almaz bir kâfirsin sen."

"Bak, bak, kıpkırmızı kesildin işte. Neden ona hislerini söylemiyorsun? Ya da belki onu aniden öpmelisin. Şikâyet edeceğini hiç sanmam. Olabilecek en kötü şey; dini emirleri şairanelikle yağlayıp ballaması olur, o durumda sen de onu tespihiyle boğmak zorunda kalırsın."

"Haydi bakalım, Venüs[28]. Bugünlük bu kadar çöpçatanlık yeter."

Onun eline yapışarak odadan dışarı koşturdum ve koridorda kimsenin olmadığını görünce rahat bir nefes aldım.

Antonio da kutsal kardeşliğin başka herhangi bir ferdi de ortalıkta görünmüyordu. Tanrıça'ya şükürler olsun. Gölgeler içerisindeki koridoru acele adımlarla geçtik ve manastır, gecenin derinliklerinde bir noktaya dönüşene kadar koşmayı kesmedik.

[28] Roma mitolojisinde aşk tanrıçası. (Çev.)

Vittoria evimizin mutfağının huzuru içerisinde kan portakallarını, *limoncello*yu, kırmızı şarabı ve bir şişe *prosecco*[29]yu aldı. Mutfak adasından onun tüm malzemeleri iş bilir bir tavırla sürahiye eklemesini seyrettim. Bir bardak şundan, bir parça bundan, birkaç şekerli meyve kabuğu – Vittoria'nın sihrinin en çok parladığı şeyler iksirler ve parfümlerdi, genellikle içeceklerde de aynı etkiyi yakalardı. Bu denli ciddiyet içinde olduğu çok nadir görülürdü; onun katışıksız bir mutluluğa kapıldığını görmek beni de mutlu ediyordu.

Vittoria portakalları dilimlerken ağzımın sulandığını hissettim. Bu, açık ara en sevdiğim içecekti. Vittoria bunu hazırlarken son zamanlarda Fransa ve İngiltere'de hayli revaçta olan *Sangria*'dan ilham almıştı. Palermo'ya taşınan bazı İngiliz aileler yemek tariflerini de beraberlerinde getirmişlerdi ve bunlar da hâlihazırda pek çok farklı çeşit barındıran tariflerimizin arasında kendilerine yer bulmuştu. Nonna, aslında İspanyolların Antik Roma'ya ait, *hippocras* denilen baharatlı şaraptan etkilendiklerini söylemişti. Kökeni nereye dayanırsa dayansın, ben şarapla karıştırılmış portakal suyunun tadını ve proseccodan gelen köpüklü kabarcıkları çok seviyordum.

Vittoria karışıma bir kaşık sokarak tüm gücüyle karıştırdı ve benim için devasa bir bardağa koymadan evvel kendisi içeceğin tadına baktı. *Limoncello* şişesini kaparak yukarı çıkmamızı işaret etti.

"Çabuk, Emilia, kimse uyanmadan."

"Neredeydin?" Yatak odamızın kapısını arkamızdan sessizce kapattım. "Nonna'nın, şeytanın *Sea & Vine*'a, hatta elinden gelse adanın tamamına ayak basıp basmadığını görmek için bütün zeytinyağını heba etmesine ramak kalmıştı."

Vittoria elinde *limoncello* şişesiyle kendisini şilteye atarak sırıttı. "Şeytanı çağırıyordum. Kadim bir kitap bana onun sırlarını fısıldadı, ben de onu kendime koca diye almaya karar verdim. Sizi düğüne davet ederdim ama törenin Cehennem'de yapılacağından eminim."

---

[29] İtalya'ya özgü köpüklü bir şarap. (Çev.)

Ona ters bir bakış attım. Bana gerçeği söylemek istemiyorsa sorun değildi. Domenico'yla yaşadığı gizli aşkı istediği kadar kendisine saklayabilirdi. "Dikkatleri bu denli üzerine çekmeyi bırakmalısın."

"Yoksa ne olur? *Malvagi* gelip ruhumu mu çalar?"

"Yoksa ailemizin sonu kötü olur. Geçen hafta iki kız öldürülmüş. İkisi de cadıymış. Şeytanla ilgili şaka yapmanın hiç sırası değil. İnsanların tavrını biliyorsun."

"Bilmez miyim?" Vittoria yüksek sesle yutkunarak bakışlarını kaçırdı. Manastırda ne işi olduğunu sormaya yeltenerek ağzımı açmıştım ki endişeli gözlerle tekrar bana döndü. "Ee? Son zamanlarda hiç DCA yaşadın mı?"

Sorgulamamı sonraya bıraktım. "DCA," onun "doğaüstü cadı algısı" için kullandığı bir kısaltmaydı. Genellikle insanlardan ya da meraklı büyükannemizden gizli konuşmak istediğimiz konuların baş harflerini kullanırdı. Yastığıma gömülerek dizlerimi kendime çektim. "Yani, geçen gece rüyamda bir hayalet..."

"Dur!" Vittoria *limoncello*sunu bırakarak günlüğünü kaptı. Mürekkep şişesi hazır, kalem ise elindeydi. "Bana her şeyi anlat. Tüm ayrıntılarıyla. Hayalet neye benziyordu? Çevresinde pırıltılı bir hat ya da gölge gördün mü yoksa daha ziyade sezgi yoluyla algıladığın bir şey miydi? Seninle konuştu mu? Bu ne zaman oldu; uyuyakaldığın anda mı yoksa gecenin ilerleyen saatlerinde mi?"

"Sabah saatine yakındı. İlk anda uyanık olduğumu zannettim."

İçeceğimden bir yudum alarak ona tuhaf rüyamı – duyamayacağım denli alçak bir fısıltıyla yayıldığı için rüyaların anlamsız dilinden ayırt edemediğim o sahipsiz sesi – anlatmaya girişirken bunun abartılı hayal gücümünden ibaret olduğuna inanıyordum. Yaşanacak dehşetin ilk işaretleri olduğundan haberim bile yoktu.

ÜÇ

Balık kılçıklarını stok için ayırmak amacıyla çabucak kırarken kemik çatırtılarını duymazdan geldim. Sepetimi manastırda unutmuş olduğumu fark ettiğimde çoktan akşam yemeği hazırlıklarına gömülmüştük. O gün kutsal bir gün olduğundan iğne atsanız yere düşmeyecek bir kalabalık vardı; dolayısıyla gidip malzemelerimi almak için *Sea & Vine*'ın kapanış saatini beklemek zorundaydım.

Belki de Tanrıça'nın bir lütfuydu bu. Kardeşlik de dışarıda La Santuzza – Küçük Aziz – kutlamalarında olacağı için Antonio'yu göreceğimi düşünüp endişelenmeme gerek yoktu. Vittoria'nın bir gece evvelki utanç verici maskaralıklarından sonra onunla karşılaşmayı *sahiden* istemiyordum. O küstah ve arsız tavırları hep yanına kalıyordu; insanlar bu hâllerine bayılıyorlardı. Ne var ki bu benim ustalaşamadığım bir beceriydi.

Bütün sabah alışılmadık bir şekilde sessiz duran kız kardeşime şöyle bir baktım. Canını sıkan bir şeyler vardı. Bir gece önce ona rüyamı anlatmamdan sonra benimle sırlarını paylaşmaya karar vermiş gibi bir tavra bürünmüştü.

Ne var ki sonradan konuşmak yerine günlüğünü kenara bırakmış ve arkasını dönerek uykuya dalmıştı. Şu gizli erkek arkadaşıyla kavga edip etmediğini merak ediyordum. Belki de manastırda onunla buluşacaktı ve çocuk gelmemişti.

"Bu gece yoğun olacağımızı biliyorum," dedi Vittoria. "Ama biraz erken çıkmam lazım."

Nonna, tatlının yanında ikram edilmek üzere *espresso* yapmakta olan annemi hafifçe kenara ittirerek ufak salyangozlarla dolu hasır sepeti mutfak adasının üzerine bıraktı ve başını ikiz kardeşime doğru salladı. "Al bakalım. Bunlar *babbaluci*[30] için haşlanacak." İkiz kardeşimin eline hafifçe vurdu. "Çok uzun haşlama ama. Lastiğe dönerlerse bir şeye benzemezler."

Kaşlarımı kaldırarak Nonna'nın ikizime dışarı çıkmayı yasak etmesini bekledim fakat o hiçbir şey söylemedi. Vittoria tek seferde birkaç avuç dolusu salyangozu haşlarken Nonna da sarımsağı rendeleyerek zeytinyağı dolu bir tavayı ateşe koydu. Çok geçmeden hepimiz belli bir ritim içerisinde çalışır olmuştuk. Kız kardeşimin derdinin ne olduğuna dair düşünceleri bir kenara iterek kendimi balık stokumla uğraşmaya verdim. Daha sonra ağzından laf alırdım.

Vittoria salyangozları kepçeyle çıkardı, Nonna ise onları yağ ve sarımsak karışımına atıp hafifçe kızartarak üzerlerine tuz, karabiber ve taze maydanoz serpti. Tabakların üzerine doğru bir hayır duası fısıldayarak yiyeceklere bereketleri, salyangozlara ise fedakârlıkları için teşekkür etti. Küçük bir şeydi bu, sihirli de sayılmazdı fakat yiyeceklere lezzet kattığına yemin edebilirdim.

"Nicoletta?" diye seslendi Nonna. Annem son tatlı tepsisini bir kenara bırakarak bezi omzuna attı. "Erkek kardeşine şu *babalucci* kâsesini götür. Dışarı çıkıp aç görünen herkese birer lokma dağıtsın. Kuyruğa faydası olur."

Ayrıca *trattoriaya* daha çok kişi çekerdi. Nonna *doğrudan* müşterilerin üzerinde sihir kullanmıyor olabilirdi fakat insanları kendi duyularından yararlanarak restorana çekme konusunda son derece becerikliydi. Kızarmış sarımsaktan çıkan kokuyu şöyle bir içine çeken yüzlerce müdavim masaları doldururdu.

Annem gittikten sonra Nonna ahşap kaşığını bize doğrulttu. "Bu sabah gökyüzünü gördünüz mü? Şeytanın kanı kadar kırmızıydı. Dışarı çıkmanın sırası değil şimdi. İçeride kalıp büyüleri-

[30] Sicilyalıların ufak salyangozlara verdiği isim. (Çev.)

nize çalışın – eteklerinizin içine kurutulmuş civanperçemi dikin. Evde yapılacak çok şey var. Muskalarınızı takıyor musunuz?" Benimkini korsajımın altından çıkartıp gösterdim. Vittoria da içini çekerek aynı şeyi yaptı. "Güzel. Onları hiç çıkarmadınız, değil mi?"

"Hayır, Nonna." Kız kardeşimin bakışlarını üzerimde hissetsem de aldırış etmedim. Yalan söylüyor sayılmazdım. Sekiz yaşındayken muskasını çıkaran *oydu* – benimki boynumda kalmıştı. Bildiğim kadarıyla ikimiz de muskalarımızı bir daha hiç çıkarmamıştık.

Nonna sakinleşmiş bir tavırla derin derin içini çekti. "Tanrıça'ya şükürler olsun. Yoksa ne olacağını biliyorsunuz."

"Dünyamız küle dönüp kâbuslara bürünür." Vittoria ağır çekimde hareket eden bir iblismiş gibi kollarını iki yana açarak öne doğru sendeledi. "Şeytan etrafta kol gezmeye başlar. Masumların kanında yıkanırız, ruhlarımız Cehennem'de ebediyen lanetlenir."

"İşaretler gönderen tanrıçaları sinirlendirmemelisin, Vittoria. Bu muskalar, iblis prensleri azat edebilir. *La Prima* onları kilit altına almış olmasına rağmen *Malvagi*'nin bu diyara ayak basmasından sorumlu olmak istemiyorsan uyarıları dikkate alsan iyi olur."

Kız kardeşimin suratındaki keyifli ifade bir anda silindi. Salyangozların başına dönerken *cornicello*sunu sıkıca kavradığını gördüm. Çok da uzak bir geçmişte kalmayan o gece ulumasını duyduğumuz Cehennem köpeğini düşünerek yutkundum. Nonna yanılıyor olmalıydı – uyarısı batıl inançlardan ibaretti. Şeytan ve iblis diyarının tamamı kilit altındaydı. Ayrıca Nonna öteden beri muskalarımızın *bir araya* gelemeyeceğini söylerdi. Onları birbirine dokundurmamıştık ki – sadece benimki hâlâ boynumdayken kız kardeşimin muskasını avucumda tutmuştum. Cehennem Prensleri hâlâ ait oldukları yerdeydiler. Yeryüzünde kol gezen iblisler yoktu. Her şey yolundaydı.

Yine de büyükannemizin sırtı dönükken Vittoria ile sessizce bakışmaktan kendimizi alamadık.

DÖRT

Karanlık manastıra gözlerimi dikip bakarken onun da sivri dişlerini açığa çıkaran kötücül bir sırıtmayla bakışlarıma karşılık verdiği hissini üzerimden atamadım. Bu, Nonna'nın batıl inançlarının her şeye rağmen sinirlerimi germeyi başardığını gösteriyordu. Güçlü bir cadı, kireç taşına ve camlara can verecek duyulmamış bir büyü yapmadıysa burası boş bir binadan ibaretti.

"*Grazie,* Nonna," diye mırıldandım kendimi hiç de müteşekkir hissetmememe rağmen.

Gölgelerin arasında duran ahşap kapıyı açıp içeri süzülürken kalın demir menteşelerden hoşnutsuz bir gıcırtı yükseldi. Yukarıdaki çatı kirişlerinin arasında bir yerden bir kuşun uçtuğunu duydum ve kalp atışlarım, onun kanat çırpışlarına uyum sağladı.

Capuchin Manastırı, restoranımızdan bir buçuk kilometre mesafede bile değildi ve Palermo'nun en sevilen binalarından biriydi. Bunun sebebi mimarisi değil, kutsal duvarlarının ardında yer alan yer altı tünelleriydi. Gün ışığında ben de burayı çok seviyordum fakat karanlıkta duyduğum ürpertiyi bir türlü üzerimden atamıyordum. Şimdi içerisi tamamen boş olduğu için ürkütücü bir önsezi tüm duyularımı ele geçirmişti. Havada bile bir gerginlik seziyordum – fark ettiği bir kötülük karşısında nefesini tutmuş gibiydi.

Sessiz manastırın içerisinde ilerlerken Nonna'nın iblislere dair ettiği feryatlar kulaklarımda çınlamaya devam ediyordu. Gittikçe artan korkularımı bertaraf etmeye çalıştım. Özellikle de bir başımayken şehrimizi işgal eden kırmızı gözlü, ruh avcısı canavarları düşünmeyi *gerçekten* de istemiyordum.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak mumyaların sıralandığı loş koridorda hızlı adımlarla ilerledim. Bu mumyalar üzerlerinde yüzlerce yıl öncesine ait, kendi seçimleri olan kıyafetlerle ayakta durur vaziyetteydiler. Koşturmaya devam ederken onların boş ve cansız bakışlarına aldırış etmemeye çalıştım. Sepetimi bırakmış olduğum odaya ulaşmanın en hızlı yolu buydu. Bu tüyler ürpertici tasarım yüzünden kardeşliğe bir lanet okumaktan kendimi alamadım.

Bu görüntü kız kardeşimi hiç rahatsız etmezdi hâlbuki. Daha küçükken Vittoria, vefat edenlerin naaşlarını yıkayıp hazırlamak istemişti. Nonna, onun ölülere duyduğu merakı hiç tasvip etmiyor, bunun *le arti oscure*ye karşı bir takıntıya dönüşebileceğinden endişe duyuyordu. Ben bu konuda ikilemdeydim fakat nihayetinde bir şey fark etmemişti; kardeşlik, bu görev için arkadaşımız Claudia'yı seçmişti.

Çalışmadığımız ve kumsalda yürüyüşe çıkıp Ay Kutsaması için deniz kabuğu topladığımız nadir akşamlardan birinde Claudia, mumyaların nasıl ortaya çıktığına dair hikâyeler anlatmıştı. Ben ayak parmaklarımı sıcak kumların arasında kıvırarak vücuduma yayılan ürpertiyi bastırmaya çalışmıştım fakat Vittoria gözlerinde hevesli bir parıltıyla öne doğru eğilmiş, Claudia'nın anlattıklarını bilgiye aç bir şekilde dinlemişti.

Şimdiyse bu dehşetli hikâyeleri aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapıyordum.

Yukarıda bir yerde bir pencere gıcırdayarak açıldı ve şiddetli bir rüzgâr koridorda gezinmeye başladı. Beraberinde fırtınayı anımsatan bir toprak ve tuz kokusu getirmişti. *Fantastico*[31]. Eve yağmurun altında koşarak dönmek zorunda kalmak, şu an ihtiyacım olan son şeydi.

---

[31] İtalyanca: "Olağanüstü." (Çev.)

Karanlıkta hızlı adımlarla ilerlemeyi sürdürdüm. Upuzun koridorun sadece uçlarında birer meşale yandığı için yolun büyük kısmı gölgeler arasında kalmıştı. O sırada bir hareket sezdim ve olduğum yerde donup kaldım. *Ben* yürümeyi bırakmıştım fakat taşlara sürtünen kumaş sesi bir an için daha devam etti ve sonra ortalık sessizliğe gömüldü. Burada biri ya da *bir şey* vardı.

Bütün vücuduma gerginlik yayılmıştı. Başımı iki yana salladım. *Malvagi*'den korktuğum için aklım bana oyun oynuyordu. Bunu yapan muhtemelen yine Vittoria'ydı. Cesaretimi elimden geldiğince toparlayarak kendimi arkama dönüp boş bakışlı, sessiz mumyaların sıralandığı koridorda kız kardeşime bakınmaya zorladım.

"Vittoria?" Gölgelerin arasına bakarken mumyaların arkasından ortaya çıkan daha belirgin silüet karşısında çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. "Orada kim var?"

O şey her neyse, bana cevap vermedi. Tüylerim diken diken olmuştu. Bir şeyin bana baktığını hissettiğime *yemin edebilirdim*. Kafamda küçük uyarı çanları çalmaya başlamıştı. Tehlike çok yakındaydı. Nonna haklıydı – dışarı çıkmanın sırası değildi.

Kendimi ne kadar hızlı bir şekilde dışarı atabileceğimi düşünürken çatı kirişlerinin arasından kanat sesleri duyuldu. Bir soluk koyuverdim. Peşimde bir hayalet ya da iblis yoktu. Sadece yolunu yitirmiş, küçük bir kuştu bu. Muhtemelen o, benden daha fazla korkmuştu.

İçime oturan huzursuzluğu yok saymaya çalışarak koridorda ağır ağır ilerlemeye devam ettim ve bir sonraki bölüme girdim. Sepetimi unuttuğum odaya dalarak malzemeleri titreyen ellerimle hızlı hızlı doldurmaya başladım.

"Aptal kuş."

Malzemeleri sepete ne kadar çabuk koyarsam, Vittoria'yı festivalden o kadar çabuk alıp evin yolunu tutabilirdim. Sonra bir şişe şarap *ödünç alıp* yatağa kıvrılır, güvenli odamızda sıcacık ve rahat bir şekilde içkimizi içerek Nonna'nın şeytana dair sayıp döktüklerine beraberce gülerdik.

Arkamda bir çizmenin taşa sürtünmesinden çıkan bir ses duyunca olduğum yerde kalakaldım. Bu sesi, kuşların kanat çırpmalarıyla karıştırmış olmamın imkânı yoktu. Nefesimi tuttum ve ortalığa çöken sessizliğe kulak vererek orada öylece dikildim.

O sırada bir şey sessizce adımı söylemeye başladı. Ağır ve ısrarlı bir şekilde süren sessiz bir şarkıydı bu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu duymazdan gelemiyordum. Tam anlamıyla fiziksel bir ses denilemezdi buna; daha ziyade karnımın ortasında duyduğum acayip bir his gibiydi. Kaçmayı ne zaman aklımdan geçirsem daha ısrarcı bir hâl alıyordu.

Sepetimdeki bıçağı alıp parmak uçlarımda koridorda ilerledim ve her bir odanın başında durup içeriye kulak kabarttım. Attığım her adımla kalbim gümbürdüyordu. Eğer sakinleşemezsem bir anda duruvereceğinden korkmaya başlamıştım.

Bir adım, sonra bir adım daha attım. Adımlarım gittikçe ağırlaşmaya başlamıştı. Karanlığın içinde nabzımın hızla atmasından başka bir ses duyulmuyordu. Sanki daha önceki o sesi, korkularım aracılığıyla çağırmıştım. Fakat o *his*...

Manastırın derinliklerine doğru onu takip ettim.

Bir sonraki koridorun en sonunda kapısı aralık bir kapının önünde duraksadım. Beni içeriye çağıran her neyse, onu duyumsayabiliyordum. İçimdeki belli belirsiz kıpırtı, bana karşı koyamayacağım bir çağrıda bulunuyordu. Burada ne tür bir büyünün iş başında olduğunu bilmiyordum fakat onu kesinlikle hissediyordum.

Nefesimi tutarak beni kendisine çeken şeye karşı ihtiyatlı bir tavırla bilinmezliğin içine adım attım. Nonna öteden beri fark edilmeden etrafta dolanma becerim yüzünden beni azarlar dururdu; oysaki şimdi bu özelliğim beladan ziyade bir lütuf gibi geliyordu.

İçeride metalik bir şeyle karışık dağ kekiği ve yanık gaz yağı kokusu vardı. Gözlerimin karanlığa alışması için bir an geçmesi gerekti fakat etrafı seçebilmeye başlayınca onu nasıl gözden kaçırdığıma inanamayarak soluğum kesildi. Belki de bunun sebebi onun olağan dışı hareketsizliğiydi.

Artık onun varlığının bilincinde olduğum için bakışlarımı üzerinden ayıramıyordum. İçerisi, hatlarını net bir şekilde seçemeyeceğim kadar karanlıktı fakat saçının onikse yakın bir tonda olduğunu görebiliyordum; üzerine gün ışığı vurmuş bir kuzgunun kanatları gibi yanardöner bir hâli vardı. Roma savaşçılarının heykelleri gibi uzun boylu ve yapılıydı fakat üzerinde şık bir beyefendiye yaraşır kıyafetler vardı.

Ne var ki onda fark edilme korkusuyla gölgelere sinmeme sebep olan bir şey seziyordum.

Kefenli bir bedenin tepesine dikilmişti. Zihnimden düzinelerce hikâye geçmeye başladı. Belki de hayatının aşkıyla hayallerini yaşama şansı bulamadan evvel kadın trajik bir şekilde ölmüştü ve adam bütün dünyaya öfkeliydi. Belki de kadın uykusunda huzur içerisinde ölmüştü. Ya da Nonna'nın bir gün önce bahsetmiş olduğu öldürülen cadı oydu.

Cesedi bizim şehrimizde bulunan kadın...

Bu düşünce karşısında başımdan aşağı kaynar sular indi. Kafamdan fanteziler uydurmayı bırakarak bakışlarımı odada gezdirdim. Cesedin bulunduğu taş sunağın çevresine yarısı sönmüş çeşit çeşit mumlar bir daire şeklinde özenle dizilmişti. Havadaki dağ kekiği kokusu tekrar burnuma doldu.

Bir insan için mum dizip şifalı ot yakmak beklenmedik bir davranıştı. Bir önceki gece de aynı dağ kekiği kokusunu aldığımı hatırladım ve birkaç oda ötede Antonio ile ikimiz yemek yaparken de bu adamın burada olup olmadığını merak ettim.

Kalbim küt küt atarken ona baktım ve ilk anda dikkatimi çeken sihir kaynağının bu adamı olup olmadığını anlamaya çalıştım. Öyle olduğunu zannetmiyordum. Beni çeken o değil, bu odaydı. Hiç beklemediğim bir anda havada tuhaf bir basınç oluştu – sanki etrafımızdaki boşlukta bir kıpırdanma meydana gelmişti. Sanki gölgeler bile uysal bir tavırla baş selamı veriyorlardı.

Tabii ya. Mantık dışı bir düşünceydi bu. Önce görünmez hayalet iblisler koridorlarda peşimden geliyorlardı, şimdi de bu çıkmıştı. Sevdiği kıza veda eden genç bir adamın tehditkâr bir

yanı olamazdı. Bir cesedin çevresine mum dizmek de o denli tuhaf değildi. Pek çok insan, Tanrı'ya dua ederken mum yakıyordu. Bir kez daha benim şu –

Adam aniden cesede doğru eğildi ve elleri kadının yüreğinin üzerinde gezinmeye başladı. Kefeni çekerek açıp sevdiğini son bir kez öpmesini bekledim. Adam elini kumaşın altından çektiğinde parmaklarının kana bulanmış olduğunu gördüm. Şeytanın etkisi altına girmiş gibi ağır ağır parmaklarını ağzına götürerek kanı yaladı. Bir an için gördüklerimi zihnimde oturtamadan öylece gözlerimi dikip baktım.

İçime bir uğultu yayıldı ve bu his, olduğum yere çakılmama neden oldu. İlk anki huzursuz önsezim nihayet anlam kazanırken içimdeki öfke ve korku birbirine karışarak bir kakofoni yarattı.

Kafamda uyarı çanları çalıyor, kana susamış iblisleri haykırıyordu fakat ben mantığın ötesinde bir öfkeye kapılmıştım. Bu, Nonna'nın iddia ettiği gibi karanlıktan ve ay ışığından doğmuş bir gece yaratığı değildi. Bu insan canavar, yer altı geçitlerine gizlice girmiş ve korkunç bir eyleme girişmişti; ölülerin kanının tadına bakıyordu. Büyükannemin doğduğumuz günden bu yana kalın kafalarımıza sokmaya çalıştığı uyarıları bir kenara ittim ve gecenin vahşi yaratıklarından biriymişim gibi feryat ederek saklandığım yerden fırladım.

"Dur!"

Sesimdeki aleni buyurganlıktan ya da daha ziyade kulak tırmalayıcı ciyaklamamdan ötürü yabancı geriye doğru sıçradı. Öyle hızlı hareket etmişti ki takip etmek neredeyse olanaksızdı. Tuhaf başka bir şey vardı... Bir şey... *Cornicello*mu kavrayarak adamın aurasına odaklandım; *luccicare*si lavanta rengi değildi; üzerine altın rengi benekler saçılmış, siyahın çeşitli tonlarında bir pırıltıydı. Bana Nonna'nın titanyum kuvarsını hatırlatmıştı.

Bakışlarını elimdeki bıçaktan sunaktaki cesede çevirdi, muhtemelen şimdi ne yapması gerektiğini kafasında tartıyordu. O anda ilk kez elindeki hançeri fark ettim. Kabzasına sivri dişlerini gösteren, lavanta rengi gözlere sahip altın renkli bir yılan

dolanmıştı. Çok güzeldi. Öte yandan da lanet saçan, ölümcül bir havası vardı.

Bir an için hançeri doğrudan kalbime saplayacağını düşündüm.

"Ondan uzak dur," diye uyardım ona doğru bir adım atarak. "Yoksa öyle bir bağırırım ki binadaki tüm *fratello*lar başımıza toplanır."

Yalan söylüyordum. Kardeşlikteki herkes Santa Rosalia'daki görevlerinin peşindeydi. Bildiğim kadarıyla koca manastırda bizden başka kimse yoktu. Yer altı geçitlerinin bu kadar derinlerinde üzerime atılacak olsa çığlıklarımı kimse duyamazdı. Fakat savunmasız değildim.

Muskamı bıraktım ve Nonna'nın eteklerimizdeki gizli ceplerde taşımamız için ısrar ettiği, ay ışığında kutsanmış tebeşire uzandım. Dizlerimin üzerine düşüp bir koruma çemberi çizmeye hazırdım. Bizi doğaüstü tehditlerden koruduğu gibi insanlara karşı da işe yarıyordu. Beni sadece adamın bir cadı avcısı olması ve sihir kullanma sırrımı ele vermesi ihtimali tereddüde düşürüyordu.

Adam bir şey söylemek istercesine ağzını açmıştı ki – artık ölülerden kan emerken yakalanmış birisi ne derse onu diyecekti herhâlde – gözleri göğsümün kenarına kaydı. Bakışlarının yoğunluğu neredeyse elbisemi yakıp kavuracaktı. Az evvel kan emiyordu; şimdiyse ben sırf onun keyfi için önüne konulmuş bir başka lezzetli şeymişim gibi bana bakmaya cüret ediyordu. Yoksa bu...

"Yalancı." Sesi derin ve ipeksiydi. Kadifeyle sarmalanmış bir bıçaktan farksızdı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Ben dilimin ucuna gelen lanetleri savurmaya fırsat bulamadan, adam bekleyeceğim en son şeyi yaptı; topuklarının üzerinde dönüp koşarak uzaklaştı. Oradan toz olma telaşı içerisinde yılanlı hançerini düşürdü. Bunu ya fark etmedi ya da umursamadı. Mutfak bıçağını ileri doğru tutmaya devam ederek nefes nefese olduğum yerde bekledim. Geri gelen adım sesi gelmedi; içerideki tek ses, ateşin çıtırtısıydı. Adam göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolmuştu. Bir türlü gittiğinden emin olamıyordum.

Eğer gölgelerin arasından fırlayacak olursa kendimi korumak için ne gerekirse yapacaktım. Bu düşünce içimi bulandırsa bile. Bir saniye daha geçti, sonra bir saniye daha. Herhangi bir adım sesi var mı diye kulak kabartarak gümbürdeyen kalp atışlarımın arasında gergince bekledim.

Çılgınca çarpan kalbim dışında hiçbir ses duyulmuyordu.

Adam geri gelmedi. Peşinden koşmayı düşündüm fakat ne tıkanan nefesim ne de titreyen bacaklarım buna elverecek gibiydi. Bakışlarımı yere eğerek onun bu kadar huzursuz görünmesine sebep olan şeyin ne olduğunu düşünürken *cornicello*mun karanlıkta parıldadığını gördüm. Nasıl –

O sessiz çağrı olanca gücüyle tekrar belirmiş, beni dikkat kesilerek dinlemeye zorluyordu. Fısıltıları zihnimin derinliklerine itmeye çalıştım. Kafamı kurcalayacak daha fazla şeye ihtiyacım yoktu. Kalp atışlarım normale dönerken sunaktaki cesedin, kardeşliğin yeni cesetleri yıkamak ve mumyalanmaya hazırlanmak üzere getirdiği yerde olmadığını fark ettim.

Hatta bu oda hiçbir amaç için kullanılıyor gibi görünmüyordu. Bakışlarım içeride gezinirken her yerin kalın bir toz tabakasıyla kaplı olduğunu fark ettim. Ortada bulunan taş sunak dışında orası, kireç taşından oyulmuş küçük bir odadan ibaretti. İçeride ne raf vardı ne sandık ne de depo. Oda yüzlerce yıldır mühürlüymüş de daha yeni açılıyormuş gibi havaya bayat bir küf kokusu sinmişti. Küfün, daha evvelden belli belirsiz sezdiğim dağ kekiği aromasından çok daha baskın ve güçlü bir kokusu vardı.

Omurgamı saran huzursuzluk hissi bütün bedenime yayıldı. Şimdi yabancı gittiğine göre, cesedin beni çağırdığından şüphe yoktu. Bu da hiçbir zaman için olumlu bir işaret sayılmazdı. Daha evvelden ölülerle konuşma zevkine nail olmamıştım ve bu düşünceyi şimdi pek de cazip bulmuyordum. Arkamı dönüp kaçmak istiyordum; kefenin altına bakmayı ise asla *istemiyordum* fakat elimde değildi.

Bıçağımı sıkıca kavradım ve her adımımla beraber vicdanıma lanetler okuyan o sessiz ve ısrarcı hisse boyun eğerek ken-

dimi cesedin başına gitmeye zorladım. Cesede bakmadan önce yabancının hançerini yerden alarak eğreti mutfak bıçağının yerine onu koydum. Ağırlığı biraz olsun içimi rahatlatmıştı. Eğer kan içici sapkın geri dönecek olursa, onu tehdit edecek çok daha üstün bir silahım vardı artık.

İçimi mümkün olduğunca ferah tutmaya çalışarak üzeri örtülü cesedin çağrısına nihayet boyun eğdim ve ona döndüm. Korkuyu kalbimden defederek uzandım ve kefeni yüzünden çektim.

Bir an için sessiz kaldım; sonrasında ise manastırın sükûneti çığlığımla paramparça oldu.

BEŞ

Büyü: yaşayan, nefes alan bir varlıktır: sizin verdiğiniz enerjiyle büyüyüp gelişir. Doğadaki tüm güçler gibi ona da iyi ya da kötü denilemez - büyü, onu yapanın niyetine göre şekil alır. Onu sevgiyle beslerseniz yeşerir ve çiçeklenir. Onu nefrete boğarsanız, size on misliyle karşılık verir.

—Di Carlo Büyü Kitabı'ndan.

Baktığım yüz, benimkinin aynadaki yansımasıydı. Kahverengi gözler, koyu kahverengi saçlar, hem güneşte yanmaktan bronzlaşmış hem de kalıtsal olarak zeytuni renge sahip bir cilt. Uzanıp tereddütle Vittoria'nın alnına düşmüş bir saç tutamını geri ittim ve hâlâ sıcaklığını yitirmemiş olan tenini hissedince elimi hızla geri çektim.

"Vittoria? Hareket edebiliyor musun?"

Bakışları boş ve sabitti. Aniden gözlerini kırpıştırarak kahkahalara boğulmasını bekledim. Kıkırdamalarını uzun süre bastırmayı beceremezdi.

Vittoria kıpırdamıyordu. Ben de nefes alıp vermeyi bırakmıştım. İnkâr ve dehşet duyguları arasında bir yerde kalakalmış vaziyette ona bakıyordum. Gözlerimin önündeki görüntü-

yü zihnime oturtamıyordum. Saçımdan bir tutam çektim. Onu daha bir iki saat önce görmüştüm.

Bu da o aptalca eşek şakalarından biri olmalıydı.

"Vittoria?" diye fısıldadım karşılık vereceğini umarak. Her geçen saniye dakikalara dönüşüyor gibiydi. Vittoria gözlerini kırpmadan boşluğa bakıyordu. Belki de bilincini yitirmişti. Elimi uzatıp onu hafifçe sarstım. "Lütfen. Kıpırda."

Gözleri açık olmasına rağmen çenesine kadar çekilmiş kefenin altında uzanırken öyle huzurlu görünüyordu ki... Büyü yoluyla derin bir transa sokulmuş da prensin teki gelip onu öperek uyandıracakmış gibiydi. İçimde bir şeylerin burkulduğunu hissettim. Bu bir peri masalı değildi. Kimse ölümün büyüsünü bozamazdı. Oysaki *ben*, burada olmalı ve kız kardeşimi kurtarmalıydım.

Eğer restorandan biraz daha erken çıkmış olsaydım belki onu kurtarmak için elimden bir şey gelirdi. Belki o katil canavar, onun yerine benim canımı alırdı. Ya da belki Nonna'nın sözünü dinleyip yanımızda kalması için ısrar etmeliydim. Büyükannemize muskalardan bahsedebilirdim. Önümde uzanan yüzlerce farklı seçenek vardı, bense hiçbir şey yapmamıştım. Eğer... Belki... Benliğimi sarmalayan bu ani karanlık karşısında gözlerimi yumdum.

Her şey daha da kötüleşti.

Bu, kafamda yarattığım o sahici fantezilerden biri olmalıydı – bunun gerçek olmasına imkân yoktu. Ne var ki gözlerimi tekrar açtığımda, Vittoria'nın öldüğünü inkâr edemeyeceğimi gördüm.

İstikrarlı bir damlama sesi düşüncelerimi böldü. Çok tuhaf, çok dünyevi bir sesti. Yine de kasten ona odaklandım. Hâlâ duyduğum o ısrarcı fısıltıyı yok saymamı kolaylaştırıyordu.

Belki de delilik benliğime sızmaya başlamıştı.

Damlama sesi yavaşladı. Yokluğu belirgindi, manidardı. Bunu şimdi düşünemiyordum. Tuhaf fısıltı nihayet duyamayacağım kadar alçaldı. Ona sebep olan her neyse, uzaklaşmış gibiydi.

Gittikçe yoğunlaşan sessizlik, bir hıçkırık sesiyle bölündü. Sesin benden geldiğini anlamam için bir an geçmesi gerekti.

Oda etrafımda dönmeye başladı; öyle ki neredeyse yere yığılacaktım. İkiz kardeşim. En yakın arkadaşım. *Ölmüştü.* Bir daha asla içki içemeyecek, gülemeyecek, geleceğimizi planlayamayacaktık. Bir daha asla Nonna'nın batıl inançlarıyla dalga geçemeyecek, gölgelerin arasından aniden sıçrayamayacaktı. Bir daha asla küsüp barışamayacaktık. Bir daha asla beni daha cesur olmam için zorlayamayacak, hayallerime sımsıkı tutunmamı söyleyemeyecekti. Onsuz kim olacağımı bilemiyordum. Hayatıma nasıl devam edebileceğimi de.

"Hayır." Bunu kabullenmeyi reddederek başımı iki yana salladım. Burada sihirli bir hile söz konusuydu. Vittoria ölmüş olamazdı. Daha çok genç, coşkulu ve hayat doluydu. Festivallerde en hareketli dansları o ederdi; aya, Gece Tanrıçası'na ve yıldızlara en yüksek sesle o şükrederdi; herkese kendisinin en yakın dostu olduğunu hissettirirdi. Bu kıpırtısız, sessiz kişinin kim olduğunu bilmiyordum.

Gözyaşlarımın arasından kefeni tamamen çektim. Üzerinde bembeyaz bir elbise vardı, tıpkı bir adaklık gibi. Dantellerle süslü, kaliteli bir ipekten yapılmıştı. Daha önce bu elbiseyi hiç görmemiştim. Yoksul değildik fakat böyle bir kıyafet alamayacağımız kesindi. Tabii, Vittoria son birkaç yazdır bütün parasını biriktirmediyse.

Elbisenin zarif korsajı parçalanmış, muskası gitmişti, ayrıca –

Bir çığlık kopardım. Yüreği, göğsünden sökülüp alınmıştı. Geride tırtıklı ve hiddetli görünen bir boşluk kalmıştı. Bedeninde kopkoyu bir kızıllık ve siyahlıktan ibaret bir yarık vardı; öyle doğaüstü bir görüntüydü ki binlerce yıl yaşasam da bu görüntüyü hafızamdan silemeyeceğimi biliyordum. Kana bakarken kesintisiz damlama sesinin nereden geldiğini nihayet anladım. Cesedinin altında oluşan kan gölü, sunaktan aşağı akıyordu.

Çok fazla kan vardı. Bu görüntü karşısında midem kalkınca dizlerimin üzerine düştüm. İçimde hiçbir şey kalmayana kadar tekrar tekrar öğürdüm.

Gözlerimi kapattığımda görüntü daha da kötüleşti.

Ardı ardına titrek nefesler almaya çalıştım fakat baş dönmem yatışmadı. Şimdi kanı fark etmiş olduğum için ölüme has o metalik kokuyu alabiliyordum. Koku her yere yayılmış, her şeye sinmişti. Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemiyordum.

Öne doğru kayarak taşa doğru uzandım. Kendimi zorlayarak ayağa kalkmaya çalıştım fakat tekrar düştüm. İkiz kardeşimin kanına bulanmıştım. Yana doğru kıvrılarak titremeye başladım. Bu bir kâbustu. Çok geçmeden uyanacaktım. Uyanacaktım, buna mecburdum. Rüyalar sonsuza dek sürmezdi. Sadece bu geceyi atlatsam yetecekti.

Sonra her şey yoluna girecekti.

Orada, yerde titreyerek ne kadar zaman kaldığımı bilmiyordum fakat en az bir iki saat geçmiş olmalıydı. Belki de daha fazla. Yardım çağırmam gerekiyordu.

Gerçi artık hiç kimse Vittoria'yı kurtaramazdı.

Güçsüz kollarıma yüklenerek nihayet doğrulmayı başardım ve gözlerimin önündeki hakikati kabullenemeyerek kız kardeşime baktım.

Öldürülmüş.

Bu kelime, ölüm çanı gibi göğsümde gümbürdemeye başladı. Çaresizliğime korku da eklendi. Kız kardeşim öldürülmüştü. Yardım çağırmam gerekiyordu. Güvenli bir yere gitmem gerekiyordu. Sonra –

"Canım pahasına yemin ederim ki bunu her kim yaptıysa ona bedelini ödeteceğim, Vittoria."

Ona son bir kez baktıktan sonra şeytan şimdi de benim lanetli ruhumun peşindeymiş gibi koşmaya başladım.

ALTI

Particiler çevremi sardılar ve ellerindeki bardaklardan üzerlerine şarap sıçratarak kahkahalar eşliğinde beni dansa katmaya ve neşelerine ortak etmeye çalıştılar. Kutsal azizimizin bize yıllar önce armağan ettiği bugünü, yaşamın ölüme karşı galip gelişini kutlamamı istiyorlardı.

Sersemlemiş bir vaziyette o gecelik çoktan kapanmış olan karanlık restoranımızın önünden geçtim ve mahallemize doğru ilerledim. Eteklerimin uçları Tanrıça bilir, neden ötürü sırılsıklamdı. Kumaş bacaklarıma dolaşıyor ve deli gibi kaşındırıyordu. Bunlara hiç aldırış etmeden yürümeye devam ettim. Kız kardeşim bir daha hiçbir şey hissedemeyecekse benim de bir hissiyat duymaya hakkım yoktu.

"Küçük cadı bir başına."

Ses bir tıslamadan öte değildi fakat sırtımdan aşağı soğuk terlerin boşanmasına sebep oldu. Topuklarımın üzerinde döndüğümde karşımda bomboş bir sokak buldum. "Kim var orada?"

"Evin yakınında kan dökülüyor."

Ses şimdi arkamdan geliyordu. Kalbim küt küt çarparak hızla döndüm ama... Hiçbir şey yoktu.

"Bu gerçek değil," diye fısıldadım. Kız kardeşimin parçalanmış cesedini bulmamdan sonra zihnim bana korkunç oyunlar

ovmuyor olmalıydı. Anlaşılan görünmez hayaletim kendisine bir ses de edinmişti – bu öylesine gülünç bir fikirdi ki ciddiye alamayacaktım. "Git buradan."

"*Yakında buraya geliyor.*"

"Kim? Vittoria'ya bunu yapan adam mı?"

Eteklerim uçuşarak kendi eksenimde döndüm. Sokakta tek bir canlı varlık dahi görünmüyordu. Hatta etraf tuhaf bir şekilde kıpırtısızdı – sanki birisi çevredeki tüm yaşamı üfleyip söndürmüştü. Evlerde ışık yanmıyordu. Ne bir hareket vardı ne de ses. Festivalin keşmekeşini ve heyecanını da duymaz olmuştum.

Yoğun, doğal olmayan bir sis tabakası bana doğru yaklaşarak ayaklarımı çevreledi. Peşi sıra kükürt ve kül kokusu burnuma doluştu. Nonna, bunun iblislerin yakınlarda olduğuna dair bir işaret olduğunu söylerdi. Gölgelerin arasında elinde bıçağıyla bekleyen katil bir insan olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

"Kim gelecek?" diye üsteledim. Korkunç bir kâbusa çakılıp kaldığım hissiyatı gittikçe artıyordu. Gözlerimi yumarak kendimi gerçekliğe dönmeye zorladım. Şimdi kendimi bırakamazdım. "Gözlerimi tekrar açtığımda her şey normale dönecek."

Öyle de oldu. Kükürt kokulu sis gitmişti, bir arada oturan ailelerin sesleri açık pencerelerden dışarı taşıyordu ve sarhoş partücilerin kahkahaları sokakta yankılanıyordu.

Kollarımı ovuşturarak eve doğru koşmaya başladım. Hayalet iblisler. Bedensiz sesler. Şeytani sis. Neler olup bittiğini gayet iyi biliyordum – isterilerimin kurbanı olmuştum. Şimdiyse hiç sırası *değildi*. Doğru düzgün bir tören yapılması için Vittoria'nın cesedini eve getirmek gerekiyordu. Onun için hiç değilse bu kadarını yapmalı, kendi çaresizliğimi ve hezeyanlarımı şimdilik bir kenara itmeliydim.

Birkaç dakika boyunca tanıdık sokaklarda aklım başımdan gitmiş vaziyette koşturup durduktan sonra evimizin önüne vardım ve frangipanilerin sardığı bahçe kafesinin altında durarak söylemem gereken sözcükleri kafamda toparlamaya çalıştım. Bu haberi aileme nasıl vereceğimi hiç bilmiyordum.

Az sonra onlar da kendilerini tükenmiş ve paramparça hissedeceklerdi.

Bundan sonra hayatlarımız bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Annemin çığlığını kafamda canlandırdım. Babamın gözyaşlarını... Bizi kötülüklerden korumak için yaptığı tüm hazırlıkların boşa gittiğini öğrenince Nonna'nın yüzünde belirecek korkuyu...

Vittoria ölmüştü.

Öyle ya da böyle bir ses çıkarmış ya da haykırmış olmalıydım. Karanlığın içinden altın renkli bir ışık belirdi ve aynı hızla söndü. Nonna pencerede bekliyordu. Muhtemelen eve geldiğinden beri oradaydı. İçi içini yiyordu. Şeytanın denizi çalkaladığına ve gökyüzünün onun kanının rengine büründüğüne dair uyarıları artık gözüme saçma batıl inanışlar gibi görünmüyordu.

Daha ben tokmağı kavrayamadan kapı savrularak açıldı.

Nonna *cornicello*sunu kavrarken gözleri nemlenerek başını iki yana sallamaya başladı. Hiçbir şey söylememe gerek yoktu. Kana bulanmış ellerim her şeyi açıklıyordu. "Hayır." Alt dudağı titremeye başladı. Nonna'nın yüzünde daha önce hiç bu denli büyük bir çaresizlik ve korku görmemiştim. "Hayır. Olamaz."

İçimdeki boşluk hissi iyice büyüdü. Bize verdiği onca ders, bütün o büyülerimiz... Bir hiç uğrunaydı.

"Vittoria..." Yüksek sesle yutkunurken neredeyse boğulacak gibi oldum. "O..."

Bakışlarımı hâlâ elimde tuttuğum fakat nasıl aldığımı anımsayamadığım yılanlı hançere indirdim. Bunun kız kardeşimin canını alan silah olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım ve hançeri daha da sıkıca kavradım.

Nonna, hançere şöyle bir baktıktan sonra beni kollarına alarak sımsıkı kendisine bastırdı. "Ne oldu, *bambina*?"

Yüzümü onun omzuna gömerek o tanıdık baharat ve şifalı ot kokusunu içime çektim. Nonna'ya sarılmak, her şeyi gerçek hâle getirmişti. Tüm bu feci kâbusu.

"En büyük korkun gerçek oldu."

İkiz kardeşime ve yerinden sökülen kalbine dair görüntüler zihnimden geçerken o ana dek her neyden güç alıyorsam, onun ellerimden kayıp gittiğini hissettim ve kendimi karanlığa sürüklenirken buldum.

Kız kardeşimi ebedi istirahatgâhına yatırmamızın ertesi günü, kucağımda açılmamış bir kitapla odamızda oturuyordum. Etraf çok sessizdi. Önceden böyle huzurlu günlerden büyük keyif alırdım. İkiz kardeşim dışarıda macera peşindeyken, ben en sevdiğim karakterlerle serüvenden serüvene koşardım. İyi bir kitap da kendi içinde bir sihir sayılırdı. Peşimizdekilerin eline düşme korkusu olmadan, güven içerisinde kendimi kaptırabileceğim türden bir sihir. Gerçeklerden kaçmayı seviyordum, özellikle de canımın sıkkın olduğu zamanlarda. Hikâyeler, insana her şeyin mümkün olduğu hissini veriyordu.

Bakışlarım bütün sabah olduğu gibi tekrar kapıya doğru kaydı; Vittoria'nın kıpkırmızı kesilmiş yüzünde koca bir sırıtmayla içeri dalmak üzere olduğuna dair bir belirti aranıyordum. Fakat ortalık sessizdi.

Aşağıdan bir kaşığın demir kazana çarpma sesi duyuldu. Çok geçmeden yukarıya şifalı ot kokuları yayıldı. Nonna hiç durmaksızın büyülü mumlar yapıyor, bunları *polizia*[32]ya soruşturmalarında rehberlik etmesi için yakıyordu. Ya da en azından bize söylediği buydu. Bir fiske tuz ve bir tutam karabiber ekleyerek yaptığı ardıç kozalağı ve güzelavrat otu mumunu görmüştüm. Bu, onun kendi tarifiydi ve kullanım amacı sağgörü kazandırmak değildi.

Kitabımı bir kenara bırakıp aşağı indim ve mutfağın çevresinde dolanıp durmaya başladım. Aç sayılmazdım fakat içim bomboştu. Bir şeyler üretmek ya da pişirmek istemiyordum; hatta bir daha hiçbir zaman kendimi o denli hafif ve özgür hissedeceğimi hayal edemiyordum.

Nonna başını kaldırıp bana baktı. "Gel de otur, Emilia. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

---

[32] İtalyanca: "Polis." (Çev.)

"Gerek yok, Nonna. Ben bir şeyler ayarlarım."

Buzluğun kapağını açtım ve Vittoria'nın bana yapmış olduğu *limoncello* sürahisini gördüğümde gözyaşlarına boğulmamak için kendimi zor tuttum. Kimse ona el sürmemişti.

Kapağı çabucak kapatarak en yakındaki taburenin kenarına iliştim.

"Al bakalım." Nonna yüzünde müşfik bir ifadeyle önüme bir kâse tatlı ricotta koydu. "Tatlıları sindirmek her daim kolaydır."

Kremsi karışımı kaşığımla eşeledim. "Sence birisi... Bizim ne olduğumuzu mu öğrendi? Belki Vittoria şeytan ya da iblisler hakkında şaka yaparken yanlış insana çattı."

"Hayır, *bambina*. Ona saldıranın bir insan olduğuna hiç de inanmıyorum. Aldığımız işaretlere bakılırsa öyle olamaz. Ya da kan borcunu düşününce."

Şu gizemli kan borcu meselesini tamamen unutmuştum. Nonna bundan ilk söz ettiğinden bu yana aradan koca bir ömür geçmiş gibi geliyordu. "Sence Vittoria'nın öldürülmesinin sebebi kan borcu mu?"

"Hmm. Kan borcu, *La Prima* ile şeytan arasında gerçekleşen kadim bir pazarlıktan kaynaklanıyor. Bazıları *La Prima*'nın Kötüler'i lanetlediğine inanıyor, kimileri de şeytanın cadıları lanetlediğine. Günün birinde bir uyarı geliyor: 'Sicilya'da cadı kanı döküldüğünde kızlarınızı alıp saklanın. *Malvagi* gelmiş demektir.' Şimdiyse üç tane cadı cinayeti oldu."

"Bu, onları öldürenin Kötüler olduğu anlamına gelmez ki. Cadı avcıları ne güne duruyor? Sence bu, kulağa iblis prenslerin Cehennem›den kurtulmasından daha mantıklı gelmiyor mu? Sen de insanların bizden ne kadar korktuğunu, bize isnat ettikleri günahları bizzat işlemeye ne kadar hevesli olduklarını benim kadar iyi biliyorsun."

"Şeytan denizi çalkaladı ve gökyüzünü kana buladı. Kapımıza dayanan tehlikenin ölümlülerle hiçbir ilgisi olmadığına ikna olman için ne gerekiyor? İnsanlar cadıların yüreklerini ne yapsın ki?"

Derin bir nefes alarak içimde yükselen öfkeyi bastırmaya çalıştım. Şimdi nesiller öncesinden kalma hikâyelere inanmanın sırası değildi. Kulağa en mantıklı gelen gerçekleri göz önünde bulundurmamız gerekiyordu. Vittoria'nın cinayetinden bir hafta kadar önce öldürülen, Sciacca'daki ilk maktulden itibaren tek bir cadı ailesi bile Kötüler'in geldiğine dair bir bilgi öne sürmemişti. Ayrıca hiçbir insan, cinayetler haricinde tuhaf bir vaka ihbarında bulunmamıştı. Doğaüstü varlıklara dair yeni bir delil ya da kanıt açığa çıkana kadar bunun bir insanın işi olduğuna inanmaya devam edecektim.

"Polisle konuşacak mıyız, Nonna?"

"Soruşturmalarını iyice derinleştirip bizim ne olduğumuzu keşfedecek olurlarsa, senin kaderinin de kız kardeşinden farklı olacağını mı zannediyorsun?"

Başımı iki yana salladım. Büyükannemle tartışmak istemiyordum. Ayrıca polise suçlunun cadı avcıları olabileceğini üzerimize şüphe çekmeden söylemenin bir yolu da aklıma gelmiyordu.

Öyle öfkeliydim ki çığlık atabilirdim. İkiz kardeşim öldürülmüştü. Onu tanıyan hiç kimse, başına kötü bir şey gelmesini arzu etmezdi. Demek bu bir yabancı ya da onun ne olduğunu çözmüş biri olmalıydı. Nonna'ya bakılırsa diğer iki maktul de cadıydı. Bu alelade bir tesadüf olamazdı – arada bir bağlantı vardı. Biraz olsun güce sahip bir kadın, bazı kişilere çok korkutucu gelebiliyordu.

Ellerimi yumruk yaparak etime batan tırnaklarımın verdiği acıya odaklanmaya çalıştım. Biri kasten Vittoria'nın canını yakmayı tercih etmişti. Ben ise kim olduğunu bilmek istiyordum. Bunu *neden* yaptığını.

Saldırının öncesinde Vittoria ne yapıyordu acaba? Manastıra genellikle gitmezdi fakat onu son günlerde orada iki kez görmüştüm.

O tuhaf, koyu renk saçlı adamla orada buluşuyor olması ihtimal dâhilindeydi. Ne amaçla olduğunu bilemiyordum. Aralarında gizli bir ilişki olabilirdi. Ya da belki katil onu zorla oraya

sürüklemişti. Belki Vittoria, onu hiç tanımıyordu ve başka bir yere giderken adam onun yolunu kesmişti.

Sea & Vine'dan tam olarak saat kaçta ayrıldığını hatırlayamıyordum. O gün de alelade bir şekilde başlamıştı – yataktan kalkmış, üzerimizi giyinmiş, sabah kahvaltımızı etmiş ve yoğun geçecek festival gününe hazırlık yapmak için ailemizle birlikte işe gitmiştik.

Nereye gittiğini sormamıştım bile. Hiçbir zaman dönmeyeceğini bilmiyordum ki. Gözlerime doluşan yaşları tutmayı başardım. Eğer geriye dönebilseydim pek çok şeyi değiştirirdim. Ellerimin kenarını gözlerime bastırarak kendimi sakin kalmaya zorladım.

"Hiçbirimiz için kolay değil, Emilia," dedi Nonna. "Bu meseleyi eşeleme. Bırak, tanrıçalar intikamlarını kendi bildikleri gibi alsınlar. İlk Cadı, işlerin böyle sürüp gitmesine izin vermeyecektir – onun *Malvagi* için bir planı olduğuna güven ve koruma büyülerini çalışmaya devam et. Ailenin sana ihtiyacı var."

"Onu öldüren kişi ortalıkta serbestçe dolaşırken burada böylece oturamam. Lütfen benden hayatımda hiç tanışmadığım bir cadıya ya da var olduklarından bile emin olmadığım tanrıçalara güvenmemi isteme. Vittoria adaleti hak ediyor."

Gözleri yaşaran Nonna yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Ailen için bu meselenin ardını bırakmalısın. Bazı kapıların kapalı kalması yeğdir; onları çalmaktan kimseye hayır gelmez."

İzin isteyerek yukarı çıktım. Düşüncelerimle baş başa kalmam gerekiyordu. Zihnimde Vittoria'yı bulduğum o lanetli odaya dair anılarla kendimi yatağa bıraktım.

O eziyet verici ayrıntıların hepsini tekrar tekrar aklımdan geçirmiş, kız kardeşimi oraya götürenin ne olabileceğini çözmeye çalışmıştım. Hayati bir şeyi atlıyor olmalıydım. Vittoria'nın katilini bulmama yardım edebilecek bir şeyi.

Gözlerimi yumdum ve yine o odada cesedinin başında dikiliyormuşum gibi yaparak elimden geldiğince odaklandım. Üzerindeki kıyafeti düşünüp duruyordum. O beyaz elbiseyi nere-

den bulmuş olduğunu hiç bilmiyordum. Onu son gördüğümde üzerinde o elbise yoktu. Bu da akşamüzeri ne yaptığı sorusunu doğuruyordu. Yoksa gizli gizli Domenico'yla evlenmeye mi niyetlenmişti? Ya da kafasında başka bir plan mı vardı?

Sonra bir de şu kayıp *cornicello* gizemi vardı. Nonna bize muskalarımızı asla çıkarmamamızı tembihlemişti ve sekiz yaşındayken giriştiğimiz o olaydan beri böyle bir şey yapmamıştık. Ya da en azından ben yapmamıştım. Kız kardeşim yaptıysa da neden olabileceğini tasavvur edemiyordum. Kötüler'den korkmak için onları görmemiz hatta onlara kesinkes inanmamız bile gerekmiyordu. Nonna'nın hikâyeleri yeterince ürkütücüydü. Vittoria, Nonna'nın batıl inançları hakkında espriler yapardı fakat benimle beraber mezar toprağı kazmaktan, küçük şişelere kutsal su doldurmaktan ve her ay dolunayın ışığında muskalarımızı kutsamaktan da geri durmazdı.

Yan tarafıma dönerek kafamı en çok kurcalayan soruyu düşündüm; eğer koruma muskasını çıkaran o değilse kimdi ve muska şimdi neredeydi?

Eğer bir cadı avcısı onun ne olduğunu keşfettiyse, muskayı bir yadigâr olarak almış olması mümkündü. Belki de onun başka *cornetti*ler gibi gerçekten sihirli bir nesne olduğundan şüphelenmişti. Düşüncelerim tekrar koyu saçlı yabancıya kaydı. Üzerindeki şık kıyafetlere bakılırsa kutsal kardeşliğin bir ferdi olmadığı kesindi. Ayrıca hayatını Tanrı'ya adayacak birine de benzemiyordu. Dine göre fazla cüretkâr bir hâli vardı. Daha önce bir cadı avcısıyla karşılaşmamıştım; o yüzden o ihtimali eleyemiyordum. Belki de bir hırsızdı – gölgelerin arasında ustaca hareket edebildiği de ortadaydı.

Fırsatım varken peşinden koşmadığım için kendime lanet okudum. Kaçıp giderken istediğim bütün cevapları da yanında götürmüştü. Fakat durum tamamen içinden çıkılmaz değildi. Kalbim küt küt çarparak yerimde doğruldum ve komodinimin çekmecesini açtım. Işığın altında metal parıldadı. Adam büyük bir hata yapmış, hançerini düşürmüştü. Bu denli eşsiz bir bıçağı bir yerlerde birilerinin tanıyacağı kesindi.

Düşüncelerim yerli yerine oturdu. İşte, bu kadardı. Kendimi bırakmak yerine bu arayışa odaklanabilirdim.

Derin derin nefes alarak gözlerime doluşan yaşları tutmaya çalıştım ve o gizemli yabancıyı öyle ya da böyle bulup kim olduğunu, ne yaptığını ve kız kardeşimi nereden tanıdığını öğrenmeye ant içtim.

Eğer Vittoria'yı benden çalan kişi oysa, bunu kendi canıyla ödeyecekti.

YEDİ

Zamanı yavaşlatmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kız kardeşimi gömmemizin üzerinden üç hafta geçmişti. Paylaştığımız odada onun yatağında uzanıp lavanta ve ada çayı kokusunun yavaş yavaş silindiği örtülerine gömülerek ağlamakla geçen üç hafta...

İyi hissettiğim günlerde aşağı inip mutfaktaki şöminenin önüne oturarak gözlerimi ateşe dikiyor ve yandığımı hayal ediyorum. Kazıklarda yakılan atalarımız gibi değil. İçimde ağır ağır alev alan öfke, eski hâlimi küle çeviriyordu.

Bazen ruhumda kaynayan bu hiddetin hâlâ yaşadığımın tek göstergesi olduğunu düşünüyordum.

O günkü akşam yemeği servisinin ardından Nonna benim olduğum tarafa doğru ihtiyatlı bakışlar atıp duruyor ve elini ailemizin büyü kitabında gezdirerek sağlık ve esenlik büyüleri mırıldanıyordu. Beni yiyip bitiren nefreti anlayamıyordu. İntikam arzusuyla yanıp tutuştuğumu göremiyordu.

İntikam artık benliğimin bir parçası olmuştu; kalbim ya da akciğerlerim kadar gerçek ve vazgeçilmezdi. Gün içerisinde görevlerini bilen bir evlat gibi davranıyordum fakat gece çöktüğünde korkunç bir hatayı düzeltme dürtüsüyle sokakları arşınlıyordum. Gizemli yabancının kim olduğunu bilen ya da hançeri-

ni hatırlayan kimseyi bulamamıştım ve her geçen günle beraber hıncım da artıyordu.

Aradığım cevaplar o adamdaydı. Zaten sınırlı olan sabrımın sonuna gelmiştim. Ölüm ve Gazap Tanrıçası'na dualar etmeye, onu bulmama yardım etmesi karşılığında çeşit çeşit vaatler sıralamaya başlamıştım.

Şu ana dek Tanrıça bana pek aldırış etmemişti.

"*Buonasera*, Nonna." Bıçak çantamı evdeki mutfak tezgâhına bıraktım ve bir tabureye çöktüm. Annemle babam her gün restoranda birkaç saat geçirmem için ısrar ediyorlardı. Vittoria'nın yasını tutmak için *Sea & Vine*'ı ancak bir hafta kapatabilmiştik. Ötesini karşılayamazdık. İstesek de istemesek de hayat devam ediyordu. Annem hâlâ benim gibi ağlayıp duruyordu, babam da çok iyi sayılmazdı. Fakat benim için güçlü durmaya çalışıyorlardı. Eğer onlar çaba gösterebiliyorsa ben de hiç değilse kederime gömülmeden evvel restorana gidip birkaç sebze doğrayabilirdim.

"Emilia, bana bal mumunu ve kurutulmuş taç yapraklarını uzat."

Konsolun üzerinde küçük bir demet kurutulmuş çiçek ve birkaç parça bal mumu buldum. Nonna büyülü mumlar hazırlıyordu – beyaz, altın ve uçuk mor renklerine bakılırsa birkaç farklı büyü üzerinde çalışıyordu. Bazıları basiret, bazıları şans, bazıları da huzur içindi.

Bu ay hiçbirimiz için pek huzurlu geçmemişti. Polizia, kız kardeşimin cinayeti ile diğer iki maktul arasında bağlantı kuruyordu. Görünüşe göre onların da yürekleri yerinden sökülmüştü fakat ortada ne bir şüpheli vardı ne de bir ipucu. Bu durumun vakayla yeterince uğraşmamalarından kaynaklanmadığa yeminler ediyorlardı. Fakat ilk görüşmelerin ardından evimizden ve restorandan ayaklarını kesmişlerdi. Soru sormayı bırakmışlardı. Ölen genç kadınlar vardı fakat hayat devam ediyordu. Dünyanın düzeni böyleydi, en azından erkeklere göre.

Vittoria'nın bir hayvan gibi parçalanması kimsenin umurunda değildi. Hatta bazı kötü niyetli dedikodular, onun bunu

hak etmiş olabileceğini ima ediyordu. Fazla cüretkâr, öz güvenli ya da imansız davranarak bir şekilde kendi sonunu hazırlamıştı herhâlde. Biraz daha sessiz ya da uysal davransa canını kurtarabilirdi. Sanki herhangi bir insanın öldürülmeyi hak etmesi için bir sebep olabilirmiş gibi.

Yeni skandallar üzerine konuşamalar başladığı zaman ailem âdeta rahat bir nefes aldı. Komşuların ve polisin dikkatli bakışlarından uzakta, gölgelerin arasına sığınarak yas tutmayı sürdürmek istiyorlardı.

Pazar yerindeki meraklı satıcılar restoranımıza gelip yeni bir şeyler duyma umuduyla masalarımızda yemek yiyorlardı fakat ailem sır tutma konusunda öyle tecrübeliydi ki hiçbir şey açık etmiyordu.

"Claudia uğradı," dedi Nonna sonu gelmeyen endişelerimi bölerek. "Yine."

İçimi çektim. Nonna'yla konuşmaya cüret ettiyse, demek ki arkadaşım çaresiz kalmıştı. Claudia'nın ailesi karanlık sanatlarla haşır neşir olduğu için ailelerimiz, öteden beri arkadaş olmamızı hoş karşılamıyordu. Böyle davranmam adilikti fakat gözyaşlarını ve kederimi paylaşmaya hazır olmadığım için ondan uzak duruyordum. "Yakında onu görmeye giderim."

"Hmm."

Nonna'nın mutfaktaki şömineye koyduğu kazanı seyrederek şifalı otlardan yapılma karışımı içime çektim. Eskiden içine kendi yağlarını da katmasına bayılırdım. Şimdiyse bu işlemi seyrederken kız kardeşimin Nonna'ya özel bir sabun ya da krem yapması için yalvarmasını düşünmeden edemiyordum.

Ben çeşitli malzemelerle soslar yapmayı ne kadar seviyorsam, Vittoria da parfüm üretmekten o kadar keyif alıyordu. Şimdi benim oturduğum yerde oturur, kafasını gizli iksirlere eğerek doğru kokuyu bulana kadar uğraşır dururdu. Bir parça çiçeksi nota, hafif bir narenciye dokunuşu derken kokuyu dengelemek için daima baharatlı bir alt ton da eklerdi. İstediğine ulaşınca sevinçten haykırır ve hepimize bıkana kadar son parfümünü sıkıştırdı. Bir seferinde sonbahar gelince her şeye kan

portakalı, tarçın ve nar katmıştı; öyle ki artık bunlardan herhangi birine *bakamayacağımdan* emindim. Anılar öyle yoğundu ki...

Mutfak adasından uzaklaşarak büyükannemi öptüm. "İyi geceler."

Nonna bana bir öğüt ya da teselli vermek istercesine derin bir nefes aldı fakat hüzünlü bir gülümsemeyle yetindi. "*Buona notte*[33], *bambina*. İyi uykular."

Bir zamanlar neşeli kahkahaların çınladığı sessiz ve boş odaya girmeyi hiç istemeyerek merdivenleri çıktım. Bir an için durup Nonna'nın büyülü mumlar yapmasını izleyerek kendime işkence etme fikrini kafamda tarttım fakat keder göz kapaklarımı ağırlaştırıyor ve kalbime yapışıyordu.

Müslin elbisemi çıkararak ince bir gecelik giydim. Vittoria'da da aynı gecelikten olduğunu düşünmemeye çalışıyordum. Tek fark; benim kurdelelerimin buz mavisi, onunkilerin ise açık pembe olmasıydı. Sıcaktan ağırlaşan hava, bu gecenin de huzursuzluk içerisinde sağa sola dönerek geçeceğinin habercisiydi.

Yalın ayak yürüyerek pencereyi yukarı kaldırdım.

Vittoria'nın katilinin oralarda bir yerlerde, başka bir kızın peşinde olup olmadığını düşünerek evlerin çatılarından öteye baktım. Yakınlardan bir kurdun ulumasını duyduğuma yemin edebilirdim.

Telaşla yatağa dönmeye yeltenince bir bardak suyu devirdim. Su, varlığını bile unuttuğum bir yere döküldü. Burası, döşemenin altında Vittoria'nın eşyalarını sakladığı hazneydi. Kurutulmuş çiçekler, onu seven son çocuk kimse ondan gelen notlar, günlüğü ve yaptığı parfüm gibi ufak tefek şeyler orada dururdu.

Koşturarak dizlerimin üzerine çöktüm ve neredeyse tırnaklarımı kıracak olmama aldırış etmeden döşemeyi kaldırdım. Tüm eşyalar, hatırladığım şekilde oradaydı.

Fakat daha önce hiç görmediğim şeyler de vardı: Bir tarafında taçlı bir kurbağa bulunan bir kumar çipi ve siyah bir iple bağ-

33 İtalyanca: "İyi geceler." (Çev.)

lanmış iki kalın, siyah parşömen. Geceliğime siyahlık bulaşınca ikizimden kalan bu değerli parçalara zarar vermemiş olduğumu umdum. Parşömenleri açarken ellerim titriyordu. Devasa sayfanın çevresi altın kenarlıklarla süslüydü ve mürekkep, simsiyah zeminin üzerinde parıldıyordu. Bunlar daha önce hiç görmediğim bir büyü kitabından çıkma büyülerdi. Yazılanlara şöyle bir göz gezdirdim fakat ne için kullanıldığını çözemedim. Talimatlar Latince yazılmıştı ve malzeme olarak belli renklerde mumlar ve şifalı otlar sıralanmıştı. Kâğıtları bir kenara koyarak günlüğünü kucağıma çektim.

Ölümüne uzanan o son haftalarda neler yaptığını – ve kaza eseri güvendiği kişinin kim olduğunu – bulmanın anahtarının bu günlük olduğuna hayatım üzerine iddiaya girebilirdim.

Parmaklarımı yıpranmış deri cildin üzerinde gezdirdim. Günlüğünü elimde tutmak, içimin anılarla sızlamasına sebep olmuştu. Geceleri, boyuna buna bir şeyler yazardı. Benim tuhaf rüyalarımdan tutun da Claudia'nın kehanetlerine kadar her şeyi kaydeder; parfümlerine, büyülerine ve yeni içecek tariflerine dair notlar alırdı. Benden sakladığı tüm sırları bu günlüğe yazdığından hiç şüphem yoktu.

Tek yapmam gereken defterin cildini açmaktı; böylece bilmem gereken her şeyi keşfedecektim.

Tereddüt ettim. Bunlar onun kişisel düşünceleriydi ve zaten bu denli acı çekmişken bunu da elinden almak istemiyordum. Onun benden ne yapmamı isteyeceğini düşünerek sessizce oturdum. Düşmekten korkmayı bırakıp atlamamı söyleyen sesini kafamda duyar gibi oldum. Vittoria risk almayı severdi. Özellikle ailesine yardım etmek söz konusuysa zor kararlar vermekten geri durmazdı.

Onu öldürenin kim olduğunu bulmak için -bu beni huzursuz etse dahi- onun adımlarını takip etmem gerekiyordu. Derin bir nefes alarak günlüğünü açtım.

Eğer sayfalar birbirine yapışmış olmasaydı açacaktım yani.

Zarar vermekten korkarak cildi biraz daha çekeledim fakat sudan ötürü bir şekilde zarar görmüş olmalıydı. Defter hiç

kıpırdamadı. Bütün gücümle asıldım. Bükülmedi bile. Duvara yaslanarak ayaklarımı arka kapağa bastırıp parmaklarımla ön kapağı çekelemeye çalıştım ve... Başaramadım. İçimde karanlık bir şüphe belirmeye başladı.

Bir ortaya çıkarma büyüsü fısıldayarak sihri çözmek için şans getirsin diye omzumun üzerinden bir fiske tuz savurdum. Defterin etrafında menekşe rengi tonlarında, dikenli üzüm asmalarını andıran, belli belirsiz bir örümcek ağı oluşmaya başladı. Kız kardeşim, günlüğünü daha önce hiç görmediğim bir büyüyle kilitlemişti.

Bu da sırlarının ne kadar tehlikeli olduğunu kendisinin de *gayet iyi* bildiğini gösteriyordu.

SEKİZ

Vittoria, karanlık sanatlara merak salmanın ötesine geçmişti. Günlüğü zor kullanarak açamadığım için bir çözme büyüsü denedim, sağgörü sağlayan şifalı otlar yaktım, çeşitli mumlar yakıp aklıma gelen her bir tanrıçaya dualar ettim fakat inatçı günlüğün, sırlarını açık etmeye niyeti yoktu.

Defteri yere fırlatıp bir lanet savurdum. Vittoria daha evvel hiç karşılaşmadığım bir büyü kullanmıştı. Demek ki birkaç hafta önce günlüğünü karıştırdığımı fark etmişti. Sırrını öğrenmemi *sahiden* istemiyordu. Bu da kendimi daha azimli hissetmeme yol açıyordu.

Güneşin ağır ağır doğmasını seyrederken kendimi küçük odamızda volta atmaya kaptırmıştım. Bir plana ihtiyacım vardı. Hemen şimdi! Ara sıra yaptığım o yasaklı hakikat büyüsünün dışında karanlık büyüye ve nasıl işlediğine dair pek bir şey bilmiyordum. Nonna, karanlık sanatların hâlihazırda var olan şeyleri kullanmak yerine başkalarının elinden bir şeyler aldıkları için karşılıksız işlemediklerini söylemişti. İstediğime kavuşmak için ne gerekiyorsa seve seve feda etmeye hazırdım. Elimde büyük bir ipucu vardı ve ona ulaşamıyordum. Fakat... Aklıma gelen düşünceyle gülümsemekten kendimi alamadım. Büyüyü bozmayı başaramamıştım fakat bunu yapabilecek birini tanıyordum: Carolina Grimaldi.

Carolina, Claudia'nın teyzesiydi. Annesiyle babası bir ya da iki yıl arayla Amerika'ya gidince Claudia'yı yanına almıştı. Karanlık sanatlar konusunda çok becerikliydi ve bildiği her şeyi yavaş yavaş Claudia'ya öğretiyordu. Arkadaşımı bu işe karıştırmak istemiyordum, o yüzden doğrudan bilgisinin kaynağına ulaşmaya karar verdim. Carolina'nın her daim arı kovanı gibi olan pazar yerinde bir tezgâhı vardı ve acele edersem satışa başlamadan evvel onu yakalayabilirdim.

Bir sırt çantası kapıp büyü sayfalarını ve günlüğü içine tıkıştırarak soluğu kapıda aldım.

Nonna kaşlarını çatarak bir anda önümü kesti. "Peşinden şeytan mı kovalıyor?"

Öyle olmadığını umuyordum ama bu konu tartışmaya açıktı. "Bildiğim kadarıyla hayır."

"Güzel. O zaman bir dakika oturup bana sabahın bu saatinde nereye koşturduğunu anlatabilirsin."

"Ben –" Neredeyse her şey itiraf edecektim ama kız kardeşim aklıma düştü. Vittoria, sırlarını kendisine saklamış ve onlarla birlikte ölmeyi yeğlemişti. "Akşam yemeği servisine başlamadan önce pazar yerine uğrayıp birkaç çeşit baharat almayı düşünüyordum. Aklıma yeni bir sos fikri geldi de."

Nonna bana dik dik bakarak yalanımı yakalamaya çalıştı. Yüzündeki ifade, hayal kırıklığıyla şüphe arasında gidip geliyordu. Vittoria'nın ölümünden bu yana yiyeceklere ya da yeni şeyler üretmeye pek ilgi göstermemiştim. Beni çalışılacak büyülerden oluşan bir listeyle yukarıya geri göndereceğinden emin olduğum anda kenara çekildi. "Geç kalma. Yapılacak çok iş var."

"Sinyora Grimaldi!" Eteklerime yapışarak sokakta koşturmaya başladım. Şans nihayet yüzüme gülmüştü. Carolina'yı karşıdan karşıya geçmek üzereyken yakalamıştım.

Carolina gözlerini güneşten korumak için bir elini alnına siper etti ve beni fark edince yakındaki bir ara sokağın gölgelerinin arasına çekildi. "Emilia. Başın sağ –"

"Çok zamanım yok, Sinyora. Sizin yardımınıza ihtiyacım var... Hassas bir konu." Yalnız olduğumuzdan emin olmak için çevreme şöyle bir göz attıktan sonra günlüğü çıkardım. "Bunda daha önce hiç görmediğim türden bir büyü var. Bunun ne olduğunu ve nasıl bozulacağını sizin bana söyleyebileceğinizi umuyordum."

Carolina geriye doğru bir adım atarak günlüğe menfur bir şeymiş gibi baktı. "Bu diyardan hiçbir şey senin isteğini yerine getiremez. Bunu bulduğun yere koy, çocuğum. Varlığı bile başlı başına onları çağırır."

"Onları derken?"

"Kötüler'i. Bu büyü onların dünyası gibi kokuyor –bulunmak istiyor."

Nonna'nın planımı bir şekilde çözüp karanlık cadıya benden önce ulaşmış olduğundan şüphelenerek Carolina'ya bakakaldım. "Bu şeytani bir kitap falan değil, kız kardeşimin günlüğü."

Carolina başını çantama doğru salladı. "Orada ne var, göster bakalım." Büyü sayfalarını çıkarmadan önce etrafımızı bir kez daha kolaçan ettim. Sayfaları ona uzattığımda yüzünün renginin attığını gördüm. "Bu bir çağırma büyüsü."

"Ben... Anlayamadım. Kız kardeşim çağırma büyüsünü ne yapacakmış ki?"

"Belki bir iblisi hâkimiyeti altına almaya çalışıyordur."

Kara sayfaları inceledim. "Bu imkânsız. Tüm iblisler Cehennem'de kilit altında. Yaklaşık yüz yıldır olduğu gibi."

Carolina burun kıvırdı. "Nonna'n sana öyle mi söylüyor? Eve gidip birini çağırmayı dene de olacakları gör. Elinde Cehennem'in prenslerinden birine ait bir eşya yoksa bu büyüler yalnızca alt seviye iblisleri çağırmaya yarar. Onları kontrol etmek kolaydır; genellikle ufak iyilikler ya da ıvır zıvır karşılığında bilgi verirler. Bana inan ki hepsi yer altında mahsur kalmış değiller. İster iyi ister kara büyü tanrıçalarına dua ediyor olsunlar, neredeyse her cadı bunu bilir."

Kalbim küt küt çarparak kara cadıya baktım. "Kız kardeşimin ölmeden önce bazı iblisleri çağırdığını ve onlardan iyilik istediğini mi ima ediyorsunuz?"

"Ne yaptığını kesin olarak bilmemizin imkânı yok fakat seni bu büyülerin sadece çağırma amacıyla kullanıldığına temin ederim. Bir iblisin ona pazarlıksız yardım edeceğini hiç zannetmem. Onlar iyilik yapmaya inanmaz. Daima bir çıkar peşinde koşarlar." Yüzündeki ifade yumuşayarak beni süzdü. "Söylediklerimi unut, çocuğum. İblis diyarına merak salma. Kız kardeşin her ne yapmışsa, inan ki bulaşmak istemezsin."

Şimdi tıpkı Nonna gibi konuşmuştu.

Teşekkür edip onunla vedalaştıktan sonra soluğu *Sea & Vine*'da aldım. Cevap bulmak bir yana, kafamdaki sorular artmıştı. Carolina, Vittoria'nın günlüğündeki büyünün bu diyara ait olmadığı konusunda haklıysa onu açmak imkânsız olacaktı. Tabii eğer... Kafamda yavaş yavaş belirmeye başlayan fikir karşısında kalp atışlarım hızlandı. Eğer kız kardeşim gerçekten bir iblis *çağırmışsa,* belki de günlüğünü mühürlemek için ona kendi tarzında bir büyü kullandırtmıştı. İkiz kardeşimin bundan başka bir sebeple iblis çağırmış olabileceğini düşünemiyordum.

Çocukluğumuzdan bu yana Nonna'nın anlattığı hikâyelere rağmen Vittoria benim iblis prenslere kesinkes inanmadığımı biliyordu. Alt seviye iblislere o kadar şüpheci yaklaşmıyordum fakat onların da hiçbir kaçış şansı olmaksızın kendi diyarlarında mahsur kaldıklarına inanıyordum. Saklamak için bu kadar çabaladığı sırrı hiçbir zaman ortaya çıkaramayacağımdan emin olmak için kusursuz bir yöntemdi bu. Vittoria haklı sayılırdı fakat bir ayrıntıyı unutmuştu.

Kendi ölümünün beni nasıl değiştireceğini öngörebilmesi mümkün değildi. Bu ya da başka bir dünyada beni onun cinayetini çözmekten alıkoyabilecek hiçbir şey yoktu. Olanları öyle ya da böyle *çözecektim.*

Akşam yemeği servisi esnasında değişik teoriler üretip dururken kafam *Sea & Vine*'dan çok başka yerlerdeydi. İkiz kardeşim gibi düşünmeye çalışıyordum. Bazı fikirlerim aşırı saçma gelirken bazıları daha akla yatkındı. Fakat bir düşünce diğerlerinin arasından sıyrılıyordu. Gün içerisinde bu fikri kafamda evirip çevirmeyi sürdürdüm.

Belki kulağa imkânsız geldiği içindi. Ya da belki Vittoria buna inanmayacağı için. Sebebi her ne olursa olsun, sebzeleri doğrarken de bıçaklarımı temizlerken de bu fikri bir türlü aklımdan atamıyordum.

Eve yürürken de kafamda aynı şeyler dolaşıyordu.

Geceliğimi giyerken de, saçlarımı fırçalarken de.

Bu fikir zihnime çöreklenmiş ve aklıma yatmaya başlamıştı.

Yatağa girip büyü sayfalarını tekrar elime aldım ve gözlerimi bu yabancı yazılarda gezdirirken sırıttım. Haftalardır ilk kez gerçek manada gülmüştüm fakat bu gülümseme, son zamanlarda kafamı işgal eden düşüneceler kadar karanlık ve habisti.

Vittoria hiç değilse bir iblis çağırmaya kalkışmıştı. Bu konuyu düşündükçe gerçekliğini kabullenmeye başlamıştım. Ertesi akşam ben de bir iblis çağırmayı deneyecektim. Sonra eğer başarabilirsem, ben de bir pazarlığa girişecektim. Ufak bir iyilik karşılığında ondan günlükteki büyüyü bozmasını isteyecektim. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu –iblisi çağırmayı ya başaracaktım ya da başaramayacaktım. Şüphelerimi bir yana itip denemezsem kız kardeşimin başına ne geldiğini bilme imkânım olmayacaktı. Artık kararımı vermiştim.

Şimdi tek ihtiyacım olan birkaç kemikti.

Ertesi gün restoranda vakit geçmek bilmedi fakat mutfaktaki zamanımı iyi değerlendirdim. Kimseyi şüphelendirmeden büyü sayfasında sıralanan malzemeleri toparlamayı başardım. Bir ihtimal Nonna'nın dikkatini çekmiş olabilirdim. Büyükannem mutfak adasının öbür ucundan gözlerini bana dikmiş, zihnimi okuyabiliyormuş ve aklımdaki düşünceleri daha oluşmadan söküp almak istermiş gibi sessizce bir şeyler mırıldanıyordu.

Bu fikri dün akşamdan beri kafamda evirip çevirdiğimi bilmiyordu oysaki. Bu planı daha tohumken almış, bakıp büyütmüş ve çiçek açmasını sağlamıştım. Şimdiyse tamamen yeşermişti. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Sadece malzemeleri ve bir fırsat bulmam gerekiyordu.

Nonna bize *Malvagi*'den saklanmamızı, büyülü sözcüklerimizi söyleyip muskalarımızı ayın gümüşi ışığıyla ve kutsal suyla kutsamamızı, dolunay varken Kötüler'in adını ağzına almamamızı ve iyi bir cadının yapacağı her şeyi yapmamızı tembihler dururdu. Yoksa ruhlarımızı çalacaklarını söylerdi.

Nihayetinde korktuğumuz canavar Cehennem'den değil, imtiyazlı bir sınıftan çıkıp gelmişti.

İkiz kardeşimin başında şık kıyafetleri ve pahalı hançeriyle dikilen o adam da herkes gibi cezasını bulmayı hak ediyordu. Sonuçlarına katlanmadan istediğini alıp gidemezdi. Hançeri gösterdiğim insanların onu tanıdıklarından fakat başlarına geleceklerden korkarak adamın aleyhine bir şey söylemekten çekindiklerinden emindim. Zengin biri olabilirdi fakat adaletten kaçamayacaktı.

Bunun çaresine bakacaktım.

Tek başına mı hareket ediyordu yoksa gizemli bir *strega* avcısı grubunun üyesi miydi, hâlâ emin değildim. Önemi de yoktu zaten. O gece orada bir tek onu görmüştüm. Önce onu yakalamam gerekiyordu; gerisini sonra da öğrenebilirdim. Eğer beraberinde başka insanlar da varsa bu konuyla sonra ilgilenirdim.

Vittoria'nın katilinin peşine düştüğümde ailemi güvende tutmak için de bir plan yapmıştım. Basit, tek bir pazarlık yerine iki pazarlık yapacaktım. Öncelikle iblise Vittoria'nın günlüğündeki büyüyü bozduracak, sonra da o koyu saçlı gizemli adamın yerini bulduracaktım. Neyse ki yılanlı hançer gibi ona ait bir eşyanın elimde olması buna imkân yaratacaktı.

Hâkim olabileceğim bir iblis, dualarımın cevabıydı.

Görünüşe göre ilk anda yanılmıştım; Ölüm ve Gazap Tanrıçası yalvarmalarımı duymazdan gelmemişti. Doğru zamanı kollayarak çaresizliğimin, kullanabileceği bir şeye dönüşmesini beklemişti. Dallar, yontularak mızrağa çevrilmeden evvel kırık odun parçalarından ibarettir. Keder beni yontarak ikiye ayırmış, gazap ise parçaları bileyerek bir silaha dönüştürmüştü.

Şimdi onu salıvermenin sırası gelmişti.

DOKUZ

Kemik büyüsü, uygunsuz şekilde kullanıldığında yasaklı sanatlara hizmet edebilir. Hayvan kemiklerini -pençelerini, tırnaklarını, dişlerini, kabuklarını ve tüylerini- kullanmak, cadıların Yer Altı Dünyası ile bağlantıya geçmesini sağlar. İnsanlar arasındaki yaygın görüşün aksine bunların kurban edilmesi değil, ahlaklı biçimde toplanması gerekir. Güçlerini dizginlemek için kemiklerden bir çember oluşturarak şifalı otları ve niyet belirten nesneleri kullanın.

—Di Carlo Büyü Kitabı'ndan.

Mağaranın girişinde dikilerek aşağıda öfkeli ve ısrarlı dalgaların kayalara çarpmasına kulak kabarttım.

Uçurumun tepesine doğru sıçrayan tuzlu suyun çıplak kollarımı ve boynumu gıdıkladığını hissettim. Belki de deniz, benim ruh hâlimi yansıtıyordu. Ya da koltuğumun altına kıstırdığım rulo şeklindeki parşömenin karanlığını seziyordu. Bunu kesinlikle hissedebiliyordum.

Cadılar yeryüzüyle bağlantılıydı ve onun güçlerini kendilerine aktarırlardı. Denizin birazdan olacakların tedirginliğini yaşamasına –diyarımıza salıvermek üzere olduğum karanlık gücü hissetmesine hiç şaşırmadım. Deniz endişeli olabilirdi ama ben hiç değildim.

Nonna'nın sallanan sandalyesinde uykuya dalması için saatlerce beklemiş, sonra da malzemelerimi toplayıp gizlice evden çıkmıştım. İçimde en ufak bir endişe hissiyatı dahi varsa, planımı gerçekleştirmek için duyduğum kararlılığın gölgesinde silinip gitmişti.

Vittoria'nın bu büyü sayfalarına nereden denk geldiğine dair en ufak fikrim yoktu; gittikçe artan sorularımın arasına eklemem gereken bir başka merak konusuydu bu. Esen şiddetli rüzgâr, beni mağaranın derinliklerine doğru ilerlemeye zorladı. Evden çıkarken nereye gitmem gerektiğinden kesinkes emin değildim fakat buraya çekildiğimi hissetmiştim. Biz çocukken Vittoria sık sık bu mağaraya tırmanmamız için bahaneler üretirdi. Sanki şimdi yanıma gelmiş, beni yönlendiriyordu.

Gece havası yumuşak ve ılıktı fakat tenimin keskin pençelerle tırmalanıyormuşçasına ürperdiğini hissediyordum.

Fenerimi yukarı kaldırdım ve ışığın çevresinde dans eden gölgelerden ürkmemeye çalıştım. Bir şeyler ters gidecek olursa çığlıklarımı kimsenin duyamayacağı rutubetli bir mağaranın içinde iblis çağırmak, üç hafta önce olsa hayatımın varacağını düşüneceğim bir nokta sayılmazdı.

O zamanlarda geceleri oturur, mutlu mesut bir şekilde *Sea & Vine* için yeni tarifler ortaya çıkarırdım. Fırtınalı bir aşk öyküsü okur ve malum fratellonun Tanrı'ya ettiği yemini bir geceliğine bozup bana tapmayı yeğlediğini hayal ederdim. Bütün bunlar, kız kardeşimin parçalanmış cesedini bulmamdan önceydi.

Şimdiyse dileklerim iki şeye odaklanıyordu: İkiz kardeşimin kim tarafından ve neden öldürüldüğünü bulmak.

Vittoria'yı öldüren şerefsizin organlarını deşme hayalimi de sayacak olursak üç dileğim olduğunu söyleyebilirdik. Gerçi bu, dilekten öte bir şeydi. Bu, bir yemindi.

Mağarada gölgelerin arasında saklanan bir şey –sıçan, yılan ya da başka nahoş sürprizler gibi– olmadığını görünce içim rahatlayarak fenerimi ve ağzına kadar dolu malzeme sepetimi düz bir kayanın üzerine bıraktım. Gözlerim çift görmeye başlayana kadar çağırma büyüsünü çalışmıştım fakat gerekli malzemeleri çıkarmaya başlarken yine de ürpermekten kendimi alamadım.

Siyah mumlar, taze eğrelti otu yaprakları, hayvan kemikleri, küçük bir kavanoz hayvan kanı ve bir parça altın. Bu sonuncudan elimde pek fazla olduğu söylenemezdi; o yüzden altın yılanlı hançeri yanımda getirmiştim. Bu gizemli yabancının peşine düşmek için kendi hançerini kullanmak bana son derece manidar olur gibi gelmişti.

Eğer her şey yolunda giderse, çemberin ortasında alt seviye iblislerden biri ortaya çıkacaktı. Belirlediğim alandan ayrılamayacağını biliyordum fakat Cehennem›den gelen bir canavarla karanlık bir ortamda bir arada bulunma fikri beni pek de heyecanlandırmıyordu. Bu, büyüyle bağlanmış ve kolaylıkla kontrol edilebilen bir yaratık olsa bile.

Özenle yazılmış notların bulunduğu sayfalara tekrar göz gezdirerek oyalandım. İblis çağırmanın başarılı olabilmesi için ritüelin kurallarını *harfi harfine* yerine getirmeliydim. Herhangi bir farklılık, iblisin bu diyara salıverilmesiyle sonuçlanabilirdi. Öncelikle mumları, eğrelti otlarını ve kemikleri dizerek çemberi oluşturmam lazımdı. Sonra içinde kan bulunan küçük kavanozu çemberin içine koyacaktım. Nihayetinde onların ana dili olan Latinceyi kullanarak bir iblise yanıma gelmesi için resmî davette bulunmam gerekiyordu.

O noktada tereddüt ediyordum işte. Latince en sevdiğim ders sayılmazdı. Nonna bize öğretmeye çalışmıştı fakat birbirine benzemelerine rağmen bambaşka anlamlara gelen pek çok sözcük vardı. Küçücük bir anlam kayması bile felaketlere yol açabilirdi. Karanlık sanatlara temel bilgilerin ötesinde hâkim olsaydım durum, bu kadar endişe verici olmazdı. Ya da Vittoria'nın çağırma büyüsü, cadının niyetine göre bir şeyler söylenmesi gerektiğini belirtmek yerine güvenilir ve kadim bir cümle içerseydi içim daha rahat olurdu.

Asıl niyetim; kız kardeşimin ölmeden önce neyin peşinde olduğunu öğrenmek, sonra da onu katleden kişinin izini bulup onu öldürmekti. Ne var ki iblis çağırmayı başlatmak için şiddet eğilimi ve kana susamışlık içeren sözcükler pek de kibar olmayacaktı. Üstelik ortaya çıkabilecek sonuçlardan da endişe duyuyordum. Neyse ki iblisten ne istediğimi enine boyuna düşün-

müştüm. Ona çemberden kaçma fırsatı vermek istemiyordum, elbette bana zarar vermesini de hiç istemiyordum; o nedenle aşağı yukarı "Ebedi korumaya ilelebet mahkûm" olarak çevrilebilecek *aeritas ligati in aeternus protego* cümlesinde karar kılmıştım.

İblisin çemberden çıkamayacağından emin olmak için ilelebet demek bana akıllıca bir fikir gibi gelmişti. Ayrıca beni korumaya mecbur olursa bana saldıramayacağı da kesindi. Büyünün son kısmı için bir çıkış hazırlamam lazımdı. Anladığım kadarıyla iblisler, katı kurallarla yönetilen ve onlara uymak zorunda olan yaratıklardı; o nedenle birini yanıma çağırdıktan sonra davetimi resmî olarak geri çekmem ve onu kendi diyarına geri göndermem gerekiyordu. Kibar bir tutum içinde olmak tavsiye ediliyordu fakat işin *o* kısmının altından kalkabileceğimden pek emin değildim.

Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ, Emilia. Bunu başarabilirsin."

Nesneleri ağır ağır dizerek bir çember oluşturmaya başladım. Kemik. Eğrelti otu. Mum. Çeşitli boyutlarıyla doğaüstü bir güneşten yayılan ışınları andırıyorlardı. Mumları yaktım ve dizilimi tamamlamak için gereksinim duyduğum son parça olan bir kuş kafatasını göğsüme bastırarak çemberin etrafında gezindim. Tereddüt ediyordum.

Eğer bu son kemiği de eklersem, çember tamamlanmış olacaktı.

Yavaşça derin bir nefes alıp verdim. Ne türden bir iblisin çağrıma cevap vereceğini hiç bilmiyordum. Nonna'nın anlattıklarına bakılırsa bazıları insan görünümündeyken kimileri de yürüyen kâbuslardan farksızdı. Bize detayları hiçbir zaman anlatmazdı fakat şu anda bu belirsizliğin pek de işime yaradığı söylenemezdi. Zihnimde bir sürü bacağının üzerinde yengeç gibi giderek geri geri yürüyen sivri dişli ve pençe elli, kötücül yaratıklar canlanıyordu.

Bulutlar ayın önünü kapattı ve mağaranın duvarlarında çarpık gölgeler oluştu. Sırtımdan aşağı soğuk terler boşandığını hissettim. Fırtına ve Deniz Tanrıçası durumdan hiç hoşnut değildi.

Elimdeki kafatasına baktım ve *gerçekten bu yoldan mı ilerlemeliyim*, diye düşündüm. Belki de mumları üfleyip evime dönmeli

ve yatağıma girerek iblisleri, cadı avcılarını ve şeytanı aklımdan çıkarmalıydım. Nonna bir seferinde karanlığı davet ettiğin zaman peşinde on katı belayla geleceğini söylemişti.

İkiz kardeşimin yüzü –muzırlıkla ışıldayan koyu renkli gözleri ve yana çekik gülümsemesi– aklımdan gelip geçti. Cesaretimi kaybetmeden önce çabucak eğilip son kemiği de yerine koydum. İçeriye, denizin yalvarışlarını yutan bir sessizlik hâkim oldu. Kuvvetli bir rüzgâr mağaradan içeri doğru eserken elimde küçük kan kavanozuyla çemberin kenarına geçtim.

Bir anda yüzlerce yarasa ciyaklayarak üzerime doğru uçmaya başladı. Onlar öfkeyle çevremde fırtına gibi kanat çırpınırken bir çığlık atarak kendimi korumak için ellerimi havaya savurdum. Uzaktan bir camın kırıldığını duydum. Küçücük kanatlar ve pençeler saçlarıma ve boynuma takılırken dizlerimin üzerine çökerek başımı korumaya çalıştım. Sonra yarasalar geldikleri gibi bir anda ortadan kayboldular ve mağara sessizliğe gömüldü.

Titreyerek derin derin nefes alıp yüzüme düşen saçları geri ittim. Bu kısa süreli saldırı esnasında saç örgüm çözülmüştü. Gevşek duran uzun buklelerim sırtımı örümcek gibi gıdıklıyor, tüylerimi daha da ürpertiyordu. Mağaranın arka tarafında ucu kapalı bir tünel olduğunu unutmuştum.

Kendime kızarak dudaklarımı sıktım. Eğer bir iblis çağırabiliyorsam bir avuç yarasadan da etkilenmemem lazımdı.

Teoride öyleydi en azından.

Titreyen bacaklarımla ayağa kalktım ve üstümü başımı düzelterek bakışlarımı çağırma çemberine çevirdim. Ay ışığında bana göz kırpan kırık camları görünce ürpermekten kendimi alamadım. Çemberin çevresine saçılmış kanlar benim için hiç de hayra alamet değildi. İblisi çağırmak için kanın çemberin sınırları içerisinde kalması gerekiyordu.

"Tanrının cezası, aptal yarasalar," diye mırıldandım kendi kendime. Başka kan kavanozum yoktu ve onca yolu yürüyüp restorana dönmek çok zaman alırdı. Büyünün geceleyin yapılması gerekiyordu ve şafağın sökmesine sadece birkaç saat kalmıştı. Asla zamanında gidip dönemezdim.

Bakışlarımı mağarada gezdirdim; mecbur kalırsam bir şeyi öldürebilecek kadar çaresizdim. Tabii ki şimdi bir yarasa, yılan ya da başka bir yaratık olsa *işime yarayacağı* için hiçbiri ortalıkta görünmüyordu. Duysalar annemi ve Nonna'yı dumura uğratacak türden küfürler savurarak taşları tekmeledikten sonra Vittoria'nın gizemli büyü sayfalarını tekrar elime aldım.

Teknik olarak illaki *hayvan* kanının kullanılması gerektiği belirtilmemişti. Sadece öyle yapılması tavsiye ediliyordu.

Mumları tekrar yaktım ve büyüyü tamamlamak için ona ihtiyacım olacağını düşünerek yılanlı hançeri aldım. İşimin yarıda kesilmesine ya da tereddütte kalmaya harcayacak vaktim kalmamıştı. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, Vittoria'nın günlüğündeki büyüyü bozmak istiyorsam tek seçeneğim buydu.

Eğer kendi kanımı sunmak zorundaysam bu, ödeyeceğim küçük bir bedeldi.

Hançeri ön kolumun üzerinde kaydırırken duyduğum acıya aldırış etmemeye çalıştım. Ellerime daha sonradan yemek yapmak için ihtiyacım olacaktı, dolayısıyla avuç içimi kesmeyi göze alamazdım. Metal bıçak, fedakârlığımdan hoşnutmuş gibi ışıldadı. Kan görünce zafer duygusuna kapılan bir hançer olabileceğini düşünmeyi pek istemediğimden hemen kolumu çağırma çemberinin üzerine tuttum ve ilk damlalar yere düşerken büyülü sözleri söylemeye başladım:

"Toprak, kan ve kemik adına. Seni çağırıyorum. Gel, insanların diyarına gir. Bana katıl. Seni evine gönderene dek bu çemberin içinde kalmaya mahkûm ol. *Aevitas ligati in aeternus protego.*"

Hiç kıpırdamadan durarak bekledim. Aynı anda zeminin yarılmasını, Cehennem'in Kapılarının açılmasını, cadı avcılarının üzerime akın etmesini ya da kalbimin durmasını bekliyordum sanki. Fakat hiçbir şey olmadı. Tam büyüyü tekrarlamak üzereydim ki bir hareket başladı. Çemberin kenarında önceden bir kavanozda kapalıymış gibi görünen dumanlar yükselmeye başladı. Mağaranın geri kalanına dağılmıyorlardı. Enerjiyle titreşiyor, neredeyse sevgiyle elimi okşuyorlardı. Hançeri yere düşürdüm ve kolumu geriye atarak bu hissiyat geçene kadar kendime bastırdım.

Olup bitenlere inanamıyordum. Çemberin içinde güçlü bir dalga belirdi ve oranın dışarıdan görünmesini olanaksız kıldı. Ortada siyah renkli, parıltılı bir ışık meydana geldi. Âdeta nefes alamaz olmuştum. Kışın ortasındaki şömine çıtırtılarını andıran bir sesle iblisin gelişi tamamlandı. Yapmıştım işte. Cehennem'den bir yaratığı buraya çağırmıştım! Eğer şaşkınlıktan bayılmazsam kendimi gerçek anlamda başarılı olmuş sayacaktım. Kalbim gümbürderken dumanların dağılmasını bekledim.

Nereden geldiği belli olmayan hafif bir rüzgâr, sözcüklere dökmediğim dileğimi yerine getirircesine dumanı dağıttı ve karşımda uzun boylu, koyu renk saçlı bir adam belirdi. Kaslı sırtı bana dönüktü ve üzerinde düşük belli, siyah bir pantolon vardı. Alt seviye iblisleri düşününce böyle bir şey görmeyi beklememiştim. Altuni teni mum ışığında parıldıyordu; bu kusursuz ve pürüzsüz görüntüyü bozan tek şey, çeşitli desenler hâlinde ışıldayan mürekkepti. Adamın güzelliği, kötülüğün vücut bulmuş hâlinden beklentime hakaret niteliğindeydi. Yılan kuyruğu ya da menfur boynuzları olmadığı için şükretmem gerektiğini düşündüm.

İblis, yeni yerine alışmaya çalışırcasına kendi çevresine döndü. Bakışlarım sağ elinin tepesinden başlayarak omzuna doğru kolunu saran metalik altın rengindeki dövmeye takıldı. Dehşet verici bir yılan dövmesi. Ayrıntılarını inceleyecek vaktim yoktu çünkü adam, şimdi yüzünü tamamen bana dönmüştü. Nefesimi tuttum. Siyah benekli, kehribar rengi gözbebekleri bana bakıyordu.

Güzel. Nadir. Ve ölümcül. Nonna, onların gözlerinin kırmızıya çaldığını iddia etse de karşımda neyin durduğunu kemiklerime kadar biliyordum.

"İmkânsız," diye fısıldadım.

Bir kaşını kaldırdı. Yüzündeki ifade son derece insaniydi; öyle ki bir an için onun bu mağaraya nasıl geldiğini neredeyse unutacaktım. Onun var olmaması gerekiyordu. Yine de orada durmuş, bütün beklentilerime meydan okuyordu işte. Uzun boylu, karanlık, içten içe kaynayan bir varlık. Onun hayal gü-

cümün bir icadı ya da delirdiğimin kanıtı olduğundan korkarak gözlerimi ondan ayıramıyordum. Nihayetinde karanlık sanatları kullanmıştım. Belki de ödemem gereken bedel; bu hezeyana kapılmaktı.

Bunun gerçek olduğunu düşünmek, imkânsız bir şey yapmış olduğumu kabullenmekten çok daha kolaydı –Kötüler'den birini bu diyara mahkûm etmiştim. Bu da çok ama *çok* kötü bir şeydi.

İnsan gibi görünüyordu fakat aslında bir kâbusun vücut bulmuş hâliydi.

Kan içici, ruh avcısı, gecenin ölümsüz yaratığı. Çemberden geri çekilme dürtüme karşı koyarak bakışlarına karşılık verdim. Gözlerinin içinde bir öfke fırtınası kopuyordu. Karanlık bir kıyıda durup denizin üzerinde çakan şimşekleri seyretmek gibiydi. O, meydan okur gözlerle bakışlarıma karşılık verirken sırtımdan aşağı doğru bir ürpertinin gezindiğini hissettim. Onu beni korumaya mahkûm etmiş olduğum için son derece minnettardım. İçgüdüsel olarak *cornicello*ma uzandım ve kendimi rahatlatmak için onu avucuma aldım.

Öyle bir hâli vardı ki – *ah, Gazap Tanrıçası. Luccicare*si siyah ve altın rengiydi. Bunu daha önce tek bir kez görmüştüm. O anda onun kim olduğunu anladım ve derhâl *cornicello*mu bırakıp yerdeki hançeri kaptım. Onun hançerini.

Bıçağın kabzası, damarlarımda dolaşan buz tutmuş öfke kadar soğuktu.

"Seni geberteceğim," diye hırlayarak onun üzerine atıldım.

ON

Ona saldırırken kemiklerinin çatırdadığını duydum. Hançer aşağıya eğilerek göğsünde uzun ve ince bir çizik bıraktı. Kalbini delmesi gerekirdi. Bu kadar hızlı bir şekilde geri çekilmeseydi öyle de olacaktı. Tenimin altında tuhaf, sızlayan bir acı duydum. Bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum –belki de kanlarımızın bu tuhaf hançerde bir araya gelmesi, kendine özgü bir büyüye sebep olmuştu. Ya da belki koruma büyüsü benim de ona öldürücü darbe indirmemi engelliyordu.

Hançeri kolaylıkla elimden kaptı ve yere fırlattı.

Elimi yumruk yaparak göğsüne savurdum. Kayaya vurmaktan farksızdı.

İblis orada öylece dikilerek üzerine saldırmaya devam etmeme müsaade etti. Ben, tekmeler ve yumruklar savurarak kendi gücümü boşa tüketirken o, sakin bir tavırla bakışlarını içeride gezdiriyor; bu aldırmaz tavrıyla öfkemi daha da artırıyordu. İblisin pek de endişeli bir hâli yoktu; kaç kez çağırılıp ardından saldırıya uğradığını merak etmekten kendimi alamadım. Çemberi incelerken bakışları aniden bana kaydı ve kolumdaki yeni açılmış kesiğe odaklandı. Bir an için kaşlarını çatar gibi oldu ama ifadesini hemen değiştirdi.

"Niye. Kanın. Akmıyor. Seni. Canavar!" Adama ölümüne

tekmeler ve yumruklar indiriyordum. Nefretim ve kinim o kadar güçlüydü ki beni resmen sarhoş etmişti.

Başımı kaldırıp baktığımda onun da bu karanlık hislerden keyif alır gibi gözlerini yumduğunu gördüm. Nonna, iblislerin duyguları kendilerine çektiklerini, bunların kendi duygularıyla sarmaş dolaş olmasına izin verdiklerini söylemişti. Adamın yüzündeki ifadeye bakılırsa bunun doğru olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Tiksinmiş bir şekilde onu yumruklamayı kestim ve kendimi toparlamak için bir an durup soluklandım. Kolumdan sızan kan yere damlıyordu. Ne var ki bu, onun kanı değildi. Onu çağırmak için açtığım kesikten akan kandı. Eğer onu da yanımda Cehennem'e götürebileceksem kanımın kupkuru kesilene kadar akması umurumda olmazdı.

"Sana ufak bir tavsiye. 'Seni öldüreceğim,' diye haykırmak, saldırının sürprizini bozuyor." Midesine sert bir darbe indirdiğimde homurdandı. Yumruklarım yavaşlamıştı, onun ise hiç etkilenmiş gibi bir hâli yoktu. "Beni öldürmeyi başaramazsın ama bu, becerisel anlamda büyük bir gelişme olurdu."

"Belki seni öldüremem ama sana acı çektirmenin başka yollarını bulabilirim."

"İnan bana, varlığın bunu tek başına gayet güzel başarıyor zaten." Çemberin içindeki kan damlalarından bir tıslama sesi yükseldi. Tenimin altında hissettiğim o tuhaf sızı katlanılmaz bir hâl almıştı fakat buna kafa yoramayacak kadar öfkeliydim. "Hangi büyüyü kullandın, cadı?"

Soluk soluğa durdum. "*Vaffanculo a chi t'è morto.*"

Bu küfrün ne anlama geldiğini bildiğinden emin değildim ama bunun ölmüş aile fertleriyle zina yapmakla ilgili bir şeyler olduğunu tahmin etmiş olmalıydı. Şimdi onun *beni* Cehennem'e sürüklemek istermiş gibi bir hâli vardı. Aniden bir küfür savurarak geriye doğru sendeledi. "*Hangi büyüyü kullandın?*"

"Burada öfkeli bir şekilde, bana saldırmayı başaramadan dikildiğini düşünürsek, herhâlde çağırma büyüsünü, seni iblis." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bir de koruma büyüsü."

Ne olduğunu anlayamadan kolumun üzerinde altın renkli bir ışık parıldadı ve soluk lavanta rengine dönüştü. Ön kolumun iç kısmında onunkiyle aynı mor tonunda bir dövme –yıldızlardan oluşan bir çemberin içinde iki tarafa bakan ikiz hilaller– meydana geldi. Kolum, öfkem kadar acı bir şekilde yanıyordu.

Kolumdaki sızı nihayet yok olana kadar orada öylece, nefesim kesilmiş vaziyette bekledim. Adamın kendi koluna bakıp dişlerini gıcırdattığını gördüm. Görünüşe göre o da aynı acıyı çekiyordu.

Güzel.

"Seni iblis kanlı cadı. Beni *işaretledin.*"

Önceden boş olan sol kolunda solgun bir dövme belirmişti. Yıldızlardan oluşan bir çemberin içindeki iki tane hilal. Bir an için bu denli imkânsız bir şeyi başarmış olmamı algılayamıyormuş gibi göründü. Dürüst olmak gerekirse niye şimdi birbirinin aynısı dövmelere sahip olduğumuzdan emin değildim fakat bunu ona itiraf etmektense ölmeyi yeğlerdim.

Onu çağırmak için kullandığım karanlık büyünün bedeli olmalıydı bu. Neredeyse gülecektim. Carolina bu büyünün alt seviye bir iblisi çağırmak için kullanıldığını söylediğinde ona inanmakta güçlük çekmiştim. Kâbus görüp görmediğimi merak ettim –Cehennem'in prenslerinden birini *sahiden* çağırmış olmamın imkânı yoktu. Tüm tanrıçalar toplansa böyle bir yaratığı hâkimiyet altına alacak kadar güçlü bir büyü meydana getiremezlerdi.

"İmkânsız."

"O kadarında hemfikiriz." Kolunu bana doğru savurdu. "Bana büyünün sözlerini aynen söyle. Çok geç olmadan tersine çevirmemiz gerek. Sadece çok kıymetli dakikalarımız kaldı."

"Olmaz."

"Ne yaptığına dair en ufak fikrin bile yok. Sözleri *aynen* bilmem lazım. Hemen, cadı."

Yaptığım şeyin; onun asil varlığını sinirden kudurtmak dışında, ikimizin de birbirimizin ellerinde ölmesini engellemekten ibaret olduğundan neredeyse emindim. Anlaşılan dövmeler bir tür

sihirli bağ işlevi görüyordu. Kız kardeşime yaptığı gibi yüreğimi söküp alabilsin diye bu bağı bozmak, yapacağım en son şeydi.

"İnanılmaz," diye dudak büktüm. "Gücü elinde tutan sen olmadığın hâlde taleplerde bulunabiliyorsun." Yüzündeki ifade salt tiksintiden ibaretti. Benim de yüzüme aynı ifadenin yansıdığını umuyordum. "Asıl *ben,* senin kim olduğunu ve kız kardeşimi neden öldürdüğünü bilmek istiyorum. Ben müsaade etmeden Cehennem boyutuna geri dönemeyeceğine göre sana benim kurallarıma göre oynamanı öneririm."

Emin değildim fakat etrafımızı saran atmosferde bir değişme oldu ve adamın gücünün yayılarak beni çevrelediğine, sonra ise sönerek kaybolduğuna dair tuhaf bir izlenime kapıldım. Burun delikleri titriyordu. Olanca öfkesiyle ona takmış olduğum büyülü dizginlere karşı mücadele ediyor, serbest kalmaya çalışıyordu. Dudaklarımda kindar bir gülümseme belirirken onu seyrettim. O ana dek benden nefret etmediyse, şimdi on kat nefretini kazanmayı başarmıştım. Mükemmel. Nihayet birbirimizi anlıyorduk galiba.

"Günün birinde bu esaretten kurtulacağım. Bunu çok dikkatli düşün."

Ona doğru yaklaşarak yüzümü kaldırdım. "Günün birinde ben de seni öldürmenin bir yolunu bulacağım. Sen de *bunu* çok dikkatli düşün. Şimdi bana kim olduğunu ve Vittoria'nın ölmesini neden istediğini söyle."

Bana muhtemelen insanların altına işemelerine sebep olacak bir gülümsemeyle baktı ama ben korkuya yenik düşmeyecektim. "Sen bilirsin. Beni burada tutmak için çok az zamanın olduğuna ve kıymetli dakikalarını ortaya koyduğun acınası suikast girişimiyle çoktan harcadığına göre senin oyununu oynayalım. Ben Öfke Prensi ve savaş generaliyim. Şeytanın yaveri ve korku saçan Yediliden biriyim."

Ben daha gözlerimi bile kırpamadan bir parmağını boğazımda gezdirerek tenimin altında atan damarın üzerinde durdu. İçimden katışıksız bir korku yükseldi. Elini iterek çağırma çemberinin içinden çıktım. Kemiklerin etrafa saçılmış olduğunu fark edince beceriksiz ellerle onları yerlerine geri koymaya çalıştım.

Sırıtması keskin ve kötücül bir hâl aldı.

"Tebrikler, cadı. Dikkatimi üzerine çekmeyi başardın. Umarım bunun sonuçlarına da hazırsındır."

Her hâlinden buram buram kibir yayılıyordu. Sadece bir aptal, bedeninde pusuya yattığını sezdiğim canavardan korkmamazlık edebilirdi. Benliğinden öyle muazzam ve kadim bir güç yayılıyordu ki sadece düşünce gücüyle bile canımı alabileceğinden hiç kuşkum yoktu.

Yine de dudağımın kenarı kıvrıldı.

Sonra hiç beklemediği bir şekilde iki büklüm olarak kahkaha atmaya başladım. Ses, kulaklarımı tıkamayı isteyeceğim kadar yükselerek mağaranın duvarlarından yankılandı. Bu patlama yüzünden nefes almakta güçlük çekerek karnımı kavradım. Belki de *sahiden* deliriyordum. Bu gece, hayal edemeyeceğim kadar büyük bir hızla kötüden de beter hâle gelmişti. Cehennem'in iblislerinden birini çağırmış olduğuma inanamıyordum. Kraliyet iblislerinin var olduğuna inanamıyordum. Dünya altüst olmuştu resmen.

"Ölümünün eli kulağında olmasını bu kadar eğlenceli bulmana sevindim," diye yapıştırdı. "Seni gebertmeyi çok daha tatmin edici bir hâle getirecek bu. Ayrıca ölümünün çabucak olmayacağına da söz veriyorum. Her anının tadını çıkaracağım."

En fazla bir karasinek kadar korkutucuymuş gibi elimi sallayarak onu savuşturdum. Üzerinden yayılan ve bana ulaşan öfkesini resmen *hissedebiliyordum*. Buna rağmen kendisini tuttuğunu seziyordum. Hem de çok. Tedirgin edici bir durumdu bu.

"Rica ederim söyle, neden bu kadar gülüyorsun?"

Doğrularak gözümden akan yaşları sildim. "Sana tam olarak nasıl hitap etmeliyim? Ekselansları olur mu? Ah, Korku Saçan Kudretli Yedili. Yoksa Cehennem'in Yüce Komutanı mı? Ya da Prens Öfke?"

Gözleri, gözlerimi bulurken çenesinde bir kasın seğirdiğini gördüm.

"Günün birinde bana Ölüm dersin. Şimdilik Öfke de iş görür."

ON BİR

Cehennem'in prensleri, düşmanlarına gerçek isimlerini asla söylemezler. Ancak onlara ait bir nesne aracılığıyla, güçlü bir duygu eşliğinde çağırılabilirler. Güçleri, temsil ettikleri günahlarla bağlantılıdır. Dikkatli olun; zira bunlar sizi kendi çıkarlarına kullanmak isteyecek bencil varlıklardır.

—Di Carlo Büyü Kitabı'ndan.

"Öfke mi?" Sesimdeki şaşkın tonu gizlemeye zahmet etmemiştim. Kulağa aşırı melodramatik gelen "Bana Ölüm dersin," repliğini bir kenara bırakacak olursak, bu uğursuz gece bütün-bunlar-gerçek-olamaz-zalim-kader tarzındaki komikliğini üzerinden atmıştı. İlkin onun bir cadı avcısı olduğuna ve Vittoria'yı ne olduğunu öğrendiği için öldürdüğüne ikna olmuştum. Nihayetinde onun hayatımız boyunca saklandığımız varlıklardan biri olduğunu öğrenmiştim. Şimdiyse kız kardeşimi öldüren iblis avucumun içindeydi fakat ona zarar veremiyordum...

Bu denli korkunç bir cezaya çarptırıldığıma göre tanrıçalardan birini sahiden kızdırmış olmalıydım. Adamın aptalca ismi ve onca unvanı, dert ettiğim şeyler arasında öncelik sahibi değildi fakat ben gülünce kapıldığı öfkeyi görünce bunun üzerine gitmek istedim.

"Ne saçma! Sana bir duygu ismiyle hitap edecek değilim. Gerçek adın ne?"

Ben hançerini tekrar elime alırken beni buz gibi bakışlarla süzdü. "Gerçek adım seni hiç ilgilendirmez. Bana hanedan unvanımla hitap et. Tabii, bana İnkâr Edilemez Arzuların Asil Efendisi demeyi tercih etmezsen. Bu da kabul edebileceğim bir seçenek. Eğer reverans yapmak istersen bundan da rahatsızlık duymam. Biraz yaltaklanmanın sana çok yararı olabilir. Sana bir lütufta bulunup ölümünü hızlandırabilirim."

Dudağım isteksizce büküldü. "Sen Öfke Hanedanı'ndan olduğuna emin misin? Hani bilmesem, Narsisizm Hanedanı'na ait boş gezenin boş kalfası, üstsüz dolanan bir taburun generali olduğunu düşünürdüm."

Yüzündeki ifade dostane olmaktan çok uzaktı. "Beni şımartıyorsun. Eğer varlığımdan bu kadar rahatsızsan neden beni serbest bırakmıyorsun?"

"Asla."

"Çok tehlikeli bir sözcük. Senin yerinde olsam kesin ifadeler kullanmaktan kaçınırdım. *Asla* gerçekleşmemek gibi bir huyları vardır da."

Kendimi nefes alıp vermeye zorladım. Onun kim olduğunu anlamadan önce aklımdaki şey bazı cevaplar almaktı. Şimdiyse onu binlerce kanlı parçaya bölüp köpek balıklarına atmak istiyordum. "Kız kardeşimi neden öldürdün?"

Çağırma çemberinin gücünü sınarcasına içinde ağır ağır volta atmaya koyuldu. "Gerçekten kız kardeşinin yüreğini söküp aldığımı mı zannediyorsun?"

"Onun cesedinin başında dikilmiş, *parmaklarından onun kanını yalıyordun*, seni iğrenç canavar." Öfkeyle içimi çekerek onu dikkatle süzdüm fakat bu beyhude bir çabaydı. Yüzünde insani olmaktan çok uzak, boş bir ifade vardı. Tek bir duygu kıpırtısı dahi düşüncelerini ele vermiyordu. Hiç düşünmeden uzanıp tekrar *cornicello*mu kavradım. "Kız kardeşimi neden öldürdün?"

"Onu ben öldürmedim."

"Sana neden inanayım ki?"

"Onun ölümü son derece münasebetsizdi."

"*Münasebetsiz* derken?" Hançerinin kabzasını kavrayarak o bana karşılık vermeden bıçağı kalbine saplayacak denli hızlı davranıp davranamayacağımı tarttım. Gerçi onun böyle bir niyeti yok gibiydi. Hatta ben ona tekmeler ve yumruklar savururken bana elini bile sürmemişti. Bir savaş iblisi için tuhaf bir durumdu bu. Başımı iki yana salladım. Bunun sebebi onun vicdanı değil, benim koruma büyümdü. "Tabii ya, kız kardeşimin cesedini bulmak senin için acayip münasebetsiz bir durum olmuştur. O hâlde manastırda ne işin vardı?"

Altın renginde, titreşen, solgun bir ışık yükseldi ve şelale gibi tekrar yere döküldü. Bana sırf çağırma halkası yüzünden cevap verdiğini o anda fark ettim. Görünüşe göre karşı koymaya çalışıyordu. Cesaretim arttı ve dizili kemiklere doğru bir adım atarak tekrar sordum: "O gece neden oradaydın?"

Gözleri nefretle alev alevdi. "Kız kardeşin için."

"Ne işin vardı onunla?"

Tekrar gülümsedi fakat bu, neşeden ziyade intikam arzusuyla dolu bir gülüştü. "Erkek kardeşimle bir pazarlık yapmıştı. Onu tahsil etmeye gitmiştim."

Şaşkınlığımı saklayabileceğini umarak hızla başka tarafa baktım. Vittoria'nın, günlüğünü büyülemesi için bir iblisle pazarlık yaptığından şüpheleniyordum fakat Kötüler'den birini çağırmış olacağını hiç düşünmemiştim. Bakışlarım, yanımda getirdiğim sepete kaydı. Kız kardeşimin günlüğü birkaç metre ötede gizliydi. Carolina onun *Malvagi*'yi çağırdığını söylemişti ve Öfke'nin de bunu hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Defterin içinde her ne varsa, onun iblis ellerini sürmesini istemiyordum; o yüzden ondan büyüyü bozmasını istememeye karar verdim. Tekrar ona döndüm. "Pazarlığın şartları tam olarak neydi?"

"Tam bilmiyorum."

Gözlerimi kıstım. Yalan söylediği ortadaydı fakat onu doğruyu söylemeye zorlamamın imkânı yoktu. "Onun yüreğiyle ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Dişlerini gıcırdattı. "Oraya vardığımda çoktan ölmüştü."

Ürperdim. Söylediğinin açıkça zalimane denilebilecek bir yanı olmamasına rağmen kız kardeşimin ölümünden böyle soğukkanlılıkla bahsedebilmesi canımı yakmıştı. "Neden büyünün sözlerini aynen öğrenmeyi bu kadar istiyorsun?"

Bu kez cevap vermesi çok daha uzun sürdü; sanki söyleyeceklerini dikkatle seçmeye çalışır gibiydi. Nihayet ağzını açtığında, "Kurallarına uyabilmek için. Senin koruma büyüsü dediğin şeyi eksiksiz bir şekilde anlamalıyım. Büyülü sözü öğrenmek, diğerlerinin de ona uymasını sağlamama fayda eder. Yedi Çember'de itaat etmek zorunda olduğumuz katı kurallar var ve bunları ihlal edersek çok sert cezalara maruz kalırız," diye açıkladı.

"Peki 'diğerleri' derken beni mi kastediyorsun?" Başını iki yana salladı. "Kimi, o hâlde?"

"Erkek kardeşlerimi."

Yedi iblis prens olduğunu biliyordum fakat onların akraba olacağını hiç düşünmemiştim. İblislerin de aileleri olduğunu düşünmek rahatsız ediciydi. "Tüm iblisler bu kurallara uymak zorunda mı yoksa bu durum sadece Cehennem Prensleri için mi geçerli?"

"Eğer şimdi birbirimize sırlarımızı açmaya başlayacaksak ben de bu adada kaç tane cadının yaşadığını ve her şehirdeki meclis büyüğünün adını bilmek isterim. Sonra bana İlk Cadı'nın büyü kitabının nerede olduğunu da söylersen ödeşmiş oluruz." Yüzümde beliren tiksinti dolu ifade karşısında gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yine de bu gece kullandığın büyüyü öğrenmek istiyorum."

Ona koruma büyüsünü söylemenin avantajlarını ve dezavantajlarını kafamda tarttım. Bana zarar veremiyordu; o kadarı belliydi. Büyüyü tersine de çeviremezdi; bunu yapabilecek tek kişi bendim.

"*Aevitas ligati in aeternus protego.*"

Bir an için nefes almayı bırakmış gibi göründü. Yüzünde dehşete benzer bir ifadeyle bana bakakaldı. İçime derin bir tatmin hissinin yayıldığını hissettim. Bir cadının iblis prenslerden birine, özellikle de yüce savaş iblisine bu denli korku yaşatması her gün karşılaşılan bir durum değildi.

"Alaycı bir cevap yok mu?" diye sordum sesimdeki kibirli tınıyı saklamaya gerek görmeden. "Sorun değil. Etkileyici bir büyü olduğunun farkındayım."

"Asıl etkileyici olan, bu denli yanılman." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzüne yine o ihtiyatlı ve boş ifadeyi yerleştirdi. "Karanlık büyü yapmak için ortaya koyduğun bu yavan çabaya rağmen sana karşılık olarak bir pazarlık teklifinde bulunacağım. Süresi tartışılabilir fakat aramızda oluşacak bağ, pazarlığa açık değil."

Yüzüm yanmaya başladı. Nonna, *Malvagi*'nin pazarlıklarının daima öpüşmeyi içerdiğinden bahsetmişti – dudaklarını biriyle birleştirdiklerinde o kişinin aklı tamamen başından giderdi. Daima daha fazlası için yanıp tutuşur, müptelası oldukları bu kötücül günahın tadını tekrar alabilmek için ruhlarını feda edebilecek denli ileri gidebilirlerdi. Bütün bunların doğru olup olmadığını bilmiyordum fakat öğrenmeye de hiç hevesli değildim.

"Seni öpmeye mecbur kalmaktansa ölmeyi yeğlerim, iblis."

Yüzünde biraz da olsa keyifli bir ifade belirerek beni baştan aşağı süzdü. Bedenimi, duruşumu ve kendi hançerini kalbine doğru tutuşumu kasti bir şekilde ağır ağır inceledi. Gözleri bizi çevreleyen beyazlamış kemiklere kaydıysa da onlara şöyle bir göz atmakla yetindi. Bakışları tekrar yüzümü bulduğunda, gözlerinde Cehennem'in derinliklerinden gelen karanlık bir ifadenin gizlendiğini gördüm.

Sırtımdan aşağı soğuk terler boşanırken kendimi tetikte durmaya zorladım. Karşımdaki, peri masallarında anlatılan türden bir prens değildi. Koyu renk saçlı başı altından bir taç taşımıyor, kolları beni korumayı vadetmiyordu. O ölüm, öfke ve ateşten ibaretti ve bunu unutacak denli aptal olan herkes onun Cehennem'inde yanıp kül olmaya mahkûmdu.

"Günün birinde seni öpmem için yalvarabilirsin." Hançeri ona saplayabileceğim kadar yaklaştı bana. Üzerinden yayılan sıcaklık çevremi sardı ve omuzlarımın arasında beliren ter damlacıkları sırtımdan aşağı süzülmeye başladı. Ürpermekten kendimi alamadım. Nane ve sıcak yaz günü gibi kokuyordu –kokusu, *luccicare*sinin karanlığıyla tam bir tezat içindeydi. "Nefret edebilirsin. Sevebilirsin de. Fakat o sihirli damarlarında dolaşan ayartılma hissi, aklını başından alır. Nefret etmeye bayıldığın her şeyi vererek seni o bitmek bilmez işkenceden kurtarmamı istersin. Verdiğimde ise daha fazlası için yanıp tutuşursun."

Onun beni duvara yasladığına, keskin taşların sırtıma battığına, beni öperken dudaklarının verdiği yumuşak ama talepkâr hissiyata dair görüntüler zihnimden geçti. Ağzım, çağırma çemberindeki kemikler gibi kupkuru kesilmişti. Onunla olmaktansa ruhumu satmayı yeğlerdim.

"Merak etme," diye fısıldadı dudakları boynumdaki hassas tenimde gezinirken. Donup kaldım. Öyle ani bir şekilde geri çekildi ki duygularımın yoğunluğu arasında bunu fark edemedim bile. "Seni istemem için mevcut bütün diyarlarda var olan en son yaratık olman gerek, cadı. O zaman bile aklımı çelemeyebilirsin. Sana teklifim, kan değiş tokuşu."

ON İKİ

Bir iblisle, özellikle de Cehennem Prenslerinden biriyle asla pazarlığa girişmeyin. Malvagi'nin yalanları şeker gibidir -ilk anda tatlı gelmekle beraber fazlası ölümcül olabilir. Dikkatli olun: Bu denli kötücül bir iksire karşı hazırlanabilecek çok az panzehir vardır.

—Di Carlo Büyü Kitabı'ndan.

Aramızdaki yakınlık yüzünden kalbim küt küt çarpıyor, sesi aşağıdaki falezlere çarpan dalgalar gibi kulağımda gümbürdüyordu. Bir an duraksadıktan sonra geri çekildi; sanki o da kalp atışlarımı duymuş hatta bu ritmik ve temel vuruşlardan keyif almıştı. Sesin ona savaş trampetlerini hatırlatıp hatırlatmadığını ve savaşmaya ani bir özlem duyup duymadığını merak ettim. Bende bu hissi uyandırdığı kesindi. İçimde dönüp duran duygular o kadar karmaşıktı ki karar vermemi iyice güçleştiriyorlardı. Kız kardeşimin, onun erkek kardeşiyle yapmış olabileceği pazarlık... Öfke'nin kan değiş tokuşu... Yaşadığım bu tuhaf, akıl almaz gece... Kötüler'in gerçek olduğunu hatta bir tanesinin karşımda durmuş, bana pazarlık teklif ettiğini algılamakta bile güçlük çekiyordum.

"Ee?" diye sordu. "Kan değiş tokuşu teklifimi kendi rızanla kabul ediyor musun, etmiyor musun?"

"Bunu *neden* teklif ettiğini açıklamaya bile zahmet etmediğin için hayır."

Durumu bir cadıya açıklamak başlı başına yorucu bir işmiş gibi derin bir nefes aldı. "Senin şu *koruma* büyünün koşullarına göre senin güvenliğini sağlamak zorundayım. Büyü sana zarar vermemi engelliyor fakat aynı zamanda seni diğerlerinden korumamı da şart koşuyor. Aramızda bir kan bağı oluşturursak diğer iblisler senin Öfke Hanedanı'nın geçici bir ferdi olduğunu anlayacaklar, böylece seni öldürmeyecek ya da feci şekilde sakat bırakmayacaklar. İşte böyle. Şimdi kan bağını kabul ediyor musun?"

Beni *feci şekilde* sakat bırakmayacak olmaları, hiç sakatlamayacak olmalarıyla aynı şey değildi ki. Dudağımı bükerek onu süzdüm. Çok geçmeden başımı ağır ağır iki yana salladım. "Hayır, sanmıyorum. Sen, ben seni salıverene kadar bana bağlısın, ayrıca başka bir iblis çağırmayı planlamıyorum. O yüzden senin *korumana* ihtiyacım yok."

"Öncelikle, bu çemberin içine üç günlüğüne bağlıyım. Sen beni salıverene kadar değil. Senin şu... Koruma büyün ise farklı –maalesef ebediyen geçerli." Omuzlarını döndürdü fakat gerginliğini üzerinden atabilmiş gibi görünmüyordu. "İkinci olarak, kan bağı senin tehlikede olduğunu sezmemi sağlayacak. O olmadan senin güvenliğini garanti edemem. Bu da o büyüyü yaparken *senin* belirlemiş olduğun kuralları ihlal etmem anlamına gelir."

"Bak sen." Ses tonum onu görüp göreceğim en kötü yalancı olmakla itham ediyordu. "Bunların hiçbirinin önemi yok. Zamanımız tükendiğinde seni salıvereceğim yer Cehennem olacak, alışveriş merkezi değil."

"Yarı ölü bir iblisin kanı. İlk çağırma büyündü, değil mi?" Beni dikkatle süzdü. Ona kötü kötü baktım fakat bunu inkâr edecek bir şey söylemedim. İçini çekti. "İşe bak. Acemi bir çaylağın emrine girdim. İkimize de bir iyilik yap ve teklifimi kabul etme. Senin süs köpeğin olmamayı yeğlerim zaten."

Başımı yana eğdim. "Seni ne zaman çağırsam gelmek zorunda mı kalırsın?"

"Tam olarak öyle değil ama demin de söylediğim gibi bana ihtiyacın olduğunu anlarım."

"Beni korumak neden umurunda olsun ki?"

"Değil zaten. Fakat büyün yüzünden bunu yapmak zorundayım. Yoksa güçlerimin yok olması riskine girmiş olurum. O yüzden koşullara uyuyorum. İçimizden *bazıları* görevlerini zarafetle kabullenir."

Tabii ya. *Sihir yüzünden mecbur kaldığımızda*, diyelim biz ona. "Koruma tam olarak nasıl işliyor?"

"İblisler bağı sezecek ve sana zarar vermek için iki kez düşüneceklerdir. Hepsini seni öldürmekten alıkoymayabilir fakat çekinmelerini sağlar. Hanedan meselelerine karışarak öfkemi üzerlerine çekeceklerini bilirler."

Bunu itiraf etmekten hiç hoşlanmasam da savaş iblisinin koruyucu meleğim olması, talihin çok da kötü bir oyunu sayılmazdı. Ona güvenmek hatta sevgi beslemek zorunda değildim, sadece kendi içgüdülerime güvenmem gerekiyordu. Şu anda da bana, kız kardeşimin öldürülmesinden onun sorumlu olmadığını söylüyorlardı. Onun bu pazarlıktan daha çok çıkarı olduğundan emindim fakat durumu kendi lehime çevirmenin bir yolunu er ya da geç bulurdum. Bulamasam bile önemli değildi. Öfke'nin ölmemi istermiş gibi bir hâli yoktu ve benim de Vittoria'nın başına ne geldiğini bulmak için iyi kötü hayatta kalmam gerekiyordu.

"İyi, tamam. Kan değiş tokuşu teklifini kabul ediyorum."

"Kendi rızanla mı?" diye sordu. Onu başımla onayladım. "Bana hançerimi ver."

Bir an için tereddüt ettiysem de ona yapmış olduğum koruma büyüsünü düşündüm. Hançeri beklentiyle uzattığı eline bıraktığımda, mağarada ortaya çıktığından bu yana ilk kez sevinçli bir hâle büründü. Fikrimi değiştirmeme fırsat bırakmadan kendi parmağını kesti ve teninde boncuk boncuk birkaç damla kan belirdi. Yara neredeyse anında kapandı.

"Herhâlde... Onu içmem gerekmeyecek, değil mi?"

Bana şöyle bir baktı. "Sana, bize dair nasıl hikâyeler anlatıyorlar böyle?"

"Kötü kalpli, kan içici sapkınlar"a dair bir şeyler mırıldandım. Beni duymuş olmalı ki söylediğimi tekrar ettirmeye yeltenmedi.

"Kanımı içmekten özel bir zevk duymayacaksan, benim kanımla seninkini karıştırmak yeterli olacaktır."

Gözlerimde meydan okuyan bir bakışla hâlâ kanamakta olan kolumu kaldırdım ve parmağını yarama bastırdı. O da hâlinden benim kadar hoşnutsuz görünüyordu. Yani, bir iblisle kan değiş tokuşunda bulunmak benim de hayallerimdeki akşam aktivitesi sayılmazdı fakat durum buydu.

"Söylediklerimi tekrarla. Ben... Tam adın her neyse, Öfke Hanedanı ile bu kan değiş tokuşunu kendi rızamla altı aylığına kabul ediyorum."

"Altı *ay* mı?" Kolumu onun elinden kurtararak yumruklarımı sıktım. "Saçmalık bu! O denli uzun süre senin korumanı istiyor muyum bakalım?"

Şakaklarını ovuşturdu. "Ne istiyorsun o hâlde, cadı? Beni neden çağırdın?"

"Kız kardeşimi kimin öldürdüğünü öğrenmek için."

"Ve?"

Tereddüt ettim. İblis çağırmaktaki asıl amacım, kız kardeşimin günlüğündeki büyüyü bozmaktı. Fakat şimdi Öfke'nin bunu öğrenmesini istemiyordum. En azından Carolina'nın neden o defterin peşine düşeceklerini söylediğini öğrenene kadar. "O kadar."

"Yalan söylüyorsun."

"Sen söylemedin mi sanki?"

Başını iki yana salladı. "Sana bağlı olmak, yalan söylememi engelliyor. Öyle yapmak... Nezaketsizlik olur."

"Tabii ya. Düşmanının yüreğini söküp alırken görgü kurallarına özen göstermek gerekir." Onu baştan aşağı süzdüm. Kanıt

olmadan söylediklerini doğru kabul etmeyecektim. "Eğer koruma büyüsü sihrini kısıtlamasaydı bana zarar verir miydin?"

"Mecbur kalırsam evet."

Bu fikirden rahatsız olmuş gibi bir hâli yoktu. En azından yalan söyleyemediği konusunda doğruyu dillendirdiğini anlamıştım. Benden beklediği gibi cevap vermek yerine duraksadım. Nonna, sessizliği okuyarak pek çok şey elde edebileceğimi söylemişti. O bir savaş iblisi olabilirdi fakat ben de stratejiden anlıyordum.

"Neye istersen ona inan fakat kız kardeşinin katilini bulmak ikimizin ortak amacı."

İkimizin hiçbir ortak noktası yoktu ve asla da olamazdı. Benliğimden yayılan hiddetin, mağarayı dışarıda uğuldayan rüzgârdan daha şiddetli, daha hızlı bir şekilde sardığını hissettim. Öfke'nin yüzünde beni daha da kızdıran, sıkılmış bir ifade belirdi. "Kız kardeşimi neden umursuyorsun ki?"

"Umursamıyorum," dedi lafı dolaştırmadan. "Beni asil amaçlar peşinde koşan bir insanla karıştırma."

"Eğer kan pazarlığı mıdır, nedir; bu olay için sana güvenmemi istiyorsan onun cinayetini çözmeyi *neden* istediğini bilmem gerek."

Hangi bilgileri paylaşabileceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi bir an için sessiz kaldı. "Aldığım emirlere göre katili tekrar saldırıya geçmeden önce durdurmam gerekiyor. Seninle iş birliği yapmak özellikle istediğim bir şey değil ama elime gelen kartlar bunlar ve durumu kendi lehime çevirecek şekilde oynamalıyım. Kız kardeşinden önceki tüm maktuller gibi sen sadece bir cadı değilsin, en son maktulle bağlantın da var. Bir noktada, katili bulmak için faydalı olabileceğine inanıyorum; bu nedenle sen tehlikede olduğunda tehdidi bertaraf etmek için bu durumu sezebilmek isterim."

Ağzımı açmaya yeltendim ama elini kaldırarak bana engel oldu.

"Kan bağını kabul etmediğin sürece sana başka ayrıntı veremem."

Öfke yalan söylemiyordu –önerisini kabul edene kadar ağzından başka laf çıkmayacaktı. Onun teklifini *kendi rızamla* se-

çebilirdim fakat zaten başka bir seçeneğim varmış gibi görünmüyordu. Kız kardeşimi düşündüm –benim yerimde olsa onun ne yapacağını gayet iyi biliyordum. Derin bir iç çektim. "Bana kız kardeşimin efendinle ne işi olduğuna dair daha fazla şey anlatacak mısın?"

"Gerekli tüm bilgileri paylaşacağım."

Düzenbaz iblis. "Gerekli" tüm bilgiler, bilgilerin *tamamı* anlamına gelmiyordu ki. İçimde gittikçe artan huzursuzluğu çözmeye çalışarak ona baktım. Kan bağının kullandığım koruma büyüsünün bir parçası olduğunu iddia ediyordu fakat meselenin bundan ibaret olduğundan emin değildim. Onunla aramızda bir bağ olması fikrini düşündüm. Tehlikede olduğum zaman anlayacağını söylemişti ama onun nerede olduğumu bilmesi fikrinden hoşlanmamıştım. İblislerin kendilerine göre kuralları ve kaideleri olabilirdi fakat ben, bunlara dair hiçbir şey bilmiyordum.

Belki de birini orada ebediyen hüküm sürmek üzere Cehennem'e sürüklemenin büyük bir şeref olduğunu zannediyordu.

"Benim için bir soruya daha cevap ver," dedim. "İblislerin yalan söylemekten başka neler yapmaları yasak?"

"Davet edilmeden bir insanın evine giremeyiz. Güçlerimizi kullanmamıza izin vardır fakat doğrudan fiziksel zarar veremeyiz. Bir kez çağırıldığımızda, davetimiz geri çekilene kadar bu diyarda kalmamız gerekir."

"Eğer davetini şimdi geri çekersem hemen gitmen mi gerekir?"

"Evet. Pazarlığımız geçerli mi?" Tavırları rahat ve kayıtsızdı fakat gözlerinde keskin bir bakış vardı. Teklifini kabul etmemi çok istiyordu. Çocukken Nonna'dan dinlediğimiz hikâyeleri, Kötüler'e asla güvenilmeyeceğini söylemesini düşündüm. Öfke'nin ismi ise özellikle geçmişti.

Kız kardeşime daha fazla benzemeyi çok istiyordum. Ama böyle olmak da elimde değildi.

"Hayır, Prens Öfke. Kan değiş tokuşu teklifini kabul etmiyorum."

ON ÜÇ

Bir cadı, asla Cehennem'in Prenslerinden biriyle kan değiş tokuşuna girişmemelidir. O durumda, çağrılan varlığın kendisiyle arasında doğrudan bir bağ oluşmasına izin vermiş olur. Bağın ne kadar süreceği hatta bozulup bozulamayacağı belli değildir. Sakın unutmayın: sevgiden doğan bir bağ da nefretle kurulanlar kadar tehlikelidir.

—Di Carlo Büyü Kitabı'ndan.

Nonna, kalçama bağlı duran hançere şöyle bir baktı ve bunu birinin kafatası olduğunu hayal ediyormuş gibi tavuğu dövmeye devam etti. Mağaradan ayrılmadan evvel hançeri yanıma almıştım ve Öfke, Nonna'nın şimdiki hâlinden farksız bir tavra bürünmüştü. Eğer Öfke'nin hançeri bile büyükannemin bu kadar sinirine dokunuyorsa, paylaştığımız dövmeyi öğrenmesi hâlinde neler diyeceğini hayal bile edemiyordum.

Onu gizlemek için uzun, dökümlü kolları olan bir bluz seçmiştim. Yatmadan evvel yıldızlardan oluşan çemberin içindeki iki hilali dikkatle incelemiştim. Mürekkep, ay ışığı gibi parıldıyordu. Beni Öfke'ye bağlıyor olması dışında pek can sıkıcı bir hâli yoktu. Zarif ve güzel görünüyordu.

Küt. Küt. Nonna, kendisini tamamen zavallı tavuğu dövmeye vermişti. En azından bugünün ev spesiyalinin müşterilerimize ağız sulandıracak denli yumuşak bir şekilde sunulacağı kesindi. Bazı insanların hâlâ iştahlı olmaları iyi bir şeydi. Benim iştahım tamamen kaçmıştı çünkü.

Bir gece önce olanları düşündükçe midemin kasılıp durmasına aldırış etmemeye çalıştım. Nonna, *Malvagi*'den birini çağırmakla kalmayıp bir de kendi rızamla onunla kan değiş tokuşu yapmaktan son anda caydığımı bilse... Gözlerimi yumdum ve içimde yükselen bir yere uzanma arzusuna karşı koymaya çalıştım.

Nonna, tavuğu dövmeyi bırakıp kendisini en yakın uçurumdan aşağı atardı herhâlde.

Dikkatim, ocağın üzerindeki duvar saatine kaydı. Akşam yemeği servisini bitirip karanlık çökmeden önce Öfke'nin mahsur kalmış olduğu mağaraya dönmek istiyordum. Bu akşam bazı cevaplar talep edecektim. Cehennem'in kraliyetinde bir konumu olması haricinde onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bildiğim bir şey varsa; onun bir şeytan *olduğu* ve kendi menfur planlarını uygulamak istediğiydi.

Öfke'yi çevreleyen onca bilinmezliğe rağmen iki şeyden kesinlikle emindim. Birincisi; onun kız kardeşimin katilini bulmak ve her kimse muhtemelen onu öldürmek istediğiydi. İkincisi ise; benimle bir kan bağı kurmayı arzu ettiğiydi. Benim bu ürkütücü bağı kabul etmeye hiç niyetim yoktu fakat onu sorguladığımda bana harika bir çıkış noktası sağlamıştı. Erkek kardeşi, cadılarla pazarlık etmeye hevesli görünüyordu ve bunun nedenini bilmek istiyordum.

Eğer kız kardeşimin cinayetinden onun iblis kardeşleri sorumlu değilse, işin içinde *strega* avcılarının olması çok daha yüksek bir ihtimaldi. Cadılardan nefret eden bağnazlar etrafta dolaşıp onun bunun yüreğini sökerken Öfke'nin yanımda olup beni koruması akıllıca olabilirdi. Onlarla mücadele etmeyi iblis prense bırakarak güvenli bir yere kaçabilirdim. Eğer bu esnada birbirlerini yok edecek olurlarsa da ikisinden birden kurtulmuş olurduk.

Sos için dilimlediğim mantarları tavadaki tereyağında pişmekte olan sarımsakların ve arpacık soğanlarının arasına attım. Bugünkü çalışmam son derece mekanikti; mutfak bana eskisi gibi sihirli gelmiyordu. Dikkatimin sürekli saate kayması da hiç fayda sağlamıyordu. Bir iblisi bütün gün yalnız başına bırakma fikri beni endişelendiriyordu. İster Cehennem Prensi olsun ister başka bir şey; varlığındaki kötülük inkâr edilemezdi.

Şafak sökerken mağaradan ayrılmadan önce fazladan bir sınırlama büyüsü yapmıştım ve bundan pek de hoşlanmamıştı. Koruma büyüsü yüzünden bana zarar veremiyordu ve üç gün boyunca orada mahsur kalacağı konusunda yalan söylemediğinden son derece emindim fakat fazladan önlem almak hoşuma gitmişti.

Özellikle de bu önlemin onu öfkeden delirttiğini düşünürsek. Nonna bize *Malvagi*'nin güneş ışığına karşı dayanıksız olduğunu söylemişti, o yüzden büyümün işe yaramamış olması ya da onun bir şekilde büyüyü bozmuş olması ihtimaline karşılık akşam çökmeden önce oraya dönmeyi planlıyordum.

Nonna oklavasını bir kenara bırakarak dövülmüş tavuğu una bulaması için anneme verdi. Bir şişe *Marsala* açıp sıcak tavaya dökerken benim mantarları doğramamı seyrettiğini hissedebiliyordum fakat fark etmemiş gibi yaptım.

"Mutfakta aklının başka yerlere kayması kazalara yol açabilir, Emilia." Ellerini silip torşonunu omzuna attı. "İstersen otur?"

Mantarları biçmeye bir anlığına ara vererek ona baktım. "İyiyim, Nonna. Yoruldum sadece."

Bir de son yirmi dört saattir yaşadığım gerginlik vardı tabii. Çocukluğumda dinlediğim hikâyelerdeki canavarların gerçek olduğunu kabullenmem çok zordu. Kırmızı gözleri ya da pençe elleri ve boynuzları yoktu. Cehennem'in yaratıkları zarif, asil ve görgülüydü. Kötülüğün kendisini bu dünyaya nasıl sunacağına dair fikirlerimi altüst etmişti. Öfke'nin, her ressamın çizmeyi hayal edeceği, üstsüz bir mucize yerine sivri dişli, salyalar akıtan bir yaratık olması gerekiyordu.

"Nicoletta, kızına vereceğin bir tavsiye var mı?"

Nonna yardım istercesine anneme baktı fakat annem bugün kendi kederine gömülmüş durumdaydı. Bir parça tavuğu tuz ve karabiberle çeşnilendirilmiş bir kâse unun içine koyarak iyice salladı ve kenarda bekleyen kızartma tavasına aldı. Tereyağı bu buluşmadan hoşnut bir şekilde çatırdayarak sıçradı.

Annem bir parça daha tavuk alarak aynı işlemleri tekrarladı. Hareketleri bilinçli değil, tamamen kas hafızasıydı. Çabucak başımı çevirdim.

Nonna çenemi tutarak beni kararlı gözlerine bakmaya zorladı. "Ne tür bir bela aranıyorsan bu akşam bitiyor, Emilia. Ay neredeyse dolunay evresinde ve hâkim olma umudun olmayan güçlerle oyun oynama zamanı değil. *Capisce?*[34]"

"Bela aranmıyorum, Nonna." Belayı ayağıma çağırmıştım, hepsi oydu. "Her şey yolunda. Ben gayet iyiyim, yemin ederim."

Nonna ellerini yüzümden çekti ve başını iki yana sallayarak uzaklaştı. "Hiçbir şey yolunda değil, çocuğum. Bir aydır durum bu ve önümüzdeki aylarda da değişeceğini hiç sanmam. Vittoria öldü. Hiçbir şey onu geri getiremez. Acı ama gerçek. Bunu kabullenip yasını tutmalısın. İntikam hırsını bir kenara bırak yoksa hepimizi lanetleyecek."

"Bu gömlek için *ne kadar* istiyorum, dedin sen?" Salvatore'ye, yani satıcı kisvesi altında mallarını sergileyen hırsıza kaşlarımı çatarak baktım ve uyduruk kıyafeti ona doğru salladım. "İkimiz de bundan bahsediyoruz, öyle değil mi? Bu; dirsekleri resmen aşınmış olandan?"

"Fiyat gayet makul." Ellerini havaya kaldırarak mallarını dizdiği tablanın ardında geriledi. "Carolina kendisininkileri çok daha pahalıya satıyor. Baksana."

Sal, yolun karşısındaki tezgâha doğru başını salladı. Haklı vardı fakat civardaki herkes, Claudia'nın teyzesi Carolina'yı

[34] İtalyanca: "Anlaşıldı mı?" (Çev.)

"entrikacı" olarak biliyor ve ona hayranlık duyuyordu. Sadece kalabalık pazar yerinde bir boy dolaşmaktan hoşlanan zenginler, onun şişirilmiş fiyatlarını karşılayabiliyordu gerçi. Bunun, malların belli bir müşteri grubu tarafından karşı konulmaz bulunması için yaptığı büyüden kaynaklandığına inanıyordum. Beni yanına çağırıp iblis çağırma işinin nasıl gittiğini sorar diye onun tezgâhına bakmaktan özellikle kaçındım.

Karanlık sanatlarla uğraşanlar dahi Kötüler'den korkarlardı.

Sal'a bozuk paraları uzattım ve gömleği söylene söylene torbama tıkıştırdım. Biraz daha kalıp bu kıyafet müsveddesi için pazarlık etmek isterdim fakat çok geçmeden güneş, ufuk çizgisinin ardında kaybolacaktı ve iblisin hâlâ çemberin içinde mahsur vaziyette olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Akşamüstü kalabalığının arasından koştururken peynirin tadına bakmam, sokak lezzetlerini denememe ya da güzel bir çift küpe almam için bana seslenen insanları duymazdan geldim. Bana kız kardeşimin günlüğünü açacak bir iblis büyüsü satamayacaklarsa ilgimi çekmeleri mümkün değildi.

"Emilia?" Caddenin sona erip metruk mağaraya çıkan rüzgârlı bayırın başladığı noktada durdum. Belki de onun sesini hayal etmiştim. Öyle olması için dualar ederek gözlerimi kapattım. Bu karşılaşma için hazır değildim, ayrıca olsaydım bile güneş batmak üzereydi. Karanlıkta kötücül yaratıklar ortaya çıkardı, ben ise dizginlerinden kurtulmak isteyen hiç değilse bir tanesinin varlığından emindim.

"Emilia! *Sahiden* sensin, yıldızlara şükür. Seni görmeyi umuyordum ben de."

Derin bir nefes alıp arkadaşıma döndüm. "Selam, Claudia. Nasıl –"

Beni kendisine sımsıkı bastırdı ve aniden gözlerinden boşanan yaşların yakamı ıslattığını hissettim. "Koca bir ay geçti, ben ise hâlâ inanamıyorum. Onun ebediyete uğurlandığını gördükten sonra bile." Claudia geri çekilerek koyu renk buklelerini salladı. Saçı son gördüğüm hâlinden daha kısaydı. Ona yakışmıştı.

"Son zamanlarda çok... Tuhaf rüyalar görüyorum. Teyzem, bunların acil mesajlar olduğunu söylüyor."

İkimiz de gözlerimizle sokağı şöyle bir taradık fakat civarda kulak misafiri olabilecek kimse yoktu. Arkadaşım "rüyalar" derken "görüleri" kastediyordu. Claudia'nın sihri, kehanet konusunda çok güçlüydü. Bazen kendisine malum olan görüler, daha öte şeyler çıkıyordu. Bazen de görüden ibaret oluyorlardı. Asıl sorun; hangisinin Görü ve Önsezi Tanrıçası'ndan bir armağan, hangisinin onun hayal gücünün ürünü olduğunu ayırt edememizdi.

Onu olası anlamları çözme endişeleri içinde bir başına bıraktığım için üzüldüm. Vittoria olsa not alıp durur, yüzlerce farklı soru sorardı. Çaresizce onun şimdi yanımda olmasını diledim.

"Ne gördün?"

Claudia bakışlarını etrafta gezdirdi. "Gerçek bir görüden ziyade bir uyarı gibi geldi bana."

Her ne ise, onu korkuttuğu ortadaydı. Arkadaşım çok tedirgin görünüyordu. Uzanıp elini avucuma aldım. "Anlat bana."

"Bilemiyorum... Siyah kanatlar ve boşaltılıp tekrar doldurulan bir sürahi gördüm. Hepsi çok tuhaftı. Sanırım korkunç bir karanlık yaklaşıyor," dedi. "Ya da çoktan geldi."

Sırtımdan aşağı soğuk terler boşandı. Yutkunarak utancımı bastırmaya çalıştım. Claudia'nın, Öfke'yi çağırışımı gördüğünden hiç şüphem yoktu. Cehennem Prenslerinden birini yer altı dünyasından çekip çıkarmak büyük bir marifetti –yarattığı sihirsel sarsıntıları hayal bile edemiyordum. Bu dünyanın doğal düzenini bozmuştum. Buraya ait olmayan bir şeyi getirmiştim. Bu, en karanlık türden bir büyüydü ve karanlık bir cadının bunu sezmiş olmasına hiç şaşırmamıştım.

"Belki zihnin Vittoria'nın yokluğunu böyle açıklı..."

"Muhtemelen haklısın," diye hemen kabul etti. "Domenico da berbat hâlde. Haftada en az iki kez dua etmek için manastıra gidiyor."

Konu, dünyamıza davet ettiğim *Büyük Kötülük*'ten uzaklaştığı için memnundum fakat kız kardeşimin manastırda yatışını

düşünmek de içimde son derece nahoş duygular uyandırıyordu. Claudia'nın gözyaşlarıyla yol yol olmuş yüzüne bakmamaya çalıştım. İsteyeceğim son şey, şimdi ağlamaya başlayarak Öfke'nin karşısına şişmiş gözler ve kızarmış bir ciltle çıkmaktı. Her hâlimden korkusuzluk ve gaddarlık yayılsın istiyordum; sümüklerini akıtarak hıçkıran bir garabete dönüşmek, planlarıma uymuyordu.

Dağılmamı önleyen tek şey, bu düşünceye sarılmak oldu. Bir de kız kardeşimin gizli sevgilisinin bu denli sık dua etmeye gittiğini öğrenmek tabii. Kederimin ve sonrasında onun günlüğünü açma maceramın arasında o tamamen aklımdan çıkmıştı. "Hiç haberim yoktu; yani ikisinin açıkça..."

Aralarındaki ilişkiyi nasıl adlandıracağımı bilememiştim. Buna kur yapmak denemezdi; zira Domenico gelip babamla konuşmamıştı ve Vittoria'nın da onun adını ağzına aldığı yoktu. Eğer ismini günlüğüne karaladığını görmemiş olsaydım ondan hoşlandığını bilmeyecektik bile. Bu düşünce canımı yakıyordu; o yüzden onu da son zamanlarda biriktirdiğim diğer nahoş duygularla beraber beni incitemeyeceği kadar derinlere ittim.

"Domenico başka ne dedi?"

"Tam bilmiyorum, benimle hiçbir konuda konuşmadı. Genellikle kendisini boş odalardan birine kilitleyerek saat gece yarısını geçene kadar dua mumlarını yakıyor. Hatta sanırım şimdi de orada."

Onunla konuşmak istiyordum, konuşmalıydım da fakat kendimi henüz hazır hissetmiyordum. Öldürülen sevgilisinin aynadaki aksiyle aynı olan görüntümle bir anda karşısında belirmenin zalimane olabileceğini düşünüyordum. İşin aslı; ben de kalbimin tamamen paramparça olması riskine girerek kız kardeşimin sırlarından biriyle yüzleşmeye hazır değildim.

Claudia kolunu benimkine doladı ve bizi ana yoldan saptırdı. "Fratello Antonio, senin için endişeleniyor. Nihayetinde sen..." Yüksek sesle yutkundu. "Seyahatten döndüğüne göre onunla konuşman iyi olabilir. Sırf teselli bulmak için bile olsa."

Teselli, intikamdan en uzak şeydi ve şu anda öyle bir arzum yoktu. Kardeşlik bana Domenico gibi dua edip mum yakmamı

tavsiye ederdi. Bunların ikisi de kız kardeşimin intikamını almama ya da günlüğündeki büyüyü bozmama yaramazdı. Kalbimdeki en karanlık arzuları itiraf edecek olsam dahi, Antonio'nun bana yardımcı olmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. O sadece bir insandı.

Claudia'nın bunları sevgiden söylediğini bilerek kendimi gülümsemeye zorladım. Kendi karanlık görüleri yüzünden başında yeterince dert vardı zaten. "Onunla konuşurum. Yakında, söz veriyorum."

Claudia yüzümü inceledi. "Geldiğinde beni ziyaret etmeyi de unutma. Seni çok özledim. Neler yaşadığını hayal edemem fakat yalnız kalırsan bunun sebebi öyle istiyor olman olur, Emilia. Lütfen hâlâ hayatta olduğunu ve sevildiğini unutma. Eğer bana izin verirsen sana yardımcı olurum."

Gördüğü hayale dair yaşadığı korkuları doğruladığımı; ona bir önceki gece yaptıklarımı, yer altı dünyasından çekip çıkardığım ve bizim dünyamızın ortasına attığım iblisi anlattığımı kafamda canlandırdım. Üstelik herhangi bir iblis de değildi, kendi lafına bakacak olursak bir savaş prensiydi. O kadar kötü ve kudretli bir iblisti ki öfkenin bizzat vücut bulmuş hâliydi.

Eğer Claudia bundan sonrası için planladıklarımı bilse, hâlâ bana yardımcı olmaya gönüllü olur muydu acaba?

Gözlerindeki kararlılığı gördüm ve olabileceğine karar verdim.

"Ben..." Derin bir nefes aldım. Bu sır konusunda Öfke'ye güvenmiyordum, Carolina'nın da bir yararı dokunmamıştı fakat belki Claudia bir şey yapabilirdi. Çantamdan kız kardeşimin günlüğünü çekip çıkardım. "Bunda bozamadığım bir büyü var. Teyzen, bu sihrin bu diyara ait olmadığını söyledi. Muhtemelen şeytani bir kökeni var."

Claudia parmaklarını defterin kapağında gezdirirken gözleri büyüdü. "Bu... Çok eski."

"Sence ne tür bir büyü kullanıldığını bulabilir misin?"

Hevesle başını salladı. "En azından deneyebilirim."

"Çok tehlikeli ama," diye uyardım onu. "Kimseye elinde böyle bir şey olduğunu söylememen, ayrıca onu kimseye göstermemen lazım."

"Söz veriyorum, öyle bir şey yapmam."

Günlüğü bıraktım. Gitmek üzere arkamı dönmeye yeltenmiştim ki arkadaşımın tepesinde bir gölge yükselerek tısladı. "*O burada.*"

"Ne?" Boğazımdan bir haykırış hâlinde yükselen bu sesle geriye doğru sendeledim. Kız kardeşimin öldürüldüğü gece duyduğum sahipsiz sesle aynıydı bu. O sesi asla unutamazdım. "Kim?"

"Kim ne?" Claudia etrafına bakındıktan sonra beni sakinleştirmek için elini uzattı. "İyi misin, Emilia? Hayalet görmüş gibi bir hâlin var."

"Ben –"

"Sesi duydun mu?" Bir elimi saçlarımdan geçirerek diplerini çekeledim. Orada hiçbir şey yoktu. Ne tehditkâr gölgeler ne de gaipten gelen uğursuz uyarılar... Belki sahiden kiliseye gitmem gerekiyordu. Edilecek tüm dualar işime yarayabilirdi. "Bir şey yok. Başka bir şey dedin zannettim."

Claudia ikna olmuş gibi görünmüyordu fakat bir an tereddüt ettikten sonra vedalaşmak için beni kucakladı ve o arada bu gizemli büyü hakkında elinden geleni yapacağına söz vermeyi de ihmal etmedi.

Peşimden gelen bir şey olup olmadığını görmek için sürekli omzumun üstünden baka baka koşar adım şehir merkezinden uzaklaşırken Nonna'nın sesi kafamın içinde yankılanıyordu. Hakkı vardı –*hiçbir şey* yolunda değildi.

Ve bir daha asla yolunda olmayacağına inanmaya başlıyordum.

ON DÖRT

"Şunu üzerine geçir. Kimse bütün gece buna maruz kalmamalı, iblis."

Öfke, gömleği yüzüne çarpmasına ramak kala havada yakaladı ve gerçek anlamda irkildi. Dürüst olmak gerekirse onu suçlayamazdım. Bej rengindeki kırışık süet gömleğin dirsekleri iyice aşınmıştı ve göğsünde birleşen ipler vardı. Öfke, çürümekte olan bir cesedi içeriye sürüklemişim ve ona cesedin derisini yüzüp ceket dikmekte kullanmasını söylemişim gibi bakıyordu.

Çenesini sıktı. "Olmaz."

"Olmaz mı?" Onu tam duyamamışım gibi başımı yana eğdim.

"Dertop edilip aylarca çekmecenin dibinde beklemiş gibi bir hâli var. Ayrıca bir domuzun iç organlarını temizlemekte kullanılmış gibi kokuyor." Gömleği bana geri fırlattı. "Üzerime daha yaraşır bir şey getir ya da beni bu hâlimle kabullen."

"Affedersin?" Kemiklerden oluşan hattın başına doğru yürüyerek tereddüt etmeden üzerlerinden geçtim. Kulaklarımdan dumanlar çıkarak onunla burun buruna geldim. Gözlerimde öfke dolu bir parıltıyla bana tekrar karşı çıkması için meydan okurcasına baktım. "Gömleği. Üzerine. Geçir. *Hemen!*"

"Çıplak tenimin görüntüsü içini mi gıcıklıyor, cadı? Dün gece bana dair günah dolu düşüncelere mi kapıldın?" Bana hınzır bir gülümsemeyle baktı. "Bu genellikle erkek kardeşimin uzmanlık alanıdır ama korkma, hepimizin yatak odasında becerileri vardır."

"Domuz."

"Benimle çamurda yuvarlanmak ister misin?"

Varlığımdan öfke saçılıyordu. "Anca rüyanda görürsün."

"Hiç de görmem." İçerinin sıcaklığının da ses tonuyla aynı soğukluğa indiğine yemin edebilirdim. "*Bize* kötü diyorsunuz ama siz cadılar da ruhu ve vicdanı olmayan kindar yaratıklarsınız." Kalçama astığım hançerine doğru başını salladı. Uçuşan koyu renkli eteklerim ve onunla uyumlu, bol kollu bluzumun yanında gülünç bir şekilde abes duruyordu ama hiç umurumda değildi. Hançeri ona geri vermeyecektim. "İlla gerekiyorsa beni bıçakla ama o garabeti üzerime giymem."

"Ciddi olamazsın. Alt tarafı bir gömlek." Ona baktım ve gözlerinde beliren bu yeni ifadeyi çözemediğini fark ettim. "Talepte bulunacak ya da bana karşı çıkacak bir konumda olmadığını hatırlatmam gerekiyor mu?"

Onun da canı en az benimki kadar sıkılmış gibi görünüyordu.

"Maalesef son derece bilgisiz göründüğün için sana küçük bir ders vereyim, cadı. İblis çağırmak, ona *sahip olmak* anlamına gelmiyor. Sınırlama sonsuza dek geçerli değil."

O kadar dibime yaklaştı ki ya orada kalıp bedeninden yayılan sıcaklığa maruz kalacak ya da geri çekilip bakışlarına karşılık verecektim. Bir süre hareketsiz kaldıktan sonra nihayet geriye doğru bir adım attım.

Ben, Cehennem'den gelmiş kendi özel hayaletimin şaşkınlığını yaşarken onun kıyafet tartışmasına girmek istediğine inanamıyordum. Onun gerçek olduğundan, zihnimin bana oynadığı sinsi bir oyunun eseri olmadığından bile emin değildim.

"Seni ne zaman istersem reddedebilirim ve reddederim de, cadı. Beni burada tutan büyü haricinde üzerimde herhangi bir

gücün olduğu sanısına kapılmak gibi bir hataya *sakın* düşme. O büyü bile kalıcı değil."

Benliğimden yayılan öfkeden keyif alıyormuş gibi içini çekti. İçimden ona tekrar bir yumruk indirmek geçiyordu ama kendimi tuttum. "Büyüyü bensiz bozamazsın, iblis."

"Orası öyle. Fakat sınırlama büyüleri –çağırma büyüleri gibi– üç gün sürer. Ondan sonra bu çemberden çıkmakta ve canım ne isterse yapmakta özgürüm." Mağara duvarına yaslanarak bu bilgiyi sindirmemi seyretti. "Buraya bütün akşam ağız dalaşı yapmaya mı geldin yoksa kan bağı konusunda fikrini değiştirdin mi?"

"İkisi de değil. Seni cadı avcıları konusunda sorgulamaya geldim." Aniden koyuverdiği kahkaha beni bir an için hazırlıksız yakaladıysa da kendimi çabucak toparlayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bu kadar komik olan nedir?"

"Benim geldiğim yerde geçer akçe bilgidir. Kimse bir şeyleri karşılıksız almayı beklemez. Eğer kraliyet hanedanlıklarından birine girip öylece bilgi talep edersen diri diri derini yüzerler."

Tasvir ettiği şeyi kafamda canlandırırken kalbimin küt küt çarpmaya başladığını duyamadığını umuyordum.

"Kan değiş tokuşunu kabul etmek ödeme sayılmaz mı?" diye sordum. Bir anda doğruldu ve yüzündeki sırıtma silindi. Dikkatini çekmeyi başarmıştım. "Bilinçli kararlar almanın gerekliliğine inanırım. O yüzden bazı temel bilgileri değiş tokuş etmemizi talep ediyorum. Herhâlde kabul edemeyeceğin kadar ağır bir koşul değildir."

Bana karşısında aniden hizmetkârlara emirler yağdırmaya başlayan bir kedi görmüş gibi bakıyordu. "Öyle olsun. *Bazı* soruları cevaplayarak sana boyun eğeceğim. Seçimini akıllıca yap."

"Cadıları avlamak için bir araya gelen insanlara dair bir şeyler duydun mu?"

Başını iki yana salladı. "Şu sıralar hayır. Gerçi tarihte çeşitli faaliyetler gerçekleştirdikleri biliniyor; o yüzden var olduklarından eminim."

"Erkek kardeşlerinden hangisi kız kardeşimle pazarlık yapmıştı?"

"Kibir."

Ağzımı kapattım. Bu sindiremeyeceğim kadar ağırdı. İnsanların dinine göre, şeytan özellikle bu günahla bağdaştırılırdı. Bir gece önce, Öfke bana sadece kız kardeşimin kendi erkek kardeşiyle anlaşma yaptığını söylemiş fakat onun şeytanın ta kendisi olduğundan bahsetmemişti. Yani bu durumda...

Zihnimde aniden bir anı belirdi. Vittoria'nın öldürülmesinden bir gece önce manastırda ne yaptığını bilmek istemiştim.

"*Şeytanı çağırıyordum. Kadim bir kitap bana onun sırlarını fısıldadı, ben de onu kendime koca diye almaya karar verdim. Sizi düğüne davet ederdim ama törenin Cehennem'de yapılacağından eminim.*"

Kan ve kemikler aşkına! Vittoria dalga geçmiyordu. Aklıma düşen sorular, kafamın içinde öfkeli arılar gibi vızıldayıp duruyordu.

"Bilmek istediklerin bu kadar mıydı, cadı?" Öfke, görüş alanıma girince düşüncelerim yarıda kesildi. Kız kardeşim bana doğruyu söylemişti ama ben onu yarı yolda bırakmıştım. Ne bir soru sormuş ne de onu ciddiye almıştım. Daha akıllıca davranmalıydım –daima insanlara olmayacak şeyler söyler ve yalan söylediğinin farz edilmesinden keyif alırdı. Eğer beni Antonio'nun önünde rezil etmesine bu kadar sinir olmasaydım daha ilgili davranabilirdim. Daha ilgili *davranmalıydım* da.

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Şimdi bütün ayrıntıları fark etmeye başlamıştım.

"Neden Kibir onunla evlenmek istedi?" diye sordum. Öfke'nin yüzünde çözülmesi mümkün olmayan bir ifade belirdi. Sabrım tükeniyordu. "Kız kardeşimin onunla evlenmeyi kabul ettiğini biliyorum. Bana kendisi söyledi."

Yerinden kıpırdamadı ama benimle bilgi paylaşmanın kârını ve zararını tartarak binlerce farklı senaryo üretirken zihnindeki çarkların döndüğünü gözümde canlandırabiliyordum. Cevap vereceğini hiç zannetmiyordum fakat nihayet ağzını açtığında

hâlinden hiç hoşnut görünmüyordu. "Kibir'in kendisine yapılmış olan bir laneti bozmak için evlenmesi gerekiyor."

"Neden ona yardım ediyorsun?"

Dişleri parıldayarak gülümsedi. "Sıkılmıştım. Eğlenceli gibi görünüyordu."

Eğer bana yalan söyleyemiyorsa bunun hiç değilse kısmen doğru olması gerekirdi. "Ne yani... Senin görevin, şeytanla evlenmeye gönüllü olacak birini bulmak mı?"

"Evet. Kesin konuşmak gerekirse, gelinin cadı olması gerekiyor. Görevim ayrıca nişanlısının pazarlığı kabul etmesi hâlinde Cehennem'e güven içerisinde ulaşmasını sağlamayı da içeriyor."

"Neden bir cadıyla evlenmesi gerekiyor?"

"Laneti bozmak için sihirsel yetenekleri olan birini bulması lazım."

"Peki ya kız bunu reddederse?"

"O durumda onun kötülüğünü isteyen karşıt... güçlerle... tanışır."

Bu, kızın teklifi reddetmesi hâlinde ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalacağını söylemenin çok kibar bir yoluydu.

"Diğer iki maktul de cadıydı. Yani onlara da Vittoria ile aynı pazarlık önerildi." Bunları, daha ziyade yeni edindiğim bilgileri yüksek sesle düşünerek kendi kendime söylemiştim. Öfke yine de nazikçe başını salladı. "Sen onlarla konuştuktan önce mi sonra mı öldürüldüler?"

"Sonra."

"Onlara anlaşmayı düşünmeleri için zaman tanıdın mı?"

"Elbette. Enine boyuna düşünmek için tam bir gün süreleri vardı."

Buna şaşırmıştım. Eğer benim bir laneti bozmak için bir pazarlığı kabul edecek birine ihtiyacım olsa, ona vereceğim en son şey zaman olurdu. Ters gidebilecek pek çok şey vardı.

"Cadıyı neye göre seçiyorsun peki?" Öfke bana soru sorma zamanının sonuna yaklaştığımızı ima eden bir bakış attı. "Hiç

değilse buna cevap ver, iblis. Senin dünyandan başka kaç kişi, pazarlığı kimlere teklif ettiğini biliyor?"

"Sadece Kibir ve ben."

Öğrendiklerim üzerine kafa patlattım. Bu durumda şüpheli listesi daha da artıyordu. Öfke'nin krallığında bir casus olabileceğine dair endişelenmekten ziyade, maktullerin bu dünyadaki insanlara da şeytanın pazarlığından bahsetmiş olması olasılığı ortaya çıkıyordu. Bunu öğrenen insanlar da sağda solda konuşmuş ya da kazara başkaları tarafından duyulmuş olabilirdi. Koca bir gün, dedikodunun yayılması için yeterince uzun bir zamandı.

Öte yandan... Bu teoride büyük bir sorun vardı. *Streghe,* sırlarını açık etmezdi. Cadı avcıları tekrar aklıma düştü. Öfke, onların bir tehdit olduğunu düşünür gibi görünmüyordu fakat onları tamamen ihtimal dışı bırakmamı sağlayacak bir kanıt bulamamıştım. Bunun onların işi olması, bana hâlâ en mantıklı olasılık gibi geliyordu. Palermo şehrinde sadece on üç cadı ailesi vardı. Belki de bir şekilde kim olduğumuzu öğrenmişlerdi ve şeytanın pazarlığının zamanlaması bir tesadüften ibaretti.

"Bana sıradaki cadının kim olduğunu söyler misin?"

"Hayır."

"İyi madem. Sen, beni dengin olarak görüp ortaklaşa çalışmaya karar verene kadar teklifini reddediyorum."

Gülümsemesinden zehir saçılıyordu. "Kan değiş tokuşunu kabul etmek aklında yoktu zaten, değil mi?" Ona aldırış etmeden çantamı yerden aldım ve mağaranın girişine doğru yollandım. Öfke arkamdan seslendi: "Nereye gidiyorsun?"

"Manastıra."

"Tehlikeli bir dönemdeyiz; yalnız gitmemelisin. Beni özgür bırak da sana eşlik edeyim."

Sanki buna kanarmışım gibi. "Bir dahakine."

"*Benediximus.*" İyi şanslar. "Bu senin cenazen."

Şehre dönerken yol boyunca o kasvetli gülüşü kulaklarımda çınlayıp durdu.

ON BEŞ

Manastırdan iki sokak ötedeyken, izlendiğime dair kesin bir hissiyata kapıldım fakat hiç fark etmemiş gibi yaparak kayıtsız bir tavırla boş sokakta ilerlemeye devam ettim. Eğer sihre başvuracak olursam, şeytani işlerimi kiliseye ihbar edecek bir şahit olmasını istemezdim. Biz daha küçükken Carmine adında bir *fratello*, ruhunda kötülük olanların peşine düşerdi. Kilisenin onu Kuzey İtalya'ya gönderdiğini duymuştum ama ara sıra hâlâ aklıma düşüyordu. Özellikle de manastırın dibinde sihir kullanmaya hazırlanırken.

*Cornicello*mu avucuma aldım ve gözlerimi kısıp bir insanın varlığını gösterecek morumsu *luccicare*yi görür müyüm diye sokağa bakındım. İlk anda hiçbir şey yoktu fakat sonra...

Gölgelerin arasından alçak bir ses duyuldu. "İşte, bu *epey* sürpriz oldu."

Karanlığın içinden bir adam belirirken tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Adamın ipek gibi saçları simsiyahtı ve gözleri hayvanlara özgü bir yeşil tonundaydı. Hiçbir insanda böyle bir göz rengi olamazdı; üstelik etrafını saran o tuhaf ışıltılı *luccicare*, şüphelerimi doğruluyordu: *Malvagi*. Bunu neden yaptığımdan emin değildim fakat muskamı bırakıp ona belli etmeden korsajımın içine sakladım.

"Sen..." Bir başka iblis prens. Benim bu diyara çağırmış *olmadığım* biri. Demek buraya gelmelerinin başka yolları da vardı. Geçen ay kız kardeşimin tepesinde dikilen Öfke olduğuna göre bunu daha önceden akıl etmeliydim. İmkânsız kelimesi artık bir şaka hâline gelmişti.

Geriye çekilerek içimden savaş ve Zafer Tanrıçası'na dua etmeye başladım. Yeni iblis, düşüncelerimi okurmuş gibi gülümsedi. Bakışlarımı kaçırmak istiyordum ama yapamadım. Sanki ne kadar çığlık atmak istersem isteyeyim, çevresini saran o tuhaf titreşimli enerji beni esir almıştı.

Paniğe kapılmak yerine detayları aklıma yazmaya çalıştım. Neredeyse Öfke kadar uzun boyluydu ve klasik bir yakışıklılık yerine dikkat çekici bir görünüme sahipti. Tertemiz tıraş edilmiş cildi, yüzünün keskin hatlarını ön plana çıkarıyordu. Ona bakarken içimde neredeyse bir sancı –

"Haset." İblis, bu tek kelimeyi kulağa hem tehditkâr hem de davetkâr gelecek şekilde söylemişti. "Ve sen de çok... Merak uyandırıcısın."

Merakını uyandırmak istemiyordum. Onunla yalnız kalmak da istemiyordum. Aksine kaçıp gitmek istiyordum. Bunlardan hiçbirini başaramadığım için kemiklerime kadar işleyen bir dehşet duygusuyla orada öylece donakaldım. Kötüler onlarca yıldır bu diyarda görülmemişlerdi. Şimdiyse en azından iki tanesi buradaydı.

Nedenini çözemiyordum fakat bu prensin, Öfke'den farklı olduğunu sezinlemiştim. Ölümcül bir şekilde meleksi bir havası vardı. İçimde aynı anda hem niyaz ederek diz çökme hem de haykırarak merhamet dilenme isteği uyandırıyordu.

Haset, sokağın ucunda bekliyordu. Üzerinde Öfke'nin onunla karşılaştığım ilk akşam giydikleri gibi şık kıyafetler vardı. Takım elbisesi simsiyahtı fakat gömleği ve yeleği gümüş işlemelerle süslenmiş sarmallı yeşil tonlarındaydı. Onun da yan tarafından sarkan bir hançeri vardı fakat onunkinin kabzasında devasa boyutta yeşil bir mücevher takılıydı.

Tüm duyularım alarma geçmiş, benliğimi korku kaplamıştı. Bu gece yarısı yaratığının beni korumak gibi bir zorunluluğu

yoktu ve güçsüzlüğümün gayet farkındaydım.

Bu eteğin gizli cebi yoktu; o yüzden ay ışığında kutsanmış tebeşirimi evde bırakmıştım. Yani ne koruma çemberi çizme imkânım vardı ne de toprağa sunacak şifalı otlarım. Koşarak kaçmaya kalkışmanın ise ancak onu eğlendirmeye yarayacağını seziyordum. Dehşetten neredeyse nefes alamıyordum. Bu iblisin insafına kalmıştım.

Yaşadığım panik bir anda bambaşka bir şeye dönüştü ve şiddetli, yoğun, karanlık bir his, yarasa kanatları misali etrafımda çırpınmaya başladı. Soğuk ve kadimdi –ne başlangıcı vardı ne de sonu. Tüm büyüler gibi, sadece *oradaydı*.

Ve hepsinin benim olmasını istiyordum. Son damlasına kadar.

Bir anda bu iblislerin sahip olduğu muazzam gücü kıskandığımı hissettim. Neden her şey Cehennem'in yaratıklarına bahşedilmişti? Neden ben, kendime ait bir güce sahip olmaya o denli layık görülmemiştim?

Ben iblisler tarafından lanetlenmek yerine tanrıçalar tarafından kutsanmıştım oysaki!

O sihrin bir *parçası* dahi bende olsaydı, diğerlerini kız kardeşimin başına ne geldiğini bana anlatmaya zorlayabilirdim. Bir başka cadının daha şeytani bir pazarlığa kurban gitmesini önleyebilirdim. Yer altı dünyasını dize getirebilirdim. Onların sahip olduğu bu gücü öyle çok istiyordum ki içim hınçla yanıp tutuşuyordu. Bu öyle şiddetli, öyle soğuk bir nefretti ki bütün benliğim buz kesmiş gibiydi.

Çok ağır bir histi. Asla benim olmayacak bir şeyi böylesine arzu etmek...

Haset, acayip gözlerinde aç bir parıltıyla öne doğru eğildi. Onun da aynı duygulardan muzdarip olduğuna dair tuhaf bir izlenime kapılmıştım. Erkek kardeşlerine öyle haset ediyordu ki neredeyse aklını yitirecekti.

Öfke'den almış olduğum hançeri tutup göğsüme bastırdım. Kan damlacıkları belirirken neredeyse zevkten inleyecektim. Tenimi öyle bir haz duygusuyla kesmişti ki sırf o güce asla sahip

olamayacağımı bilmenin beni yakıp kavuran acısını sona erdirmek için kendi yüreğimi yerinden oymaya hazırdım.

Dövmemden hafif bir elektrik akımı geçerek tenimden enerji kıvılcımları yükselmesine yol açtı ve büyü bozuldu. Canlı bir rüyadan uyanıyormuş gibi gözlerimi kırpıştırdım. Bakışlarımı titreyen elimdeki hançerden, kolumu süzmekte olan yeşil gözlü iblise çevirdim.

Haset beni kendi duygularıyla besliyor ya da kendi duygularımı benim aleyhime kullanıyor olmalıydı.

"Fevkalade," dedi iblis prens. "Sen de benimle aynı şeyleri hissettin mi?"

Eğer kendisini soğuktan ve hiçlikten ibaret sonsuz bir uçurum gibi hissettiyse, cevabım 'evet'ti. "Bana ne yaptın?"

"En derin arzularının su yüzüne çıkmasına izin verdim. Kimileri bunlara günah adını verir."

O ana dek hiç tanımadığım ve bir daha asla yaşamayacağımı umduğum bir şekilde istismar edildiğimi hissederek ürperdim. Neredeyse kendi kalbime bir hançer saplayacaktım. Eğer dövmem bana engel olmasaydı çoktan ölmüş olurdum. Cadı avcıları hakkında yanılıp yanılmadığımı sorgulamaktan kendimi alamadım; belki de Nonna öteden beri haklıydı ve suç insanlarda değildi.

Yüreği sökülüp alınmış cesetlerden sorumlu olan, kesinlikle bu iblismiş gibi geliyordu bana.

Haset, beni *cornicello*mla etkilemeyi bile başarmıştı. Küçük muskamın Cehennem Prensi karşısında bir kudreti yoktu. Gücünün tamamını mı yoksa küçük bir parçasını mı kullandığından bile emin değildim.

Bunu ben mutfakta ailemle beraberken yapmış olsaydı...

Beni onlara neler yapmaya zorlayabileceğini *düşünmeye* dahi katlanamayarak gözlerimi yumdum. Ona karşı koymaya gücüm yetmezdi. Önlemlerimiz, büyülerimiz ve muskalarımız sahiden işe yarıyor muydu yoksa bize sahte bir güvenlik hissi mi sağlıyorlardı acaba?

Haset gibi yaratıklar dünyada kol gezerken asla gerçek anlamda güvende olabileceğimize inanmıyordum. Içimden aniden dayanılmaz bir ağlama isteği yükseldi. Nonna'nın bize o hikâyeleri anlatmasına ve bizi saklamaya çalışmasına şaşmamak gerekirdi.

Bu iblisler, kâbuslardan daha beterdi. Üstelik artık buradaydılar.

"Tuhaf." Haset, hayvani bakışlarında meraklı bir ifadeyle beni süzdü. Başımı eğip dövmeme baktım ve yılanların hilallerin çevresine dolanarak onların etrafında daha geniş bir çember oluşturmakta olduğunu görerek şaşırdım. Haset'in bakışları tekrar sağlam bir şekilde kalçama bağlamış olduğum hançere kaydı ve dudaklarında kurnaz bir gülümseme belirdi. "Sahiden oldukça ilginç. Böyle kördüğüm olmuş örümcek ağları."

"Ne demek istiyorsun?"

Eldivenli ellerini ceplerine soktu. "Sende benim istediğim bir şey var."

"Eğer hâlâ atmakta olan kalbimi kastediyorsan korkarım ki reddetmek zorundayım."

"Hayır fakat şunu er ya da geç erkek kardeşime vereceğini zannediyorum."

Ses tonu ifadesizdi. Öfke'nin, onun kendisini ne kadar kıskandığını bilip bilmediğini merak ettim ama hiçbir şey söylemedim.

"Belki aramızda bir pazarlık yapabiliriz. Ruhunu Haset Hanedanı'na satmayı kabul edersen aradığın şeyi bulmana yardım ederim." Cevabımı beklerken yüz ifadesi acımasız ve buz gibi soğuktu. Bakışları karşısında tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. "Kocam ve ben eşsiz şeylere tamah ederiz. Senden ilginç bir hediye olurdu. Şarkı söyler misin?"

"Ben eşsiz değilim." Aynı şekilde, bir partide elden ele dolaşan ilginç bir eşya misali bir 'şey' ya da 'hediye' de değildim.

"Değilsin, demek?" Gülümsedi. "En son bir gölge cadısı görmemin üzerinden uzun zaman geçti. Hanedanıma katılmanı gerçekten çok isterim."

Gölge cadısı derken neyi kastettiğini bilmiyordum fakat o anda kafama takacağım en son şey buydu. Devasa bir satranç tahtasının üzerinde marazi bir sergi misali donakalmış vaziyette dikilen insanlar ve cadılara dair görüntüler aklımdan geçti. Haset, başkalarının içinde o *tamah ettiği* eşyalarına karşı kıskançlık uyandırmayı umarak ganimetlerini gururla sergileyecek türden bir iblise benziyordu.

Yutkunarak içimde gittikçe yükselen paniği bastırmaya çalıştım. Bu görüntüyü onun aklıma sokup sokmadığını bilmiyordum. Bu korkumda gerçeklikten en ufak bir iz olup olmadığını öğrenmeyi bile istemiyordum.

"Ee?" diye sordu Haset sabırsızlanmaya başlayan bir sesle. "Hanedanıma katılmak istiyor musun, istemiyor musun? Sana kendi diyarıma ve erkek kardeşlerime karşı koruma sağlayabilirim. Özellikle de son zamanlarda buralarda kol gezen o talihsiz cinayetleri düşünürsek buna ihtiyaç duyacağın ortada."

Kalbim küt küt çarpıyordu. Nonna'nın kendi kendisine mırıldanıp durduğu, "tanıdığın şeytan, tanımadığın şeytandan iyidir," şeklinde eski bir deyiş vardı ve daha doğru hiçbir şey duymamıştım. Eğer Öfke ya da Haset ile pazarlığa oturmak arasında bir seçim şansım olsa Öfke'yi seçerdim.

Haset'in ölümcül hançerini bedenime saplayıp yavaş yavaş derimi soymayı ve beni *tam olarak* neyin bir gölge cadısı hâline getirdiğini öğrenmeyi her şeyden çok isteyeceğinden hiç şüphem yoktu.

Artık gölge cadısı her neyse...

Onların katı görgülü tavırlarına dair az çok bilgi sahibi olduğumdan teklifini hemen reddederek onu kızdırmak istemiyordum. Önerisini düşünüyormuş gibi yaparken aradan koca bir asır geçmiş gibi geldi. Nihayetinde, "Şimdilik kalsın, teşekkürler," dedim.

Bir an için ısrar edecek gibi oldu fakat sonra uysal bir tavırla başını eğdi. Bakışları tekrar kolumdaki dövmede gezindi.

"Öyle olsun. Biz Cehennem Prensleri bile geleceğin neler getireceğini bilemeyiz. Fikrini değiştirebilir ya da farklı görüşler

benimseyebilirsin. Erkek kardeşimin hanedanı yerine benimkini seçtiğinde –ya da seçersen– seni yine de kabul ederim." İblis, sokağın öbür ucuna doğru yürüdü ve dört yol ağzında durup omzunun üzerinden baktı. "Seni uyarayım; diğerleri yavaş yavaş sıkılmaya başlıyor. Eğer çoktan avlanmaya başlamadılarsa, çok geçmeden senin peşine *düşeceklerdir.* Bu, sana Haset Hanedanı'nın bir lütfu olarak uyarı olsun."

ON ALTI

Yakınlardan bir ateşin çıtırtıları duyuldu. Çok geçmeden havada hızla uzaklaşan bir sürüngeni andıran bir duman süzüldü. Öfke Prensi'ni manastırda ilk gördüğümde de benzer bir ses duymuştum. Belki ateş ve dumanın, iblislerin diyarlar arasında gidip gelmeleriyle bir alakası vardı.

Haset gitmiş olduğu için küt küt çarpan kalbimin atışlarıyla aynı tempoda kesik kesik nefes alıp vermeye başladım. *Malvagi*'den saklanarak geçen on sekiz yılın ardından bütün güçlerini üzerimde kullanabilecek bir tanesiyle baş başa kalmıştım. Ve onu atlatmayı başarmıştım. İçimden aynı anda hem gülmek hem de kusmak geliyordu. İkisini de başaramadan dizlerimin titremesini önlemeye çalıştım.

Yüce Tanrıça. Eğer kız kardeşim Kötüler'e bulaştıysa güvenliğimi tehlikeye atmadan planını çözmek daha da zorlaşmıştı. Cehennem Preslerinden biriyle bir dahaki karşılaşmamda bu kadar şanslı olacağımı hiç sanmıyordum. Etraflarındaki havayı dahi değiştiriyorlardı. Ve Haset'in bunu yapmak için pek fazla –hatta belki de hiç– enerji saf etmesi gerekmemişti. Bakışlarımı sokakta gezdirdim. Hâlâ boş olduğunu görmek içimi rahatlattı. Haset'le karşılaşmadan evvel manastıra gidiyordum. Claudia, Domenico'nun orada olduğundan bahsetmişti ve ona bazı şeyleri bilip bilmediğini sormanın zamanı gelmiş–

İçime çöreklenen dehşet hissi karşısında nefesim kesildi. Haset, bende kendisinin istediği bir şey olduğundan bahsetmişti. Yanımda o göremesin diye korsajımın içine sakladığım *cornicello*m ve Öfke'nin hançeri dışında hiçbir şey yoktu. Fakat kız kardeşimin günlüğü Claudia'daydı ve *Malvagi* onu gerçekten sezebiliyorsa Haset, şu an bile arkadaşımın peşine düşmüş olabilirdi.

Eğer onun başına bir şey gelecek olursa...

Onun evine doğru koşturmaya başladım; öyle hızlı ilerliyordum ki ayaklarım yamuk yumuk taşlara çarparken neredeyse sandaletlerimden olacaktım. Dikkatimi sadece Claudia'nın evine iblisten önce varmaya yoğunlaştırarak hızımı artırdım. Ara sokaklarda gezinen tavukların, sağda solda duran lazımlıkların ve sepetlerin üzerinden atlayarak, çamaşır iplerinin altından eğilerek koşturmaya devam ettim. Yol boyunca sadece tek bir kişiye, sevimsiz bir balıkçıya çarpmakla kalarak Claudia'nın evinin kapısına geldim ve nefes nefese durdum.

Demir tokmağı kavrayarak üst katta bir mum ışığı belirene kadar kapıya vurdum. Claudia başını ikinci kattaki pencereden dışarı uzattı.

"Emilia? Kan ve kemikler aşkına! Ödümü patlattın! Bekle."

Bakışlarımı karanlık sokakta gezdirerek etrafıma bakındım. Takip edildiğime dair hiçbir işaret yoktu. Herhangi bir varlığın gözlerini üzerimde de hissetmiyordum. Haset'in çok uzaklarda olduğunu umut ettim.

Çok geçmeden sürgü gürültüyle yerinden çekildi ve kapı savrularak açıldı. Claudia eliyle işaret ederek beni eve buyur etti. İkiletmeden kendimi içeri attım ve kapıyı nefes nefese arkamdan çarptım.

"Neler oluyor, Emilia?"

"Teyzen evde mi?"

"Daha gelmedi. Bu akşam tezgâhının başında biraz daha duracakmış. Ne oldu ki?" Mumunu kaldırarak yüzümü inceledi. "Berbat hâldesin."

Titrek bir nefes koyuverdim. "Günlükteki büyüye dair bir şey öğrenebildin mi?"

"Kayda değer bir şey yok. Çok kadim bir büyü ve bu diyara ait olmadığı da kesin. Fakat başka bir tuhaflık daha seziyorum. Biraz daha zaman–"

"Yok!" Sert çıkışımı telafi etmek için uzanıp elini avucumda sıktım. "Büyüyü ve günlüğü tamamen unutmanı istiyorum. Lütfen. Çok tehlikeli."

Claudia gözlerini kıstı. "Her ne olduysa, bunun bana malum olan görüyle ilgisi var mı?"

"Olabilir." Şakaklarımı ovuşturdum. Başıma şiddetli bir ağrı saplanıyordu. "Dinle, ben –ben bu akşam ne yaşandığından tam olarak emin değilim ama Kötüler burada. Ve onların gelişinin Vittoria'nın günlüğüyle bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum. Nedeni her ne olursa olsun, dikkatlerini deftere çekmek istemiyorum. Ya da sana."

"İçlerinden biriyle konuştun mu?"

Onu başımla onayladım. "Az evvel Haset Prensi ile aramızda çok hoş bir sohbet geçti. Nihayetinde az kalsın kendi yüreğimi yerinden sökecektim."

Arkadaşımın korkuyla içini çekmesini ya da Kötüler'in Sicilya'da kol gezdiği haberin karşısında dehşete düştüğünü gösterecek başka bir şey yapmasını bekledim. Belki de kafamı bir yere çarptığımı zannetmişti. Sakin bir tavırla dolaba gidip şifalı otlardan yaptığı iksirlerin bulunduğu şişelerden birini aldı. İkimize de birer bardak doldurduktan sonra benimkini önüme itti.

"Otur." Ahşap sandalyelerden birini işaret etti. "Şunu iç. Sinirlerini yatıştırır."

Gösterilen yere yığıldım ve bardağı burnuma götürdüm. İçinde nane ve başka bir şey daha vardı. İksiri kafama dikince keskin tadı hoşuma gitti. "*Grazie.*"

Claudia da kendisininkini bir solukta bitirdikten sonra şişeyi kaldırdı.

"Şaşırmış bir hâlin yok," dedim. "Burada olduklarını biliyor muydun?"

"Şüpheleniyordum." Kalçasını masaya yaslayarak içini çekti. "Cinayetler işlenmeye ve maktullerin kalpleri sökülüp alınmaya başladığında aklıma ilk gelen, lanet oldu."

"İlk Cadı ile Şeytan arasındaki kan borcunu mu kastediyorsun?"

"Hayır," dedi ağır ağır. "Laneti kastediyorum."

Kaşlarımı çattım. "Cadılara yapılmış bir lanet mi?"

"Bu lanet sade *bir şey*." Claudia masanın öbür tarafına geçerken sesini alçalttı. "Kimse kesin olarak bilmiyor. Karanlık cadılar, bunun *La Prima*'nın şeytana yaptığı intikam büyüsü için ödediği bedel olduğuna inanıyor."

Bu, akla yatkındı. Kara büyü bedel ödetirdi. Fakat şeytana büyü yapmak... Bunaltıcı yaz sıcağına rağmen ürpermekten kendimi alamadım. "Şeytanı neden lanetlemiş ki?"

"Eski hikâyelere bakılırsa, şeytan onun ilk doğan çocuğunun ruhunu çalmış. O günden itibaren de Cehennem'de ebediyen mahsur kalmış. Erkek kardeşleri makul ölçüde, genellikle de dolunaydan hemen önceki ve sonraki gün olmak üzere, diyarlar arasında gidip gelebiliyormuş fakat o Yedi Çember'den dışarı adım dahi atamıyormuş. Hepsi bu kadar da değil. Sözde ancak bir cadı, yanındaki tahta oturup diyarlar arasındaki dengeyi korumak için Hades'in Boynuzu'nu takarsa eski gücünü geri kazanabilirmiş."

"Hades'in Boynuzu mu? Bir tür taç mı bu?"

"Ne olduğuna ya da ne işe yaradığına dair yazılı bir belge yok. Teyzem lanetin bir kısmının hafızamızı silmeye ya da gölgelemeye yaradığını düşünüyor. Ayrıca Yaşlı Sofia Santorini'nin başına gelenin de bu olduğuna; yaptığı kehanet seansının, lanetin unutulmasını istediği bir yanını açığa çıkardığına inanıyor."

"'İstediği' derken kastettiğin, bunu isteyenin lanet olduğu mu? Yani kendi başına bir varlıkmış gibi?"

Claudia beni başıyla onayladı. "Belli başlı ayrıntıları kimsenin hatırlayamaması tuhaf. İnsanların anlattığı efsaneler ve söylentiler arasında ufak tefek farklılıklar var ama kimse gerçeği bilmiyor."

"Nonna bunlardan hiç bahsetmedi."

"Şaşırmadım. Teyzem, iyi cadıların *La Prima*'nın bu denli tehlikeli bir büyü yapacağına inanmadıklarını söylemişti. Tanrıça tarafından kutsanmış olmanın anlamına dair inandıkları şeylere ters düşüyormuş. Kim bilir?" Claudia omuz silkti. "Hikâyeler her anlatıldıklarında biraz değişirler. Belki şimdiki hâli tamamen uydurmadır. Gerçeği bilmenin tek yolu, *La Prima*'nın yazdığı ilk büyü kitabını ele geçirmek olurdu. Kötüler'in onu aradığına dair söylentiler çalındı kulağıma. İçinde, şeytanın laneti bozup bir cadıyı kraliçe yapmasına gerek kalmadan diyarlar arasında gidip gelmesini sağlayacak bir büyü olabilirmiş."

Vittoria'nın döşeme tahtalarının altına sakladığı o tuhaf kara büyü sayfalarını düşünürken içime bir huzursuzluk yayıldı. Kız kardeşimin *La Prima*'nın kayıp büyü kitabını bulmuş olmasına imkân yoktu.

Ama yine de... Günlüğü bu diyara ait olmayan kadim bir büyüyle bağlanmıştı. O sayfaların arasında ilk büyü kitabının gizli yeri mi belirtiliyordu? Önceden olsa bunun imkânsız olduğunu düşünürdüm fakat artık imkânsız kavramının da hayal gücümüzün icatlarından biri olduğunu anlamaya başlamıştım.

Peki bu *doğruysa*, kız kardeşim onu bulmayı nasıl başarmıştı?

Sandalyemi geri iterek ayağa kalktım. Sorularımın hepsine bir cevap bulana kadar kimsenin Vittoria'nın günlüğüne yanaşmasını istemiyordum. Eğer içinde Cehennem'den salıverilmesini sağlayacağı için şeytanın peşine düştüğü büyü yer alıyorsa, defter ilk anda korktuğumdan daha da tehlikeliydi.

"Günlüğü bana getirir misin?"

ON YEDİ

Döşeme tahtalarının altında ilk ipucunu bulduğum gece... Görünüşte önemsiz olan pek çok ayrıntıda olduğu gibi, ilk anda kumar çipine pek aldırmamıştım. Günlüğe ve tuhaf kara büyü sayfalarına öyle odaklanmıştım ki kız kardeşimin sakladığı öbür ıvır zıvırlara dikkat etmemiştim. Özellikle de kumar çipi kadar küçük ve önemsiz bir şeye.

Dikkatlice bu ufak nesnenin arkasını çevirdim ve oraya belli belirsiz kazınmış Latince bir kelime gördüm: *Avaritia*. Hırs. Çipi önüme koydum ve ön tarafındaki taçlı kurbağaya gözlerimi dikip baktım. Bir ay önce olsa ne taç ne de Latince dikkatimi çekerdi. Şimdiyse Cehennem'in yedi ölümcül prensinden ikisiyle tanışma talihsizliğini yaşadığım için bu kumarhanenin sahibinin uzak durmayı yeğleyeceğim korkunç yaratıklardan biri olduğuna dair şüpheleri kafamdan atamıyordum.

Eğer Haset'e biraz olsun benziyorsa onun peşine düşmeyi hayal bile edemezdim. Bana nasıl bir dehşet yaşatmaya kalkışacağını tahmin etme olasılığım yoktu. Fakat... Vittoria bu çipi sakladıysa onunla karşılaşmış olmalıydı. Aralarındaki bağlantı her neyse, birinin bulması için ona ait küçük bir parça bırakmış olması önemliydi. Şu ana dek cinayetlerden cadı avcılarının sorumlu olduğu ihtimalini tamamen gözden çıkarmamıştım fakat onları işaret eden kesin bir delile de rastlamamıştım.

Şimdilik bu ipucuna odaklanıp diğer şüphelerimi bir kenara bırakmam gerekiyordu.

Başımı pencereden dışarı çevirdim ve karanlık gökyüzünde ağır ağır kayan bulutların arasından bir görünüp bir kaybolan yıldızlara baktım. Keşke ikiz kardeşim bana sırlarını paylaşacak kadar güvenmiş olsaydı. Fakat keşkelerin şu an ikimize de bir yararı yoktu –hareket geçmem gerekiyordu. Ortak kullandığımız komodinden bir parşömen çekip alarak bir kalem ve mürekkep hokkasıyla başına oturdum. Araştırılması gereken şeyleri yazmak, peşine düşmem gereken başka bir ipucunu açığa çıkarabilirdi. Kötüler ümit verici bir başlangıçtı fakat içimde bir şeyi gözden kaçırdığımı söyleyen huzursuz edici bir his vardı.

Her şeyi bir araya getiren bir bağlantı olmalıydı mutlaka.

Büyülü günlük – Vittoria gerçekte nasıl bir büyü kullandı? Onu nereden buldu?

Şeytanla anlaşma – Neden onunla evlenmeyi kabul etti? Bunun Claudia'nın bahsettiği laneti bir ilgisi var mı? Yoksa laneti bozup burada kalmaya devam edebileceğini mi düşündü?

İlk büyü kitabı – Eğer La Prima'ya aitse, Kötüler onu nasıl sezebiliyor?

Cadı avcıları – Onlar bu işin içinde mi? Eğer öyleyse Kötüler'i mi gözlüyorlar yoksa onlarla şeytanın pazarlığı arasında bir bağlantı mı var?

Notlarımı baştan inceledim fakat gözüme çarpan hiçbir şey yoktu. Öte yandan... Vittoria'nın tuhaf davranışlar sergileme-

ye başladığı ilk zamanları düşündüm. Ölümünden aşağı yukarı üç hafta önceydi. On sekizinci yaş günümüz sıralarında. Bunun Domenico'yla yaşadığı gizli ilişkiyle alakalı olduğunu varsaymıştım fakat şimdi dönüp bakınca iblis çağırmaya o zaman başlamış olması ihtimali daha baskın geliyordu.

Bir hafta sonrasında Sciacca'da ilk cinayet işlenmişti. Onun birkaç gün ardından ise Palermo'daki ilk cadı ölmüştü. İkinci cinayetin üzerinden bir hafta geçmeden de ikiz kardeşim öldürülmüştü. Öfke'nin benimle pazarlıklar hakkında ayrıntılı bilgi paylaşıp paylaşmayacağını bilmiyordum fakat kız kardeşimin ilk iblis çağırışının, şeytanın laneti bozmaya yönelik bu ani arzusuyla bağlantılı olması ihtimali yüksekti.

Belki iblis büyüsü kullanmış olması, yer altında uzun zamandır pinekleyen bir şeyi uyandırmıştı. Eğer Cehennem Prenslerinden birini çağırmayı başardıysa her şey mümkündü.

Bu düşünceleri kafamdan atarak ilk çıkış noktam olan teoriye odaklandım. Cadı avcıları. Onlar nihayetinde insandı fakat insanlar da İtalya Krallığı'nın dört bir yanında dinlerinin bir parçası olarak halk büyülerini kullanırdı. Belki de bu türden bir kara büyü bir şekilde dikkatlerini çekmişti.

İçimi çektim. Bir yere vardırmak için onca çaba harcamama rağmen cadı avcısı teorisinde hâlâ oturmayan bir şeyler vardı. Öte yandan iblis çağırılması, şeytanın pazarlığı ve peşi sıra gelen cinayetler arasında bir bağlantı olması çok daha yüksek bir ihtimal gibi görünüyordu. Ben Cehennem Prenslerinden birini çağırmış olduğuma göre Vittoria'nın da imkânsızı başarmış olması mümkündü. Fakat bu, çağırma büyüsünü en başta nereden ele geçirdiği sorusunu cevaplamıyordu. Bir not daha karaladım.

Kara büyü sayfaları – Vittoria hâkimiyet kurabileceği bir iblis çağırmak niyetinde miydi yoksa ona bu çağırma büyülerini veren zaten onlardan biri miydi? Eğer öyleyse bunu kim, neden yapsın?

Yazmayı bırakıp bu son meseleyi kafamda evirip çevirdim. Ya Vittoria ilk etapta iblis çağırmadıysa... Belki Öfke'nin yaptığı gibi, içlerinden biri kendiliğinden gelmişti. Eğer kız kardeşime bu kara büyü sayfalarını veren iblis prenslerden biriyse, onu kendisine bir dolap çevirmekte yardımcı olmaya ikna ettiği anlamına mı geliyordu? İblis prenslerden biri şeytanı kızdırıp gelin adaylarını katletmekle ne elde edebilirdi ki? Bu, karanlık taht için bir teklif olabilir miydi? Sakladığı sırlar ne olursa olsun, kız kardeşimin cadıları öldüren birine asla yardım etmeyeceğinden adım gibi emindim.

Kumar çipini tekrar elime aldım. Acaba bu Vittoria'nın el koymuş olduğu bir şey değil de ona verilmiş bir hediye miydi? Belki bir iyi niyet nişanesiydi ya da... Kafamdan hikâyeler yazmayı bırakıp ava çıkmalıydım. Sabah için yeni bir planım vardı ve bu durum, midemin kasılmasına neden oluyordu.

"Bunu daha önce görmüş müydün?" Kumar çipini Salvatore'ye gösterdim. Vasat bir kıyafet satıcısı olabilirdi fakat diğer yandan da olağanüstü bir bilgi kaynağıydı. Güneş doğarken kalkmış ve Nonna beni yine şeytana dair sorularıyla esir edemeden alelacele evden çıkmıştım. Şeytan henüz peşime düşmemiş olabilirdi ama benim onun ve o sefil erkek kardeşlerinin izini bulmaya çalıştığım kesindi.

Pazar yerine kadar koştuğum için boynumdan ter damlacıkları süzülüyordu. Ayrıca darmadağın olmuş ve terden ıslanmış saçlarımla muhtemelen biraz tuhaf görünüyordum. Yine de ortada çok daha merak uyandıracak bir mesele varken Sal'in beni mercek altına almayacağını umuyordum. Şehirdeki en güvenilir dedikodu kaynağı her daim Salvatore'ydi.

Ayrıca, bildiği tüm ayrıntıları soran herkesle paylaşma ihtimali en yüksek olan kişi de oydu.

"Yoksa bu..." Üst üste katlanmış birkaç gömleğin üzerinden eğilerek gözlerini kıstı. "Tabii ya! Bugünlerde herkesin bahsettiği şu kulüp. Cidden gizemli bir yermiş. Adı yokmuş, sadece

kapısında taçlı bir kurbağa baskısı oluyormuş. Sürekli yer değiştiriyormuş ve içeri girebilmek için elinde bu çiplerden olması lazımmış." Bir kıyafet yığınını karıştırarak kıpkırmızı renkli güzel bir elbise çıkardı. Tezgâhındaki şık kıyafetlerden biriydi bu. Anında şüphelendim. "Değiş tokuşa var mısın? Ona karşılık sana bu elbiseyi veririm. Bu fırsat kaçmaz."

"*Grazie*. Ama bunu bir süre daha elimde tutmaya niyetliyim." Kumar çipini korsajımın içine sıkıştırdım. "Kumarhanenin en son yerini biliyor musun?"

"Katedralin yakınlarındaymış ama üzerinden günler geçti. Şimdi çoktan gitmişlerdir. Aradığını orada bulamazsan ön girişin yakınlarında *granita*[35] satan İhtiyar Giovanni'ye sor. O kumar oynamaya meraklıdır."

Şansımı önce katedralde denemeye karar verdim. Tüm caddeleri ve ara sokakları baştan başa dolaşmak neredeyse yarım saatimi aldı. Bir palmiye ağacının kenarına işemekte olan bir adama takılıp neredeyse düşecektim ama şu gizemli kumarhanenin yerini keşfedememiştim. Birkaç dakika daha dolandıktan sonra İhtiyar Giovanni'ye bakmaya gittim. *Granita* standının üzerindeki tabelanın "Kapalı" yazan yüzü çevrilmişti.

Tabii ya. Muhtemelen kumarhanedeydi.

Tam pes edip şansımı başka yerde denemeye karar vermiştim ki içimde muskamı kavramak için ani bir istek yükseldi. Belki Ölüm ve Gazap Tanrıçası hâlâ bana yol gösteriyordu ama pek eşelemek istemeyeceğim kadar derinlerde bir yerden iblis büyüsünün silik cazibesini de sezinliyordum.

Bana yol gösteren belli belirsiz bir fısıltı duyduğuma yemin edebilirdim. Kafayı hayaletlere iyice takmış mıydım yoksa bu, *cornicello*mu kavrayıp odaklandığımda su yüzüne çıkan gizli bir yetenek miydi, bilmiyordum. Sebebini umursamadan içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin verdim.

Katedralden uzaklaşan karmaşık ara sokaklarda birkaç dakika daha dolaştıktan sonra üzerine taçlı bir kurbağa dağlanmış bir kapının önünde durdum.

---

[35] İtalya'ya özgü, sorbeye benzeyen, buzlu ve meyveli bir içecek (Çev.)

Şimdi midem bulanmaya başlamıştı. Muskamı bıraktım ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini kestirmeye çalıştım. Geri dönüp *Sea & Vine*'a giderek bu kâbusu unutabilirdim. Cehennem Prensleriyle uğraşma işini buna hazırlıklı birinin başına atabilirdim. Ya da Vittoria gibi davranmayı deneyebilirdim.

Kız kardeşimin adımlarını *fazla* yakından takip ediyor olmamak için dualar mırıldanarak kumar çipini korsajımdan çıkarıp kapıya tuttum.

ON SEKİZ

Cesaret büyüleri için ay büyüme evresindeyken kırmızı bir mumu aşağıda belirtilen malzemelerle yağlayarak kutsayın ve kendiliğinden sönene kadar yakın: Bir parça kırmızı biber, bir parça karanfil, iki kez kutsanmış yağ ve tepeleme bir yemek kaşığı ezilmiş kömür.

—Di Carlo Büyü Kitabı'ndan.

Kapı savrularak açıldı ve gıcırdayan merdivenlerden indikten sonra kendimi yer altındaki bir sığınakta buldum. Kirli ve perişan vaziyetteki girişe bakarak Hırs'ın günah yuvasının karanlık ve harabe bir yer olacağını varsaymıştım. Fakat bu tam anlamıyla doğru değildi. Aşırı kalabalık olan salon gerçekten de karanlıktı –koyu renkli tuğla duvarlar, bir tarafta boylu boyunca uzanan parıl parıl abanoz bar ve üzerlerine şarap rengi kadife örtüler serili birkaç masa karo zemin üzerinde yayılmıştı.

Her bir masada farklı bir kart oyunu oynanıyordu. En çok ilgi çeken ise renkli bir *scopa*[36] oyunuydu. Pek çok kadın ve erkek masanın başına toplanmışlar, bakışlarını kazandığını umdukları ellerine dikmişlerdi. Fakat ben buradaki tek gerçek kazananın iblis prens olduğunu sezinliyordum.

[36] İtalya'da oynanan başlıca kart oyunlarından biri. (Çev.)

Kumarhaneden zenginlik vaatleri yayılıyordu. Servet ve kudrete duyulan arzu öyle yoğundu ki âdeta fiziksel bir varlık hâlini almıştı. Bu hissin boğazıma sarıldığını ve ben açgözlülükle kesik kesik nefesler almaya başlayana kadar gırtlağımı sıktığını gözümün önüne getirdim. Bakışlarım günahkâr manzaraların birinden ötekine kayıp duruyordu.

Hırs, pek çok farklı şekilde kendisini gösteriyordu. İçeriye kudrete, servete, şehvete, ilgiye duyulan hırslar hâkim olmuştu –şaşırtıcı bir şekilde burada tercih edilen içki, taşkınlıktı ve müşteriler onu içmeye bir türlü doyamıyor gibi görünüyordu. Saatin kaç olduğunu bilip bilmediklerini, yeni doğan güneşin onları dışarıya çıkıp hayatlarına devam etmeye çağırdığının farkına varıp varmadıklarını merak ettim. Bazıları peşine düştükleri hırslara duydukları bağımlılıkla günlerdir ayaktaymış gibi bitkin ve yorgun görünüyorlardı. Ortamda titreşen bir şiddet hissiyatı da vardı; sanki basit bir istek ya da arzu, her an ölümcül bir şeye dönüşebilecekmiş gibiydi. Birinin rakibini bıçakladığını ve istediği şeyi zor kullanarak aldığını kafamda canlandırmam hiç de zor değildi.

Salonda dolaşan keskin bakışları tek tek inceledim. Bir köşede adamın teki düzinelerce pahalı içki şişesiyle ilgi odağı olmuştu; kendisinin varlığından hoşnutluk duyanlara içki dağıtıp duruyordu. Salonun öbür ucunda kadınlar ve erkekler kıyafetlerini birer birer çıkarıyor, hâllerinden memnun seyircilerin açgözlü bakışlarını üzerlerinde tutma arzusuyla yarı çıplak vaziyette salınıyorlardı. Onların günahı da ilgi açlığıydı. Hırs'ın gücünü artırdığı kesin olan bir şeye dâhil olmak bana çok yanlış gelse de bu şehvetli gösteriye takılıp kalmaktan kendimi alamadım.

Başımı iki yana sallayarak kendimi bu transtan çıkardım ve oralarda bir yerde olduğundan şüphelendiğim iblisi aramaya koyuldum.

Öbür uçtaki duvarda yer alan bir kapının önüne şık giyinmiş, çatık kaşlı korumalar dikilmişti. Hırs'ı orada bulacağım konusunda her şey üzerine bahse girerdim. *Eğer* kalabalığın arasından öbür tarafa ulaşabilirsem tabii. İçeride o kadar çok müşteri vardı ki büyük bir dikkatle ilerlemek zorundaydım. Kart oyuncularının arkasında dikilen kalabalık grupların arasından geçmeye

çalıştım fakat yerlerinden kıpırdamaya dahi yeltenmedikleri için zar zor ilerleyebiliyordum. Yiyecek ve içeceklerin âdeta taştığı gümüş tepsiler taşıyan garsonlar, yürümemi daha da güçleştiriyordu. Kendimi *prosecco* kadehlerini tepeleme doldurmakla meşgul bir dizi insanın arasına atmayı başarmıştım ki arkamda bir kavga patlak verdi.

En yakınımdaki masadan tezahüratlar ve yuhalamalar yükseldi. Parmak uçlarımda yükselerek neyin bu denli tepki çektiğini görmek için oraya akın eden kalabalığın üzerinden bakmaya çalıştım. Kapı hâlâ akıl almayacak denli uzaktaydı.

Masaların üzerine çıkıp birinden diğerine atlayarak ilerlesem nasıl olur diye düşünürken bir anda onun adını duydum –kalbime bir bıçak saplanmasından farksızdı.

"Vittoria!"

Kız kardeşime seslenen kişiyi aranarak ağır ağır döndüm. Bakışlarım, sandalyesinde yana doğru kaykılmış vaziyette neredeyse düşecek gibi oturan, babam yaşlarında bir adama takıldı. Kumar çipleri ve boş kadehler, çevresinde darmadağınık bir yığın hâlinde yükseliyordu. Başını kaldırdı ve keskin bir nefes aldım. Baba Domenico Nucci.

"Sinyor Nucci. Siz –"

"Vittoria, uslu bir kız ol da şu içkimi hallet, olur mu?" Bakışları birinin masaya attığı karta takıldı. "Hatta şu kızarmış kalamarlardan ve onları bandırmak için *arrabbiata*[37] sosundan getirebilirsin. Yine uzun bir oyun olacak. Bu hilekârlar benim iştahımı kabartıyor."

Büyük bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi gülümsedi.

"Hayır, ben... Ben Emilia'yım. Kız kardeşim..." Sinyor Nucci'nin sarhoş olduğu belliydi; muhtemelen *Sea & Vine*'da yemek siparişi verdiğini zannediyordu. Baharatlı *marinara*[38] ve kızarmış ahtapot en çok rağbet gören yemeklerimizdendi. Ayrıca bu durumda beni Vittoria'yla karıştırması da normaldi –ye-

[37] İtalya'ya özgü, domates ve acı biberden yapılan bir tür baharatlı sos. (Çev.)

[38] İtalya'ya özgü; domates, soğan ve çeşitli otlarla yapılan bir tür sos. (Çev.)

mek salonunda babama ve dayıma yardım eden oydu. "Birazdan size yemek getirmesi için birini gönderirim."

Arkamı döndüm ve bir adamın sert bağrına çarptım. Kapıda nöbet bekleyen şık adamlardan biri bana yukarıdan ters ters baktı. "Patron sizinle bir çift laf etmek istiyor. Bu taraftan."

Kız kardeşimle karıştırılmanın verdiği acının yerini bir anda korku aldı. Kendisine rahatlıkla yol açarak kapıya doğru ilerleyen kaslı adamın peşine takıldım. Kapının ardında her ne varsa, oradan güç ve kudret yayılıyordu. Bunun Cehennem Prenslerinden birinin içeride olduğu anlamına geldiğini biliyordum. Kendimi sakinleşmeye zorladım.

Adam korkumdan duyduğu keyifle pek vakit yitirmeden kapıyı iterek açtı. O hiç tereddüt etmeden paldır küldür içeri dalınca ben de başka seçeneğim olmadığından peşinden gittim.

"Kendisi burada, Sinyor."

Ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum –belki de altın ve mücevherlerden oluşan bir dağın başında alevler saçarak nöbet bekleyen bir ejderha ya da dikenlerle kaplı bir kamçıyı andıran dilini tehditkâr bir tavırla şaklatan zehirli ve kocaman bir kurbağa olabilirdi– fakat içinde bulunduğum gösterişli oda; İran halılarıyla, devasa çalışma masasıyla, konforlu deri koltuklarıyla ve ışıltılı kristal avizesiyle beklentilerime hiç uymuyordu. Her şey çok seçkin ve davetkâr görünüyor, sırtımdan boşanan soğuk terlerle tam bir tezat oluşturuyordu.

Hırs Prensi kocaman çalışma masasının ardına oturmuş, hatları muntazam yüzünde sıkkın bir ifadeyle parmak uçlarını çenesinin altında birleştirmişti. Tek kelimeyle bronz görünüyordu. Koyu kestane saçlarından gözlerinin kızıl kahve rengine kadar. Bana sanki bakır paralar eritilerek insan formunda tekrar şekillendirilmiş izlenimi vermişti. Haset ve Öfke gibi bir hançeri varsa da onu gayet iyi saklamıştı. Bu da ona olan güvenimi iyice azaltıyordu.

"Bu görüşmeyi hiç beklemiyordum, yine de hoşnut oldum." Gülümsedi. İfadesinde beni huzursuz eden bir şey vardı; sanki pek doğal olmayan bir şey gibi. "Lütfen otur."

Eliyle önündeki koltuklardan birini işaret etti ama ben tereddüt ederek kapının dibinde dikildim. Ya kumarhanesinden buram buram yayılan hırsa rağmen güçleri büyük oranda yok olmuştu ya da onları bu görüşme boyunca rafa kaldırmayı yeğlemişti. Bir iblis oyunuydu bu –avını kendisine çekmek için güçsüzmüş gibi davranmak.

Ne var ki bu odada kim olduğunu ya da nereden geldiğini gizliyormuş gibi bir hâli yoktu. Kollarını göğüslerinde kavuşturmuş iki iblis muhafız, gırtlaklarından bir şeyler homurdanarak hemen arkasında dikiliyorlardı. Onların soluk yeşil sürüngen tenlerine ve aynı renkteki gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Bir hayvanın tenine ve gözlerine sahip olmasına rağmen insan gibi görünen bir şeyi seyretmek rahatsız ediciydi. Kendimi içeri girmeye zorladım fakat içten içe bu iblislerin yanına yaklaşmaya razı olmuyordum. "Ben..."

Hırs'ın bakışları benden, gözümün takıldığı yere çevrildi. Parmaklarını şaklattı ve oda bir anda boşaldı. Bana tekrar döndüğünde gözlerinde aç bir ifade vardı –bakışlarından sahiplenme duygusu yayılıyordu. Amacı beni baştan çıkarmak değil, beni *mülkiyetine almaktı.* Haset gibi beni ganimet gözüyle görmüyordu, onun için güce ulaşma yolunda bir araç olacaktım.

"Emilia, lütfen." Başını boş koltuğa doğru salladı. "Buradayken kimse sana zarar vermez. Sözüme güvenebilirsin."

Dedi kurt, küçük tavuğa. İsmimi kullanması gözümü korkutmuştu fakat kendime güvenli bir tavır takınmaya çalışarak yanına gidip oturdum. "Sana adımı kız kardeşim mi söyledi?"

"Hayır. Sen söyledin. Kabalığımı mazur gör fakat kulübün dört bir yanına dağılmış muhbirlerim var. Düzenli müşterilerimden biriyle ettiğiniz sohbeti duymuşlar." Gülümsemesi, bu kez neredeyse ikna ediciydi. Korkumu sezip cevaplarını ona göre mi seçiyor diye merak ettim. Bu düşünce hiç de ihtiyacım olmayan bir şekilde gözümü daha da korkuttu. Hırs'la baş başa kalmak insana kurdeşen döktüren bir fikirdi ama aklıma ondan bilgi almak için daha iyi bir yol gelmiyordu. "Aslına bakarsan Vittoria senden hiç bahsetmedi. Bu çok şaşırtıcı."

O ana dek varlığını fark etmediğim bir sürahiden iki bardağa su koydu ve birini bana doğru kaydırdı. Bardakların üzerinde taçlı kurbağa şekilleri oyulmuştu. Suyu aldım ama içmedim. "Neden kurbağa?"

"Açgözlü yaratıklardır. Ne karayla yetinirler ne de suyla; ikisini de isterler."

Hakkı vardı. Yani iblisçe bir mantığa göre. "Seni Vittoria mı çağırdı?"

"Ne çok soru soruyorsun." Beni dikkatle süzdü. "Böyle... Tıpatıp aynı olmanız çok tuhaf."

Sesi hiçbir duygu ele vermiyordu. Sadece olanı dile getiriyordu, ötesi yoktu. Kız kardeşimin ölmüş olmasını öyle ya da böyle dert ediyor gibi görünmüyordu.

"Kız kardeşimin öldürülmeden evvel buraya geldiğini biliyorum. Nedenini öğrenmek istiyorum. Senden ne istedi?"

"Hmm. Hemen şah damarına atılıyorsun demek. Küçük bir kuzu için cüretkâr bir hareket." Arkasına yaslanarak keskin ve hesapçı gözlerle beni süzdü. Onun bakışları karşısında sinmemek için kendimi zor tuttum. "Görünüşe göre bende senin istediğin değerli bilgiler var. Ve sen, Sinyorina Di Carlo, benim için çok kıymetli bir şeye sahipsin. Sorularına elimden geldiğince cevap veririm ama ancak muskan karşılığında yaparım bunu."

Elim kendiliğinden *cornicello*ma gitti. "Onu neden istiyorsun ki?"

"Onun ne olduğunu biliyor musun?"

"Nazarı savuşturmak için öylesine bir tılsım." Fakat Nonna'ya bakılırsa, insanların taktıkları nazarlıkların aksine kız kardeşimin muskasıyla bir araya getirilirse dünyayı ebedi bir alacakaranlığa sürükleyecek bir şeydi. Usta bir elden çıkmış takımının üzerine salya akıtmaya başlamasın diye bu bilgiyi kendime saklamayı yeğledim.

"Hmm." Hırs, çalışma masasının çekmecesinden kadife bir kese çıkardı ve içindeki kolyeyi avucuna düşürdü – bıldırcın yumurtası büyüklüğünde, ışığın altında parıldayan bir yakutun

takılı olduğu altın bir zincir. Üzerinden tuhaf bir his yayılıyordu; sanki biri uzaklarda feryat figan ağıt yakıyormuş gibi içimi ürpertiyordu.

Onu çıkardığı yere geri koymasını istiyordum. Hem de hemen. "Bu nedir?"

"Buna Karanlığın Gözü denir ve kendisini takana kötü niyetli yaratıklardan gerçek bir koruma sağlar. Bana muskanı ver, bu senin olsun."

Böyle bir hediyenin illaki bir bedeli olurdu. "Başka ne istiyorsun?"

"Hırs Hanedanı'na katılmanı."

Gözlerimi dikip Hırs'a bakarken onun bakışları karşısında kendi tenimin bedenimden sıyrılıp uzaklaşmak istediğine yemin edebilirdim. Gözleri insani duygulardan yoksundu. Acayip ve oturmayan bir şeyler vardı onda. Kız kardeşimin ona âşık olmayı bırakın, şehvet dahi duyabileceğini hayal edemiyordum. Demek buraya gelmesinin sebebi baştan çıkarılmış olması değildi. Onda istediği birtakım bilgiler vardı. Ben de bunların ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

"Neden seninle iş birliği yapmamı istiyorsun?"

"Çünkü ileride çok işime yarayacağına inanıyorum. Eğer kraliçe olursan bana bir iyilik borcun olur. Bu büyü nihayetinde hayatını kurtaracak olursa epey büyük bir iyilikten bahsediyorum."

Hırs, gözüme kumar oynayacak tarzda bir yaratık gibi görünmemişti; o yüzden bu küçük hediyeyi kabul etmekte daha da fazla tereddüt ediyordum. Kötüler'in Kraliçesi olmak gibi bir planım yoktu ve beni o karanlık tahta oturtmasına fayda edecek bir sebep verirsem kendime lanet ederdim.

"Karanlığın Gözü'nü kız kardeşime de teklif ettin mi?"

"Pazarlığı kabul et de öğren."

"Eğer sorularıma cevap vermeyeceksen korkarım ki bu sohbet burada bitmiştir." Bu prensten ve mekândan mümkün oldu-

ğunca uzaklaşma arzusuyla ayağa kalktım ve onun koltuğunun yerde çıkardığı gıcırtıyı duydum.

"Bekle." Tekrar oturdu ve yakut kolyeyi kesesine kaldırdı. Omuzlarımdaki gerginlik kısmen gevşedi. "İyi niyet göstergesi olarak sorularından birine yanıt vereceğim."

"Karşılığında..."

"Hiçbir şey istemiyorum. Sözüme güvenebilirsin. Unutma, teklifim tek bir soru için geçerli. Gerisinin bir bedeli olur."

Tekrar yerime otururak bir sonraki hamlemi hesaplamaya giriştim. Cevap almaya ihtiyaç duyduğum pek çok soru vardı fakat hiçbiri *cornicello*mu kendi ellerimle ona vermeme değmezdi. Bir önceki gece yazmış olduğum listeyi dikkatle düşündüm ve kafamı en çok kurcalayan ayrıntıya odaklandım. Bunun bir anlamı olmalıydı. Ne olduğunu bilmek istiyordum. Kelimelerimi büyük bir ihtiyatla seçtim.

"Bana Hades'in Boynuzu'ndan bahset."

Eğer bu kararıma şaşırdıysa da hiç belli etmedi. "Cehennem'in Kapılarını açan bir anahtardır."

"Bunun bir lanetin parçası olduğunu duymuştum. Bir cadı onu takacak olursa şeytana hükmedebilirmiş."

"Uydurulan cadı efsaneleri beni benden alıyor. Hades'in Boynuzu bir hediyeydi. Kız kardeşin gerçek hikâyesini biliyordu."

"Peki, bir nesneye iblis büyüsü yapılmışsa onu nasıl bozarsın?"

Hırs'ın cevap niyetine takındığı gülümseme zehir saçıyordu. "Sana Hades'in Boynuzu'ndan bahsettim. Gerisinin bir bedeli var, küçük kuzu. Hiçbir şeyi karşılıksız vermekten yana değilim."

Şimdi benim gülümsemem netleşmişti. "Senin kurallarına göre ilk gerçek sorum buydu."

Omuzlarını dikleştirdi ve burun deliklerinin titreştiğini fark ettim. Masanın üzerinden fırlayıp gırtlağıma yapışacağından korkmaya başladım. Bana upuzun gelen bir sürenin ardından nihayet cevap verdi:

"Akıllı kız." Bardağına uzanıp suyu kafasına dikti. O anda muhtemelen söylediklerimi düşünürken parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. "Bir parçanı feda etmen gerekir."

"Bu dürüstçe bir cevap değil."

"Gayet öyle."

Hırs, sudan bir yudum daha aldı. "Bir soru daha sormak ister misin?"

İstiyordum tabii ama Cehennem Prenslerinden faydalı bilgiler koparmak zannettiğimden de zordu. Dudaklarımı sıktım.

Botlarını masanın üzerine yasladı ve parmak uçlarını tekrar birleştirdi. "Mahzuru yoksa seninle açık konuşacağım, Sinyorina Di Carlo. Kız kardeşin, önemini bilerek bana kendi muskasını verdi. Anahtarı oluşturup kapıları kilitlemek için ikisine de ihtiyacım var. Bana muskanı ver, ben de dünyanı korumak için söz vereyim."

Verirdi tabii. Dünyayı talan edip sonunu getirdikten hemen sonra. Şüpheye kapıldım. Kız kardeşimin *cornicello*sunu ona kendi isteğiyle vermiş olmasına imkân yoktu. Eğer muska ondaysa, onu kendisi almıştı belli ki. Vittoria'nın öldüğü gün onu taktığından adım kadar emindim. Yüksek sesle yutkundum. O anda ikiz kardeşimin katilinin karşısında oturuyor olabilirdim. Cadı avcılarını zihnimdeki şüpheliler listesinden bir anda siliverdim. O ana kadar tüm ipuçları iblisleri işaret edip duruyordu.

Hırs, kız kardeşime de benzer bir hikâye anlatmış ve reddedilmiş olabilir miydi? Buradan çıkıp gitmeye kalkışacak olursam ne yapabileceğinden hayli korkuyordum. Muhtemelen korkuyu sezebiliyordu; o yüzden blöf yaptım. "Madem Vittoria sana muskasını vermiş, onu bana göster."

"Ah." Derin bir nefes koyuverdi. "Bunu yapamam."

"Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?"

"İkisi de. Bu diyara bir Viperidae çağırıldı. Yuvası katedralin hemen aşağısında ve kendi alanları konusunda çok korumacı oluyorlar. Muska, o bırakmaya karar verene kadar orada kalacak."

Viperidae'nin ne olduğunu ya da onu kimin çağırdığını sorma zahmetine girişmedim. Ondan hileyle fazladan bilgi koparmamdan sonra bana herhangi bir şey anlatacağını hiç zannetmiyordum.

"Muskayı oraya koyan sensen..." Cevap beklemedim, o da vermeye yeltenmedi. Bu kadar çok istediği bir şeyi, ulaşamayacağı bir yere koyma ihtimali çok düşüktü. Fakat kız kardeşimin bunu yapmış olabileceğini düşünüyordum. Hatta hiç şüpheye yer kalmayacak şekilde emindim. Vittoria muskanın gerçekte ne olduğunu biliyorsa onu değil *Malvagi*'den birine, hiç kimseye kendi rızasıyla vermezdi.

Söylediklerini tekrar düşündüm. Hırs, anahtarı meydana getirmek için muskaların ikisine de ihtiyacı olduğunu öne sürmüştü. Yani Vittoria'nın da onlara ihtiyacı olacaktı. Fakat benden *cornicello*mu hiç istememişti.

Hırs'ın hikâyesi akla yatkın değildi. Hiç zannetmesem de söylediklerinin en azından bir kısmının doğru olmasını umut ediyordum fakat bu, riske girmeyi göze alamayacağım bir kumardı. Bana odaklanabileceğim kısa vadeli bir başka hedef sunmuştu –kız kardeşimin *cornicello*sunu geri alacak ve Nonna'ya hayatımız boyunca gerçekte ne taktığımızı soracaktım.

Eğer bunlar sahiden de Cehennem'in Kapılarını kilitlemenin anahtarıysa, en başta kilidi açanın kim olduğunu bilmek istiyordum.

"Grazie," dedim ayağa kalkarak. "Ama cevabım hâlâ hayır."

ON DOKUZ

Cehennem Prensleri, iblislerin en tehlikelileri olanlarıdır. Melekten farksız görünürler ama yüreğinizi söküp almanın peşindedirler. Onların gücüne karşı koymak için bir cimaruta tılsımı[39] takmalı ya da çizmelisiniz. (Saplarını ihtiyacınıza göre belirleyeceğiniz şekillerin süslediği bir sedef otu dalı. İblis prensi kendi diyarına geri göndermek için gereken beş şekli seçin. Örnek: Anahtar, hançer, baykuş, yılan ve ay onu Cehennem'in dibine yollayacaktır.)

—Di Carlo Büyü Kitabı'ndan.

İblis büyüsünü çözmenin anahtarı kandı.

Bütün akşamüstünü Hırs'ın görünüşte zararsız olan cevabını kafamda evirip çevirerek geçirmiştim ve yapboz parçaları yavaş yavaş yerine oturmaya başlamıştı. Kanın iblis büyüsünün kaçınılmaz bir parçası olduğu birkaç durumu kafamda sıraladım. İblis çağırmak için benim de kanımı feda etmem gerekmişti.

Sonra bir de Öfke ve kan değiş tokuşu meselesi vardı. Nonna'nın bahsettiği şu sözde kan borcu da.

Tiksintimi bastırmaya çalışsam da bu mümkün değildi. İblisler bir yudum şarapla idare etse ne olurdu sanki? İçimi çekerek

[39] İtalyan halk kültürüne ait bir tür nazarlık. (Çev.)

bir iğneyi parmağıma batırdım ve akan bir damla kan Vittoria'nın günlüğüne süzüldü. Nefesimi tutarak gözlerimi günlüğe diktim ve büyünün çözülmeye başladığına dair bir işaret bekledim.

Öyle ortalığı ayağa kaldıran bir şey, şimşekler, yıldırımlar falan olmadı. Az evvel günlüğü açamazken şimdi açabiliyordum. Tereddüt ettim. Bu günlüğün içine bakmak için uzun zamandır uğraşıyordum ama şimdi bulacaklarımdan korkmaya başlamıştım. İçindekiler, kız kardeşimin cinayetini aydınlatabilirdi. Daha fazla şey öğrendikçe cadı avcılarına yönelik şüphelerim azalıyordu. Cinayeti işlemesi en muhtemel olanlar, iblis prensler gibi görünüyordu. Fakat şeytanın bir cadıya ihtiyacı varsa, onun bu arayışına köstek olmaları kulağa mantıklı gelmiyordu. Demek ki bu işte bizim çevremizden birinin de parmağı olabilirdi. Ürpermekten kendimi alamadım. Onu bir iblisin öldürdüğünü varsaymak kolaydı fakat bunu tanıdığı birinin yaptığını düşünmek...

Derin bir nefes aldım ve Vittoria'nın en özel düşüncelerini okumaya başladım.

İlk birkaç sayfa, oluşturduğu parfümlere adanmıştı. Rastgele birkaç büyü ya da Ay Kutsaması ve şans için tılsımlar vardı. Claudia'nın kehanet seanslarından birini en ince ayrıntısına kadar yazdığı bir sayfada duraksadım. Tam yan sayfaya geçmeye niyetlenmiştim ki gözüme bir şey takıldı. Kendi kendisine bıraktığı, önemsiz ve ufak bir not.

Sihirli nesneleri mi duyuyorum yoksa zamanla onlara tutunan ruhları mı? Zaman zaman fısıltılar daha yüksek ve net oluyor. Bazen de karmakarışık ve anlaması güç. Claudia'nın kehanetleri gibi mi yoksa farklı mı?

Sihirli nesneleri duymak mı? Gözümü bile kırpmadan bu satırları inceledim. Her nasılsa yanlış anlamış olmalıydım. Vittoria daha evvel böyle bir yeteneği olduğundan hiç bahsetmemişti. Oysaki birbirimize her şeyi anlatırdık biz. Ben, onun ikiz kar-

deşi, varlığının öbür yarısıydım –fakat şimdi düşününce, ben de ona *luccicare*den hiç bahsetmemiştim.

Sekiz yaşımızdayken yaşadığımız o akşamı düşündüm. Onun da gizli bir yetenek geliştirmiş olması muhtemeldi. Bende öyle olmuştu nihayetinde. Fakat muskalarımızın ikisini de tutan ben olduğum için bende bir tuhaflık meydana geldiğine inanmıştım. Kız kardeşimle bu sırrı paylaşmamıştım çünkü bu işin nereye varacağından endişe duymasını ve fikir ondan çıkmış olduğu için kendisini suçlamasını istememiştim.

Çabucak arka sayfayı çevirdim ama olağan dışı hiçbir şey yoktu. Sihrine dair en ufak bir ipucu bile. Sayfaları ardı ardına çevirdim. Günlüğün ortasına geldiğimde o tuhaf ve gizli sihir hakkında bir paragrafa daha rastladım.

Deniz kıyısında deniz kabuğu ve tuz toplarken onu duydum. İlk başta doğru düzgün duyamayacağım denli alçak sesli ve karmakarışık bir fısıltı olarak bağladı. Sepetimi bir kenara bırakıp cornicellomu kavradım, sanki böylece sese daha iyi odaklanabiliyordum. Daha doğrusu seslere.

Bir sürü ses vardı. Hepsi aynı anda konuşuyorlar, gidip yardım etmem için yalvarıyorlardı. Eli kulağındadır, diyorlardı. Fısıltıları birbirine girmiş muğlak mırıltılara dönüşene kadar takip ettim –sanki farklı farklı dillerde konuşuyorlardı. Bu, bana Yağlı Sofia Santorini'yi anımsattı. Zihninin diyarların arasında mahsur kaldığı zamanı. Çekip gitmek, eve koşup Emiliayı çağırmak istiyordum ama bir şey beni bunu yapmamam için uyardı. Mırıltıların peşinden denizin yukarısında kalan bir mağaraya kadar gittim. Neden, bilmiyorum ama dizlerimin üzerine çökerek kazmaya bağladım. Onu orada, toprağın derinliklerine gömülmüş vaziyette buldum. Bir satırı anlamayı başarmıştım ki bir anda hepsi karmakarışık oldu.

Biri ölecek.

Derin bir soluk koyuverdim ve titreyen ellerle günlüğün geri kalan sayfalarını karıştırırdım. Toprağın altına gömülü bulduğu şu gizemli "şey"e dair yazılmış başka hiçbir şey yoktu. Çiçek ve kalp çiziktirmelerine, Claudia'nın rüyalarına ve Vittoria'nın cevaplarını kaydettiği sorulara göz gezdirdim.

Dünyada birlikte geçirdiğimiz son geceye dair olan kısmı okuyacak cesareti bir türlü kendimde bulamıyordum. Şu ana dek hiçbir isim geçmemişti; kaza eseri güvendiği hiç kimseden ya da pazarlık yaptığı bir iblisten bahsedilmiyordu. Nasıl olup da evlenmeyi kabul ettiği –gözlerim bir şeye takılınca avuç içlerim terlemeye başladı.

Onu tekrar dinlemek gibi bir planım yoktu. Onu asla bulamayacakları kadar uzak bir yere saklamaya karar vermiştim. Sonra kulağıma yine anlamsız gelen bir şeyler fısıldadı ama içimde bir şey hissettim. Hades'in Boynuzu, Cehennemin Kapılarını açan anahtarlardan biri ama ona bakılırsa, işin aslı, ondan iki tane varmış. Bunlar şeytanın kendi elleriyle kestiği ve kraliçesine sunduğu boynuzlarıymış. Cornicellomu kavradığımda fısıltıların ve mırıltıların doğru olduğunu hissettim. Gücümün kaynağı. Emilia ile ben, şimdi çözemediğim sebeplerden ötürü, ömrümüz boyunca şeytanın boynuzlarını takmışız.

Eğer şeytan bunları kraliçesine verdiyse bizim elimize nasıl geçtiler?

Günlüğü yavaşça kapattım ve derin bir nefes koyuverdim. Çok güzel bir soruydu bu. Cevabını derhâl öğrenmeye kararlı olduğum bir soru.

"Artık bu karanlık arayışların peşini bırakmanın zamanı geldi, *bambina*. Annenle baban endişeden ne yapacaklarını şaşırdılar." Nonna, kaynayan kazanın karşısına çektiği sallanan sandalyeden beni süzdü. Dört bir yanında huzur bulmak ve rahat uyumak için yaptığı büyülü mumlar yanıyordu. "Bütün gün senin de yüreğin sökülmüş vaziyette bir yerde yatarken bulunacağının korkusuyla yaşıyorlar. Kız kardeşin gibi. Bize neler yaşattığına dair bir fikrin var mı?"

Vardı. Bundan huzursuzluk duyuyordum ama açıklama yapması gereken tek Di Carlo ben değildim. Mutfağa girdim ve önce Öfke'nin hançerini, sonra da kendi *cornicello*mu mutfak adasına bıraktım. "Bu, şeytanın boynuzlarından biri mi?" Nonna'nın yüzü bembeyaz kesildi. "Biz kaç zamandır Hades'in Boynuzu'nu mu takıyoruz?"

"Saçmalama. Kafanı bu hikâyelerle kim dolduruyor?" Nonna ayağa kalkıp kazanın başına giderek içine bir tutam şifalı ot attı ve karıştırmaya başladı. Kazandan alaçam ve nane kokuları yayılıyordu. Hiç solmayan bu bitkiyi nereden bulduğunu merak ettim ama sormadım. "Biz böyle şeylere inanmayız, *bambina*."

"Bir Viperidae buraya çağırılmış ve Vittoria'nın muskasını o koruyormuş."

Büyükannem kazanı karıştırmayı bıraktı. "O hâlde doğru. *Malvagi* geri döndü."

Kendi kendisine koruma büyüleri mırıldanmaya ya da kötülükleri uzak tutmak için astığı sarımsaklarla şifalı otların hâlâ kapılar ve pencerelerde asılı olup olmadığını kontrol etmek için evde koşuşturmaya başlamasını bekledim. Fakat o, şeytanın şu anda evimizde olmadığından emin olmak için bir kova suyla zeytinyağını kapmamı söylemedi. Büyükannemin bu sakin ve aklı başında hâli bana çok yabancıydı. Kendimi bildim bileli şeytan ve ruh avcısı iblisler hakkında endişelenir dururdu.

İnsan çocuklarının ninnileri vardı ama bize onların yerine yedi iblis prens ve bunların içinden Di Carloların özellikle korkması gereken dört tanesi öğretilmişti. Öfke'nin isminin geçtiğini unutmamıştım. Onun kanıma susamaya, kalbimi ele geçirmeye,

ruhumu çalmaya ya da canımı almaya niyetli olup olmadığını çözememiştim. İşin aslı, onu bütün bu eylemleri gerçekleştirirken kafamda canlandırabiliyordum.

Büyükannem inatçı bakışlarını tahta kaşıkla karıştırmaya devam ettiği, kaynayan sıvıya dikti ve tek kelime etmedi. Tabii ya; şimdi o kâbustan farksız hikâyeler bir bir gerçek olduğuna göre sessiz kalması yerindeydi.

"Nonna, bana Hades'in Boynuzu'nu anlatmalısın. Vittoria'nın ondan haberi vardı, şimdiyse hayatta değil. *Lütfen.* Benim de kaderimin aynı olmasını istemiyorsan bana onun ne olduğunu ve neden onu taktığımızı anlatmalısın. Bilmeye hakkım var."

Gözlerini kazandan ayırmadan içini çekti.

"Karanlık günlerin eli kulağında. Işık Savaşçısı olmanın zamanı geldi." Nonna bitki esanslarının başından ayrılıp buz kutumuzdan bir sürahi şarap çıkardı. Kendisine bir kadeh *chianti* koyduktan sonra sallanan sandalyesine oturdu. "İşin buralara varmasını hiç istememiştim, çocuğum. Fakat kaderin elleri kendi sihrini konuşturuyor. Biz onun tuttuğu kozmik iplere bağlı kuklalardan öte neyiz ki?"

Her zamanki gibi esrarlı konuşuyordu. Daha ufak ayrıntılarla başlamaya ve ilerledikçe zor sorulara geçmeye karar verdim. "O sahiden de Cehennem'in Kapılarını kilitleyen bir anahtar mı?"

"Hem evet hem hayır. Kapıları açıp kapatma kudretine sahip fakat tek işlevi bu değil."

"Onlar şeytanın boynuzları mı peki?"

"Evet."

"Başından beri biliyor muydun?"

Nonna başıyla onayladı. Hayatımız boyunca kötülükten korunmamız için bize tılsımlarımızı kutsamamızı söyleyen büyükannemin boynumuza böyle bir şey asmış olduğu gerçeğini sindirmeye çalışarak ona bakakaldım. "*La Prima* onları peşlerine düşecek kişilerden saklamak amacıyla iki küçük muskaya çevirdi."

"Şeytana ait oldukları için mi?"

"Bir araya gelirlerse sadece kapıları kilitlemeye değil, onu çağırmaya da muktedir olacakları için. Ayrıca çağıran kişinin, onun üzerinde belli bir gücü olmasını da sağlarlar."

Kendimi bildim bileli taktığım muskaya baktım ve kız kardeşimin neden bunu öğrendiğinde Nonna'ya gelmediğini merak ettim. Yaptığı pazarlığa dair kafamda hâlâ pek çok soru vardı. Eğer şeytana hükmetme imkânına sahipsek neden benden *cornicello*mu istemekle yetinmemişti?

Hırs'ın neden onun peşine düştüğü belliydi; onun günahı kudretle yakından ilişkiliydi. Fakat bütün Cehennem Prensleri kudret peşindelerse neden Öfke *cornicello*mu kapmaya yeltenmemişti?

Kafa karışıklığımın ortasında Haset'in söylemiş olduğu bir şey ön plana çıktı. "Gölge Cadısı nedir?"

Nonna'dan tiksinti dolu bir ses yükseldi. "İblisler bize Gölge Cadısı der. Biz *Stella Streghe* olarak biliniriz."

Yıldız Cadıları. "Biz biliniriz derken? Ne zamandır Yıldız Cadıları'yız acaba?"

Nonna bana küçümseyen bir bakış attı. "Neslimizin başlangıcından beri. Biz, lanetin öncesinde Kötüler'le bağlantılı cadılardan oluşan kadim bir soydan geliyoruz. Bir anlamda muhafız sayılırdık; Yer Altı Dünyası'nın yaratıklarının ait olduğu yerde kalmalarını ve insan dünyasına bulaşmamalarını sağlıyorduk. Bir süre *Malvagi*'nin yanında çalıştık. Bu şeyden önceydi –"

Nonna'nın şarap kadehi elinden fırlayarak duvara çarptı ve bin parçaya bölündü. *Chianti* kan damlacıkları gibi etrafa saçıldı. Çığlık attım ama bunun sebebi kadeh değildi. Büyükannemin gırtlağına havada süzülen bir bıçak yaslanmıştı. Benim hayalet iblis geri dönmüştü demek; üstelik artık hayal gücümün bir oyunundan ibaretmiş gibi görünmüyordu. Son birkaç gündür sesi çıkmadığı için onu unutmuştum. Şimdiyse Öfke'nin ışığın altında parıldayan yılanlı hançerini yok saymak imkânsızdı.

"Seni küçük, hilekâr cadı."

İblisin hançeri Nonna'nın tenine yaslandı. Başımı iki yana sallayarak öne atıldım. "Lütfen. Eğer bu Hırs'a yaptığım şey yüzündense, onun bu olayla hiçbir ilgisi yok. Onu rahat bırak, o masum."

"Masum mu?" "S" harfini tıslamaya dönüşene kadar bastırarak telaffuz etmişti. "Hiç de değil."

Ben yerimden fırlayıp Nonna'yı kenara itmeye fırsat bulamadan büyükannemin başı geriye savruldu ve görünmez bir el, Öfke'nin hançerini onun boğazına sürttü. Yarasından kan fışkırdığını gördüm. Boğazından yükselen çağıltı, hayatımda duyduğum en korkunç seslerden biriydi. Hançer bir anda düşerek yere çarptı. Her şeyi ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibi seyretmiştim.

Aniden bir pencere açıldı ve görünmez iblisin oradan uçarak uzaklaştığını kafamda canlandırdım.

Sonra bir anda içinde bulunduğum durumun farkına vardım ve hareket yetimi geri kazanarak soluğu büyükannemin yanında aldım.

"Hayır!" Tezgâhtan bir bez kaparak kanı durdurmak için boğazına bastırdım. Aynı anda sesim çatlayana kadar haykırıyordum; öyle ki sesim bütün hane halkını, Nonna'nın onları yatırdığı büyülü uykudan uyandırdı. Koşturarak mutfağa ilk giren annem oldu ve gözleri derhâl Nonna'ya döndü. Ve gittikçe büyüyen kan gölüne. Gözlerimden inen yaşlar, doğru düzgün görmemi engelliyordu.

Büyükannemin ölmesine izin veremezdim. Böyle ölemezdi.

Bir an sonra babam da içeri girdi ve karşılaştığı manzara karşısında gözleri kocaman oldu. "Doktoru getireyim."

Bezi sıkıca büyükannemin yarasına bastırmaktan başka bir şeye odaklanamaz olmuştum. Zaman ilerliyordu. Kan pamuklu kumaşa iyice yayılmıştı; annem ise kendi hazırladığı yoğun şifalı ot macununa dua okuyordu. Sıkıca bastırmaya devam ettim. Annem ellerimi çekelemeye çalıştı ama kıpırdamadım bile. Basınç uygulamaya devam etmem gerekiyordu. Nonna'nın bana ihtiyacı vardı.

"Sorun yok, bebeğim. Bırak da bunu ona süreyim. Yarayı kapatacak."

"Bırakamam."

"Bırakabilirsin. Sorun yok."

Beni ikna etmek için biraz daha dil dökmesi gerekti ama nihayet ellerimi gevşettim. Nonna güç bela nefes alarak yere doğru kaydı. Bu vaziyeti daha önce yaralı hayvanlarda görmüştüm ve hiç iyiye işaret olmadığını biliyordum.

Annem yoğun macunu yaranın üzerine bol bol sürdükten sonra etrafına temiz bir bandaj sardı. Son olarak sağlık ve Esenlik Tanrıçası'na Nonna'yı bir an evvel iyileştirmesi için bir dua okudu. Tanrıçanın ikimizi de dinleyeceğini umarak ben de bir dua okumaya koyuldum.

"Onu yatağa götürmeme yardım et, Emilia."

Gözyaşlarımı sildim ve bana söyleneni yaptım. Büyükannemi şilteye yatırdıktan sonra annem başını beklemek için bir sandalye çekti. Ben de duvara yaslanarak yere çöktüm ve güneş batıp oda mor – siyah gölgelere bürünene kadar orada öylece oturdum. Nonna'nın nefes alıp vermesi nihayet düzene girdi ve büyükannem kendisine enerji verecek derin bir uykuya daldı. Atlatmıştı. Tanrıça'ya şükürler olsun.

"Sen de gidip biraz dinlenmelisin, bebeğim. Büyükannen düzelecek. En kötüsü geride kaldı."

Onu başımla onayladım ama şimdi uyuyamazdım. O korkunç sahneyi kafamda tekrar tekrar yaşamadan bir daha gözümü kapatabileceğimi bile zannetmiyordum. Üstelik en kötüsü, Nonna'nın ölümün kıyısına gelmesinin sebebi bendim. Eğer kız kardeşimin cinayetini araştırmaya başlamamış ya da Hırs'ı kandırmamış olsaydım bunların hiçbiri başımıza gelmezdi.

Yavaşça mutfağa süzüldüm; annem tekrar görmeden yerdeki kanı temizlemek istiyordum. Döşeme parıl parıl parlayana ve parmaklarım sızım sızım sızlayana kadar yeri ovaladım. Sonra aynı şeyi en baştan tekrarladım. Su döktüm, ovaladım. Çimentodaki lekelere kadar hepsini çıkarmam gerekiyordu sanki. Ge-

cenin büyük bölümünde bununla uğraştım ama nihayetinde saldırının tüm fiziksel izlerini silmeyi başardım. Her şeye rağmen bu anı kafamdan asla çıkmayacaktı.

Bezi iyice duruladım ve bir kadeh şarabı yudumlayarak mutfak adasına yaslandım. İlk anda fark edememiştim fakat şimdi dönüp bakınca, görünmez iblisin buraya belli bir amaçla geldiğini görebiliyordum. Nonna'nın yarasını düşünürken farkına varmadan elim muskama kaydı fakat boşa giderek yana düştü. Muskayı çıkardığımı unutmuştum. Onu tezgâhtan almaya gittim ve donup kaldım.

*Cornicello*mun yerinde yeller esiyordu.

YİRMİ

"Cehennem'den çıkmış gibi görünüyorsun, cadı."

Selamlama maksadıyla iblise ters ters baktım. Birkaç kısacık saat sonra serbest kalacaktı ve sınırlama büyüsü ortadan kalkar kalkmaz sorularımdan hiçbirine yanıt vereceğini zannetmiyordum. Nonna'nın yaşadığı vahşi saldırının ardından kendimi evden dışarı atmış ve şimdi ne yapacağıma karar vermeye çalışarak Palermo sokaklarını arşınlamıştım. Yaptığım korkunç hata, neredeyse büyükannemin hayatına mal olacaktı. Hırs'la yüzleştikten sonra asla eve dönmemeliydim. Tabii ki muskamı çalmak için peşimden casuslarını gönderecekti. Cehennem Prenslerinden birinin kendisini alt ettikten sonra burnum bile kanamadan çekip gitmeme izin vereceğini düşünmekle pervasızlık etmiştim.

Şimdi kız kardeşimle birlikte şeytanın boynuzlarını taktığımızı öğrendiğim, ayrıca bu nesnelerin ne denli güçlü ve tehlikeli olduklarının farkına vardığım için onları geri almak zorundaydım. Şu anda benimkinin nerede olduğunu bilmiyordum ama Hırs sağ olsun, Vittoria'nınkinin yeri belliydi. Öncelikle Öfke'den Viperidae'ye dair birtakım bilgiler edinmeli, sonra da muskayı geri almak için yola koyulmalıydım.

"Sen bunun nasıl bir şey olduğunu çoğu kişiden daha iyi bilirsin." Tatlı tatlı gülümsedim. "Erkek kardeşlerinden ikisiyle tanıştım bu arada. Pek de şirin şeylermiş."

Öfke bu haber karşısında ne şaşırmış ne de meraklanmış göründü. Sırtını duvara yaslamış, bacaklarını ileri uzatmış vaziyette kendisinin sınırlarını belirleyen kemik çemberini incelemeyi sürdürdü. Elbette ona aldığım gömleği giymemişti; gömlek buruş buruş bir yığın hâlinde yerde duruyordu.

"Altı tane erkek kardeşim var benim. Daha açık konuşman gerek."

"Kimlerin burada olduğunu bilmiyor musun?"

Gözleri bir an için kalçama kaydıysa da derhâl bakışlarını yüzüme çevirdi. "Yardım istemek için sürüne sürüne geri mi geldin? Bugün hayırsever bir ruh hâlinde sayılmam. Esaret bana pek iyi gelmiyor."

Yaşadığım şehri istila eden, büyükanneme saldıran, *cornicello*mu çalan ve kız kardeşimi öldüren iblisler de bana pek iyi gelmiyordu. Onunla tartışmak yerine çantamın içine tıkıştırmış olduğum kahverengi kese kağıdından bir *cannoli*[40] çıkarıp ona uzattım. Nonna, sirkeden ziyade balla daha çok sinek yakalanacağını söylerdi. *Cannoli*'nin Cehennem Prenslerinden birini yakalamakta gayet faydalı olacağına karar vermiştim.

Tatlıyı eline uzattığımda şaşırmış göründü. "Bu da ne?"

"Yiyecek. Eğer böcek falan yakalamıyorsan bir şeyler yediğini zannetmiyorum."

"İnsan yiyeceğine ihtiyacım olmadığı gibi bedenimi onun pisliğiyle kirletme hevesim de yok."

Dehşete kapılarak ona bakakaldım. Bu tavrı, olup biten onca korkunç şeyin üzerine tuz biber ekmişti. "Sen cidden canavarın tekisin, öyle değil mi?"

"Bu, yenilebilir bir şeye benzemiyor bile." *Cannoli*'yi iki parmağının arasında tutarak incelemek için yüzüne yaklaştırdı. "Bununla ne yapmamı bekliyorsun?"

"Düşmanlarını tuzağa düşürmeni."

Parmağıyla *ricotta* dolgusunu iteledi. "Nasıl?"

---

[40] Yağda kızartıldıktan sonra içine tatlı ricotta peyniri gibi kremsi bir dolgu eklenerek sarılan hamurdan ibaret, İtalya'ya özgü bir tatlı. (Çev.)

İçimi çektim. "Ye gitsin, seni yüce savaşçı. Sana acı değil, haz verir. Kendi elimle yaptım. Zehirli olmadığına yemin ederim. Bu seferlik tabii."

Şüpheci görünüyordu ama yine de bir ısırık aldı. Lokmasını çiğnerken bakışları bir an için bana kaydı. Daha da büyük bir ısırık kopardıktan sonra çantadan bir *cannoli* daha alması karşısında sırıtmaktan kendimi alamadım. Yarısını bitirmişken kendisini hâlâ seyretmekte olduğumu fark etti ve kaşlarını çattı. "Ne var?"

"Bedenimi insan yiyeceğinin pisliğiyle kirletmeye hevesim yok," diye alay ettim onunla. "Ama tatlılar istisna."

Cevap vermeye tenezzül etmedi. Onun yerine çantayı karıştırmaya girişti ama içinin boş olduğunu görünce kaşlarını çattı. Çantayı bir kenara bırakarak tekrar beni süzdü. "Zannedersem bu lezzetli ikram, savunmamı zayıflatmaya yönelik daha büyük bir planın parçası. Üzerinden sana ait olmayan bir kanın kokusu yayılıyor, saçların içine vahşi bir yaratık yuva yapmış ve arkadaşlarını da davet etmiş gibi karmakarışık olmuş. Hançerimi kalçanda göremiyorum. Ayrıca dünyaya lanet savurmaya hazır bir hâlin var. Bilmek istediğin nedir, cadı? Seni ne korkuttu böyle?"

Elim, önceden hançerini astığım yere kaydı. Büyükanneme verdiği zarardan sonra onu yanımda taşımanın düşüncesine tahammül edememiştim. Şimdiyse *cornicello*mun hasretini çektiğim kadar onun da yokluğunu hissediyordum. "İnsan bir Viperidae'yi nasıl çağırır?"

"Hayatta kalma isteği olan biri çağırmaz."

"Belki ölümsüz ve kibirli biri çoktan çağırmıştır."

"Zannetmem." Öfke, iblis kraliyeti hakkındaki değerlendirmemden hoşnut kalmamıştı. "Viperidae'ler kadim varlıklardır. Yer altı dünyasındaki varlıkları; Cehennem Prenslerinden çok daha öncesine dayanır, o yüzden bizim kurallarımız veya büyümüz onlara işlemez. Eğer bir şeyi gözetmeyi ya da yuvalarına götürmeyi tercih ederlerse yer altının hiçbir sakini buna karışamaz. Onu geri vermeye kendilerinin rıza göstermesi gerekir."

Bilgi almak istediğim zamanlarda ona *cannoli* götürmeyi aklıma yazdım. Bir anda sevimli ve geveze bir ruh hâline bürünmüştü. "Neye benziyor peki?"

"İsmiyle müsemma[41]. Bir engerek gibi uzun, hareketli dişleri vardır. Ayrıca benden çok daha iri ve iki kat ölümcül bir varlıktır. Soktuğu kişi için çok az panzehir bulunur. Ayrıca şu anda var olanların hafife alınmaması gerekir. Tüm kara büyüler gibi onları kullanmanın da bir bedeli vardır. Seçimini kendin yap ama içlerinden birini rahatsız edecek olursan güneşin doğuşuna bir daha şahit olamayabilirsin."

Kolumu ovuşturdum ama bunun sebebi uyarısının beni korkutmuş olması değil; tenimin altında kıpırdanmaya başlayan huzursuz bir hissiyat duymamdı. Sanki biri, aynı yeri bir iğneyle ileri geri kazıyordu. Öfke bu hareketi takip ettikten sonra bakışlarını kendi koluna çevirdi.

Görünüşe göre dövmelerimiz tekrar dönüşüm geçiriyordu. Öfke'nin ikiz aylarının çevresine dolanmış olduğunu fark ettiğim yılanların etrafında kır çiçekleri beliriyordu.

Gözlerimin önünde yılanlarımın üzerinde eşit büyüklükte, ışıltılı pullar belirdi. Güzel olduğunu düşünmek istemiyordum ama öyleydi. Bunu inkâr etmenin anlamı yoktu. Öfke elini yumruk yaparak sıktı. Bunun acıdan mı yoksa sürekli değişim gösteren tuhaf mürekkepten mi kaynaklandığını çözemedim. Konunun üzerine gitmemeye karar verdim; zira yola koyulmadan önce iblise soracak bir sorum daha vardı.

"Eğer Viperidae'ye saldıracak olursan ne gibi bir büyü kullanırlar?"

Bakışlarını kolundaki sihirli mürekkepten ayırınca yüzünde teslimiyet yüklü bir ifade gördüm. "Kimse bir Viperidae'ye saldırmamalıdır. Ama o kişi; canına susamış ve aptal bir cadıysa, o cadı bir uyutma büyüsü yapmayı deneyebilir. Onu atlatmanın tek yolu bu olabilir."

"Ben..." Ona teşekkür etmekten kendimi son anda alıkoydum. Eğer o ve zalim kardeşleri olmasaydı ailem bu hâllere hiç düşmeyecekti. Derin bir iç çekerek uyutma büyüsünü düşündüm. Basit bir büyüydü. Basit planlardan hoşlanırdım. Böylece ters gitme ihtimali taşıyan daha az şey olurdu.

---

[41] "Viper"; İngilizcede "Engerek" anlamına gelir. (Çev.)

"Yakında özgürlüğüme kavuşacağım." Öfke, doğrularak yerden kalktı ve kemik çemberinin kenarına, benim durduğum yere geldi. Karşımda heybetle yükselen, hatları belirgin, altın renkli bedenini görmezden gelmeye çalıştım. "Eğer böyle bir yaratığa saldıracak kadar aptalsan sana yardıma gelmem."

Gözlerimi dikip ona baktım. "Tamam."

Geçen ay biri bana yalnızca Cehennem'in Kapılarını kilitlemekle kalmayıp bir de bizzat şeytanın boynuzlarından meydana gelen kutsal bir anahtarın yarısını gözeten kadim bir yaratığın peşine düşerek *kendi rızamla* katedralin altındaki unutulup gitmiş geçitlerde dolanacağımı söyleyecek olsa, o kişinin acilen tedavi görmesi gerektiğini düşünürdüm.

Emilia Maria Di Carlo tehlikeye atılmazdı. Maceracı olan kız kardeşimdi –ben güvenli ve sıkıntısız eğlencelerden hoşlanırdım. Bana yasak aşklar ve imkânsızlıklarla örülü, şehvet dolu bir aşk romanı verseniz yeterdi.

Ben *o tür* maceralardan keyif alırdım.

Bir ay önce olsa yer altı dünyasından gelen devasa bir yılanın *var olması* ihtimali karşısında bile kız kardeşimle kahkahalara boğulur, bunu Nonna'nın batıl inançlarından biri olarak görürdük. Damarlarımda gezinen sihre rağmen bize anlatmış olduğu hikâyelere hiçbir zaman kesinkes inanmamıştım; bana çok olağan dışı geliyorlardı. Kötüler gibi ölümsüz, kan içici yaratıklar gerçek olamazdı.

Artık işin aslını biliyordum. Abartılı görünen her hikâyenin altında yatan bir gerçek vardı.

Etrafı saran tuhaf, kötü yumurta kokusunu ve sağa sola dökülmüş olan yılan derisi parçalarını takip ederken bende uyandırdığı hisleri boş verip *Öfke'nin hançerini yanıma alsaydım*, diye düşünmekten kendimi alamadım. Tepedeki mazgallardan ara sıra içeri ışık süzülüyordu ama ilerlediğim yola genel anlamda karanlık hâkimdi.

Ortamdaki en ufak değişikliğe dahi dikkat kesiliyordum; kendimi duyularımın yönlendirmesine bırakmıştım. İblisin dikkatleri kendisine ya da kıymetli hazinesine çekmek istemeyeceğini düşünüyordum.

Ayrıca yuvasının nerede olduğuna dair mantıklı bir fikrim de vardı –Hırs, onun katedralin altında olduğunu söylemişti, ben de hızlı adımlarla oranın çıkışına yaklaşıyordum. Köşede bir an için durup kendimi toplamaya çalıştım.

Planımı kafamdan tekrar tekrar geçirmiştim ama şimdi düşmanımla yüz yüze gelmek üzereyken gözüme işe yaramayacak kadar basit görünüyordu. Belki de Öfke beni imkânsız bir plandan öte bir silahım olmadan ölümün kollarına atmaya karar vermişti. Ah, o fena iblis yok mu?

Derin bir nefes aldım. Bunu başarabilirdim. Ama çok hızlı hareket etmem gerekiyordu. Orada oyalanıp kafamda bir şeyler kurmaya devam ettikçe korkum artıyordu. *Benim yerimde kız kardeşim olsa ne yapardı*, diye düşündüm. Günü kurtarmak için hiç düşünmeden atılırdı herhâlde –şeytanın pazarlığına boyun eğdiği zaman yapmaya çalıştığı gibi. Gerçi bunun pek akıllıca bir karar sayılamayacağı ortaya çıkmıştı ama yine de en azından *deneyecek* cesareti vardı. Onun yaptıklarına kıyasla basit bir uyutma büyüsü yapıp kolyeyi geri almak çocuk oyuncağı sayılırdı.

Nefesimi ağır ağır bıraktım ve köşeden başımı uzattım. Yukarıdaki odadan içeri kehribar rengi bir ışık süzülüyor, yılan şeklindeki iblisi aydınlatıyordu. Öfke hiç abartmamıştı –Viperidae ondan daha iriydi. Tünelin ortasında kıvrılmış olan vücudunu, gece yarısı kadar koyu ve yağ gibi pürüzsüz pullar kaplamıştı. İblis, bu dertop olmuş hâliyle dahi bulunduğu yerin büyük bölümünü kaplıyordu; yatar vaziyette olmasına rağmen benden bir kafa boyu daha uzundu. Doğrulup saldırıya hazır vaziyete geçtiğinde ise... Öyle bir şeyle yüzleşmeyi hayal bile etmek istemiyordum.

Eteğimin cebinden bir avuç kurutulmuş papatya yaprağı çıkartıp onları gece ve Uyku Tanrıçası'na sunarak, "*Somnium*," diye fısıldadım.

Tanrıça'dan bir armağan olarak yükselmeye başlayan düzenli nefes sesleri, yaratığın derin bir uykuya daldığını gösterdi. Bir soluk koyuverdim. Şimdi tek yapmam gereken, muskayı bulup geldiğim gibi sessizce buradan çıkmaktı. Viperidae'nin yüzü öbür tarafa dönüktü; kafası ise bizim en büyük fırınımızın iki katı kadardı. Tek bir ısırıkta beni şişlenmekten beter edeceğini tahmin etmem için sivri dişlerini görmeme gerek yoktu.

Yuvaya şöyle bir göz gezdirdim; gözüme çok tanıdık gelen o boynuz şeklindeki nesneyi gördüğümde ise bir zafer çığlığı atmamak için kendimi zor tuttum. Kız kardeşimin muskası yerde, yaratığın hemen dibinde parıldıyordu. Şansa bakın ki *cornicello*, tünelin benim bulunduğum tarafındaydı. Oraya sessizce yaklaşıp muskayı kapmak ve iblisi uyandırmadan geri çekilmek çok da zor olmamalıydı. Etrafıma bakındım ve loş ışıkta seçebildiğim her bir çıkış yolunu aklıma yazdım. 'Y' biçiminde ayrılarak uzanan iki tünel daha vardı. Kolay olacaktı.

Tabii yerdeki bütün o çakıllar ve çer çöp olmasaydı bunu söyleyebilirdim. Tek bir yanlış adımda Viperidae uyutma büyüsü falan dinlemez, anında üzerime saldırırdı. Beni dinlediğini umut ettiğim tanrıçaya son bir dua okudum ve tünele ilk adımımı attım.

En ufak bir ses çıkarmak bile istemediğim için derin nefes almaktan dahi korkuyordum. Odaya, yeni yağmış karın sebep olduğu türden yoğun bir sessizlik çökmüştü. Bir seferinde Nonna, bizi İtalya'nın kuzeyinde yer alan bir kulübeye götürmüş ve arkadaşlarından biriyle tanıştırmıştı. O zamanlar çok küçük olduğumdan vaziyetin ne olduğunu şimdi tam olarak hatırlayamıyordum ama karın o boğucu sessizliğini hiç unutmamıştım.

Muskaya giden yolu yarılamıştım ki yaratığın nefes alıp vermesindeki düzenin değiştiğini fark ettim. Havadaki ayağımı bile indirmeye cesaret edemeden olduğum yerde kalakalıp ölümümü bekledim. Uyutma büyülerinin sıkıntısı, birini ya da bir şeyi normal bir şekilde uyanmaktan alıkoyma imkânı sağlamamalarıydı.

Viperidae hiç kıpırdamayınca yarım kalan işimi bitirmeye karar verdim. Eğer yaratık uykuyla uyanıklık arasında bir yerlerde gidip geliyorsa, sonsuza dek o vaziyette kalacak hâli yok-

tu. Gözlerim sürüngenle zemin arasında gidip gelirken hiç ses çıkarmamak için dikkat kesildim. Tek bir çakılın bile yerinden oynamasına müsaade edemezdim.

Bana bir asır gibi gelen upuzun bir sürenin ardından nihayet muskanın başına ulaştım ve onu almak için dikkatle, ağır ağır eğildim. Gözlerimi iblisten ayıramıyordum fakat bunun çok büyük bir hata olduğu ortaya çıktı. Parmaklarım *cornicello*yu kavradığı anda zinciri yere sürtündü.

Viperidae yerinden fırladı.

Kuyruğunu savurarak beni apansız bir darbeyle havaya savurdu. Bir elimle Vittoria'nın muskasını kavramışken diğer avucumu çamur ve çakılla doldurmuştum. İblisin üzerime atılmasını bekledim ve çer çöpü gözlerine doğru savurdum. Viperidae, sırtımdan aşağı soğuk terler boşanmasına yol açan yankılı bir çığlık koyuverdi.

Göklerdeki Yüce Tanrıça... Onu *sahiden* sinirlendirmiştim. Yılan şeklindeki iblis debelenerek ve ciyaklayarak kendi etrafına dolanıp dertop oldu. Duvarlardan âdeta çığ misali taş yığınları dökülmeye başladı ve tünellerden birinin girişi tamamen kapandı. Buradan bir an önce çıkmam gerekiyordu ama nasıl?

İblisten elimden geldiğince uzaklaşma isteğiyle duvarın dibinden sürünmeye çalıştım. Çok hızlı hareket ediyordu ve kuyruğunun bana çarpmasını göze alamazdım.

Kum tanelerini gözlerinden çıkarmayı başarması uzun sürmedi. Viperidae'nin güçlü kuyruğu sağ taraftaki tünele çarptı. Tek kaçış umudumu boşa harcayamazdım. Kalbim küt küt çarparken dönüp beni yere sermemesi için dualar ederek fırlayıp yanından geçtim. Buraya gelmek için kullandığım tünele ilk adımımı atmıştım ki olanlar oldu.

Kılıç büyüklüğünde sivri bir dişin belime saplandığını hissettim. Tüm vücudum karıncalanarak buz keserken hareketsiz kaldım. Şifalı ot tedavilerini, şokun belirtilerini tanıyacak kadar iyi biliyordum. Ağır travmanın beyindeki sinir alıcılarına ulaşması bazen birkaç saniye sürerdi. Bu düşünce aklımdan geçtikten bir an sonra acıyı hissettim. Yakıcı, dağlayıcı, baskın bir acı.

Yere devrildim ve son anda dönüp Viperidae'nin işimi bitirmek için üzerime atıldığını gördüm. Onun gırtlağımı parçalamasına ramak kalmışken kendimi yana attım. Bu ani hareket, yaramın iyice açılmasına ve sızım sızım sızlamasına yol açtı. Etrafıma kanlar sıçrarken iblisin çoktan bana ölümcül darbeyi indirmiş olabileceğini düşünmemeye çalıştım. Yılan tekrar üzerime atıldı ve bu kez kısık kara gözlerinde yansımamı görebileceğim kadar dibime girdi. Bekledim... Bekledim... Dişlerini etime batırmaya hazır bir şekilde kafasını eğdi.

Ani ve sert bir darbeyle Vittoria'nın muskasını gözlerinden birine sapladım. Ellerime ılık bir sıvı fışkırırken Viperidae son bir kez feryat etti. Beynini delmiş olduğumdan neredeyse emin olana kadar itmeyi sürdürdüm.

İblis ölmüş müydü yoksa ağır mı yaralanmıştı, bekleyip görecek hâlim yoktu. Arkamı dönüp koşmaya başladım.

Fakat bu çok kısa sürdü. Zehrin benim için başka planları vardı.

YİRMİ BİR

Etrafımdaki her şey çılgınca dönmeye başlamıştı –Claudia ve Vittoria'yla birlikte içkiyi kazara fazla kaçırdığımız birkaç seferde olduğu gibi. Sendeleyerek tünelde ilerlemeye devam ettim ve içeri gizlice süzülmek için kullandığım mazgalın altında yığılıp kaldım. Kaçış yolu çok yakındı ama bana ulaşılması imkânsız gibi görünüyordu. Gücümü toplayıp kendimi oraya sürüklemem lazımdı; bunu yapmaya ant içtim...

...şu baş dönmem ve mide bulantım geçer geçmez.

Hemen yanımda yumuşak bir düşme sesi duyuldu ve hemen ardından da ağza alınmaz küfürler yükseldi. Ağzımı açmanın zorlukla tuttuğum kusmuğumun fışkırmasına sebep olacağından emin olmasam, bu renkli tirada kahkahalarla gülerdim. İsmini şu anda hatırlayamıyordum ama onun normalde böyle öfke patlamalarına meyilli olmadığını anımsıyordum. İçinde bulunduğumuz durum komiklikten alabildiğine uzak olmasına rağmen her nedense bana çok gülünç gelmişti.

Aniden başıma ağrı saplandı –keskin ve şiddetli bir ağrı. Sanki bin tane iğne aynı anda beynimi deşiyordu. İnildedim ama bu acıyı daha da artırmaktan bir işe yaramadı.

"Neren acıyor?" Sesi fazla yüksekti. Onu elimle savuşturmaya çalıştım ama sinir bozucu derecede inatçı bir şeytandı.

"Odaklan! Seni ısırdı mı, cadı?"

"Kes şunu."

Parmakların kafamda ve boğazımda gezindikten sonra boynumda bir an için duraksadığını fark ettim. Her nasılsa *cornicello*yu başımdan geçirmeyi başarmıştım. Beni yan tarafıma çevirdi ama bu hareket beni neredeyse kendimden geçirecek denli şiddetli, yeni bir acı dalgasına sebep oldu. Acımı, sızımı hiç umursamadığı ortadaydı. Hatta belki de bundan zevk alıyordu. Ondan nefret ettiğimi hayal meyal hatırlıyordum ama şimdi sebebini de anlamıştım.

Kısacık bir anlığına duraksadı, sonra bir kumaşın yırtıldığını işittim ve sırtımda buz gibi bir his duydum. Parçalanmış derimde gezinen rüzgârın sebep olduğu acı o kadar şiddetliydi ki gözüm kararadı. Çığlık atmış olabilirdim ama emin değildim.

"*Kahretsin.*"

İki güçlü kol beni doğrultarak kastan ve kemikten ziyade çelikten yapılmış hissi veren bir vücuda bastırdı. Kayar gibi giden zarif adımlarla hızlı bir şekilde ilerlemeye başladı. Buna müteşekkir oldum –eğer koşarken sağa sola zıplamama sebep olsaydı üzerine başına istifra ederdim. Bundan hoşlanacağını hiç zannetmiyordum.

Rüzgâr saçlarımı savuruyordu –şehrin sokaklarında akıl almayacak denli büyük bir hızla ilerliyorduk. Yanından geçip gittiğimiz binalara bir kez bakma hatasına düştüm ve o anda bundan pişman oldum. Onun sıcak göğsüne gömülerek gözlerimi sımsıkı kapattım. Acı dışında bildiğim her şeyi unutmuştum.

"Neredeyse vardık."

Dişlerim irademe dışında birbirine çarpıyordu. *Varacağımız* yerin neresi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama battaniye ve şömine olan bir yer olmasını umut ediyordum. Vücuduma baştan aşağı yayılan soğuk, tüm gücümü tüketiyordu. Sıcağa kavuşmanın rahatlığını bir daha asla yaşamayacağıma dair berbat bir hisse kapılmıştım. Bu da çok tuhaftı; zira o günün özellikle sıcak olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum. O buz gibi uyuşma hissi bacaklarımı ağır ağır ele geçirdi. Bir kapının takırda-

yarak açıldığını, sonra da çarpılarak kapandığını duydum. Bir merdivenden koşarak çıktığımızı ve hemen ardından yumuşak bir döşeğe bırakıldığımı hissettim.

Kulağımda haykırışlar çınlıyordu. Boğuk sesleri ayırt etmek çok güçtü. Bir leğenden sıçrayan suyun sesi tüm duyularımı ele geçirdi ve hemen ardından belirgin bir duman kokusu burnuma çalındı. Debelenmeye başladım. Hafızamın derinliklerinde bir yerde, dumanın ne anlama geldiğini biliyordum.

"Merak etme." Başka bir ses. Erkek. Tanımadığım biri. "Ne yapılması gerektiğini biliyor. Birazdan geri dönecek." Battaniyeler vücuduma öyle sıkı sarılmıştı ki nefes almakta güçlük çekiyordum. Soluğum kesilmiş olacak ki soğuk ellerin alnıma yaslandığını hissettim. "Şşt. Mücadele etme. Zehrin daha hızlı yayılmasına sebep olur."

Zaman un ufak olmuş gibiydi. Rastgele anlar haricinde hiçbir şeyi algılayamıyor ve bitmek bilmez bir ızdıraptan öte bir şey hissedemiyordum. Kalbim öyle yüksek sesle çarpıyordu ki kafamın içinin zonkladığını hissediyordum. Anlar birbirini kovaladı. Acı hiç dinmedi. O sırada bir ateş çıtırtısı ve duman kokusu duyuldu. Geri gelmişti. Gözlerimi zorla açtı.

"Seni iyileştireceğim. Ama bana izin vermen gerekiyor. Veriyor musun?"

Başımla onaylamaya çalıştım ama doğru dürüst hareket bile edemiyordum. Yanıma çömelerek ellerini başımın iki yanına yasladı ve soruyu yineledi. Bu sefer belli belirsiz yaptığım hareketi hissetmiş olacaktı –bir sonraki acı dalgası vücuduma yayılmadan önce görüşümü bulandıracak denli büyük bir hızla harekete geçti.

"Çevreyi gözle ve ne olursa olsun işime karışma," diye seslendi göremediğim birine. İçimde tekrar bir panik duygusu belirdi. Çevre derken? Cehennem'de miydim ben? Beni doğrulttu, arkamızdan bir kapı kapandı ve sesi fark edilir şekilde yumuşadı. "İkimizi de suya sokmam lazım, tamam mı?"

Evet, demeye çalıştım ama uyuşma hissi boğazımı da sarmıştı. Yüzümden cevabımı okumuş olmalıydı. "Bunun için benden

nefret edecek denli uzun yaşa," diye fısıldadığını duyar gibi oldum.

Ondan sonra hissettiğim şey sıcaklık oldu –güneşin yakınından geçen bir bulutun üzerinde süzülüyormuşum gibi. Kulağıma anlayamadığım bir dilde sözcükler mırıldanılıyordu. Melodik ve tuhaf bir tınıydı; benliğimin unutulup gitmiş bir yanına hitap ediyordu. Tenime sürtünen dudakları duyumsadım; karanlık çökmeden evvel en son hissettiğim güzel his bu oldu.

"İç."

Söyleneni yapmayı her şeyden çok istiyordum ama yapamıyordum. Başımı geri eğerek dudaklarımı araladı ve sıvıyı gırtlağımdan aşağı boca etti. Aşırı tatlı ve yoğun olduğu için tiksindirici gelen tadı karşısında debelenmeye başladım, neredeyse boğulacaktım fakat kendi irademle hareket etme yetimi yitireli uzun zaman olmuştu.

Yanağımdan bir gözyaşı damlası süzüldü ve güçlü parmakların onu sildiğini hissettim. Suyun sıçradığını duydum. Farklı bir türden sıcaklık bedenimi sarmaladı. Yumuşak ve nazik dudaklar benimkileri buldu. Bu bir fısıltıydı, bir vaat, bozulmaz bir yemin. Acıyı dağıttı. Daha fazlasını istiyordum ama bundan mahrum kaldım.

Gözlerimin önünde parlak bir ışık çaktı ve gerçek Cehennem'i yaşamaya o anda başladım.

Gördüğüm en kötü düşten yumuşak bir sesle uyandım. Bir gözümü hafifçe açarken düzenli ve derin bir şekilde nefes alıp vermeye devam ettim. Dolu bir küvetin içindeydim. Bir an için oraya nasıl geldiğime dair hiçbir şey hatırlayamadım.

Sonra gözümün önüne parça parça görüntüler gelmeye başladı. Bunlar rüya mıydı yoksa hayal miydi, ayırt edemiyordum.

Bir kola çizilmiş metalik bir yılan bedenime dolanıyordu –sahiplenme değil de dayanışma hissiyatı veriyordu. Öfke, peşimden

kâbusuma gelmiş; Ölüm'le savaşmış ve beni çekip oradan çıkarmış gibi.

Şah damarımın üzerinde görünmez bir S harfi çizerek dolaşan bir dil vardı; sinir uçlarım cayır cayır yanarken dudakların nereye kaymasını istiyorsam oraya doğru hareket ediyordu. O kısacık temastan kalan ısıyı hâlâ hissettiğime yemin edebilirdim. Bu hissiyattan nefret etmemem beni şaşırtıyordu.

Başka başka görüntüler de gün yüzüne çıkarken gözlerimi sıkıca kapattım. Devasa bir yılan. Ölümcül bir mücadele. Sivri dişler. Kan. Büyükannemin kesilmiş boğazı. Baldan daha yoğun ve şekerli bir şey içişim ve onu boğulurcasına yutmam. Heyecanla mırıldanılan tuhaf sözcükler. Gözlerimi karartan bir kıvılcımın ardından gelen öpücük.

Sonra kâbuslar başladı.

Feryat eden iblisler, bir yeri kazıyan pençeler... Gece yarısını andıran gözlere sahip, ruhu ateşten yapılma, tanımadığım bir kadının bana lanetler savurması. Obsidiyenden bir taht odası. Alevlerden ve dumandan dövülmüş bir taç. Kemikten ve deri kanatlardan yapılma devasa kapıların aniden açılması. İhanet.

Bu düşü zihnimden uzaklaştırıp etrafıma odaklanmaya çalıştım ama bundan daha o anda pişmanlık duydum. Sıcak ve ıslak tenin vücuduma verdiği o hissi hayal meyal hatırlıyordum. Kaslı bacakları. Koşulsuz güven hissini. Bunun da gerçek mi yoksa hayal mi olduğunu bilmiyordum.

Gözlerimi tekrar kapattım ve nabzım yavaşlayana kadar içimden sayı saydım.

Öfke, akıl almayacak denli kuvvetli bir büyü yapmıştı. Kendimi toparlanmış hissediyordum hatta neredeyse enerjim benliğimden taşıyordu. Öncesinde boş bir kapken şimdi hayatla dolup taşıyordum. Yerimden fırlayıp dans etmek, dövüşmek ya da sevişmek geliyordu içimden. Hatta hepsini aynı anda yapmak istiyordum.

Çıplak vaziyetteyken yasak öpücükleri aklımdan çıkarmak için dikkatimi içinde bulunduğum odaya verdim. Şatafatlı fa-

kat pejmürde bir banyodaydım. Yontulmuş mermer küvet çok güzeldi –beyaz zeminin üzerinde altın rengi mermer desenleri vardı. Duvarlar, kanatlı yaratıkları ve çiçek tarlalarını resmeden mozaik fayanslarla kaplıydı.

Sol köşeden gelen hafif bir hışırtı sesi dikkatimi çekti. Öfke, bana mahremiyet tanımak istercesine arkasını dönmüş vaziyette orada dikiliyordu. Bronzlaşmış gövdesinden sular damlıyordu. Son derece kaslı ve çıplak olan gövdesinden. Göklerdeki Tanrıça aşkına, üzerine bir şey giymesi gerekiyordu. Hem de derhâl.

Yüksek sesle yutkunarak bakışlarımı kaçırdım. Küvetten ben uyanmadan saniyeler önce çıkmış gibi görünüyordu. O hâlde dün geceye dair o bulanık görüntüler hayal değil, birer anı olmalıydı. Yüzüme ateş bastı. Muhtemelen uyandığımı çoktan fark etmişti ve bir şey söylememi bekliyordu. İçinde bulunduğumuz durum acı verici bir şekilde tuhaftı.

Boğazımı temizledim. Arkasını döndü ve yüz yüze geldik. Karmakarışık, ıslak saçları yüzünden neredeyse insanı andırıyordu fakat etrafına yaydığı enerji bu yanılgıya mâni oluyordu. Hemen dibine yıldırımlar düşerken su dolu bir küvete gömülmek gibiydi. Tetikteydi ve bir süredir bu vaziyetteymiş gibi görünüyordu. Onu çağırma çemberinin dışında görmek tuhafken beni kurtarmış olması daha da tuhaftı. Küvetin kenarına yaslandım ve derin bir nefes aldım.

Yardımıma koşmayacağına dair atıp tutmasına rağmen beni ölüme terk etmemişti.

Beni ölümün kıyısından geri getirmek için ne gibi güçlere başvurmak zorunda kaldığını bilmiyordum ama varını yoğunu ortaya koymuştu. Beni kurtarmış olmasının tek sebebinin koruma büyüm olduğunu düşünmüyordum. Bir önceki gece bir şeyler hissetmiştim; aynı yatağı paylaşsak bile duyamayacağım bir yakınlık hissiydi bu. Bana tuhaf şekilde uzun gelen bir an boyunca birbirimizin zihninin içine girdiğimizi hissettiğime yemin edebilirdim. Derinlerde, saklayamadığı bir yerde gördüklerim; bana duygularının salt nefretten ibaret olmadığını gösteriyordu. Çok daha karmaşık bir şeydi.

Perdesi olmayan bir camdan içeri vuran ışık, yüzünün keskin hatlarını vurguluyordu. Eğer ne olduğunu gayet iyi bilmesem onu bir melekle karıştırabilirdim. Gerçi bir yandan da öyle sayılırdı. Onu Cennet'ten kovduracak kadar ne yapmış olabileceğini merak ettim.

Bakışları üzerimde gezinirken yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Ürpertimi bastırmaya çalıştım.

"Birtakım... Rüyalar gördüm," dedim ağır ağır. "Ya da belki gerçek anılardı. İkisi birden de olabilir. Dün gece çok güçlü bir büyü yaptın." Onu ihtiyatlı bir tavırla süzdüm. Ne yerinden kıpırdadı ne de gözlerini kaçırdı. Korkunç bir anlığına taş kesilmiş olduğunu zannettim. Sonra başını yana eğerek bekledi. "Viperidae'nin peşine düşmemden evvel bana panzehirin büyük bir bedeli olduğunu söylemiştin."

Başımı eğip suya baktım. Nasıl oturduğumuzu hatırlıyordum –bacakları, kolları ve bedeni benimkilere yaslanmıştı. Daha önceden böyle görsellere rastlamıştım. Çok az kadim ritüel, çıplak ten teması gerektirirdi –bunlar özünde bir tür yeniden doğuş sayılırdı. Suyu tenlerimizin arasında bir iletken olarak kullanarak gücünün bir kısmını bana geçirmiş gibi. Bu ritüellerin hiçbirinin hafife alınmaması gerekirdi. Onun sihrinin cadılarınkiyle aynı olup olmadığından emin değildim ama yakın olduğunu tahmin ediyordum.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Beni kurtarmanın bedeli neydi?"

Hava aniden ağırlaştı. Bakışlarını benden ayırmadan ağır ağır ilerledi.

"Sen asıl kendi ödemek zorunda kaldığın bedeli dert etsen daha iyi olur, cadı."

Gitmek üzere arkasını döndü. Sudan fırlayıp yolunu keserek ona engel oldum. "Ortaya böyle bir laf atıp öylece gidemezsin. Bedeli neydi?"

"Bu konuyu gerçekten banyoda mı konuşmak istiyorsun?"

"Ne varmış? Şimdi de utangaçlığın mı tuttu?"

Oysaki utangaçlıkla uzaktan yakından alakası yoktu. Kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Demek konuşmak istiyorsun, cadı. Başlayayım madem. Dün gece feci sonuçları olan bir seçim yaptın. Ben orada olmasaydım çoktan ölmüş olurdun."

Bu sözleri zoruma gitse de doğruydu. "Kız kardeşimin muskasını geri almak için her türlü bedeli ödemeye razıydım. Bir daha olsa yine hiç düşünmeden aynı şeyi yaparım."

"Bu da senin ya pervasız ya da budala olduğunu ispatlıyor. Veya ikisi birden."

"Eğer bu denli budala ve pervasızsam beni neden kurtardın?" Bir elimi kaldırdım. "Şu koruma büyüsü bahanesini ortaya atma. İkimiz de gerçeğin bundan ibaret olmadığını biliyoruz." Ağzını açacak oldu ama lafını kestim. "Tam olarak hangi büyüyü kullandığını bilmiyorum ama belli başlı ritüellerden ve bunların koşullarından haberim olduğu için sağlam bir tahminim var. Beni neden kurtardığını söyle. Hemen şimdi."

Bir kaşını kaldırdı. "Başka talebiniz var mıydı, ekselansları? Yoksa huzurunuzdan çekilebilir miyim?"

"Aslını istersen var. Üzerimde yeniden doğuş büyüsü mü kullandın?" Başını iki yana salladı. "O zaman neden üzerimizde kıyafet yok?"

"Çünkü kızışmış bir Cehennem yaratığı gibi kıyafetlerimi paramparça ettin." Ona pis bir bakış attım. Neredeyse gülmeyi andıran bir nefes koyuverdi. Bana yalan söyleyemediğine göre bu sözlerinde gerçeklik payı olmalıydı. "Ayrıca Viperidae buz gibi yayılan bir zehir zerk ettiği için tesirini derhâl tersine çevirmemiz gerekiyordu. Vücut ısısı ve soğuk su, hipotermiden ölmeni önlemenin en etkili ve hızlı yoluydu."

Doğruydu. Fakat o tuhaf dilde fısıldadıklarını da duymuştum. Öfke yalan söylemiyorsa da sır saklıyordu. "Beni öptün."

Aniden bakışlarını kaçırdı. "Yüksek ateş etkisi altındayken görülen rüyaların tuhaf yan etkileri olur."

Gülümsedim. Büyüyü tam olarak kestiremiyor olabilirdim ama yaptığı sihir her neyse, bu masum öpücüğün onun bir par-

çası olduğunu biliyordum. Muhtemelen bunu istememişti ama başka bir seçeneği de yoktu.

Yine de buna katlanmayı göze aldığı için memnundum yoksa şimdiye ölmüş olacaktım.

Bir gece önce kendimi onun kafasının içinde bulduğumda ifadesinde sevgi değil, korku sezmiştim. Gösterdiği tüm çabaya rağmen o ölümsüz teninin altında gezinen bir kıymıktım ve günün birinde taş kalbini delecek denli derinlere ilerleyebilirdim. Yanılıyor olamazdı.

Gücünün küçük bir bölümünü beni kurtarmak için feda etmiş olsa da onun gerçekte kim olduğunu asla unutamazdım. O, kendi dünyasını kurtarmak için her yolu mübah görecek, bencil bir iblisten ibaretti. Bu diyarı ya da öldürülen cadıları pek umursadığı söylenemezdi. Onun için önemli olan bütün bunların kendisi için taşıdığı anlamdı. Kalbinde gördüğüm korkunun benimle alakası yoktu; daha ziyade duygusal karmaşaların genel anlamda temsil ettiği şeyden korkuyordu: Ölümden.

Olduğu ve olmayı tercih ettiği her şeyin ölmesinden.

Cehennem Prensleri kendilerinden başka kimseye sadık olamazlardı. Öfke, daha fazla bilgi ya da güç edinmesini sağlayacaksa düşmanını hiç düşünmeden yatağına alırdı. Bundan nefret duyacağını da hiç zannetmiyordum.

Neredeyse birbirimize değeceğimiz kadar yanına yaklaştım. Geri çekilmedi ama bana uzanmadı da. Davranışlarının iyilikle, kurulmaya başlayan bir dostlukla hatta şehvetle bile ilgisi yoktu; salt çıkar üzerineydi. Beni hayatta tutmanın ona nasıl ya da neden fayda sağlayacağını henüz çözememiştim sadece.

Fakat gerçek amacının ne olduğunu öğrenmek için elimden geleni ardına koymayacaktım.

Gözleri dudaklarıma kaydı. Bakışlarında şefkat ya da nezaketten eser yoktu. Hatta yumuşak olmaktan alabildiğine uzaktı. Bazen bana baktığında, yüz niyetine takındığı maskenin altında bir canavarın saklandığını hissettiğime yemin edecek gibi oluyordum. Yerinde duramayan, ölümcül bir yaratıktı. O canavarı

içine gömdüğünü ama uzaklaştıramadığını seziyordum. Ürpermemi bastırmaya çalıştım. İçindeki hayvanı kafesinden salıvermeye karar verdiğinde yanında olmayı asla istemezdim.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sıra bana bir öpücükle teşekkür edeceğin kısma mı geldi?"

"Hiç de değil. Ben senin gibi değilim, iblis. Nefret ettiğim insanları öpmem. Asla da böyle bir şey yapmayacağım."

"Asla mı? Böyle bir beyanda bulunmak istediğinden emin misin?"

O anda hiçbir şeyden emin değildim. Kafam karışıktı ve tamamen bana ait olmayan bir sihir bedenimden yayılıyordu. Cehennem gibi geçen yirmi dört saati geride bırakmıştım –Nonna saldırıya uğramıştı, bense ölümün eşiğine gelmiştim ve düşmanım tarafından kurtarılmıştım. Onun gücü bedenimde uğulduyor, varlığımı sarmalıyordu.

O, bu denli yakınımda dururken doğru dürüst düşünemiyordum. Düşüncelerimi toparlamak ve bundan sonra nasıl ilerleyeceğime karar vermek için biraz kendi başıma kalmam gerekiyordu. Alanımı işgal eden bir iblis varken bunların hiçbirini başaramazdım. Güç, damarlarımda geziniyordu.

Öfke daha fazla büyüyle aklımı başımdan almadan bir sınırlama büyüsü fısıldadım fakat büyü onun iblis sihriyle katmerlenmiş olmalıydı; zira planladığım gibi *gitmedi*. Bir an karşımda dururken ne olduğunu anlayamadan yok oldu. Göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu. Her şey çok çabuk olup bitmişti ama o yitip gitmeden evvel yüzünü bir an için görebilmiştim. Ziyadesiyle... hanete uğramış gibi bir hâli vardı.

Bir süre karmakarışık duyguların istilasına uğradım. O, benim düşmanımdı. Beni kurtarmış olsa bile. Tek bir iyilik yapmış olması, bu durumu değiştirmezdi. Öte yandan onu Cehennem'e mi yoksa mağaradaki esaretine mi geri göndermiş olduğumu umut ettiğimden emin olamıyordum. Nerede olduğunun benim için bir önemi olmamalıydı.

Kendi sihrini ona karşı kullanmış olduğum için hafiften suçluluk duysam da bunun muhakememi gölgelemesine izin vere-

mezdim. Etrafa bakındım ama kıyafetlerimi bulamadım. Kahrolası iblis. İntikam almasının onca yolu varken şehrin sokaklarında çıplak yürümek zorunda bırakılacağımı hiç düşünmemiştim.

Öfke'yi tekrar Cehennem'e gitmesi için lanetlemeye hazırken, az evvel durduğu köşede düzgünce katlanmış bir elbise olduğunu gördüm. Viperidae saldırısı esnasında kendi kıyafetlerimin paramparça olduğunu unutmuştum. İçimde, üzerinde pek durmamayı yeğlediğim bir his uyandı. Onu derhâl bastırdım.

İblis prensin sihri tenimin altında yayılıyor, ruhuma bulaşıyordu. Beni bu denli zinde hissettirmesinden hoşlanmayı kendime yediremiyordum.

Duygularım bir uçtan diğerine gezinirken sıradan bir işe odaklanma ihtiyacı duyduğumdan çabucak giyindim. Öfke gitmişti fakat düşüncelerimi oturtmak hiç de kolaylaşmamıştı. Muhtemelen bunun asıl sebebi aklımın sürekli ona –yüzünde beliren o ifadeye– kayıp durmasıydı. Onu kırmıştım. Ve bu... Canımı sıkıyordu. Bu, hiç beklenmedik bir gelişmeydi. Onun ailesi büyükanneme saldırıp *cornicello*mu çalması için görünmez hayalet iblisler gönderiyordu; bense kalkmış, bir iblisi Cehennem'e sürdüğüm için suçluluk duyuyordum. Zaten orada yaşıyor ve oraya hükmediyordu. Muhtemelen hâlinden hoşnuttu da. Şeytani lükslerin zirvesindeydi. Cehennem ateşi ve lanetlenmiş ruhların haykırışlarından oluşan bir orkestra.

Yine de bu, acele verilmiş bir karardı. Sevimsizliğini bir kenara bırakacak olursak Öfke, adalet arayışımda bana fayda sağlayabilirdi. Benimle iş birliği yapmak için farklı sebepleri olduğundan neredeyse emindim fakat ona gerçekten ihtiyacım olduğunda yanımda olmuştu. Diğer her şey bir yana, bu davranışı benim için yeterliydi.

Ruhum onun yanında güvendeydi.

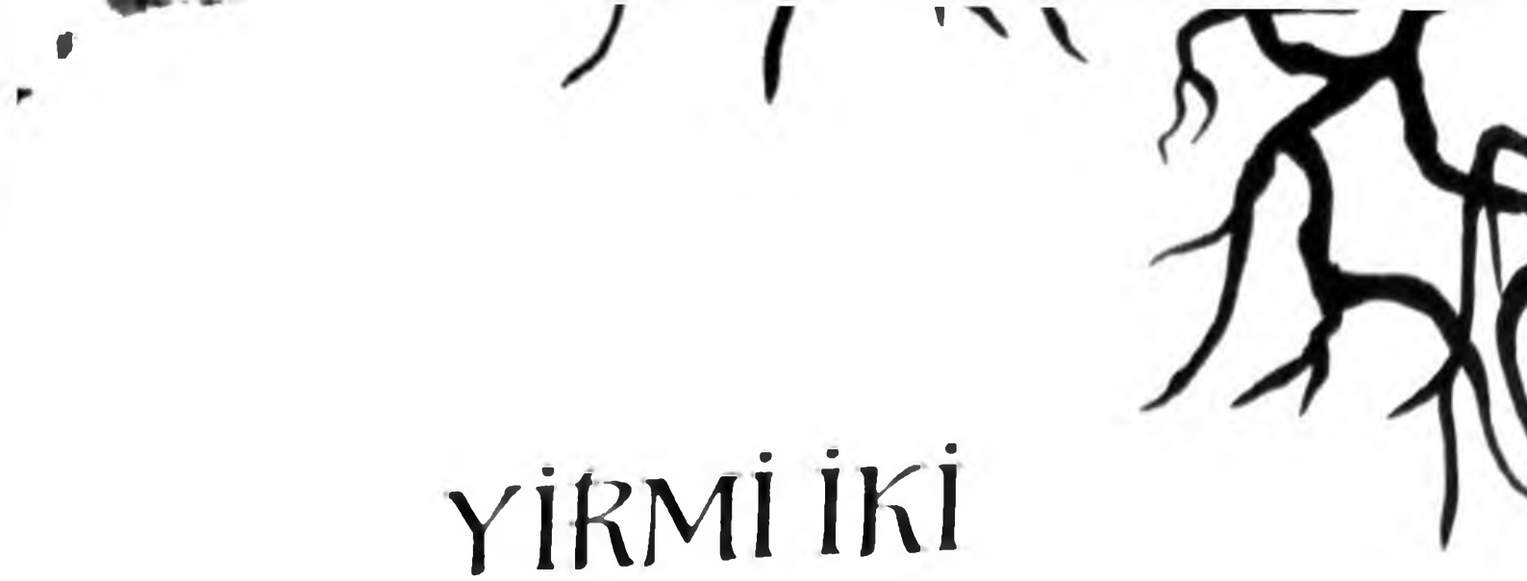
Bu durumda farklılıklarımızı bir kenara bırakıp Vittoria'nın cinayetini çözmek için ortaklaşa çalışabilirdik. İkimiz de bu fikre bayılmazdık ama hiç değilse beni öldürmeyeceğine güvenebilirdim. Şu ana dek kanıtlar, cinayetlerin cadı avcılarının değil, Cehennem Prenslerinden birinin işi olduğunu gösteriyordu.

Hırs'la yaşadıklarım ve Nonna'nın saldırıya uğramasının ardından Öfke'nin benim tarafımda olmasına ihtiyacım vardı.

Bunun yerinde bir karar olduğunu umarak derin bir soluk koyuverdim.

Tanrıça beni kahretsin; şimdi Öfke Prensi'ni nereye göndermiş olduğumu bulmak zorundaydım.

Onun gömleğini kaptım ve kendimi kayıp Cehennem Prensi'min izini bulmak üzere şehrin sokaklarına attım.

YİRMİ İKİ

"Seninle konuşmamı istiyorsan kibarca rica et."

Buna tam anlamıyla ferahlama demek doğru olmazdı ama Öfke'yi yine çağırma çemberinde mahsur kalmış hâlde bulunca midemdeki düğümün gevşediğini söyleyebilirdim. Beklediğim gibi kızgın değildi, sadece bir parça şaşkın bir hâli vardı. Muhtemelen hayatımı kurtardıktan hemen sonra yanımdan sürülmeyi beklemiyordu, bunda da haksız sayılmazdı. Dürüst olmak gerekirse ben de ona bu şekilde karşılık vermeyi tasarlamamıştım. "Bütün iblisler böyle deli midir, yoksa sorun sende mi?"

Bir soluk koyuverdi. "Sen de çukurdaki en tatlı engerek sayılmazsın, öyle değil mi? Hayatını kurtaran birine onu hapsederek teşekkür etmek, benim diyarımdaki görgü kurallarına uymaz. Tavırlarını düzeltmek için biraz uğraşman gerektiğini inkâr etmek mümkün değil."

Geçici bir ittifak kurmaya dair bütün düşünceler kafamdan uçup gitti. Görgü kuralları konusunda atıp tutan bir iblis, hayatımda duyduğum en gülünç şeydi. Kendisini ne zannediyordu böyle? Dünyada kalan vaktini nasıl değerlendirebileceğine dair çiftlik hayvanlarını da içeren bir düzine farklı düşünceyi kafamdan savuşturmak zorunda kaldım.

"Ne hoş! Bu yaratıcılığın nereden geliyor acaba, belki kişisel deneyimlerindendir?" Atışmak bizi hiçbir yere götürmeyecekti.

üstelik yapılacak daha önemli işlerim vardı. Görünen o ki Öfke de aynı fikirdeydi. Beni irdelercesine gözlerini kıstı. "Eteklerini böyle tutuşturan nedir, cadı?"

"Hiçbir şey."

"Eğer mesele kullandığım büyüyse..."

"Değil." Şimdi tekrar yanında olduğum için kız kardeşimin cinayetini çözmek için yardımını istemeye her nedense kendimi hazır hissetmiyorum. Beni bunun en mantıklı ilerleyiş olacağına ikna edecek başka bir şeye ihtiyaç duyuyordum. Eğer cevap verebilirse kararımı vermeme yardımcı olacak bir şey vardı aslında. Eğer önce kendisi gülmekten ölüp gitmezse tabii. Gözlerimi kapatıp içimden ona kadar saydım. "Dün görünmez bir iblis, büyükanneme saldırdı. Ondan önce de sanırım... Sanırım beni takip ediyordu."

Benimle alay etmesini ya da geçenlerde kafamı sert bir yere çarpıp çarpmadığımı sormasını bekliyordum. Onun yerine aniden ilgisini uyandırmışım gibi beni süzdü. "Seninle konuştu mu?"

Onu başımla onayladım. "Bana '*geliyor*' dedi."

Öfke, kemikten çemberin içinde volta atmaya girişti. "Kulağa bir Umbra iblisi gibi geliyor. Ama burada olması ve seninle konuşması... Başka bir şey söyledi mi?"

"Tam... Tam olarak hatırlayamıyorum. İlk seferinde yalnız olmamdan dem vurup kan dökülecceğine dair bir şeyler söylemişti."

"*İlk* seferinde, derken?" Aniden dönüp gözlerini bana dikti. Öfke, pek çok duyguyu yansıtmakta başarılı sayılmazdı; bunun sebebi muhtemelen bir insan değil, Cehennem'de peyda olmuş ölümsüz bir varlık olmasıydı. Fakat bu haber karşısında yaşadığı şaşkınlık yüzünden okunuyordu. "Onunla tam olarak kaç kez karşılaştın?"

"Galiba üç kez. O gece... Manastırda takip edildiğimi düşündüm... Sonra kız kardeşimi buldum ve bir daha üzerinde durmadım." Çemberin dışında dolanmaya başladım. "Umbra iblisi nedir?"

"Çoğunlukla kiralık casuslardır. Hizmetlerini, kendilerine çıkarı dokunacak tüm kraliyet hanedanlarına satarlar. Yalnızca Kibir'e sadık olan birkaç tanesi vardır. Bunlar genellikle cisimsizdir ve öldürülmeleri çok zordur."

Öldürülmesi çok zor, öldürülmesi imkânsız ile aynı kapıya çıkmıyordu. İçimde ufak da olsa bir umut ışığı belirdi. "Casusluk etmesi gerekiyorsa neden kendisini açık etti ki?"

"Asıl soru bu işte, öyle değil mi, cadı? Normalde hiç konuşmazlar."

"Onu Hırs'ın tuttuğunu mu düşünüyorsun?"

"Niye böyle bir şey düşüneyim ki?"

Yüzünde beni kandırmaya çalıştığına dair bir işaret arandım. Erkek kardeşinin burada olduğunu biliyordu herhâlde. "Çünkü büyükannemin saldırıya uğramasından hemen önce onunla kumarhanesinde konuştum. Onu bana ilk başta kabul ettiğinden daha fazla bilgi vermesi için kandırmış olabilirim belki. Bu onun günahı değil ama o kraliyet kibrinin yara aldığından eminim."

"Ne komik." Öfke bana ifadesiz bir bakış attı. "Bir Cehennem Prensi'ni kandırmak neredeyse imkânsızdır."

"Kim olduğuna dair yalan söylemediyse eğer, onu kandırmak pek de zor olmadı." Öfke'nin bana inanıp inanmadığını anlayamamıştım ama umurumda da değildi. "Bazı Umbra iblislerinin Kibir'e sadık olduğunu söylemiştin... Sence onları gönderen o mudur?"

Boynuzlarından birini çaldığı düşünülürse bu mümkün olabilirdi. Fakat Öfke, Viperidae yuvasına saldırırken peşine düştüğüm şeyin bu olduğunu bilmiyordu. Onun cevabını merak ediyordum.

"İhtimal dâhilinde ama çok da akla yatkın değil. Ben buradayken olmaz. Bir Umbra iblisi, öylece Cehennem'e transvenio edemez. Ancak bir prens onları gönderirse ya da çağırılırlarsa diyarlar arasında dolanabilirler. O zaman bile o tarz bir gücü sadece belli sürelerle kullanabilirler."

"Diyarlar arasında dolaşım nasıl sağlanıyor?"

"Zamanın ipliklerini çekip farklı yerlerden dolamak gibi düşün."

Muğlak bir açıklamaydı. "Biri şeytanı çağırmaya çalışırsa... Bunu anlar mıydın?"

Öfke bana keskin bir bakış attı. "O, çağırılamaz."

"Peki, o birinin elinde Hades'in Boynuzu varsa?"

İblis prens bir anda hareketsiz kaldı, sonra yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı. "Bayağı meşgulmüşsün."

Öyleydim ve şu ana dek kız kardeşimin adımlarını takip etme konusunda iyi iş çıkarmıştım fakat şimdi yardıma ihtiyacım vardı. Öfke, düşmanım olabilirdi ama hayatımı kurtarmıştı. Bunun, ona güvenebileceğim anlamına gelmesini umut ediyordum.

Şimdi ne yapmak istediğimi dikkatlice düşündüm. Umbra iblisine dair verdiği cevaplar, bana kız kardeşimi ve defterine tuttuğu notları hatırlatmıştı; o yüzden rahatladığımı hissediyordum. Sanki Vittoria bu alışılmadık ittifak için bana rızasını sunuyordu. Ben ölüm döşeğindeyken Öfke'nin istese rahatlıkla ruhumu çalmaya veya hayatım üzerinden pazarlık yapmaya çalışabileceğini kendime hatırlattım. Böyle yollara başvurmamıştı. Onun yerine herhangi bir karşılık beklemeden kendi gücünden fedakârlık etmişti.

"Böyle bir şey olduysa... Çözmeme yardım eder misin?"

"Eğer biri Kibir'i çağırdıysa mı?" diye sordu. Onu başımla onayladım. Son derece şüpheci bir hâli vardı. "Çağırma girişiminin nerede yapıldığını bilmemiz gerekir. Hiçbir şeyin garantisi yok. Hades'in Boynuzları bir arada mıymış yoksa tek bir boynuz mu kullanılmış?"

"Bir tanesi." İçimi çektim. "Nereden başlayacağımızı da biliyorum. Yardım edecek misin yani?"

"Sınırlama büyüsünü bozmak istiyorsan daha net konuşmalısın. Ayrıca unvanımı kullanmayı unutma. Kibarlık *etmiş* olursun." Geri aldığım hançerine şöyle bir baktıktan sonra gözlerimi ona çevirdim. Tekrar gülümsedi; bu sefer içten bir şekilde keyifli bir gülümsemeydi bu. "Kuralları ben koymuyorum."

"Lütfen kemik çemberinden çıkıp bana birinin şeytanı çağırıp çağırmadığını öğrenmem için yardım eder misin, Prens Öfke?"

İlk defa bir sınırlama büyüsünü bozuyordum ve çok tuhaf bir durumdu. Büyülü bir sözcük fısıldamama gerek kalmamıştı; çağırma çemberinden çıkmasını talep etmem yeterli olmuştu.

Havaya yayılan bir elektrik yükü mağarayı sardı ve sınırlama çemberinin hudutlarını yok edene kadar genişledi. Hafif bir çatırtı duyuldu ve sonra dış dünya eski hâline geri döndü.

Öfke aniden tepemde yükseldi. "Eğer yeni ittifakımıza değer veriyorsan, o sınırlama büyüsünü bir daha sakın benim üzerimde kullanma, cadı. Güven, karşılıklı olur. Sabrım tükeniyor."

"Pekâlâ. Eğer sen de güvenimi kazanmak istiyorsan, Kibir'in eş arayışına destek olmayı bırak."

"Yapamam."

"O zaman kendimi savunmak için her yola başvurmam seni şaşırtmasın."

Bir elini saçlarından geçirerek öbür tarafa yürüdü. Tekrar yanıma doğru seğirtirken sakin bir şekilde onu seyrettim. Altın renkli gözlerinde kararlı bir ifade vardı. "Bana hançerimi ver." Ona inanamaz gözlerle baktım. "Bir anlığına lazım sadece. Hayır, seni bıçaklamak için değil."

Gerçi muhtemelen bunu isterdi. Hem de çok.

Yılanlı hançeri kalçamdaki kılıftan çıkardım ve ona uzattım.

Öfke bir dizinin üzerine çöktü.

"Emilia Maria Di Carlo, hiçbir cadıya fiziksel anlamda zarar vermeyeceğime veya onları Kibir ile evlenmeye zorlamayacağıma dair sana söz veriyorum." Hançeri avucuna sürttü ve kanayan elini kalbine bastırdı. "Tacımın ve kanımın onuru üzerine yemin ederim ki benim görevim can almak değil, kurtarmaktır."

Ayağa kalkıp hançeri bana geri verdi. Bu da bir güven göstergesiydi. Bıçağı yerine koyarken onu süzdüm. Yarası çoktan kapanmıştı. "Benden şu bahsettiğin kan değiş tokuşunu kabul etmemi istemeyecek misin?"

"Kabul etmeni yeğlerdim ama seni zorlamayacağım. Yemin sen tatmin etti mi?"

"Şimdilik."

"İyi madem."

Yanımdan geçerek mağaranın çıkışında durdu. Onu aşağıdaki denize itme dürtümü bastırarak sessizce peşinden gittim ve gümüş sırtlı dalgaların, dolunayın altında devasa bir abanoz yaratık gibi karaya çarpmasını seyrettim. *Kan ve kemikler aşkına!* Tabii ya. Dolunay, daha fazla bela anlamına geliyordu. Oysaki ben zaten gırtlağıma kadar belaya batmıştım.

"Al bakalım." Onun için aldığım gömleği göğsüne çarptım. "Görüntüsünden nefret etsen de, pis pis koksa da, köylü kıyafetleri giyemeyecek kadar asil olsan da umurumda değil. Şehirde dolaşırken bunu giyeceksin. İhtiyacımız olan en son şey, dikkatleri senin üzerine çekmek."

Öfke ile ikimiz, manastırın bitişiğindeki binaya yaslanarak ışıkların birer birer sönmesini seyrettik. Çok geçmeden kardeşliğin tüm fertleri yatak odalarında uyuyor olacaklardı. "Seni bana kan yemini etmeye ikna eden ne oldu?"

"Bir güven dalı uzatmak istedim."

"Zeytin dalı demek istiyorsun yani."

"Aynı kapıya çıkıyor işte, cadı." Başını aya doğru kaldırdı. "Ayrıca şu... Getirdiklerinden biraz daha istemiş olabilirim. Eğer sen ölecek olsan onları kendi başıma bulmam gerekecekti. Bu da gereksiz zahmet olurdu."

"*Cannoli* mi?" diye sordum bu mizah girişimine kuşkuyla yaklaşır gibi yaparak. "Beni tatlı ricotta peyniri uğruna mı kurtardın?" Tanrıçaya şükürler olsun ki bu tatlının son derece revaçta olduğunu ve şehrin her yerinde rahatlıkla bulunabileceğini bilmiyordu. "Sence Umbra iblisi bizi gözetliyor mudur?"

Gölgelerin arasına sokulduğu için karanlıkta yüz hatlarını net bir şekilde seçemiyordum ama suratında beliren teslimiyet

ifadesini kafamda canlandırabiliyordum. "Korkuyor musun?"

Yine sorumu atlatmayı başarmıştı. Umbra iblisini kastettiğini biliyordum ama işin gerçeği, Öfke de beni korkutuyordu. Cinayete kurban giden bir yakınının başında en son görülen iblisle bir odaya girmekten az da olsa korkmamak aptallık olurdu zaten.

Birkaç cadde ileriden, gök gürültüsünü andıran sesler duyuldu. Peşinden arsız ve şamatacı kahkahalar yükseldi. Palermo, gündüzün keyfini sürdüğü gibi geceye de kul köle olan bir şehirdi. Festivaller, şenlikler –sürekli kutlamaya değer bir olay vardı sanki; özellikle de yiyecek ve içecek varsa. Bunu mahvetmeye niyetli canavarı tekrar saldırıya geçmeden durdurmayı umut ediyordum.

Sessizlik içinde geçen birkaç dakikanın ardından son ışık da karardı.

"Tamamdır. Vakit geldi," dedi Öfke. "Eğer burada kalmayı yeğlersen kalabilirsin. Üzerine titreyecek değilim."

Ona aldırış etmeden gölgelerin arasına süzülerek onu kendi kendisine konuşmaya bıraktım. Kendi sesini dinlemekten büyük keyif alıyor gibi görünüyordu nasıl olsa. Lafını kesmek kabalık olur gibi gelmişti.

"Seni avutmam. Yaralarını iyileştirmem. İster duygusal olsun ister başka türlü. En sevmediğim şey de –"

Sokağın öte tarafındaki kapı gıcırdayarak açıldığında çenesi aniden kapandı. Ona iğneleyici bir bakış atarken kapıyı onu davet edercesine biraz daha ittim. Kaşlarını çatarak orada öylece dikildi. Hareket ettiğimi dahi fark etmediğine bahse girerdim. Kaç kişinin onu böyle şaşırtmayı başardığını merak ettim. Bir cadı tarafından alt edilmenin düşüncesine dahi katlanamadığını düşünürsek sayıca pek fazla olmamalıydı.

"Geliyor musun, gelmiyor musun, iblis?"

YİRMİ ÜÇ

Neyse ki Vittoria'nın öldüğü odada beni bekleyen doğaüstü fısıltılar yoktu. Beni ısrarla çağıran sesler ya da Öbür Taraftan sihirli istekler duyulmuyordu. Öfke'nin botlarının karanlıkta ilerlerken çıkardığı sürtünme sesi hariç ortalığa sessizlik hâkimdi. Fısıldayarak ama hırçın bir tavırla istediği çantamı ona uzattım ve o, içini karıştırarak mumları ararken kendimi toparlama fırsatı bulduğum için minnettar oldum.

Öfke'ye göre, herhangi bir çağırma büyüsünün izini sürebilmesi için sadece birkaç dakikamız olacaktı. Aradan bir aydan fazla zaman geçmiş olduğu için geriye hiçbir ipucu kalmamış olabileceği konusunda beni uyarmıştı. Kız kardeşimin saldırıya uğramış cesedini ilk bulduğumdan beri bu odaya adım atmamıştım. Eğer seçme şansım olsa bu kahrolası manastıra bir daha asla ayak basmazdım. Vittoria'nın burada olmadığını biliyordum ama o gecenin hayaleti bana musallat olmayı sürdürüyordu. Parçalanmış bedeninin hatırasını zihnimden uzaklaştırmak için gözlerimi kapattım. Ölümün o mutlak sessizliğini. Ve kanı.

İçeriye hoş bir sıcaklık hâkim olmasına rağmen kollarımı sıvazlamaktan kendimi alamadım. Hayatın bu denli beklenmedik gelişmelerle dolu olması ne tuhaftı. Bir ay önce olsa, kız kardeşimin kanını yalarken gördüğüm yaratıkla buraya dönmeyi

hayal bile edemezdim ama içinde bulunduğumuz vaziyet buydu. Ortaklaşa çalışıyorduk.

Bir anda kedere gömülmüş hâlimden sıyrıldım. Olup biten her şeye rağmen... O korkunç kan yalama ayrıntısı tamamen aklımdan çıkmıştı. İblisin yan tarafımda sallanan hançerinin ağırlığını hissetmekten haz duyarak ona döndüm. "Durumu netleştirmek için söylüyorum; sınırlama çemberinden bu gece çıkmana sadece kendi çıkarlarım uğruna izin verdim. Bu, senden hoşlandığım anlamına gelmiyor."

"Şu işe bak. Ben de kalkmış, beni ebediyen bağlamanın arkadaş olduğumuz anlamına geldiğini zannediyorum."

"Onun kanını neden yaladığını açıklamadın daha."

Çantamı karıştırmayı bırakıp bir kibrit yaktı. Yükselen alev, yüz hatlarını aydınlattı. Gölgeler bakışlarını koyulaştırmış fakat göz bebeklerindeki altın ışıltıyı saklayamamıştı. Gözleri hançere kaydı ve orada sabitlendi. Buraya gelirken de sık sık gözü hançerine takılmıştı ve onu geri almak için yaratıcı yöntemler geliştirdiğini düşünmekten kendimi alamamıştım.

O tanıdık tehlike hissi tekrar benliğimi sarmalarken ürpermemi bastırmaya çalıştım. Bazen, özellikle de bana yardım etmeyi kabul ettiğinden beri, onun Kötüler'den biri olduğunu kolayca unutuyordum. "Benden böyle bir şey istemedin."

"İstediğimi gayet iyi biliyorum."

"Söylediğin şey şuydu: 'Onun cesedinin başında dikilmiş, *parmaklarından onun kanını yalıyordun*, seni iğrenç canavar.'" Demek söylediklerim ağırına gitmişti. Mumları yakıp bir tanesini bana uzattı. Parmaklarına değmemeye dikkat ettim ve o da aynı şekilde karşılık verdi. "Hiçbir şeye dokunma, cadı. Geride kalan bir koku varsa onu bozmak istemeyiz."

"'Geride kalan koku' derken ne demek istediğini bilmek ister miyim? Yoksa bu, hayal gücüne bırakılması daha iyi olacak Cehennem zebanisi meselelerinden biri mi?"

"Ne kadar baştan çıkartıcı olursa olsun beni hayal etmemen en iyisidir."

Gözlerimi devirdim. Açıklama yapmak istemiyorsa bana uyardı. O kıymetli iblis duyuları hiç umurumda değildi; benim için *önemli olan* Vittoria'ydı.

"İyi, tamam. Onun kanını neden yalıyordun?"

Mumunu kaldırıp odayı tarayarak kendi etrafında döndü. "Kanına bakıyordum."

Derin bir nefes alarak Metanet ve Mantık Tanrıçası'na beni, onu hemen oracıkta paramparça etmekten alıkoyması için dualar sıraladım.

"Dinle, sürekli sufle verilmesine gerek kalmadan açıklama yapmayı âdet edinirsen bu küçük ittifak çok daha kolay işler. Senin kötücül yöntemlerin hakkında hiçbir şey bilmediğimi varsay. Onun kanına *ne için* bakıyordun?"

"Bağışlayın beni, ekselansları." Dudağının kenarında belli belirsiz bir gülümseme kıpırdadı. "İş birliği içine girmiş olabileceği herhangi bir iblis hanedanına dair bir ipucu var mı diye bakıyordum."

"Bana önerdiğin kan değiş tokuşu gibi mi?"

Beni başıyla onayladı.

"Peki Vittoria'nın kanına baktığında ne öğrendin?"

"Henüz kimseyle iş birliği içine girmemiş. Ama bu, Cehennem Prenslerinden biriyle görüşmediği anlamına gelmiyor."

"Yani seni buraya çağırmış olmama rağmen şu... Kan değiş tokuşunu yapmazsak kimse ikimizin... birlikte çalıştığını... Anlayamaz, öyle mi?"

"Doğru."

Kan ve kemikler aşkına! Demek Vittoria, Hırs'ı hatta belki Haset'i çağırmış olabilirdi ve kan değiş tokuşunu kabul etmediyse bunu öğrenmemizin hiçbir yolu yoktu.

"Sence Hırs ya da Haset, şeytanın evlenmesine mâni olmak ister miydi?"

Bunu bir an için kafasında tarttı. "Hırs, kendi hanedanını yönetmekten hoşnut, o yüzden hayır. Haset ise kendi hanedanı-

nı savaşa sürükleyecek hiçbir işe bulaşmaz. O daha ziyade sahip olmadığı ve arzu ettiği şeyleri kara kara düşünmeye meyillidir fakat bunlar için mücadele edecek ihtirastan yoksundur."

Sohbet sona erince Öfke mumuyla geriye çekildi ve o anda gözüme bir şey çarptı. Eğilip parafinin bir kısmını tırnağımla kazıdım. Parafin uçuk bir gül rengindeydi. Bir anda o korkunç gecede burada yanan mumları hatırladım. Yeri daha iyi görebilmek için ışığımı ağır ağır yere doğru eğdim. Daha küçük mum lekelerinden biri griydi. Etrafımda dönerek aynı şekilde pembe ve gri arasında değişen mum kalıntılarını inceledim.

Vittoria çağırma çemberini kesinlikle buraya kurmuş olmalıydı. "Haset, diğerlerinin de benim peşime düşeceklerini söylemişti. Erkek kardeşlerini mi kastetti?"

"Öyle zannediyorum."

"Umbra iblislerini de kastetmiş olabilir mi?"

"Belki."

İblis prense gözlerimden ateşler saçarak baktım. Hayatımı kurtarmak için göze aldığı onca şeyden sonra verdiği bu kısa cevaplar karşısında avaz avaz bağırmak istiyordum. Bana doğrudan yalan söylemesinin imkânsız olduğunu tekrar aklımdan geçirdim. "Başlanan işi bitirmekten bahsederken neyi kastetti?"

"Orada değildim ki. Neden bahsettiğinden kesinkes emin olamam." Öfke bakışlarını benden kaçırdı. "Bunu sırf kafanı bulandırmak için bir korkutma taktiği olarak kullanmış olabilir."

"Gölge cadısı nedir peki?"

Bakışlarını tekrar bana çevirdi; gözlerinde, eğer bunu bilmiyorsam ondan öğrenemeyeceğimi ima eden bir ifade vardı. Ona derhâl konuşmaya başlamazsa uzun ve acılı bir ölüm vadeden ters bir bakış attım. Nihayetinde pes etti. "Kanında diğer cadılara kıyasla biraz daha fazla iblis kanı var demek."

"Bu doğru olamaz. Nonna hiç–" Başımı iki yana salladım. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Bizim ailemiz, tanrıça tarafından kutsanmış bir aileydi; karanlığın evlatları değildik biz.

Bir kaşını kaldırdı. "Nasıl çocuk yapıldığını biliyorsun, öyle değil mi?"

"Herhâlde yani."

"Güzel. Beni atalarından birinin iblisin tekiyle oynaşarak bir varis dünyaya getirdiğini açıklama zahmetinden kurtarmış oldun. Haset bunu sırf... Bakarak bile anladıysa çok da geçmişte kalmış olamaz."

"Büyükannem, bizim diyarlar arasındaki muhafızlar olduğumuzu söyledi. O 'gölge cadısı' da Kötüler'in bize taktığı nahoş bir isimden ibaretmiş."

Şimdi tüm dikkatini bana vermişti. Aniden onun ailemin gizli geçmişine dair hiçbir şey bilmesini istemediğimi fark ettim ve konuyu değiştirmek için mum izlerini işaret ettim. "Havanın kekik koktuğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ve parafin. Bu, onun Kibir'i çağırmaya kalkıştığını mı kanıtlar?"

"Hayır. Uçuk gül rengi ve gri mumlar, Hırs Hanedanı tarafından kullanılır." Odada volta atmaya girişti. "Kekik ve bakıra da o hanedana mensup bir iblisi çağırırken ihtiyaç duyulur."

"İblisler sadece doğru renkteki mumları kullanarak mı çağırılır?"

"Başka şeyler de var ama evet. İblis Hükümdarlığı; Yedi Kraliyet Hanedanı'na ayrılmıştır. Her birinin kendisine göre ritüelleri ve koşulları vardır. Mum renkleri, bitkiler, zaman, niyet belirten nesneler ve metaller çeşitlilik gösterir."

Etrafımızdaki nesneleri işaret ettim. "Bunlardan hiçbiri Kibir'i çağırmak için kullanılamaz mı? Ya da Hades'in Boynuzu'na sahip olmak, çağırma büyüsünün diğer koşullarını bertaraf edemez mi?"

"Boynuzların ikisi birden kız kardeşinde olsaydı bile doğru mumlar, metaller ve bitkiler olmadan işe yaramazdı." Mumunu yukarı kaldırdı. "O gece bu odada her ne olmuşsa olmuş ama kız kardeşinin Kibir'i çağırmadığını biliyorum. Öyle bir çabası varmış gibi de görünmüyor."

"Bana öyle olduğunu söylemişti."

Öfke'nin yüzündeki ifade yumuşadı. "Niyetinin ne olduğunu öğrenmek imkânsız. Onu çağırmak istemiş ama yolun yarısında fikrini değiştirmiş olabilir."

Gittikçe artan öfkemi bastırmaya çalıştım. Eğer Kibir'i çağırmadıysa demek ki suç, Hırs'taydı. Öyle olmalıydı muhakkak. Nonna'nın uğradığı saldırıyı ve Hırs'ın Hades'in Boynuzu'na sahip olma arzusunu düşündüm. Hırs'ın iblislerin kralı olabilecekken Cehennem Prenslerinden biri olmakla yetinmek istememesi de akla yatkındı. Nihayetinde onun günahı, asla tatmin olmamayı ve sürekli daha fazlasına tamah etmeyi içeriyordu. Hedefine giden yolda herkesi ve her şeyi harcayabilirdi.

İçimde beklenmedik bir hiddet yükselerek içinde bulunduğumuz odanın her yanına sindi. O kadar kuvvetli bir histi ki neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim.

"Bunu Vittoria'ya yapan iblisi mahvedeceğime ve bundan da büyük bir zevk duyacağıma kendi kanım üzerine yemin ederim." Öfke bana ters bir bakış attı ve yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi, bana gözlerimin kopkoyu kesildiğini düşündürdü. Duygularım gitgide daha güçlü ve karanlık bir hâl alıyordu. Bunun sebebinin savaşçı prensin yanında bulunmam olduğunu düşünüyordum. Eğer Haset içimde kıskançlık duyguları uyandırıyorsa, Öfke'nin de –bilerek olsun olmasın– hiddetimi körüklemesi mümkündü. "Hırs'ı tekrar sorgulamama yardım edeceksin. Eğer onu ben öldüremezsem, sen öldüreceksin."

Kız kardeşimin muskası, doğaüstü bir mor renkte ışıldadı. Öfke'nin bakışları bir an için ona kaydıktan sonra tekrar benim yüzüme döndü. Muskayı Viperidae'den çaldıktan sonra kendim takmıştım. Şu ana kadar Cehennem'in kapıları açılmamış ya da Öfke, muskayı zorla boynumdan koparmaya çalışmamıştı.

"Hiddetlenen konuşmaların ve asabiyetin ne kadar etkileyici olursa olsun, kimseyi savaşa sürüklemem. Bunu sen de yapmayacaksın. En azından kesin kanıt bulmadan olmaz. Bunu yapanın Hırs olması ihtimali çok düşük."

"O zaman buraya nasıl geldi? Biri onu çağırmış işte." Kolumu savurarak etrafı gösterdim. "Görünüşe bakılırsa tam da bu

odada çağırılmış."

"İllaki öyle olması gerekmez. Şeytan haricindeki Cehennem Prensleri buraya kendi başlarına gelebilirler. Ayrıca bu odada Hırs'ın gücüne dair hiçbir iz yok. Eğer elinde onun kişisel bir eşyası yoksa kız kardeşinin –ya da bu çemberi kuran her kimse onun– Hırs'ın tebaasından birini çağırmış olması ihtimali çok daha yüksek. Onların sayısı da *binleri* buluyor."

"Ama o hanedandan şu anda Palermo'da bulunan tek bir iblis prens var. Etrafta kol gezen binlerce başka iblis göremiyorum ben, sen görüyor musun?"

"Laf mı sokuyorsun yoksa gerçekten cevap mı bekliyorsun?"

Ağzımı açacak oldum ama bundan vazgeçtim. İblis diyarı hakkında kafamda pek çok soru vardı ve Öfke'nin bana bunları sormamam için yalvardığını neredeyse görebiliyordum. Gözlerindeki bakıştan eğer aklı başında bir kızsam fazla meraklanmamam gerektiği okunuyordu. Eğer şanslıysa öyle yapardım. Ama ben, bunun onun şanslı günü olmadığına karar verdim.

"Hırs'ı çağırmak için nasıl bir nesneye ihtiyacı olurdu? Seninki gibi bir hançere mi mesela?" Kumarhanesine uğradığımda hançerini yanında gördüğümü hatırlamıyordum. Bu da çağırılmış olduğunun bir başka göstergesiydi. "Belki de hâlâ yatak odamızda duruyordur."

"Korkarım ki hayır." Başını iki yana salladı. "Öldürüldüğü gece burada olurdu o zaman. Onu her kim öldürdüyse, hançeri giderken yanına almış olmalı. Fakat burada izlenebilecek bir koku yok. Eğer söz konusu bir iblisse farklı bir şekilde izlemem gerekir."

"Eğer önceki görüşünde haklıysan ve sahiden de bir iblis çağırmadıysa iş değişir," diye kafa yordum. "Belki de rastlantı eseri bir başkasının Hırs'ı çağırmaya kalkıştığına tanık oldu ve onu öldürdüler. Ya da belki alt seviye iblislerden birini çağırdı ve o da üzerine saldırdı."

Çünkü yüreğinin o şekilde sökülüp alınmış olduğunu düşünce... Yalnızca korkunç bir yaratık bunu yapmış olabilirdi.

Öldürülmesinin hemen ardından ikiz kardeşimin yanında, bu odada bulunan tek bir iblisin varlığını bildiğimi aklından çıkarmamaya karar verdim.

"Mümkün ama söz konusu kişinin bir iblis olduğuna inanmıyorum." Bir elini saçlarından geçirdi. "Alt seviye iblisler boğaza, şah damarına saldırır –bir organı hedef aldıktan sonra çekip gitmez. Özellikle de bir cesette bu denli büyük bir hasar bırakacak kadar büyük ve şiddetli bir şeyden bahsediyorsak."

Kibir yoktu. Hırs yoktu. İpucu yoktu. Bu yolculuk hiç de planladığım gibi ilerlemiyordu.

Bulmuş olduğum kara büyü sayfalarını düşündüm. Öfke, belirli bir iblis hanedanını çağırmak için belli başlı renkte mumlar ve nesnelerin gerektiğini söylemişti. Asıl sıkıntı, Vittoria'nın elindeki iki sayfada pembe ve gri mumlardan bahsedilen bir büyü bulunmamasıydı. Göğsümde yükselen öfkeyi boşaltma ya da bir şeye yönlendirme arzusuyla dolup taştığımı hissettim.

"Ne tuhaf." Hava sıcaktı ama Öfke'nin sırtına bastırdığım hançer elimde âdeta buz kesmişti. Bir an için nefes alıp vermeyi bıraktı. "Yalan söyleyemiyorsun ve bunun doğru olduğuna inanıyorum ama neden masumiyet iddialarını destekleyecek hiçbir kanıt bulamıyorum?"

"Kendi başına algıladığın kabiliyetsizliğine dair yorum yapmamı mı istiyorsun?"

"O gece suçu Hırs'a atmak için mumları buraya mı yerleştirdin? Belki de kız kardeşimin elinde senin hanedanına yönelik çağırma büyüleri bulunduğunu fark ettin; bu da seni töhmet altında bırakacaktı."

"Beni başkasına ait bir büyü kullanarak çağırdığının farkında değildim. Cesedini bulduğum gece haricinde kız kardeşinle hiçbir temasım olmadı. Cadıları öldürenin kim olduğunu bulmam gerektiğini de hatırlıyorsun, öyle değil mi? Belki benim zorunluluğum seninkinden de fazla, cadı."

"Neden? Lanet yüzünden mi?"

"Basite indirgeyecek olursak, evet."

"Bana her şeyi anlat. Şeytanı kimin, neden lanetlediğini ve bunun neden bana ve bu dünyaya bir sorun yarattığını öğrenmek istiyorum." Omzunun üzerinden hançere rağmen bu sorularımın cevabını alamayacağımı ima eden bir bakış attı. Sırf teorimi test etmek için onu bıçaklamayı yine de aklımdan geçirdim ama bunun tek neticesi muhtemelen onun başka sorulara cevap vermeyi reddetmesi olacaktı. "Koruma büyüm işe yarıyormuş gibi rol mü yapıyorsun?"

"Rol yapıyor olsam neden şu ana dek senin boynunu koparmamış ya da güçlerimi kullanmamış olayım? Senin şahane arkadaşlığından büyük bir zevk aldığım için değil herhâlde."

"Bu hançeri kalbinin ortasına saplamamam için tek bir sebep ver bana. Ancak bu şekilde ölmen *mümkün*, öyle değil mi? Kendi silahınla. Ve sadece o noktadan."

"Pek sayılmaz."

"Emin misin?" Hançerin ucunu omurgasına doğrulttum. "Bence yine yalan söylüyorsun. Neden, biliyor musun?"

"Aydınlat beni."

"Farkında olmadığımı zannettiğin anlarda bana baktığını hissediyorum. Her kıpırdadığımda gözün hançere kayıyor. Nerede olduğunu bilme ihtiyacı duyuyorsun. O yüzden Haset, onun bende olmasına şaşırmıştı. Küçücük bir zayıflık dışında neredeyse ölümsüz sayılırsın. O yüzden, ah yüceler yücesi Prens Öfke, bu gece ölmek istemiyorsan bana Kibir'in seni buraya gerçekte neden gönderdiğini söylersin."

YİRMİ DÖRT

Ben daha gözümü bile kırpamadan Öfke arkasını dönüp öne doğru eğilerek hançerinin ucunu göğsüne bastırdı. Metalden süzülen bir damla kan bir an için ışıldadı. İblisin yarası gözlerimin önünde iyileşirken ona bakakaldım.

Başını aşağı eğdi. İkimizden biri uzanacak olsa, dudaklarımız birbirine değecekti. Derin derin nefes almamaya gayret ettim. "Kalbime hançer darbesi almak canımı yakar, cadı fakat bir Cehennem Prensi'ni yok etmek için bundan çok daha fazlası gerekir. Eğer hâlâ yalan söylediğimi düşünüyorsan hiç tereddüt etmeden beni bıçakla."

İçimde çılgın bir yanım, sırf dürüst olup olmadığını görmek için bu teoriyi test etmek arzusundaydı. Hâlâ kedere boğulmuş vaziyette olan diğer yanım ise ona hançeri uzatıp koruma büyümün gerçekten işe yarayıp yaramadığını öğrenmek istiyordu. Şimdi aptalca riskler almanın zamanı olmadığına karar vererek hançeri kınına geri koydum.

Bunu geri adım atma olarak düşünmemeye çalışarak onun yanından uzaklaştım. Beni durdurmaya ya da peşimden gelmeye yeltenmedi, aramızda birkaç metre mesafe bırakmamı seyretmekle yetindi.

"Bana hiç değilse lanetten bahseder misin? Sanırım böylece—"

Öfke, ben ne olduğunu anlayamadan mumunu taş sunağın üzerine yerleştirdi ve karşıma dikildi. Çok ama çok yakınımdaydı –sırtı göğsüme sürtünüyordu. Onu itmeye hazır vaziyette ellerimi kaldırmıştım ki bize doğru yaklaşan belli belirsiz ayak sesleri duydum.

"Kimseye buraya geleceğimizi söylemiş miydin?" diye sordu Öfke. Hırs ya da Haset'in bizi takip etmiş olmasından korkarak başımı iki yana salladım. Öfke, gelenin üzerine atılmaya hazır vaziyette yay gibi gerildi. Bense soluklarımı sakinleştirmeye gayret ediyordum.

"Orada kim var?" Koridordan gelen o tanıdık ve derin ses düşüncelerimi böldü.

"Kan ve kemikler aşkına!" Başımı geriye atarak inildedim. "Şimdi olmaz."

Öfke omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Tanıdığın biri mi?"

Onu başımla onayladım ve iblis, saldırmaya hazır duruşunu gevşetti. Önce bir fenerin ışığı, hemen ardından da ziyaretçimizin kendisi odada belirdi ve işimiz yarım kaldığı için içimden küfrettim. Öfke kenara çekildi; bu sinirli hâlim karşısında çok keyiflenmiş görünüyordu. Ona hiç aldırış etmedim. O sırada Antonio içeri girdi ve bir an için duraksadı.

"Emilia." Beni görünce Antonio'nun bakışları yumuşadı ama yalnız olmadığımı görünce gözleri kısıldı. Ne diyeceğini bilemez bir tavırla bakışlarını benimle göz korkutucu arkadaşım arasında gezdirdi. "Sesler duydum da..." Gözlerini tekrar Öfke'ye çevirerek iblisin elinden başlayıp bileğinde kıvrılan ve kolundan yukarı doğru uzanan yılan dövmesini inceledi. Sonra ikimizin de ön kolunda bulunan birbirinin eşi dövmelere baktı. Yüzündeki ifadeyi çözmek imkânsızdı. Antonio duruşunu dikleştirdi. "Her şey yolunda mı?"

Öfke, Antonio'yu tüylerimi diken diken eden bir tavırla baştan aşağı süzdü.

Hiç düşünmeden ikisinin arasına girerek eski dostuma uysal bir gülümsemeyle baktım. "Gürültü yaptıysak kusura bakma.

Ben de şimdi..." Bir an için tereddüt ettim; ondan bahsederken "Öfke" diyemezdim. İblis prens görüş alanıma girerek başını iki yana belli belirsiz salladı. İsmini vermememem için bir uyarıda bulunmak mı yoksa huzursuzluğumu daha yakından seyretmek mi istiyordu, kestirmek güçtü. "Arkadaşım Samael beni ziyarete geldi. Vittoria için bir mum yakmak istedik."

Antonio pek ikna olmuş görünmüyordu ve bunun için onu suçlayamazdım. Çok iyi bir oyuncu sayılmazdım. Soru sormaya devam etmemesini umuyordum. Eğer tahminde bulunmam gerekirse, kutsal bir yerde şeytan adına gizli bir göreve çıkmış bir iblisin önünde bir rahibe yalan söylemek muhtemelen en hafif tabiriyle kötü şans getirirdi. "Alışılmadık bir isim," dedi nihayet. "Nereden geliyor demiştin?"

"Öyle bir şey demedi. Bize kutsal şarap getirip sülalemi didiklemek ister misin?" Öfke'nin yüzünde neredeyse saldırgan diyebileceğim bir ifade belirdi. "Ben de seni daha yakından tanımaktan rahatsız olmam. Özellikle de benim Emilia'mın böyle yakın bir *arkadaşıysan*."

Öfke, "arkadaş" sözcüğünü Antonio asla böyle bir şey olamazmış gibi söylemişti. Fakat benim ağzım bambaşka bir sebepten açık kalmıştı. Öfke'nin neden "benim Emilia'm" dediğini anlayamıyordum. Bana sadece "cadı" diye hitap etmeyi yeğlediği için iblisin adımı hatırladığından bile emin değildim.

Antonio da afallamış görünüyordu. "Senin–"

"Kusura bakma, Antonio." Bir anda kendime gelerek Öfke'ye uyarıcı bir bakış attım ve kolumu *fratello*nun koluna dolayarak onu alelacele kapıya doğru yönlendirdim. Öfke Prensi'nin, arkadaşımı kızdırarak duygularını emmeye çalıştığına bahse girebilirdim; tıpkı Haset'in bana yapmış olduğu gibi. "Kabalığını bağışla lütfen, uzun bir yoldan geldi ve pek hoş koşullar altında seyahat etmedi."

Antonio'nun cüppesinin altındaki kolunun şaşırtıcı bir şekilde kaslı olduğunu hissettim. Fakat bana karşı çıkmadan onu koridora sürüklememe izin verdi.

"Duamızı etmek için biraz daha kalsak olur mu?"

Antonio gözlerime baktı ve yüzündeki ifade yumuşadı.

"Tabii ki. Bana ihtiyacın olursa diğer koridorda, *colatoio*nun orada olacağım."

"Teşekkürler."

O, ağır ağır hazırlık odasına doğru yürürken derin bir nefes koyuverdim ve fenerinin ışığının gözden kaybolmasını bekledikten sonra odaya döndüm. Sunağa yaslanmış olan Öfke, bir kaşını kaldırarak bana baktı. Şu ana dek yüzünde gördüğüm en insani ifadelerden biriydi bu. "Samael de neyin nesi? Bula bula bu ismi mi buldun?"

"Roma'nın prensi ve ölüm meleğiydi. Bunun gayet münasip olacağını düşündüm. İstersen bana gerçek ismini de söyleyebilirsin elbette. O zaman benim bulduklarım için dertlenmene gerek kalmaz."

Bana doğru ilerleyerek aramızda uygun bir mesafe kalınca durdu. "Bana bir daha *sakın* öyle deme. Ben melek falan değilim, cadı. Bir daha sakın bu hataya düşme."

"Haydi canım. Ben de çoğu kişinin Samael'i şeytan olarak gördüğü izlenimine kapılmıştım." Onun yanından geçtim ve Vittoria'nın çağırma çemberinden kalan mum izlerinin başına geri döndüm. "Sence–"

"O insanla hiç aynı yatağı paylaştınız mı?"

Bu sorusuna tamamen hazırlıksız yakalandığımdan hızla arkamı döndüm. Suratında, bir sırıtma ya da dudak bükme görmeyi bekliyordum; o yüzden sahici bir merak ifadesiyle karşılaşınca şaşırdım. Gerçi hangisinin daha rahatsız edici olacağından emin değildim. "Öncelikle bu seni hiç ilgilendirmez. İkinci olarak da neden bu denli ahmakça bir şey soruyorsun? Fark etmediysen söyleyeyim; o, kilisenin bir ferdi."

"Hep öyle değildi ya."

Ağzımı sımsıkı kapattım. Antonio kardeşliğe katılalı çok zaman geçmemişti ve bu durum ona olan ilgimi azaltmamıştı. İşin gerçeği; onun, saçlarımı yumruğuna dolayarak dudaklarını boynumda gezdirdiğini ve beni kutsal kardeşliğine tercih ettiğini sıklıkla hayal ediyordum.

O yemini etmeden hemen öncesinde bana ilgisi varmış gibi göründüğüne yemin edebilirdim. *Sea & Vine*'a uğrar, beni eve götürmeyi teklif eder ve kapının önünde oyalanırdı. Birkaç kez kaçamak bir öpücük için cesaretini toplamaya çalıştığına bile ikna olmuştum. Gergin bir tavırla en sevdiği kitaplar hakkında laklak edip dururdu. Vittoria, kaşlarını imalı bir tavırla oynatarak beni onunla yalnız bırakmak amacıyla içeri süzülürdü ama Antonio, aramızdaki mesafeyi kapatmaya hiç kalkışmamıştı.

Bunların hiçbirinin artık önemi yoktu zaten. Pek çok nedenden ötürü.

"Bize Vittoria'nın cinayeti konusunda yardım edebilecek faydalı bir şeyler bulabiliyor musun?"

"Nabzın küt küt atıyor, cadı." Öfke boynumdaki damara uzanmaya yeltendi fakat tenime temas etmekten çekinerek yarı yolda vazgeçti. "Tıpkı seni sahiplenir bir tavır takındığımda o insanın yaptığı gibi. Bu denli dindar bir adamın böyle kıskançlığa kapılması tuhaf."

Bakışları yüzümde gezindi ve gözlerimle dudaklarımı uzun uzun süzdükten sonra elbisemin bol kollarının gizleyemediği dövmenin her bir kıvrımını ve sarmalını inceledi. İkimizin de kolundaki capcanlı frangipanilerin yanında yaban çiçekleri açmaya devam ediyordu. Beni kurtarmak için kullandığı büyüden sonra olmuş olmalıydı bu. Antonio'nun ne gördüğünü kafasında canlandırırcasına beni dikkatle süzmeye devam etti ve yüzümden sandaletlerime varana kadar her bir santimimi inceledikten sonra bakışlarını aynı şekilde ağır ağır yukarı kaydırdı. En ufak ayrıntıları zihnine kazıyıp ileride analiz etmek üzere bir kenara ittiğinden şüphem yoktu. Belki de tabutum için ölçülerimi ezberlemeye çalışıyordu.

Kalbime sakinleşmesini emrettim. "Bütün bunların bir amacı var mı yoksa yine sırf beni öfkelendirmeye mi uğraşıyorsun?"

"Her şeyin bir amacı vardır, cadı. Sadece her şeyin birbirine nasıl bağlandığını bulmamız gerekiyor. Sırf ölümlü diye *arkadaşını* hesaba katmayacak değilsin. Duyguların tesiri kuvvetlidir. İnsanlar açgözlülük ya da kıskançlıktan çok daha önemsiz sebeplerden cinayet işler."

Antonio'nun geceleri etrafta gizli gizli dolaşıp genç kadınları öldürdüğünü kafamda canlandırmaya çalıştım. Öfke'nin yanıldığını söylerdim ama insanları, herkesin her an her şeyi yapabileceğine inanacak denli tanımıştım artık. Antonio'nun cinayet işlemek için herhangi bir *sebebi* olabileceğine ikna olmamışsam da tüm seçenekleri göz önünde bulundurmak gerekirdi. Ne de olsa Antonio, dua seanslarının dışında kalan vaktini iblis çağırıp yürekleri yerlerinden sökmekle değerlendiriyor olabilirdi. "Eğer Vittoria'nın Kibir'i çağırdığına dair kanıt bulamazsak ne yapmalıyız?"

Beni uzun uzun süzdükten sonra bakışlarını kaçırdı. "Bir sonraki gelin adayına bir mesaj göndereceğim. Umarım bizimle yarın buluşur da bu işi bitiririz."

Dünya bir anda dönmeyi kesti. Bir cadının daha pazarlık yapmış olduğu ve onun bunu bildiği gerçeğini sindirmeye çalışırken bir an için ona bakakaldım. "Kibir'e yardım etmeyi keseceğine söz vermiştin. Başka bir cadı olduğunu biliyor muydun?" Beni başıyla onayladı. "Neden ancak şimdi söylüyorsun?"

"Öncelikle bir cadıya zarar vermemeyi veya onu pazarlığa zorlamamayı kabul etmiştim. İkinci olarak, bu bilgiyi Viperidae saldırısının ardından seninle paylaşacaktım ama fırsatını bulamadan beni çağırma çemberine sürdün."

Ne kadar da münasipti. "Bu bilgiyi almak için kendi diyarına mı döndün?"

"Hayır. Bir kez çağırıldım mı sen beni geri göndermeden bu dünyadan ayrılamam. Ya da bağlantım bir iblis bıçağıyla kesilmediği sürece."

"Şu *transve-* zımbırtısı neyin nesi peki?"

"*Transvenio.* Benim seninle olan bağlantım, diyarlar arasında serbestçe gezinmemi engelliyor. Fakat diğer yandan da burada normalden daha uzun süre kalmamı sağlıyor."

"Yeni pazarlığa dair bilgileri nasıl edindin peki?"

"Kibir bir ulak gönderdi."

Bu, içimi rahatlatamayacak kadar basit bir açıklamaydı. Şeytanın diyarlar arasında mesaj gönderebilmesi fikrinden hiç

hoşlanmamıştım. Aklıma yine Umbra iblisini ve hançeri büyükannemin boğazına nasıl rahatlıkla sürttüğünü getirmişti. Belki de şeytan, kendisine ait boynuzları takan cadılardan usanmaya başlamıştı.

"Eğer bu diyardan ancak ben seni gönderince ayrılabiliyorsan, onu Cehennem'e nasıl götürmeyi planlıyorsun?"

Bakışlarından hayranlık yüklü bir kıvılcım gelip geçti. "Onunla yarın sadece konuşacağım. Onu Cehennem'e götürmeye dair hiçbir şey söylemedim." Beni tepeden tırnağa şöyle bir süzdü ve beni dişli bir rakip olarak görüp görmediğini merak ettim. "Bu gece bir bina ayarlayacağım. Bir yer bulur bulmaz sana nerede olacağımı belirten bir mesaj yollarım. Eğer alacakaranlığa kadar benden haber alamazsan yine mağaraya gelirsin."

YİRMİ BEŞ

Havanı ve tokmağı raftan aldım. *Pesto alla Trapanese* hazırlamak için zeytinyağını, sarımsağı, bademleri, fesleğeni, *pecorino*[42]yu ve çeri domatesleri dizerken yüzüm konsantrasyondan gerilmişti. Güneşin daha öğlen vakti bile gelmemesine rağmen bu denli bunaltıcı olduğu ve en ince elbisenin dahi ikinci bir deri gibi hissettirdiği böyle günlerde, domatesli pestoya taze nane de eklemek hoşuma giderdi fakat maalesef elimizde hiç kalmamıştı.

Malzemelerimi bıraktım ve birkaç kısa tutamın yüzümü çevrelemesine izin vererek dalgalı saçlarımı topladım. Bugün buklelerime çiçek takmamıştım –kısa sürede solup giderlerdi. Ensem sürekli yapış yapıştı ve gün daha yeni başlamıştı. Kolsuz elbisemin üzerine bir önlük bağlarken beyaz giyme tercihimi ciddi ciddi tekrar gözden geçirdim.

Öfke'nin domatesli *pesto*yu denediğini kafamda canlandırmaya dalmıştım ki annem küçük mutfağımıza girdi ve buz kutusundan sardalyeleri aldı.

"Eve gelmedin." Annemin ses tonu soru sorar gibi değil, neredeyse balığın kılçıklarını ayıklamak için kullandığı bıçak kadar keskindi. "Bütün gece nerede olduğunu zahmet edip açıklar mısın?"

---

[42] Koyun sütünden yapılan sert bir İtalyan peyniri. (Çev.)

Bunu yapmaktansa ruhumu satmayı yeğlerdim.

Dikkatimi yaptığım işten ayırmadan bademleri ezmeye devam ettim. Vittoria'nın cinayetini çözmek için kan içen bir iblisle ortak çalıştığımı itiraf etmemin imkânı yoktu. *Malvagi*'den biriyle geçici bir iş birliği içine girmekle kalmamış, diğer ikisiyle de diyalog kurmuştum.

Ah, bir de Nonna'ya saldıran o kiralık görünmez iblisin asıl derdi, beni takip etmek ve şifreli uyarılar sıralamaktı. Emir gelirse canımı almaya bile kalkışabilirdi. Sonra bir Viperidae saldırısında ölümden dönmüştüm ve Cehennem Prenslerinden biri beni birlikte çırılçıplak vaziyette küvete girmemizi gerektiren kadim ve karanlık bir büyüyle kurtarmıştı. Bunları anlatsam annem ne olduğunu şaşırırdı.

"Manastırdaydım."

"Biliyorum."

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Nereden?"

"*Fratello* Antonio bu sabah uğradı. Oldukça endişeli görünüyordu." Becerikli bir şekilde başka bir sardalyeyi ayıklamaya girişti. Bıçağı derisinin altına kaydırarak omurgası boyunca soydu. "Yanında genç bir adam olduğunu söyledi. Bir aile dostumuzmuş. Tuhaf bir adı varmış."

"Ben–"

"Yalanlarını kendine sakla, çocuğum." Annem bıçağı daha sıkı kavradı. "Onlar Cehennem'e açılan kapılardır."

Ağzımı sımsıkı kapattım. Demek annem biliyordu. Hâlimden, tavrımdan şüphelenmiş ve öyle ya da böyle karanlık sanatları kullandığım sonucuna varmış olmalıydı. Ve *fratello* Antonio Bernardo da korkularını tasdiklemişti. Gerçeğin ne kadarını anlatmam gerektiğine karar vermeye çalışırken yüksek sesle yutkundum.

"Nasıl desem–"

"Yakışıklı gençlerle karanlık yerlerde düşüp kalkmak bir süreliğine acını unutmanı sağlayabilir ama hiçbir şeyi iyileştirmez. Bunun için gereken gücü kendi içinde bulmalısın."

"Ben– *ne?*"

Annem bıçağı bana doğru salladı. "Söylediklerimden hiçbir şey anlamıyormuşsun gibi tavırlar takınma sakın. Şanslısın; büyükannen uyuyordu da söylenenleri duymadı. Nekahet döneminde endişelenecek bir sürü şeyi var zaten. Şeytani adamlar yüzünden strese girmesine gerek yok. *Fratello* Antonio, bana o genç adamı anlattı. Bana öyle geliyor ki onu da büyülemişsin. Antonio, onun senden 'benim Emilia'm' diye bahsettiğini söyledi. Sen kendinden başka kimseye ait olamazsın, kızım. Bunu sakın aklından çıkarma."

Göklerdeki Yüce Tanrıça. Bu, Nonna'nın iblis çağırdığımı öğrenmesinden çok daha kötüydü. Yüzüme basan ateş enseme doğru ilerledi; üstelik bunun havanın sıcaklığıyla hiç ilgisi yoktu. Annem Öfke'yle ikimiz hakkında neler düşünmüştü böyle –yaşadığım rezaletten ölebilirdim.

Onun beni o kaslı, dövmeli vücuduna bastırarak tüm varlığından kızgın bir sıcaklık yayılırken o aptal dudaklarını benimkilere yaslayışını ve benim hem ebedi lanetim hem de kurtuluşummuş gibi onu kavrayarak karşılık verişimi *kafamda canlandırmak* bile– aklımdan geçen bu düşüncelere derhâl engel olmalıydım. Zihnimde oluşan görüntüden zannettiğim kadar rahatsız olmamıştım.

Öfke'nin çocukça alaylarının günün birinde geri dönüp bana o sevimsiz dişlerini saplayacağını biliyordum. Sadece bunun bu şekilde olacağını tahmin edememiştim.

Annem yüzündeki ifade yumuşayarak bıçağı tezgâha bıraktı. Yüzümün kızarmasının sebebini tamamen yanlış yorumlamıştı. "Kiminle vakit geçirmek istiyorsan geçir. Ama daha dikkatli olman gerek. Eğer kapıyı açan baban olsaydı..." Sesi azalarak yok oldu; meramını anlatmak için cümlesini bitirmesine gerek yoktu zaten.

Kızıyla "düşüp kalkan" kişiyi yumruklamak, kendi kederinden sıyrılması için mükemmel bir çözüm olurdu. Kızının onurunu savunmak, erkekler için çok eskiye dayanan bir uğraştı. Çağ dışı insan davranışlarını bir kenara koyarsak, Antonio'nun bizim eve geldiğine bile inanamıyordum.

Gözlerim belki birinci kez duvardaki küçük saate takıldı. Gün uzadıkça uzuyordu. Öfke'yle buluşmama daha saatler vardı. Ellerimi Antonio'nun gırtlağına yapışma hayalleri kurmaktan başka bir işle meşgul etmek için hamur öbeğinin üzerindeki nemli bezi çekip *busiate*[43] yapmak için makarnaları yoğurmaya başladım.

O her şeye burnunu sokan aptalı öpmek istemiş olduğuma inanamıyordum.

"Ah, Emilia, bir de..." Hırsımı hamurdan çıkarmayı bırakıp anneme baktım. "Fazladan *busiate* yap. Antonio'ya bugün makarna götürüp ondan özür dileyeceğine söz verdim."

Gülümsedim. Seve seve fazladan makarna yapıp hepsini o baş belası *fratello*nun başından aşağı boca edebilirdim.

"*Buon appetito*[44]." İçlerindeki yemek kaplarını çıkarmaya bile zahmet etmeden iki sepeti yemek salonundaki uzun ahşap masaya çarptım. Yemeklerini bekleyen küçük topluluk bir anda sessizleşti. Antonio, kardeşliğin kendi yaşlarındaki bir başka ferdiyle sürdürdüğü sohbetini yarıda kesti. Alnı endişeli bir tavırla kırışmıştı.

Ona uzun ve acılı bir ölüm vadettiğini umduğum bir bakış attım. İşe yaramış olmalı ki ayağa fırladı ve beni alelacele koridora çıkardı. Yürürken elini çıplak koluma yaslamasına müsaade ettim ama diğerlerinin gözünün önünden kaybolduğumuz anda onu ittim.

Korsajım kolsuz olsun olmasın, tenime bu kadar rahatça temas etmesinden hiç hoşnut olmamıştım.

"Ters giden bir şey mi var, Emilia?"

"Anneme dün gece buraya biriyle geldiğimi söylediğine inanamıyorum," diye tısladım. "Benim ne yaptığım ya da vaktimi

---

[43] Calabria ve Sicilya'ya özgü uzun bir makarna çeşidi. (Çev.)

[44] İtalyanca: "Afiyet olsun." (Çev.)

kimlerle geçirdiğim seni ilgilendirmez."

Antonio'nun çenesi gerildi. "Kız kardeşin burada cinayete kurban gitti. Sonra seni aynı odada daha önce hiç görmediğim ve ismini bile vermek istemediğin biriyle gördüm. İyi olup olmadığını kontrol etmek istediğim için kusura bakma."

"Eğer o kadar endişelendiysen manastırda bekleyip bana eve kadar eşlik edebilirdin. Şafak bile sökmeden evimin kapısına dayanmana gerek yoktu."

Gözlerini yumunca aklından neler geçtiğini merak etmekten kendini alamadım. Ne kadar sıkıntı çıkardığını bilmesi gerekirdi. Kimse *o denli* naif olamazdı. Nihayet bana baktığında tartışma hevesi yatışmış gibiydi.

Konuşurken sesi yumuşak çıktı. "Dün gece biz konuştuktan sonra bir kız daha öldürülmüş. Acaba sen misin diye dört döndüm. Vittoria'nın başına gelenlerden sonra güvende olduğundan emin olmak zorundaydım. Sıkıntı yarattıysam özür dilerim – doğru düzgün düşünemedim."

İçimi çektim. Çok geç kalmıştık. Birisi, Öfke'nin ilerleyen saatlerde görüşmeyi planladığı cadının kimliğini keşfetmiş olmalıydı. Ama nasıl?

Düşüncelerim birbirine girmişti. Öfke, gelin adaylarını bilen tek prensin kendisi olduğunu söylemişti ama bu, diğer prenslerin bunu öğrenmek için yöntemleri olmadığı anlamına gelmiyordu. İnsanların kraliyet saraylarında casuslardan yararlanılırdı –demek iblis dünyasında da aynı şey geçerliydi. Hırs'ın emri altında çalışan görünmez Umbra iblislerini düşündüm. Eğer benim peşime birini takabiliyorsa ve o da Nonna'ya saldırabiliyorsa, muhtemelen gelin adaylarının isimlerini ona ileten de onlardan biriydi.

Cadıların ölmesini *neden* istediğini hâlâ çözememiştim gerçi. Belki de şeytanın laneti bozup Cehennem'den ayrılmasını önlemek içindi.

Antonio elini uzatıp gevşemiş saç tutamımı kulağımın arkasına itti. Parmaklarını orada gereğinden uzun bir süre tuttu.

Birkaç hafta önce olsa kalbim göğsümde çılgınca çarpardı. Şimdiyse bir insandan ayrı düşmenin ne kadar kolay olabileceğini aklımdan çıkaramıyordum.

"Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Antonio elini çekerken biraz sersemlemiş bir tavırla geriye doğru bir adım attı. Ondan cevap gelmeyince sorumu açıklama ihtiyacı hissettim. "Dün geceki kızın?"

Başını iki yana salladı. "Söylentiler var ama kesin bir şey duymadım. Şu ana dek sadece bu kızın da diğerleri gibi koyu renk saçları ve gözleri olduğu konusunda bir fikir birliği var. Bu adadaki hemen herkes bu tarife uyduğu için önemli bir bilgi sayılmaz."

"Cesedi nerede bulunmuş?"

"Onu bilemeyeceğim. Eğer kardeşlikten biri cesedi kutsamak için oraya çağırıldıysa bile benim haberim yok. Ama eminim bu akşam pazar yerinde konuşmaların ardı arkası kesilmeyecektir. Hep öyle olur."

Antonio'nun hakkı vardı; satıcılar her şeyi bilir ve herkesi tanırdı. Şehrin dört bir yanından müşteriler bütün gün tezgâhlarına uğrar, bir yandan alışveriş yaparken diğer yandan da bilgi ve dedikodu taşırlardı.

Elbette anlatılan hikâyeler genellikle süslenip püslenmiş olurdu ama hakikat, abartıların arasında bir yerde saklanmış vaziyette bulunurdu. Neyse ki benim maktulümüzün adını bilen, daha güvenilir başka bir kaynağım vardı. Alacakaranlık çökmek üzereydi. Öfke'nin yakasına yapışıp ona cadı hakkında bildiği her şeyi soracak ve sonra da pazar yerine gidip cinayet mahallini öğrenecektim.

Öfke'nin olay yerini daha önceki gibi test edebileceğini fakat bu sefer olanların iblis prenslerden hangisinin işi olduğunu öğrenmeyi başaracağımızı umut ediyordum.

Sonra ise, Tanrıça onunla olsun, savaş iblisinin o katili yok etmekten en az benim kadar keyif alacağından neredeyse hiç şüphem yoktu.

YİRMİ ALTI

İnsanlar, izdihamı andıran bir kalabalığın arasından birbirlerini dirsekleyerek pazar yerinde ilerlemeye çalışıyorlar ama yine de Öfke'ye yanaşmamaya özen gösteriyorlardı. Onun *farklılığını* seziyor ve bundan ne anlam çıkaracaklarını bilemiyorlar mıydı acaba? Etrafına sessiz bir cesaret yayıyordu –kendisine ve işgal ettiği alana duyduğu bir güven vardı. Erkekler ve kadınlar, biz yanlarından geçerken dedikoduyu kesiyor ve bakışlarını ona çeviriyorlardı. Bazıları beğeniyle, bazıları ise aleni bir şüphe ve tahkirle süzüyordu onu. Bunun sebebi akşamın odak noktasının işlenen cinayet olması ve Öfke'nin olay çıkaracak bir tip gibi görünmesi olabilirdi elbette.

Bunun, kalabalık ve karmaşık sokaklarda yanımda tasmalı bir panter gezdirmenin yayacağı ilkel tehlike hissiyatından farksız olacağını düşündüm. Eğer insan geçici olarak aklını yitirmişse bu denli ölümcül bir yaratığa yakın olmaktan belli bir heyecan duyma ihtimalinin *olabileceğini* kabul ediyordum.

Fakat benim *çoğunlukla* aklım başımdaydı. Vahşi bir yaratığı ehlileştirmenin yolu olmadığını biliyordum; sadece bir sonraki yemeğiyle oynadığı izlenimini verdiğinde yayılan bir evcillik hezeyanı söz konusuydu. O şık kıyafetler ve görgülü tavırların hepsi, avını kendisine çekmek için özenle kurulmuş bir tuzağın parçasıydı; muhtemelen insanların bu dünyadaki varlığından çok

daha öncesine uzanıyordu. Öfke her yönüyle yırtıcı bir hayvandı. Bunu bir an için bile unutacak olursam dişlerini boğazıma seve seve saplayarak gırtlağımı parçalayacağını sezinliyordum.

Beni kendisine bakarken yakalayınca bir kaşını kaldırdı. "Manzara hoşuna mı gidiyor, cadı?"

"Ancak ölümüme susarsam olabilir öyle bir şey."

"Ölümüne susadın mı peki?"

"Yanından bile geçmiyorum."

Gözleri karanlık bir keyifle ışıldıyordu. Elbette ölüm konusu ona cazip gelecekti. "Sence bu satıcılardan hangisi cinayet mahallini biliyordur?"

Pazar yerinin merkezinde giyim bölümünün başladığı kısmı başımla işaret ettim. Hafif rüzgârla hışırdayarak uçuşan ipekler ve kumaşlarla dolu tezgâhlar âdeta bizi çağırıyordu.

"Salvatore, şehirdeki en iyi dedikodu kaynaklarından biridir. Giulia'ya dair güvenilir bilgi verebilecek tek kişi odur." Öfke'nin gömleğine şöyle bir baktım. "Bunu da ondan satın almıştım."

"Anladım. Beni buraya bir cinayeti soruştururken bir başka cinayet işleyeyim diye getirdin."

Öfke'nin suratındaki keyifli ifade bir anda silinmişti. Burun deliklerinin titreştiğini görünce suratımda beliren sırıtmayı gizlemeye uğraştım. İntikam hırsıyla dolu bir Cehennem Prensi'ne göre kıyafetleri konusunda fazla hassastı. Satıcıyı öldürmek konusunda sadece şaka yaptığından emindim ayrıca. Ya da öyle umuyordum.

Gerçi herhangi bir mizah girişiminde bulunması dahi beni şaşırtmıştı. Manastırdan ayrıldıktan sonra soluğu onun yanında almış ve haberleri iletmiştim. Bütün şehri yerle bir edeceğinden emindim. Fakat bunun aksine, gelin adayına dair bildiği her şeyi sakince benimle paylaşmıştı. İsmi Giulia Santorini'ydi ve Öfke, bir önceki gece ona bir mesaj iletmeyi başaramamıştı. Bu son haberleri sindirmek için bir an duraksamıştım.

Şimdi her şeyi en baştan aklımdan geçiriyordum. Kızın ailesini tanıyordum. Kalsa mahallesinde baharat satıyorlardı. Nino

Dayım ya da babam müsait değilse Vittoria, *Sea & Vine* için sipariş ettiklerimizi almak amacıyla onların dükkânına uğrardı. Giulia'nın büyükannesi Sofia, zihni diyarların arasında sıkışıp kalmış olan cadıydı; farklı hakikatler arasında öyle keskin geçişler yaşıyordu ki artık neyin gerçek, neyin görü olduğunu ayırt edemez hâle gelmişti.

Benim bildiğim kadarıyla Sofia'nın başına gelenlerden sonra Santoriniler bir daha karanlık sanatlara bulaşmamışlardı. Belki de yanılıyordum. Belki Giulia da büyükannesi gibi karanlık sanatlardan medet ummaya karar vermişti. Hatta belki de kız kardeşime o gizemli kara büyü sayfalarını veren ta kendisiydi.

Bu düşünce karşısında bir anda buz kestim.

Eğer Giulia öyle ya da böyle kız kardeşime iblis çağırmak için bir büyü öğrettiyse, bunun kaynağının büyükannesinin büyü kitabı olması akla yatkındı; zira Sofia'nın karanlık sanatlara başvurduğu bilinen bir şeydi. Belki de aradaki kayıp bağlantı, o kara büyü kitabıydı... İlk büyü kitabını tekrar düşündüm. Kız kardeşimin günlüğünü bağlayan sihri. Cinayetler arasındaki bağlantı bu muydu? Belki karanlık sanatlar değil de kaynak kitaptı?

"Ne oldu?" diye sordu Öfke, düşüncelerimi bölerek. "Bir tuhaflaştın."

"Giulia'ya dün gece seninle buluşmasını söylemediğinden *emin* misin?" diye sordum. Öfke bana bu konuyu bir daha açacak olursam gırtlağıma yapışacağını ima eden bir bakış attı. Adil olmak gerekirse şehre yürüdüğümüz esnada aynı soruyu defalarca sormuştum. Buraya vardıktan sonra da bir o kadar yinelemiştim. "Belki de Kibir'e karşı ikili oynuyorsun ve bu yüzden kızı sen öldürdün."

Derin derin içini çekti. "Seni, vaziyetin böyle olmadığına temin ederim. Kimseyi öldürmek için geçerli bir sebebim yok. Daha önce de söylediğim gibi mesajım ona hiç ulaşmamış."

Kimseye karşı ikili oynamadığının farkındaydım ama sinirlenmesi hoşuma gidiyordu. "Sence onu öldüren erkek kardeşlerinden biri midir peki?"

"Hayır."

"Yine tek kelimelik cevaplara döndük demek."

"Dikkatli ol, cadı, yoksa medeni bir sohbet etmeye meraklı olduğunu düşünebilirim." Ben gözlerimi devirirken dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme gelip geçti. "Basit cevapları şı şırmek gerekmez."

"Neden bunun erkek kardeşlerinden birinin işi olmadığını düşünüyorsun?"

"Ne gibi bir gerekçeleri olabilir ki?"

"Tek tek sayayım istersen, seni kötücül yaratık." Parmaklarımla göstererek gerekçeleri tek tek sıralamaya başladım. "Hırs, tahtı ele geçirmeye heves etmiş olabilir. Belki Haset de kıskanmış ve daha fazla güç istemiştir. Eğer Kibir evlenemezse laneti kaldıramaz ve Cehennem'den ayrılamaz. Erkek kardeşlerinden biri bu diyara hükmetmek istiyorsa bu da gayet makul bir gerekçe. Devam edeyim mi?"

Öfke bana ters ters baktı ama cevap vermedi. Suçlamalarımdan hoşlanmadığı aşikârdı ama bunları aptalca fikirler olarak görüp ciddiye almaması da mümkün değildi. Köşeyi döndük, tehlikeli bir şekilde yükselen bir sandık yığınının çevresinden dolaştık ve bir kılıç balığının mızrak misali tepemize inmesi riskinden son anda sıyrıldık. Öfke, tüm manzaraları ve renkleri sessizce inceliyordu. Geldiği yerde bunlara benzer şeyler olup olmadığını merak ediyordum ama sormaya yeltenmedim.

Gelato[45] sırasına girmiş bir insan kalabalığı, bize karşıdan karşıya geçmemiz için yol vererek ayrıldı. Giyim bölümüne varmıştık. Salvatore, yırtık pırtık bir başka tunik için biriyle pazarlığın ortasındayken Öfke, her zamanki gibi sessizce çevresine gözdağı veren bir havayla tezgâhının başında dikildi ve ikilinin konuşması bir anda kesildi. Diğer müşterinin iblisin suratındaki ifadeye şöyle bir bakması, kalabalığın içine dalması için yetmiş de artmıştı bile; almak istediği kıyafet bir anda aklından çıkmıştı.

"Seninle bir işimiz var, satıcı."

---

[45] İtalyanlara özgü dondurma. (Çev.)

"Hiç sanmıyorum..." Sal'in bakışları Öfke'nin üzerindeki gömleğe kaydı ve sonra beni buldu. Ona belli belirsiz parmağımı salladım. Onu ürünün durumu ve fiyatı hakkında uyarmaya çalışmıştım. Şimdiyse öfkeli bir iblisle karşı karşıya kalmıştı. Öfke, Sal'a doğru ilerleyip çevresinde dönerken ismiyle müsemma duygunun bütün varlığından yayıldığını hissedebiliyordum.

Satıcının, koyu renk saçlarından geçirdiği eli titriyordu. "Sinyor, ne güzel. Bu gömlek–"

"Şununla değiştirilecek."

Öfke, çenesiyle tezgâhın arkasında asılı duran kıyafet yığınını işaret etti; kumaşlarına bakılırsa en pahalı ürünler bunlardı. Sal karşı çıkacak oldu ama Öfke'nin omuzlarının duruşunu fark edince derhâl çenesini kapattı ve sahte bir gülümseme takındı. Akıllı adam.

"Ne şahane pazarlık ediyorsunuz!" Sal askıdan siyah bir gömlek indirip Öfke'ye uzatırken irkildi. Ya da uzatmaya yeltenirken demeli; zira Öfke, hışımla elinden kapmadan önce gömleği bir an için avucunda sıkıca kavramıştı. "Çok ama çok şık bir parça, Sinyor. Pantolonunuza da çok yakışacak. Güle güle giyin."

Gözlerimi devirdim. Sal, baskı karşısında yere düşen bir yumurtadan bile daha dayanıksızdı.

Öfke, hiç uzatmadan bej rengi garabetten sıyrıldı ve o rezil parçayı satıcıya geri fırlattı. Eğer iblis prens daha evvelden huzursuzluk yaratmadıysa bile şimdi çıplak ve biçimli göğsünün bu etkiyi yaydığı kesindi. Yeni gömleğini üzerine geçirirken çevremizdeki insanların üzerinde bıraktığı tesirin farkına varmış gibi bir hâli yoktu. Esnek ve kıvrımlı kasları rahatlıkla hareket ediyordu.

Kıyafet tezgâhlarının arasında dolanmakta olan bir dizi insan, işlerini güçlerini bırakıp onu seyre daldılar.

Sükûnet Tanrıçası'na bana da bu özelliğinden biraz göndermesi için yalvararak Salvatore'ye döndüm. Buraya asıl geliş amacımızı unutmamak gerekiyordu. "Giulia hakkında bilgin var mı?"

"Var tabii. Hem de güvenilir kaynaklardan. Rıhtımdaki Bibby, sarayın yakınlarında *ricotta* yapan Angelo'yla konuşmuş; bana dediğine göre yüreği göğsünden olduğu gibi sökülmüş." Anlattıklarının bu net detaylarına rağmen Sal bir anda hâlinden hoşnut bir tavır takınmıştı. "Nonna'sı biraz şeydi hani..."

İşaret parmağını şakağına dayayarak çevirdi. Deliliği ima etmek için yapılan kaba bir hareketti bu. Onu azarlamak üzere ağzımı açmıştım ki kardeşlikten biri alnına, göğsüne ve iki omzuna dokunup istavroz çıkararak tezgâhın yanından geçip gitti.

"Neyse... Onu öldüren her neyse, vahşinin tekiymiş. Angelo, binanın her yerine kan sıçramış olduğunu söyledi. Sanki hayvanlar onu paramparça etmiş gibiymiş. Etrafı temizlemek resmen asırlarca sürmüş. Bir sürü..."

"Affedersin ama cesedi nerede bulunmuştu?" diye sordum anlattıklarını yarıda keserek. Cinayet mahallinin nasıl göründüğüne dair kâbusları birinci elden yaşamıştım zaten, daha fazla detaya ihtiyacım yoktu. "Sarayın yakınlarında çalışan birisinden bahsetmiştin hani?"

"Aynen. Şu *ricottacı* Angelo, olayın kendi tezgâhının yakınlarında yaşandığını söyledi. En mühim yer." Sal çenesiyle sağ tarafı işaret etti. "Polis hâlâ orada, kalabalığı gözden kaçırmanıza imkân yok. Acele ederseniz cesedi bile görebilirsiniz."

Cinayet mahalline yaklaşmak imkânsızdı. Sal, bize gerçekten güvenilir bilgiler sunmuştu. Fakat görünüşe göre bize anlattıklarını, sayıları birkaç yüzü bulan diğer yakın sırdaşlarından da esirgememişti. Öfke, zor kullanarak kendisine yol açmaya kalkışınca ona engel olmak için uzandım.

"Ne kadar yakın olman gerekiyor, yani..." Bakışlarımı etrafta gezdirdim. İblislerden bahsetmemin uygun düşmeyeceği kadar çok insan vardı. "Şu özel araştırmanı yapman için?"

Öfke, aldatma sanatında gayet yetenekliydi. Hiç sektirmeden bana ayak uydurdu. "Daha iyi bir görüş açım olsun isterdim

tabii ama buradan bakınca, erkek kardeşlerimden hiçbirinin son zamanlarda bu civarda bulunmamış olduğunu söyleyebilirim."

Burnumu kırıştırdım. Onun bu abartılı koku duyusu huzursuz ediciydi. İnsanların başlarının üzerinden etrafı görebilmek için parmak uçlarımda yükseldim. Tanrıça'ya şükürler olsun ki cesedi göremiyordum ama etrafa kutsal su serpen bir rahip gözüme takıldı. Adamın, kızın ruhu için bir kutsama ayini yapmakta olduğunu tahmin ettim. Kalabalığın dağılması epey uzun sürecek gibi görünüyordu; o yüzden burada beklemenin anlamı yoktu. Yarın gece ortalık yatışınca geri gelsek de olurdu.

"Peşimden gel," dedim bir ara sokağa dönerken. Öfke itiraz etmedi ve kalabalığın en yoğun noktalarından birinden ayrılırken aramıza mesafe sokmamaya özen gösterdi. O akşamlık çoktan kapatmış olan küçük bir yemek tezgâhı dikkatimi çekti. Yan tarafında, bir buğday sapını kavramış olan bir pençe izini resmeden bir tablo vardı ve her nedense aklıma Hırs'ı getirmişti. Rahatça konuşabilmek için insanlardan yeterince uzaklaşmamızı bekledim. "Hırs'tan hiçbir iz bulamadığından emin misin?"

"Kendi sihrini maskelemenin bir yolunu bulamamışsa, hayır. Buraya gelmemiş. Neden suçlunun o olduğuna bu denli yürekten inanıyorsun? Elinde ne gibi bir kanıt var?"

"Hiçbir şeye yürekten inandığım yok. Sadece makul görünen ipuçlarını yakalamaya çalışıyorum." O sırada cinayet mahalline ulaşmaya çalışan birkaç kişiye çarptım ve birkaç özür mırıldandıktan sonra başka bir sokağa döndüm. "Kanıt olarak ise; onunla aramda geçen konuşmayı, Hades'in Boynuzu'na sahip olma arzusunu ve onunla görüşmemin hemen ardından büyükannemin saldırıya uğramasını düşününce en mantıklı seçenek Hırs gibi geliyor."

Daha dar bir sokağa girerken Öfke'nin bakışlarını üzerimde hissettim; kürek kemiklerimin arasında süreğen bir enerji titreşimi vardı. Fakat büyükannemin nasıl olduğunu sormaya ya da özür dilemeye yeltenmedi.

Dürüst olmam gerekirse dünyada beni avutmasını isteyeceğim en son yaratık oydu zaten.

Bizim mahalleye dönen sapakta durdum. "Listende sıradaki cadı kim?"

"Henüz bilmiyorum."

"Şimdi önceliğimiz bu olmalı," dedim onun arkasına bir göz atarak. Sokağın bu tarafı sessizdi. "Onun kim olduğunu öğrendiğinde onu güvenli bir yere saklamamız gerekecek."

Öfke'nin dudakları ince bir çizgi hâlini aldı ama nihayetinde iblis beni onaylarcasına başını salladı. "Bu akşam diyarıma haber yollarım. Sabaha kadar bir cevap gelir."

Hava soğuk değildi ama yine de kollarımı sıvazlama ihtiyacı duydum. Elbisem krem rengi ve kolsuzdu. Sıcak yaz geceleri için çok uygundu ama korkudan vücudumda gezinen ürpertilere karşı son derece korunaksızdı. Bizim eve giden sokağa şöyle bir göz attım ve dışarıda oyun oynayan birkaç çocuk görünce rahatladım. Hırs ya da Haset'in gölgelerin arasında saklanmış olma ihtimalinden korkmak istemiyordum ama elimde değildi.

"Pekâlâ," dedim. "O zaman yarın görüşürüz. Nerede buluşalım?"

"Merak etme." Öfke'nin yüzünden kurtları andıran bir sırıtma gelip geçti. "Ben seni bulurum."

"Bunun çok huzursuz edici olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?"

"*Iucundissima somnia.*" Tatlı uykular. Bu sözlerin ardından bir anda gözden kayboldu.

YİRMİ YEDİ

"Yarına tatlı olarak *cassata* yapmayı düşünüyordum."

Annem, yüzünde yorgun ama umutlu bir ifadeyle bana döndü. Karnıma yumruk yemişten beter olduğumu, her nasılsa yüz ifademe yansıtmamayı başarmıştım. Tatlı ricotta katmanlarından oluşan sünger kek, benim de Vittoria'nın da en sevdiklerimiz arasındaydı. Her sene doğum günümüzde bu tatlının yapılmasını isterdik, annem de bizi hiçbir zaman kırmazdı. Badem ezmesini incecik bir tabaka hâline getirerek bütün keki onunla kaplar ve üzerini parlak renkli şekerli meyvelerle süslerdi. Daha kıtır olan üst tabakanın, içerideki ıslak kekin yumuşak lezzetiyle oluşturduğu tezat çok hoşuma giderdi.

Bu tatlıyı bir daha üzüntüye kapılmadan yiyebileceğimden hiç emin değildim ama annemin keyfini kaçırmaya niyetim yoktu. İçten bir gülümsemeyle ona baktım.

"Kulağa enfes geliyor."

Annem, bu kısa sohbet girişiminden bitkin düşmüş gibi görünerek kuru gıdaların bulunduğu mutfak dolabının başına geçti ve bir kâse alarak içine şekeri ve kek için gereken diğer malzemeleri doldurmaya başladı. Bugün onun için zor bir gündü. Bir süre onu gözledikten sonra *sarde a beccafico*[46]yu fırından

---

[46] Sardalyelerin içine kuru üzüm, çamfıstığı ve ekmek kırıntıları doldurularak yapılan bir yemek. (Çev.)

çıkarmaya gittim ve içi doldurulmuş sardalyelerin yoğun kokusunu içime çektim.

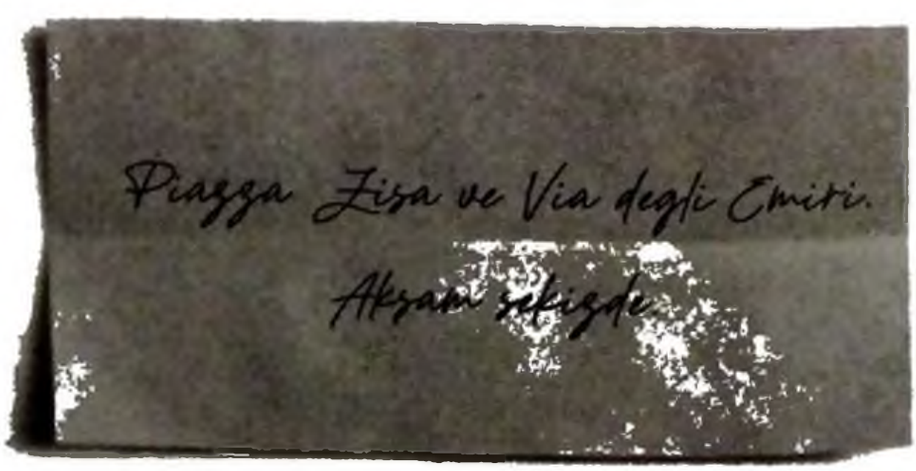
Nonna'nın tarifine göre iç dolgusunda kuru üzüm, çam fıstığı ve ekmek kırıntıları olması gerekiyordu; sonra üzerine eritilmiş adaçaylı tereyağı ve kekik serperek pişme esnasında balıkları birbirinden ayırmak için aralarına irice defne yaprakları yerleştiriyordu. Sonuç ise ağzınızda eriyip giden ve âdeta kaburgalarınıza yapışıp kalan bir lezzet senfonisi oluyordu.

Balıkları bir tabağa almıştım ki Dayım Nino Mazzulla elinde katlı bir not sallayarak mutfaktan içeri girdi. Kenardan taşmış bir parça iç dolgusunu parmağıyla ustaca sıyırdığını görünce başımı iki yana salladım ama gülümsemekten kendimi alamadım. Nino Dayımın mutfakta *çok* faydası dokunurdu; her yeni tarifi mutlaka kalite kontrolden geçirirdi. Ya da en azından kendisi böyle olduğunu iddia ediyordu.

"Salvatore bunu sana bıraktı, Emilia," dedi ağzının dolu olmasına aldırış etmeden. "Arkadaşın, bunu derhâl sana iletmesini tembihlemiş."

Annem de diğer insanlar gibi yanında bir tespih taşıyordu ve söz konusu "arkadaşımın" gerçekte kim olduğunu bilse, tesbihini öpmeye başlayıp dualar mırıldanacağını hayal edebiliyordum. Ona fırsat vermeden notu hemen dayımın elinden kaptım. "*Grazie,* Nino Dayı."

Dayım bir tabure çekerek kendisine bir tabak doldurmaya girişti ve annemin dikkatini üzerine çekmeyi başardı. Bunu fırsat bilerek kısa mesajı okumak için soluğu koridorda aldım.

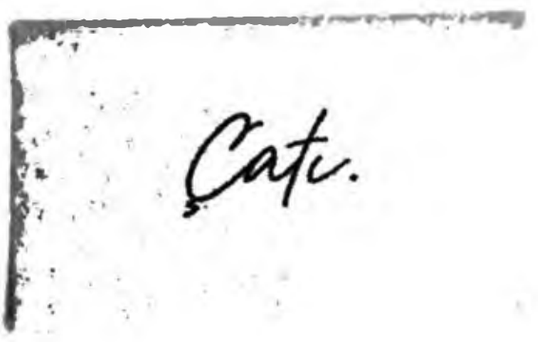
Özenle ve titizlikle yazılmış olan el yazısını tanımıyordum ama üzerinden yayılan o kraliyete özgü kibir havası, midemin sıkışmasına sebep oluyordu. Verdiği adres *Castello della Zisa*'ydı. La Zisa, şu an büyük oranda harabeye dönmüş olan geniş bir Mağribi sarayıydı. Orayı inşa ettiren krala "*Il Malo*", yani kötü adam deniliyordu. Dolayısıyla iblis prensin geçici olarak oraya yerleşmiş olması son derece münasipti.

Notu geri katlayarak korsajımdan içeri tıkıştırdım ve tekrar mutfağa döndüm. Zamanım, akşam yemeği servisini bitirip karanlık çökmeden soluğu sarayda almaya ucu ucuna yetecekti.

Metruk şatoya arka bahçeden gizlice süzüldüm ve tenha ama şatafatlı görünen birkaç odaya girip çıktıktan sonra ana girişe ulaştım. Orada ön kapıya tutturulmuş bir başka notla karşılaştım – gizli buluşma yerinin duyurulmasını bekleyeceğim en son yerdi burası. Gözlerimi çayırlığa çevirip yansıtma havuzuna baktım ve başımı iki yana salladım.

Görünüşe göre iblisler gizli kapaklı hareket etmekten anlamıyordu. Gerçi etrafta kendisinden daha büyük ve kötü bir yırtıcı olmadığı için korkacak pek bir şeyi yoktu.

İçimi çektim. Bu saray, soğuk havanın içeriye sızıp ortalığı buzhaneye çevireceği bir şekilde inşa edilmişti ama Cehennem'den gelen bir yaratık elbette yakıcı sıcakta daha mutlu olacaktı. Ayağımı son basamağa attığımda yüzümden terler damlıyordu ve öfkeden kudurmak üzereydim.

İblisin derisini diri diri yüzmeye kararlı bir şekilde çatıda yürürken bir anda kalakaldım.

Öfke sırtüstü uzanmış ve ellerini kafasının altına yaslamış vaziyette, uzaklarda denizin ardında batmak üzere olan güneşin son ışıklarının tadını çıkartıyordu. Yüzünü, hatlarını aydınlatan güneşe çevirmiş, hissettiği sıcaklık karşısında yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. Benim varlığımı henüz fark etmemişti. İçten içe rahatladığımı hissettim.

Yüzünde daha önce görmediğim dingin bir ifade vardı. Bedeni gevşemiş olmasına rağmen alttan alta tetikte olduğunu seziyordum; göz açıp kapayıncaya kadar yerinden fırlayıp saldırıya geçebilirdi. Güneşin vurduğu yerde uzanmış bir sürüngeni andırıyordu.

Ölümcül ve güzeldi. Erişilmez görünüyordu.

Aynı anda hem böyle tehlikeli hem de bu denli nefes kesici olduğu için onu tekmelemek istiyordum. Başını aniden benim olduğum yöne çevirdi ve gözlerimiz buluştu. Bir an için nefes almayı bile unuttum.

Beni ağır ağır süzdü. "Kafanı bir yere mi çarptın?"

"Hayır."

"Neden böyle afallamış bir hâlin var?"

"Gün ışığına dayanamadığını zannediyordum."

"Onu da nereden çıkardın?"

Gözlerimi devirdim. Sanki bilmiyordu. "Çünkü *Malvagi*, güneşin karşısında küle dönüşür. O yüzden sürekli alacakaranlıkta buluşuyoruz."

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Kötüler hakkında başka neler duydun?"

Omuz silktim. Efsaneleri herkes bilirdi. Kendisine dair söylentilerden bihaber olduğunu hiç zannetmiyordum. "Kana susamış iblisler olduğunuzu. Gözlerinizde kırmızı hareler olduğunu, teninizin buz gibi olduğunu, güzel göründüğünüzü ve öptüğünüz insanı, bir başka öpücük daha almak uğruna ruhunu satacak denli müptela edeceğinizi."

Dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi. "Beni bu denli çekici bulduğunu duymak güzel ama seni temin ederim ki ben o iblislerden biri değilim. Gözlerim kırmızı değil. Cildimin buzdan çok daha sıcak olduğunu bizzat deneyimlemek istersen bunu da hemen ayarlayabiliriz."

Söylediklerini desteklemek istercesine gömleğinin birkaç düğmesini çözerek bronz teninin bir kısmını açığa çıkardı. İncecik bir ter tabakasının, beni kendisine çağırırcasına ışıldadığını gördüm. Yüzüme basan ateşin güneşle hiçbir alakası yoktu. "Hayvanların nasıl kesildiğini biliyorum; aynı şeyi sana uygulamak çok da farklı olamaz herhâlde."

"Seni temin ederim ki bu hikâyelerin gerçekliği yok." Gözleri hınzırca parıldıyordu. "Gerçi öpücüklerimin günah sayılacak denli güzel olmayacağına söz veremem."

"Bugün daha ilerleyen saatlerde buluşacağımızı zannediyordum. Bir şey mi oldu?"

Öfke gözlerini benden bir süre daha ayırmadı ve her nedense nefesimi tuttuğumu fark ettim. Başka bir şey söylemek isteyip de içten içe kendisiyle mücadele eder gibi bir hâli vardı. Nihayetinde yüzünü güneşe doğru kaldırıp gözlerini kapatarak sırtüstü uzandı. Nefesimi bıraktım.

"Hayır. Önemli bir mesele yok."

"Sıradaki cadının kim olduğunu öğrendin mi?"

"Henüz değil."

Daha fazla şey anlatmasını bekleyerek orada öylece dikildim. O böyle bir zahmete girişmeyince başına dikilip ona ters ters baktım. Nihayetinde elini yüzüne siper ederek gönülsüzce bana baktı. "Eğer bir sonraki cadıya dair herhangi bir bilgi edinemediysen beni neden buraya çağırdın?"

"Ben..." Gözlerini kısarak bana baktı. "Binayı koruma altına aldım, o yüzden sen bir şeyleri davet etmediğin sürece insanlardan, erkek kardeşlerimden ve çoğu doğaüstü yaratıktan güvende olacağız. Bu akşam için ne planladığını kesin olarak bilmiyordum ve nerede kalacağımızı görmek hoşuna gider diye

düşündüm. Ben bir süre dışarıda olacağım; o yüzden etrafa bakın, evindeymiş gibi davran ve eşyalarını topla."

Bütün bu 'aynı eve çıkma' senaryosunu duymazdan gelerek ona dik dik baktım. "Nereye gidiyorsun?"

"Kibir'in ulaklarından biriyle buluşmaya."

"Giulia'nın adını sana veren o muydu?"

Öfke, beni başıyla onayladı. "Ortağım dün geceden beri onu gözetliyor. Bu sabah kafasına kukuleta geçirmiş birine bilgi iletiğine şahit olmuş. Konuştuğu kişinin katilimiz olduğuna inanıyorum."

"Ortağın neden kukuletalı tipi takip etmemiş peki?"

"Denemiş. Arayı kapatmak üzereyken o kişi kalabalığın arasına karışıp gözden kaybolmuş."

Bir nefes koyuverdim. Tabii ya. "Plan nedir peki?"

"Çok geçmeden sıradaki görevimi öğrenmek üzere Kibir'in ulağıyla buluşmam gerekiyor. Gittiğimde onu sorgulayacağım; bu şekilde o cüppeli tipin kimliğini öğreneceğimi umut ediyorum."

"Ben bir hakikat büyüsü kullansam da olur aslında."

"Çok tehlikeli. Ayrıca sen eşyalarını toplamakla meşgul olacaksın. Yokluğum uzun sürmez."

"Anladım." Ses tonumda sezdiği bir şey karşısında yüzünde endişeli bir ifadeyle doğrulup oturdu. Demek kendileri zeki bir iblisti. "Kız kardeşimi öldürenin kim olduğunu öğrenme şansımız varken burada kalmayacağımı biliyorsun," dedim. "Ya beni de yanında götürürsün ya da seni takip ederim."

Beni bir süre süzdükten sonra içini çekti. "Hiç hoş davranmayacağım ama. Önce görüşmeyi yapıp sonra sana her şeyi anlatayım. Katilin peşine sensiz düşmeyeceğime söz veriyorum."

"Bir dakika... Başından beri hoş *davrandığını* mı kastediyorsun yani?" Burun kıvırdım. "Düşmanlarına acıyorum."

Yüzünde hiç de dostane olmayan bir gülümseme belirdi. "Şu ana dek yaptığın en akıllıca gözlem bu olabilir, cadı."

Şehir meydanındaki saatin çan sesi, zamanı haber verdi. Öfke ayağa kalktı ve altın renkli gözlerini, ölçüp biçen bakışlarla kıyafetlerimde gezdirdi. "Kırk dakika içinde yola koyuluyoruz. Bu kadar... Banal olmayan bir şeyler giymeye çalış. Hatta en iyisi evine daha münasip bir şeyler gönderteyim."

Kaşlarımı çatarak elbiseme baktım. Geçen yaz koyu bir lavanta rengine boyadığım, mütevazı, muslin bir elbiseydi. Beni gayet memnun edecek biçimde içinde korsesi yoktu ama şekli gayet düzgündü. Göğüs ve bel kısmı sıkıca oturmasına rağmen eteklerinin ayak bileklerime doğru uçuşması çok hoşuma gidiyordu. Hiç de *banal* sayılmazdı ama... "Ya senin abartılı kılıklarını giymek istemezsem ne olacak?"

Cevap vermeye zahmet etmedi.

Kabalığı hakkında laf sokmak üzere başımı kaldırmıştım ki çoktan ortadan kaybolduğunu gördüm. Eve giderken kılık kıyafete bu denli takıntılı ve züppe bir iblisin nasıl başıma kaldığını sorgulayarak yol boyunca sövüp saymaktan kendimi alamadım.

Belki de Nonna *le arti oscure*nin bedelleri konusunda haklıydı; Öfke'ye maruz kalmak kesinlikle karanlık sanatları kullandığım için verilmiş bir cezadan farksızdı.

Çok sinirlenmiş olduğum için, ağzından kaçırmış olduğu en önemli ayrıntı, dikkatimi ancak biraz sonra çekti –Öfke, nerede yaşadığımı biliyordu.

YİRMİ SEKİZ

İnce bir işçilik ürünü olan yepyeni elbiseme bakarken koyu renkli katları karşısında kaşlarımı çattım. "Neden Kötüler daima siyah giyer?"

"Kanı daha iyi gizler de ondan, cadı."

Ara sokakta yanımda dikilen iblisi göz ucuyla süzerken cevabının kişisel tarzına dair pek çok şeyi açıkladığını düşündüm. Hemen ardından da ikimizin de nefes alan gölgeler gibi giyinmemizi istediğine göre bu gece ne kadar kan akıtmayı planladığı kafama takıldı.

Bu düşüncenin beni zannettiğim kadar ürkütmemesi karşısında *neredeyse* huzursuz olmuştum.

"Kiminle buluşuyoruz? İnsan mı? İblis mi? Kurt adam mı?"

"Kurt adamlar yavru köpekten farksızdır. Asıl dikkat etmen gereken, Cehennem köpekleridir." Öfke, yüzümde beliren dehşet karşısında kıkırdadı. "Ruhunu efendime satmış olan bir ölümlüyle buluşacağız. Lafı açılmışken, o gelmeden önce hanedanımın hançerini geri almam gerek."

Ona ifadesiz bir yüzle baktım. Bir iblisi silahlandırmak bana pek faydalı görünmemişti. Yine de benim kıymetli dayanağı olmam gerekiyordu. Hançeri ona uzattım.

"Diyelim ki ben ölecek olsam... Güçlerinin yok olmaya başlaması ne kadar sürerdi?"

"Ne kadar sihir sarf ettiğime göre değişir. Eğer pek fazla kullanmazsam kısa bir süreliğine koruyabilirim."

Bir ölümsüze kısa gelen süre, muhtemelen benim için on yıla tekabül ederdi. "Bir başkası dayanak görevi görebilir mi?"

Bir nefes koyuverdi. "Teknik olarak evet. Bu dünyada yerleşik biri ya da herhangi bir insan bir pazarlık yapabilir ve bir iblise dayanak sunmayı kabul edebilir. Fakat bu ender bir durumdur ve birini bulup iki tarafın da kabul edeceği koşulları oluşturmak için harcanacak zamana değmez."

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Parmaklarımı soğuk taşın üzerinde tıkırdatmaya koyuldum. Katedral meydanının oradaki küçük bir duvar oyuğunda saklanıyorduk ve şu gizemli ulağın ortaya çıkmasını yıllardır bekliyormuşuz gibi hissetmeye başlamıştım. Beş dakika daha geçtikten sonra kıpırtısız beklemenin pek de keyif aldığım bir şey olmadığına karar verdim. Hareket edemediğimde düşündüğüm tek şey kız kardeşim oluyordu.

"Neden iblisler, ruhları çalıyor? Belli bir şey için mi gerekiyorlar?"

Öfke'nin bakışlarının üzerime çöken ağırlığını hissettim. Ona bakmak için başımı çevirdiğimde, gizlemeye zahmet etmediği surat ifadesini gördüm; bana inanamaz gözlerle bakıyordu. *Tabii ya.* Sanki düşmanıyla ruh avcılığına dair hoş bir muhabbete girermiş gibi. Ellerimi onu teskin edercesine havaya kaldırarak başımı çevirdim ama bir saniye bile geçmeden, nedendir bilmem, kendimi tutamayıp tekrar ona döndüm.

"Peki, yürekleri neden söküp alıyorlar sence?"

"Ben ulaktan zorla bilgi almadan önce adamı korkutup kaçırmak amacıyla mı bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Öyle uzun bir sessizlik oldu ki cevap vermeyeceğini düşündüm. "Bu konuda varsayım yapacak denli bilgimiz yok. Elinde olgular olmadan çıkarımlarda bulunmak akıllıca bir davranış değildir."

"Peki, sence herhangi bir şeyin niyeti..."

"Onları yemek olabilir mi? Evet. Pek çok yaratık taze çarpan yürekleri en nefis yiyecek olarak görür, cadı. Bir de törensel bir önemi var elbette. Fedakârlık. İstihza. Çağrı. Bir de salt ahlaksızlık var elbette. Sadizmin böylesi, tek bir türe mahsus değildir; o yüzden başladığımız yere geri dönüyoruz."

Midemin bulandığını hissettim. "Basit bir evet cevabı da yeterdi," dedim sessizce.

"Benden istediğin, seni avutacak bir şeyler söylemem." Bana dönerken sesi duygudan yoksundu. "Yalan söyleyip kız kardeşinin hiç acı çekmediğini öne sürmemin sana hiçbir faydası olmaz. Nedeni her ne olursa olsun, kalbini yerinden söküp alan her kimse ya da her neyse, bunu kız kardeşin gayet hayatta ve bilinci yerindeyken yapmış olmalı. Bana inan, duygusal girdaplarda boğulmanın hiçbir stratejik yararı yoktur. Öfkeni ve acını kullanışlı silahlara dönüştür ya da evine dön ve canavarlar gelip seni bulana kadar ağla. Çünkü aynen bunu yapacaklar."

"Ben canavarlardan korkmuyorum."

"Şimdi böyle söylüyor olabilirsin, cadı. Fakat erkek kardeşlerim senin gibi yaratıkları kendi isteklerine göre şekillendirmeyi severler. Seni kendi hisleriyle besleyip senin duygularını emerler; öyle ki kendi benliğinin nerede sona erdiğini, onların nerede başladığını kestiremez olursun. Cehennem'in pek çok hâli vardır. Tanrıçalarına dua et ki hiçbirini ilk elden deneyimlemek zorunda kalmayasın. Zeki davranmalı ve işine odaklanmalısın, yoksa senin sonun da diğerleri gibi ölüm olur."

Gözlerime yaşlar doluşmuştu. Üzüntümden değil, gittikçe kabaran öfkemden. "İşime odaklıyım zaten, seni kızgın at tezeği. Hayalimdeki tek şey, kız kardeşimin intikamını almak. Sakın beni aşırı duygusal davranmakla itham etmeye *kalkışma*. Amacıma ulaşmama engel olmaya kalkışan *her şeyi* ezer geçerim. Seni bile. Ayrıca hiç de korkmuyorum; öyle olsa en başından seni çağırmazdım!"

"Korkmalısın ama." Bakışları âdeta beni olduğum yere mıhladı. "İntikam hırsı güçlü bir duygudur. Seni hem insanlara hem

de iblislere karşı kolay av durumuna düşürür. Davranışlarının altında yatan sebepleri birinin bilmesine *asla* izin verme. Eğer her şeyden çok istediğin şeyin ne olduğunu bilirlerse tatlı yalanlar ve yarım yamalak gerçeklerle aklını bulandırırlar. Seni nereye kadar zorlayabileceklerini, ne teklif etmeleri gerektiğini, neleri asla reddedemeyeceğini *gayet iyi* bilirler; dolayısıyla sana karşı avantajlı olurlar. İlk amacın, hayatta kalmak olmalı. Diğer her şeyi mücadele esnasında çözersin."

"Sen benim gerçek amaçlarımı biliyorsun."

"Evet. Biliyorum. Bana söylemen çok aptalca bir hataydı zaten. Şimdi kem küm etme. Biraz kışkırtılınca, biraz damarına basılınca hemen ani çıkışlar yapıp tuzağa düşüyorsun. O yanan öfken arasında bana ne istediğine dair bilmem gereken *her şeyi* kendi ağzınla söyledin." Başını iki yana salladı. "En derin arzun karşılığında, Emilia, bana ne vadedeceksin? Sevdiğin kız kardeşin için adaleti sağlamak için neleri göze *almazdın*? Artık senden talep edilecek hiçbir bedele çok yüksek gözüyle bakmayacağını biliyorum. Ne istesem verirsin."

Şimdi birbirimize çok yakın duruyor, ikimiz de hızlı hızlı nefes alıp veriyorduk. Haklı olmasından nefret ediyordum. Haset gibi duygularımı bulandırmamıştı o, buna gerek bile kalmamıştı. Hiddetimin arasında en derin arzularımı ona söylemem için beni kışkırtmıştı. Patlamam için beni birazcık zorlaması yetmiş de artmıştı bile. Bir iblis tarafından alt edildiğim için kendime kızarak en iyi bildiğim şeyi yaptım –şeytan gibi yalan söyledim.

Parmağımı Öfke'nin göğsüne yaslayarak onu sertçe dürttüm. "Tek gerekçemin bu olduğunu düşünüyorsan maalesef çok yanılıyorsun, iblis. Hem bundan sana ne?"

Parmaklarını ağır ağır benimkilere dolayarak saldırıma engel oldu. Elimi hemen bırakmayınca alev alev yanan teni benimkine temas ettiği anda onu dürtmeyi kesmiş olduğumu fark edip etmediğini düşündüm. Şimdi elimi göğsüne bastırmış tutarken kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordum.

Üstelik buna müsaade ediyordum.

Bir anda aklımı başıma toplayıp geri çekildim.

"Bana dördüncü yalan söyleyişin oldu bu, cadı."

Ben de onu kızdırmayı *sahiden* başarıyordum. Ölçülü bir tavırla gülümsedim. "Belki bana şu lanetten biraz daha bahsetmelisin. İşin o kısmına dair daha fazla şey öğrenmek istiyorum."

"Peki madem. Kanlı detayları öğrenmek mi istiyorsun? Lanet–"

"Sinyor, acaba... Birazdan tekrar mı geleyim?" Otuz ila kırk yaşları arasında gösteren bir adam birkaç metre ötede durmuş, elindeki mektubu eğip büküyordu. "Efendiniz dedi ki–"

Ben daha ne olup bittiğini anlayamadan Öfke, ulağı duvara yaslamış, kolunu adamın soluk borusuna sertçe bastırmıştı bile. Ulağın burnundan tuniğine kan damlıyordu. İblis ise mest olmuş gibi gözlerini yummuştu.

"Merhaba, Francesco. Kabalığımı mazur gör ama duyduğuma göre benim sırlarımı satıyormuşsun. Eğer Yedi Çember'de olsaydık çoktan ölmüş olurdun. Bunu bir iyilik olarak gör."

Biraz şaşkınlıktan, biraz da korkudan olduğum yerde donakalmıştım. Ben nefesimi tutmaya dahi fırsat bulamadan Öfke, olanca şiddetiyle adamın üzerine çullanmıştı bile.

"Sana kan kokusunun beni coşkunluğun kıyısına getirdiğini hiç söylemiş miydim, cadı? Sizin türünüz bizim kanın tadını arzuladığımızı zannediyor ama Cehennem Prensleri genellikle kan içmez. Bizi sarhoş eden şey güçtür. Birinin kanının akmasına izin verdiğim sürece hayatı benim ellerimde demektir."

Gözlerimi kırpıştırdım. Kafamda tek bir düşünceyi bile toparlayamıyordum. Birbirimize takıldığımız esnada Öfke'nin gerçekte kim olduğunu unutmuştum. Onun yapabileceklerinin ancak ufacık bir kısmını gördüğümü düşündüm.

Yüzü mosmor kesilmiş olan adamın boğazına biraz daha sert bastırdı. Eğer Öfke biraz daha zorlayacak olursa adam ölüp gidecekti. Öne atılmaya yeltendim ama sonra kendime engel oldum.

"Ben gücü paradan, kandan ya da şehvetten daha çok arzu ederim. Ve seçme şansından daha büyük bir güç olamaz. Bunun

uğruna yalan söylerim. Hırsızlık yaparım, dolap çeviririm, adam sakatlarım, cinayet işlerim. İmkânım olsa bunun için ruhumu bir daha satarım, cadı."

"Satmak derken..." Başımı iki yana salladım. İblisler ruhsuz yaratıklardı.

Öfke gözlerini iri iri açarak bana döndü; göz bebekleri karanlıkta altın renginde parıldıyordu. Bakışlarında insaniyetten eser yoktu; o ana dek bu yönünü kilit altında tuttuğunu fark ettim. Bazıları, Kötüler'in affedilmez günahlar işlemeden evvel melek olduklarını ve Cennet'ten kovulduklarını iddia ederlerdi. Şimdi bu hikâyelerin kaynağını anlamıştım –Öfke'nin bakışları, âdeta cennetten çıkma bir ateşle yanıp kavruluyordu. Gazap dolu bir yargıçtı o; katışıksız, süratli ve her açıdan merhametsiz.

Gittikçe artan korkumu yok sayarak onun bu itirafını kafamda evirip çevirdim ve gerçekte ne söylemek istediğini anladım; bana bir seçme şansı sunuyordu. Buradan çekip giderek birazdan yapacaklarını görmekten sakınma imkânım vardı. Ya da yanında kalıp bunun bir parçası olabilirdim.

Kız kardeşimin tahrip edilmiş cesedini ve bu adam getirip götürdüğü mesajların içeriğini paylaştığı için aynı şekilde acımasızca öldürülen diğer cadıları düşündüm. Öfke, adamın bu sırları kime sattığını öğrenmek için zor kullanacağını söylemişti zaten. Bu ani şiddet patlaması beni şaşırtmamalıydı. Başımı sallayarak onu onayladım; belli belirsiz bir hareketti ama iblis anlamıştı.

Öfke tekrar ulağa döndü. "Mektubumu açman için sana kim para verdi, Francesco?"

Adam gözlerini yardım dilenircesine bana çevirdi. Öfke beklerken beni bir kez daha ağır ağır süzdü. Francesco seçimini yapmıştı. Şimdi seçim sırası bendeydi.

"Prens sana basit bir soru sordu, Francesco. Senin hatırına soruyu bir kez yineleyeceğim; sonra bırakacağım, o *kendi* bildiği yoldan sorsun. Eminim ki bunun son derece nahoş olacağını gayet iyi biliyorsundur." Öfke'ninki gibi gaddar bir ses tonu ta-

kınmıştım. Adamın irkildiğini fark ettim. "Mektubunu açman için sana kim para verdi?"

Öfke'nin gözleri üzerimdeydi. Yüzündeki ifade hiç değişmemiş olmasına rağmen neredeyse... Davranışımı tasvip ettiğini sezdiğime yemin edebilirdim. Midem kasıldı ve öğürmemek için kendimi zor tuttum. Eğer doğru şeyi yaptıysam kendimi bu kadar kötü hissetmemeliydim.

Francesco'nun boğazından bir hırıltı yükseldi ve hâlâ gırtlağına sımsıkı yaslanmış olan kolu tırmalamaya çalıştı ama tırnakları iblisin gömleğinin manşetine takıldı. İstediğimiz cevapları alamadan Öfke'nin onu boğarak öldürmesinden korkmaya başlamıştım.

Francesco balık gibi içine derin derin hava çekmeye başlayınca iblisin aniden kolunu gevşettiğini anladım. "Bıçağımı boğazına yaslasam, öyle daha rahat konuşur musun?"

Francesco'nun zeytuni teni bembeyaz kesildi ama iki yanda ellerini yumruk yaptığını fark ettim. Öfke güçlerini kullanıyor, ulak ise sinirleniyordu. Göğsü hızla inip kalkmaya başlamıştı. "Ne istersen yap ama sana tek kelime etmem, seni iblis domuz."

"Gerçekten mi?" Öfke gülümseyince dişlerinin parıltısı Francesco'yu içinde yükselen hiddete rağmen altına işemenin eşiğine getirdi. "Şunu bir deneyelim madem, ölümlü. Kimin için çalışıyorsun?"

"Tanrı için." Adam, iblisin yüzüne tükürdü ve salyası ağır ağır yere damladı. Öfke'nin bıçağı bir anda adamın çenesinin altında belirdi; ucunu adamın tenine öyle sert bastırmıştı ki metale kan süzülmeye başlamıştı. Hançeri saplayıp adamın omuriliğini ikiye ayırmamak için var olan tüm iradesini kullanıyormuş gibi görünüyordu. Bir an için savaş iblisinin adamın işini oracıkta bitireceğini zannettim.

"Özür diliyorum, Francesco. Fakat sabrım gittikçe azalıyor. Senin yaptıkların yüzünden dört kadın ölüme gitti. Seni de aynı şekilde acı dolu bir ölüme yollayacağımdan şüphen olmasın."

"Hiç durma, öldür beni. Sana tek kelime etmem." Öfke onu duvara yapıştırınca adamın kafası geriye doğru çarptı. Bu şiddet

gösterisinden zevk alarak gülerken ulağın ağzından kan dam lamaya başlamıştı. Adam kocaman sırıtınca kandan kıpkırmızı olmuş dişleri göründü. "Umarım hepiniz Cehennem'de çürü sünüz."

Öfke'nin hiddetinin kaynama noktasına geldiğini hissedi yordum. Çok geçmeden istese de istemese de Francesco'yu öl dürecekti. O zaman kız kardeşimin cinayetinden sorumlu olan kişiyi öğrenme yolundaki en büyük şansımızı kaybedecektik. Hem Nonna'nın hem de Öfke'nin uyarıları kafamın içinde kol geziyordu ama bunun hiç önemi yoktu.

Seçeneklerimiz tükenmişti ve etrafımızı saran hiddet, alev alev yanmaya başlayacak denli yoğun bir hâl almıştı. Öfke kendisini kaybetmek üzereydi. Kız kardeşimin muskasını kavradım ve onun duygularını kendime çekerek hakikat büyümü körüklemeleri için kullandım.

"Mektubu açtın mı?" diye sordum. Sesimde sihre özgü bir emir tınısı vardı. Öfke'nin bakışları bir anda bana çevrildi; hani bilmesem, yüzüne korku dolu bir ifadenin yerleştiğini zannederdim.

Francesco cevap vermeden önce başını salladı. "E-evet."

"Bunu yapman için biri sana para mı verdi?"

"Evet."

"Sana para veren kimdi, Francesco? Hırs mı?"

"Hayır."

"O zaman kimin para verdiğini söyle."

"Adını bilmiyorum."

"İnsan mı?"

Omuz silkti. "Kukuleta takıyordu. Yüzünü görmedim."

"Giulia'nın öldürüldüğü gece ona kızın yerini söylemiş miydin?"

Yüksek sesle yutkundu. "Evet."

"Onunla bugün de buluştun mu?"

"Evet."

Öfkem kabardı. "Ona hangi bilgileri verdin?"

"B-b-başka bir adres. Bir de buluşma tarihi. Bu kez elimde isim yoktu, yemin ederim!"

"Hangi tarih ve adresmiş bunlar, Francesco?"

"P-p-p-piazza Vigliena. G-g-gece yarısı."

Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var mı diye Öfke'ye baktım ama başını iki yana salladı. Hakikat büyüm tükenmek üzereydi. Adamın burnundan kan damlıyordu ve bakışları camlaşmıştı. Eğer biraz daha zorlayacak olursam ölüp gidecekti. Bakışlarımı yere eğerken bütün vücudumun zangır zangır titrediğini fark ettim. Öfke, adama doğru bir adım attı.

"Eğer erkek kardeşimin sırlarını bir kez daha paylaşacak olursan senin dilini keserim. Sonra da yüreğini yerinden söküp alırım. Anlaşıldı mı?" Adam kendi boğazının kesilmesine yol açmamaya dikkat ederek başını Öfke'yi onaylarcasına belli belirsiz salladı. Saç dipleri terden sırılsıklam kesilmişti. Gerçekten hiç iyi görünmüyordu. "Bir dahakine bana bir mesaj taşıma görevi üstlendiğinde merakına ya da açgözlülüğüne yenik düşmemeye bak. Bunlara kapılmanın sonu genellikle ölümcül olur."

İblis hançerini indirirken adamın bacağından aşağı süzülen idrarı fark ettim. Bakışlarını Öfke'yle benim aramda gezdirirken alnında derin bir kırışıklık belirmişti. Bir rüyadan –ya da kâbustan– uyanırcasına ağır ağır gözlerini kırpıştırdı.

"Siz... Siz de kimsiniz? Ben neden buradayım? L-lütfen... Bana zarar vermeyin. Eğer derdiniz paraysa, benim hiç param yok."

Az evvelki mide bulantısı öyle şiddetli bir şekilde geri döndü ki neredeyse iki büklüm olacaktım. Adamın zihnini işgal ederken yakın zamana ait anılarını yok etmiş olmalıydım. Karanlık büyünün bir bedeli olurdu. Ve bu, her daim beklediğiniz şekilde gerçekleşmezdi. İçimi keskin bir suçluluk hissi kapladı. Gücümün olması, onu kötüye kullanmamı haklı çıkarmıyordu. "Siz–"

Öfke, bana uyarı manası taşıyan bir bakış attı. "Siz Francesco Parelli Sr.'sınız ve evinize gidiyorsunuz. Çok içmişsiniz.

Angelica'yı yine kızdırmadan acele etseniz iyi olur. Yolu biliyor musunuz?"

Francesco yanağından süzülen bir damla yaşı silerek başını iki yana salladı. Şu anda çok savunmasız, çok şaşkın görünüyordu. Bunu ona ben yapmıştım. Bir iblis ya da Cehennem'den çıkıp gelmiş korkunç bir yaratık değil. Ben. Bu dünyanın en önemli kuralını çiğnemiştim. Adamın özgür iradesine el koymuş, onu kendi isteğime göre şekillendirmiştim.

Öfke, Francesco'yu katedrale doğru çevirerek kulağına bir şeyler fısıldadı.

Kalbim küt küt çarparak iblisin sırtına baktım. Öfke, adamı rahatlıkla bu yeni tanıştığı Cehennem'de bir başına bırakabilirdi ama bunu yapmamıştı. İkiz kardeşim için adaleti sağlamanın karşılığında ruhumu satmamı da aynı şekilde rahatlıkla talep edebilirdi. Ne istediğimi ve bunun uğruna nelerden vazgeçebileceğimi gayet iyi biliyordu ama hiçbir şey istememişti. Önceden Cehennem'de merhamet olmadığını düşünürdüm. Ama belki de yanılıyordum.

Öfke dişlerini gıcırdattı. "Ne var?"

"Onu öldürebilirdim."

"Sakın, cadı. Ben adamı patakladım, sense seçme özgürlüğünü elinden aldın. Anılarına er ya da geç yeniden kavuşacaktır ama senin ruhunun o parçasının geri dönüşü yok. İhtiyacımız olan bilgileri sihre başvurmadan da elde edebilirdim. Eski bir deyiş vardır; meleklerin adım atmaya korktukları yerlere aptallar koşarak girer. Şu andan itibaren bu uyarıyı dikkate almanı öneririm. Haydi." Gölgelerin arasına doğru ilerledi. "Quattro Canti'ye gitmemiz lazım."

İhtiyacımız olan bilgileri elde etmek için kullandığım yasaklı büyüyü tartışmak istemiyorsa benim için sorun yoktu. Hâlihazırda tenimin altında mezarlık kurtları kıpırdanıyormuş gibi hissediyordum zaten. "Neden?"

"Gerçek ulak bizi orada bekliyor."

YİRMİ DOKUZ

Öfke, Barok meydanın ortasına atılmak yerine bir başka kalabalık sokağa konuşlanmamızı istedi. Bunun ortamı ve diğer iblislerin –mesela Hırs ya da Haset'in– kurmuş olabileceği herhangi bir tuzağı daha iyi algılayabilmek için olduğunu söylemişti. Kendisi, sağ yanağında derin bir yara izi bulunan genç bir adamın yanına giderken benden beklememi rica etti. Bunu kibarca söylemiş olduğu için isteğini kabul etmeye karar verdim... Geçici olarak tabii. Onun önden gitmesine müsaade etmek, bana onu ve yeni ulağı tek başıma gözlemleme fırsatı verecekti.

Gelen insan, merak uyandırıcı bir tipti. Koyu renk hatlar ve yukarı çekik gözlerinden oluşan şaşırtıcı görünümü, Kuzey Afrika ve Asya kökenli olduğuna delaletti. Adam, benim gölgelerin arasından kendisini izlediğimi fark etmemişti ama ben onu yeterince net bir şekilde görüyordum.

Bir binaya yaslanmış, ölümcül görünüşlü hançeriyle kısacık tırnaklarının arasından aslında var olmayan pislikleri temizlemeye dalmıştı. Sıkılmış gibi bir hâli vardı ama bakışları, etrafındaki her şeyin hareketini yırtıcı bir hayvan misali takip ediyordu. İblis Prensi bile.

Öfke hiç tereddüt etmeden onun yanına gitti. Ne yazık ki konuşmalarını ayırt etmek için *biraz* fazla uzakta kalmıştım.

Adamın sürekli göz devirmesine bakarak Öfke'nin ona bir konuda söylev çektiğini düşündüm. Sessizce biraz daha yaklaştım.

"... Hakikate şüpheyle yaklaşıyor, Anir. Eminim zamanla diğerleri de aynı kıvama gelecek."

"Durum gerçekten *bu denli* kötü mü?" diye sordu Anir adlı insan. Sesi tanıdıktı ama çıkaramamıştım. "Olup bitenlere bakınca... Belki bu iyi bir şey bile olabilir. Yani, sonuçta onu sen kurtardın. Haksız mıyım?"

"O iblis kanlı, lanetli bir *cadı*. Aklından ne geçiyor?"

Benden mi bahsediyorlardı? Ellerimi yumruk yapınca tırnaklarımın etime batarak hilal biçiminde izler çıkardığını hissettim. O da Cehennem'den çıkıp gelmiş, despot, kibirli, aşağılık iblisin tekiydi. Ama ben, onun hiç de cazip sayılamayacak olan özelliklerini dile getirip durmuyordum, öyle değil mi? Hayır tabii ki. *Ben,* katilin tekinin daha fazla cadıyı öldürmesini engellemek için beraber çalışmak uğruna bunları bir kenara atacak kadar olgundum.

"Kulağa tatlı bir kızmış gibi geliyor. Bizi doğru düzgün tanıştıracak mısın? Sende sadece altı–"

Öfke bir anda Anir'in yakasına yapışınca adamın ayakları yerden birkaç santim havada sallanmaya başladı. "O cümleyi bitir de yüzünün diğer tarafına da ben bir yara açayım."

"Özür dilerim. Seni can evinden mi vurdum?" Anir, sırıtmasını gizlemeye çalışmadan sözde teslim olurmuşçasına ellerini havaya kaldırdı. Davranışında korkudan eser yoktu, az da olsa mizah barındırıyordu. Bu kadar perişan bir durumda olmasaydım ondan hoşlanabileceğime karar verdim. Adam, savaş iblisine böyle sataşabildiğine göre ya çok cesur ya da çok aptaldı. "Abartma istersen. Şimdilik sadece bir dövme. Kız da–"

"Hemen arkamızda." Öfke, Anir'i yere bıraktı ve adam zarif bir hareketle sendelemeden toparlanmayı başardı. "Emilia, bu Anir. Benim en güvendiğim adamımdır. Kibir'le şimdi kimin evlenmeyi kabul ettiğini biliyor."

Gölgelerin arasından sıyrılarak genç adamı süzdüm. "Viperidae saldırısına uğradığım gece oradaydın."

"Evet." Anir, başka neleri paylaşmasına izin olduğundan emin değilmiş gibi görünüyordu.

Öfke'ye döndüm. "Ama o bir insan."

"Ne kadar keskin zekâlısın."

Derin bir nefes aldım ve onu kemikten çemberin içine geri gönderme dürtüm geçene kadar içimden sayı saymaya koyuldum. "Demek istediğim; bir insanı ortağın olarak tutabiliyorsan neden senin dayanağın da olmasın ki? Eğer benim başıma bir şey gelecek olursa sen sıkıntı yaşamazsın."

Öfke bir an için ağzını açtı ama sonra hemen kapattı. Bir kaşımı kaldırarak bekledim.

"Anir kendisini artık insan dünyasına ait olarak görmüyor, o yüzden seninle aynı... Yararları sağlayamaz."

Anir burun kıvırdı ve Öfke alev saçan bakışlarını ona çevirince gülmesini bastırmaya çalıştı. "Bu da bir bakış açısı elbette."

"Neden bahsediyor?" diye sordum iblise gözlerimi dikerek. "Neden bana söylemiyorsun?"

Öfke bana "pek çok şey" dercesine bir bakış attı ama yüksek sesle cevap vermeye yeltenmedi. Onun yerine, "Anir de şimdi gidiyordu. Cüppeli tipin gelip gelmediğini görmek için bekliyordu ama adam ortaya çıkmadı. Şimdi eve dönüp ilgilenmesi gereken hanedan meseleleri var," demekle yetindi.

"Zavallı kız kimmiş?"

"Valentina Rossi."

Bu haberi sindirmeye çalışırken bütün vücudum bir anda buz kesti. Valentina, Claudia'nın kuzeniydi. Eğer Cehennem Kraliçesi olmaya dünden razı olacak biri varsa bu, Valentina'ydı. Bu müphem pelerini gururla üzerinde taşırdı. Kötü biri değildi, sadece kaderinde küçük adamızda dokumacılık yapmaktan daha büyük işler yazılıymış gibi şatafatlı havalar takınırdı. Şeytanla anlaşma yapmayı cazip bulmasına hiç şaşırmamıştım.

Onun oturduğu mahalleye yöneldim. Çok geç olmadan onu uyarmamız gerekiyordu.

Öfke yolumu kesti. "Ne oldu?"

"Kızı tanıyorum."

"Ee?" diye üsteledi. "Ne düşünüyorsun?"

"Neden sadece kara büyüyle bağlantısı olan cadıları seçtiğini merak ediyorum."

"Eh," dedi Anir. "Bunun sebebi–"

Öfke onun lafını kesti. "Gitme zamanı."

Anir bakışlarını iblis prensle aramızda gezdirirken suratında beliren sırıtma, bir an önce midesine indirmek istediği lezzetli bir yiyecek bulmuş olan bir kurdun ifadesini andırıyordu. "Aslında bir süre kalmayı yeğlerim. İblis düğünleri korkaklara göre değildir. Ayrıca kızla konuşurken birinin etrafı gözetlemesi işinize gelir. Şu cüppeli tip bizi takip etmeye kalkarsa diye."

Aramızda bir sır paylaşan eski arkadaşlarmışız gibi bana göz kırptı. Öfke bu bakışı fark etti ve "ortağı" omuz silkip meydanda yürümeye başlayana kadar ona ters ters baktı. Adamın bizi duyma mesafesinden çıktığından emin olunca Öfke'ye döndüm.

"Valentina'yı seninle Cehennem'e gitmesi için ikna etmeye çalışacak mısın?"

"Pazarlık teklifini iletmekten başka bir şey yapmayacağıma yemin ettim. Sözümü tutacağım. Fakat onun güvenliğini sağladıktan sonra katili bulmamız için bize yardım etmeye razı olur mu diye görmek isterim."

"Onu yem olarak kullanmak istiyorsun."

"Evet. Biri, şeytanın laneti bozmasını önlemek için canını dişine takmış durumda. Başka kimse ölmeden bunu kimin, neden yaptığını öğrenmeye niyetliyim. Sonra benim de kendi çapımda ufak bir intikam planım var."

Ürpermekten kendimi alamadım. Söylemesini beklediğim şey tam olarak bu değildi ama dürüst davranması hoşuma gitmişti. "Valentina'nın ailesini çok yakından tanıyorum. Ona, Kibir'in pazarlığını reddetmesini söyleyeceğim," diye itiraf ettim. "Umarım anlayışla karşılarsın."

Öfke'yle bakışlarımız buluştu. "Elinden geleni ardına koyma. Son karar kendisine ait olacak."

Valentina'nın evine doğru hızla ilerlerken Anir, bana bu dünyadan kopup Yer altı Dünyası'na geçmeden önceki hayatını anlattı. Tunuslu bir babanın ve Çinli bir annenin tek çocuğuymuş –annesiyle babası vahşice katledildiği esnada yakınlardaki bir zeytin ağacında oynuyormuş. Babası bir suç işlendiğine şahit olmuş ve yetkililere gördüklerini anlatmaya karar vermiş. O daha buna yeltenemeden ikisini de öldürmüşler.

Anir, yarayı daha sonradan aldığını söyledi. Biraz daha büyüyüp çevresine korku salan bir delikanlı olduğu sıralarda. Öfke, onu Güney Amerika'da bulmuş; yara bere ve kan içinde yeraltı ringlerinde dövüşürken. Bazı dövüşler ölüme kadar gidiyor ve iyi para getiriyormuş. Anir bir seneden uzun süre şampiyonluğu kimseye kaptırmamış. O sıralarda da Öfke Hanedanı'ndan iş teklifi almış.

Bir sonraki caddeye dönüp daha karanlık ve dar bir ara sokağa saptığımız esnada aradan kaç yıl geçtiğine dair tartışmalarını dinlemekten vazgeçtim –görünüşe göre iblis diyarlarında zaman farklı ilerliyordu. Birinin bir başka ara sokağa doğru kolumu çekelediğini hisseder gibi oldum ama hemen kendimi toparladım.

Etrafıma bakındığımda mahalleyi tanıdım ve içime korkunç bir his çöktü. Birkaç adım daha attım ve gördüğüm ceset karşısında hiç şaşırmadan durdum. Daha köşeyi dönmeden içime şüphe çöreklenmişti ve yere yığılmış silüet, endişelerimi doğrulamıştı.

Bakışlarımı civarda gezdirdim.

Tıkış tıkış bir binadan diğerine doğru asılmış olan çamaşırlar, tepemizde rüzgârla savruluyordu. İlk anda içime korku düşürmüş olabilirdi ama şimdi bir suç için kusursuz bir örtbas etme yöntemi gibi görünüyordu. Kanıt yoktu. İnceleyerek vakit harcayacak hiçbir şey yoktu. Hedefe yönelik bir işti –katil içeri girip çıkmış, arkasında cesetten başka hiçbir şey bırakmamıştı.

Öfke yürümeyi aniden kesti.

Anir, maktulü neredeyse kafasına takılmak üzereyken son anda fark etti. İblise sinirli bir bakış atarak gittikçe büyüyen kan gölünün kenarına çekildi. "Bir dahakine önden uyarırsan bu daha hoş bir davranış olur."

"Sen biraz daha itaatkâr davranırsan ben de gelecekte nezaket kurallarına daha uygun davranabilirim."

Anir, koyu renkli gözlerini kıstı. Bu hareketi, yanağındaki yaranın daha da belirginleşmesine yol açmıştı. Öfke, cesedin çevresinde dolanmaya yeltenmişti ki ortağı onu çekip durdurdu. Bütün bunlar o anda durduğum yerden uzak bir sahnede oynanan bir tiyatrodan ibaretmiş gibi olup bitenleri seyrettim. Ayaklarımızın dibinde parçalanmış bir cesedin daha yattığına inanamıyordum. Ağzıma safra yükseldiğini hissettim. Öfke hiç etkilenmiş görünmüyordu, sanki vahşice katledilmiş cesetlerle karşılaşmak günlük yaşantısının bir parçasıymış gibi.

İblis arkasını dönüp adamın eline baktı. "Ne var?"

Anir, soğumakta olan cesedi işaret etti. "Yardım çağırmayacak mıyız?"

"Ne yapmamızı öneriyorsun? İnsan yetkilileri mi çağıralım?" Öfke, Anir'e cevap verme fırsatı tanımadı. "Eğer onların yerinde olsaydın sorumluluk sahibi vatandaşlar gibi sözümüze güvenip yolumuza gitmemize izin verir miydin? Yoksa senin kötücül iblis hançerine, benim şeytani davranışlarıma bakıp ikimizi birden bok çukurundan farksız bir hücreye tıkarak anahtarı denize mi fırlatırdın?" Anir dudak büktü ama bir şey söylemedi. "Başka asil önerilerin de var mı yoksa artık gidebilir miyiz?"

"Bazen cidden kalpsiz pisliğin teki oluyorsun."

Öfke, kaşlarını çatarak bana baktı. "Sen iyi misin?"

Hayır, kesinlikle iyi değildim. Bir başka cinayet kurbanının daha cesedi ayaklarımızın dibinde yatıyordu. Kendisi en yakın arkadaşımın kuzeniydi. Bu sahnenin gerçek olduğunu hâlâ kabullenemiyordum. Şaşkınlıktan başım dönüyordu. Claudia, kuzeniyle yakın değildi ama onun kaybını en derinden hissedecekti. Bileklerimin iç taraflarını gözlerime bastırdım.

"Emilia?"

Omuzumu silkerek Öfke'nin dokunuşunu savuşturdum. "Bu, Valentina Rossi. Oydu yani."

"O kadarını tahmin ettim."

Bir başka cadının daha yüreğinin yerinden söküldüğüne inanamıyordum. Bununla beraber ölümler beşe çıkmış oluyordu. Yine boğazımı yakmaya başlayan safrayı yutkunmaya çalıştım. Bu denli korkunç bir görüntüye şahit olmak... Buna alışmam mümkün değildi.

Hain insan ulak, Francesco, bir sonraki gelin adayının adını bilmiyordu. Tek bildiği, Anir'le buluşma yeriydi. Anir'in Öfke'ye ihanet edeceğini ise hiç zannetmiyordum. Demek ki bu bilgi başka yoldan yayılmıştı. Midem bambaşka bir sebepten ötürü bulanmaya başladı –adama bir hiç uğruna işkence etmiştim.

"Krallıkta bir casus olmalı," dedi Anir düşüncelerimi dillendirerek.

Kendi adına epey korkunç şeylere şahit olmuş olmalıydı fakat yine de şaşkın görünüyordu. Koyu renkli saçlarını geriye iterek bileğinden kopardığı bir deri parçasıyla bağladı.

Öfke, kana basmaktan kaçınarak sokağı arşınlamaya başladı. Bakışlarımı kan gölünden ayırdım. Yetkililere bir şekilde haber göndermeliydik. İblis yakınımda bir yerde durunca ceset görüş alanımdan çıktı. "Bu durumda, bundan erkek kardeşlerimden biri sorumlu. Her nasılsa, öyle ya da böyle."

Erkek kardeşleriyle daha önceki karşılaşmalarımı düşündüm. "Hırs da Haset de burada."

Öfke başını iki yana salladı. "Haset benimle ters düşmeyi göze alamaz. Hırs'a gelince... Hanedanını riske atması hâlâ aklıma yatmıyor. Aşılması bu denli zor bir sığınak inşa ettikten sonra imkânsız."

"Her türlü, Yedili arasında ihanet belirtileri var... Laneti unut, ekselansları," dedi Anir. "Cadılara yönelik kişisel hislerini bir kenara koy, Emilia'yla evlilik bağını tamamına erdir ve savaş çıkmadan kendi hanedanını güvenceye al. Güçlerinin en tepe

noktasında olması gerek. Bunun arkasında her kim varsa kraliçeyi öldürmüş olmalı."

Buz dolu bir küvete sokulmuş gibi oldum. "Evlilik bağı derken?"

Anir, sesimde yükselen paniği fark etmedi. "Prensi kendine bağlayarak başlattığın evlilik bağı işte."

Öfke hareketsiz kaldı. Ben dehşetle içimi çekerken nefes almayı bile kesti. Anir'in söylediklerini içimden tekrarlarken zamanın durduğunu hissettim. Bunun doğru olmadığını haykırmak istiyordum ama Öfke'nin tepkisi tam tersini söylüyordu. İblis prens, bakışlarını benden kaçırmadı. "Nasıl yani?"

"Bizi yalnız bırak." Öfke'nin sesi fısıltıdan yüksek çıkmamıştı ama Anir derhâl emre uydu. O ortadan kaybolduğunda iblis, başını birbiriyle aynı dövmelerimize doğru salladı. "Koruma büyün, bir vasiyle vesayet altındaki kişi arasındaki türden bir koruma bağı oluşturmuyor. *Aevitas ligati*'nin çevirisi, kutsal evlilik bağındaki gibi '*ebediyen bağlı*' anlamına geliyor. Çağırmanın başarılı olması için buna gerek yoktu."

"Biz... Yani, nişanlandık mı diyorsun?" Kalbim küt küt çarparak bekledim ama Öfke bir şey söylemedi. Buna gerek de yoktu zaten. Hakikat, gözlerinden okunuyordu. Ne yaptığımın başından beri farkındaydı. O gece bu kadar dehşete kapılmış görünmesine şaşmamalı. Onu resmen Cehennem'den çekip almış ve benimle nişanlanmaya zorlamıştım. Hem de sonsuza dek. "Bana ne zaman söyleyecektin?"

Konuştuğunda sesi yumuşak çıktı. "Bu, hiçbir şeyi değiştirmez..."

"Her şeyi değiştirir." İblis gözlerini benim kararlı bakışlarımdan ayırmazken içimde şiddetli bir ürperti hissettim. Bütün bunlar çok fazlaydı. En yakın arkadaşımın kuzeninin cesedi... Öfke'yle kaza eseri nişanlanmam... "Seninle evlenmezsem ne olur peki? Beni Cehennem'de hüküm sürmeye mi zorlarsın?"

"Emilia..."

"Sakın buna *cüret etme.*" Başımı iki yana salladım. "Oraya gitmek zorunda kalacak mıyım?"

"Hayır."

Tabii ya. İblis kanunları medeniyete dayanıyordu. Birini zorla evlendirmek, muhtemelen o tuhaf bir şekilde katı olan kurallarını altüst ederdi. Fakat bana feci bir pazarlık önereceğine ve bunu çok cazip, çok güzel göstererek beni hayır demekten alıkoyacağına bahse girerdim. Elimi yanıma yasladım.

"Anir, savaş çıkmadan hanedanını güvenceye almakla neyi kastetti?"

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Bu bilgiyi seninle paylaşamam."

"O zaman seninle işim bitti." Kız kardeşimin muskasını kavradım. "*Te libero.* Seni aramızda oluşan her türlü bağdan azat ediyorum. Ancak aşk uğruna evlenirim ben. Senin gibi ruhsuz, aşağılık yaratıklar ise bu konuda *hiçbir şey* bilmez!"

Bana seslendiyse ya da irkildiyse de bunu öğrenme şansım olmadı. Arkamı döndüm ve hem iblis prensten hem de en son cinayet kurbanından elimden geldiğince büyük bir hızla uzaklaştım. Aileme ve şehrime bunca acıyı yaşatan lanetli yaratıklarla artık hiçbir alakam olsun istemiyordum.

Bundan sonra kız kardeşimi kimin öldürdüğünü kendi başıma bulmaya çalışacaktım.

Öfke ise sürünerek Cehennem'e geri dönebilir ve diğerleriyle beraber orada çürüyüp gidebilirdi.

OTUZ

Denize dönük bir masaya oturmuş, içine bir dilim limon attığım suyumu yudumluyordum. Polise Valentina'nın cesedinin bulunduğu yeri belirten isimsiz bir not bırakmıştım. Gece yaşadıklarımın dehşetini hâlâ atlatabilmiş değildim. Soluğu Claudia'nın evinde almak istiyordum fakat polis öncelikle kuzeninin ailesine haber verene kadar beklemek zorundaydım. Eğer yetkililer geldiğinde çoktan ah vah etmeye başlamış olurlarsa adamların kafasında pek çok soru uyanırdı. Beklemek ise aklıma ne şimdi ne başka bir zaman düşünmek istediğim türden fikirler sokuyordu.

Kazara Öfke ile nişanlanacak denli aptal olduğuma ve onun bu sırrı daha önceden ağzından kaçırmadığına inanamıyordum. Bundan dehşete düşmüş olmalıydı. Özellikle de Anir'in onun cadılardan nefret ettiğine dair söylediklerini düşünürsek. Yüzümü avuçlarıma gömme dürtümü bastırmaya çalıştım. Kontrolün bende olduğunu zannederken onun hatamın farkında olduğunu öğrenmek... Çok utanç vericiydi. Onun kibarlıktan dile getiremediği başka ne gibi yanlışlar yaptığımı düşünmek bile istemiyordum.

Polise ihbarda bulunur bulunmaz gidecek hiçbir yerim olmadığını fark etmiştim. Eve dönüp ailemi tehlikeye atamazdım. Öfke ile sarayda *kalabilirdim* elbette ama duygu ve düşüncelerimi

toparlamak için zamana ve yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Çok kısa bir sürede pek çok şey olmuştu. İki cinayet. Cehennem'den gelen gizli bir nişanlı. Nonna'nın saldırıya uğraması. Muskamın çalınması. Viperidae. Sanki üzerime ardı ardına yumruklar iniyordu ve ben artık bitap düşmüştüm.

Sıradanlığa ne kadar sıkı tutunmaya çalışırsam, dünyam o kadar büyük bir kargaşaya gömülüyordu. Şu anda Öfke'yi tekrar görmek istemediğim için her şeyi kafamdan atıp Vittoria'nın ölümüne dair aradığım cevapların peşine kendi başıma düşmeye karar vermiştim. Kendimi ne zaman onun yerine koymaya çalışsam günlüğüne dönüp duruyordum. Umduğum kadar çok sırrı açık etmemişti defter. Yazanlar ise hâlâ tam anlamıyla kavrayamadığım şekilde gizemliydi.

Kafamda tamamlamam gereken işlere dair bir liste oluşturuyordum ki karşımdaki sandalye aniden çekildi ve Öfke, kendisini üzerine bırakıp beni ihtiyatlı bir tavırla süzdü. Bir süre onun bakışlarına karşılık verdim. İkimiz de tek kelime etmedik. Sanki evlenmenin kıyısından döndüğüm adam, bana kendimi toparlamam için zaman tanıyordu. Belki de kendisini tekrar kemikten çemberin içine sürmemi bekliyordu.

Birkaç kez derin derin nefes aldım.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" Bana uzun uzun baktıktan sonra gözleriyle kolumdaki dövmeyi işaret etti. Onu resmen gebertecektim. "Ancak kan değiş tokuşunu kabul edersem beni bulabileceğini söylemiştin. Dövmenin lafını bile açmadın."

"Sana mürekkebin evlilik bağının bir parçası olduğunu söyleseydim arkana bakmadan kaçardın. Bana güvenmen için biraz zaman geçmesi gerekiyordu."

Karşı çıkmak istedim ama sonra vazgeçtim. Söyledikleri doğruydu. Onu çağırdığım ilk gece dövmenin ne anlama geldiğini öğrenmiş olsaydım onu derhâl geldiği yere geri gönderirdim. "Güven, genellikle iki tarafın da dürüst davranmasıyla kazanılır."

"Ben sana yalan söylemedim."

Bir nefes koyuverdim. "Teknik olarak haklısın."

O sırada çıkagelen garson kız neşeli bir tavırla menüyü saydı. Öfke şüpheci görünüyordu ama siparişi benim vermeme hiç yakınmadan müsaade etti. Otuz dakikalık gergin bir sessizliğin ardından kız yiyeceklerimizi getirdi. Öfke, yemeğini çözmesi gereken karmaşık bir denklemmiş gibi incelemeye koyuldu.

Üzerinde dumanı tüten bir tabak scampi, biraz arancini, *prosciutto*[47], *paperoncini*[48], *soppressata*[49], *provolone*[50], marine edilmiş zeytinler, üzerine zeytinyağı, sirke, dağ kekiği ve fesleğen serpilmiş enginarlardan oluşan bir *antipasto*[51] tabağı – ve bir sepet kızarmış ekmek, küçük masamızı süslüyordu.

İblisin garsonu bir kenara çekip ısıtılmış kan ya da çiğ iç organlar istemesini bekliyordum ama benim seçimlerimden hoşnut görünüyordu. Benimse kesinlikle kalkıp pişmemiş sakatat fikrini kafasına sokmaya niyetim yoktu.

Öfke, içine portakal dilimleri atılmış bir sürahi şarap sipariş ederek beni şaşırttı. Şaraptan ikimizin kadehine de bol bol koydu. Ruh hâlime rağmen tatlı şarabı yudumlarken lezzetinden keyif aldım. Bir süreliğine kafamdaki karanlık düşüncelerden kaçmak istiyordum ve akşam yemeğiyle şarabın kesinlikle faydası dokunuyordu. Öfke, bir tabağa yiyecek doldurup benim önüme koyduktan sonra kendisine servis yapmaya başladı. Kendimi son anda toparlamasam şaşkınlıktan sandalyemden düşecektim.

Bakışlarımı fark edince kaşlarını çattı. "Bir arada bulunmak zorunda olduğum kişi ne kadar nahoş davranırsa davransın, görgü kurallarına aldırış etmemek zor. Hem sen bana tatlı getirmiştin. Karşılığında bir şeyler yapmak adil olur."

---

[47] İtalyanca: "Domuz jambonu." (Çev.)

[48] İtalyanca: "Acı biber." (Çev.)

[49] Bir tür kurutulmuş salam. (Çev.)

[50] Bir tür peynir. (Çev.)

[51] Yemek öncesi tüketilen iştah açıcı mezeler. (Çev.)

Ben gülümseyince canı daha da sıkılmış göründü. Yemeğime gömüldüm.

Birkaç dakika boyunca onun *scampi*'yi sağa sola itelemesini seyrettikten sonra bir tanesini çatalıma takıp ona uzattım. Yüzünde daha da şüpheli bir ifade belirdi. "Ne yapıyorsun?"

"Buna *langostino* denir. Yavru ıstakoz gibi bir şey. Seveceğinden eminim. Tabii korkmuyorsan..."

Öfke, deniz kabuklusunu bir meydan okumayı kabul eder gibi aldı. Hoşuna gitmiş olmalıydı; zira bakışlarını tabağına çevirdi ve her şeyin tadına bakana kadar başını kaldırmadı.

O, insan yiyeceklerinin harika tatlarını deneyimlerken ben de tereyağının yoğunluğunu azaltmak için kullandıkları taze limonun tadını çıkararak scampi'mi yedim. Onlarınkinde narenciye bizimkinden biraz daha çok kullanılmıştı. Bir gün böyle denemeye karar verdim.

Belki bir limonu ikiye bölüp içini ızgaraya bassam–

Çatalı ağzıma götürürken duraksadım. Hâlimden öyle hoşnuttum ki yanımda *Malvagi*'den biriyle oturmuş, yemek yiyor olmamın sebebi neredeyse aklımdan uçup gitmişti. Bir ay. İkizim öleli neredeyse bir ayı geçmişti, ben ise en büyük düşmanımızla beraber oturmuş, *Sea & Vine* için yeni tarifler geliştirme hayalleri kuruyordum. Yediklerim taş gibi mideme oturdu.

Kendimi artık aç hissetmediğim için tabağı önümden ittim.

Öfke beni yemeğinin üzerinde uçan bir sineği inceleyen bir insandan farksız bir şekilde süzdü. "Ahlaki bir ikilem mi yaşıyorsun, cadı?"

Ne öfke ne de rahatsızlık belirtisi gösterebildim. İçime hakikatin keskin bıçağı saplanmıştı; ne yaptığıma dair en ufak fikrim bile yoktu. Kız kardeşimin bir iblis çağırmış olduğundan son derece emindim ama hangisi olduğunu bilemiyordum. Hades'in Boynuzu meselesini öğrenmiştim ama onların bizim himayemize nasıl verildiğini hâlâ bilmiyordum.

Bir de Vittoria'nın sihirli nesneleri duyma becerisine ve ilk büyü kitabının bu dünyada olması ihtimaline dair günlüğüne

düştüğü gizemli notlar vardı. Kız kardeşimin şeytanla evlenmeyi kabul ettiğini biliyordum ama bu korkunç seçimi *neden* yaptığını da bunu ne demeye benimle veya büyükannemle paylaşmadığını da henüz çözebilmiş değildim.

Önümde cevaplanmamış pek çok soru vardı ve kimseye kesinkes güvenemezdim. Adalet peşinde koşmam, neredeyse Nonna'nın ölümüne sebep olacaktı ve cinayetle ilgili herhangi bir meselede soluğu ailemin yanında alarak onları tehlikeye atmayı kabul edemezdim. Öfke beni kurtarmış olabilirdi ama nihayetinde o bir Cehennem Prensi'ydi ve bir cadıyı pazarlığa zorlamayacağına dair yemin etmiş olsa da bu görev için onun neden ve nasıl seçilmiş olduğunu hâlâ bilmiyordum.

Öne doğru eğilerek sesimi alçalttım. "Lanete dair her şeyi öğrenmek istiyorum."

Ona dik dik baktım ve siyah harelerle bezeli altın rengi gözleriyle bakışlarıma karşılık verdi. "Katili bulana kadar yanıma taşınmayı düşündün mü?"

Konuyu hiç beklemediğim bir şekilde değiştirmişti. "Evet."

"Eşyaların nerede?"

"Evde."

Şarabını kadehin içinde çevirirken aklından neler geçtiğini merak ettim. "Onları almaya giderken sana eşlik etmemi ister misin?"

"Sana kararımın ne olduğunu söylemedim ki." Onu süzdüm. "Soruma cevap vermeni istiyorum. Eğer lanetlenen kişi Kibir ise bu sizi nasıl etkiliyor?"

"Saraya dönelim, orada konuşuruz."

"Sen bana belli başlı cevapları verene kadar olmaz."

Öfke, beni iç organlarımı kullanarak sımsıkı bağlamanın farklı farklı yollarını düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Vereceğim. Sonra."

"*Hemen.*" Geri adım atmaya niyetim yoktu. Gözlerini gökyüzüne dikti ve eğer dua ediyorsa neden bakışlarını eğmediğini merak etmekten kendimi alamadım.

"Öyle olsun. Soruna cevap verirsem sarayda kalmayı kabul edecek misin?"

"Hayır. Ama karar vermeme muhakkak faydası olur. Anlaştık mı?"

Derin derin içini çekip nefesini ağır ağır bıraktı. Bekledim. Kendi içindeki mücadelesini sonlandırdığı ve sırlarını bana anlatmaya karar verdiği anı gözlerinden anladım.

"Lanetin tamamen ortadan kalkması için bir kraliçenin tahta geçip Kibir Hanedanı'nın hükümranlığına yardım etmesi gerekir."

"Anir, son kraliçenin öldürüldüğünü söyledi. Nasıl?"

"Yüreği göğsünden sökülüp alındı." Bana baktı ama artık beni görmediğini seziyordum. "Birkaç nedimesiyle birlikte."

"İlk Cadı gerçekten de şeytanı lanetledi mi?"

Ağır ağır bir nefes koyuverdi. "Evet."

Bu bilgileri o ana dek kendimi sadece masallardan ibaret olduğuna inandırmış olduğum diğer tüm öykülerin arasına yerleştirmeye çalıştım. *La Prima Strega* kadim bir cadıydı –cadıların soyu onunla başlamıştı. En azından eski hikâyeler böyle anlatıyordu. Söylenenlere göre gücümüzün kaynağı oydu ve sadece kendisine aitti. Ne iyi büyü ne de kara büyü söz konusuydu. Sadece onu dünyaya getirmiş olan tanrıçadan süzülerek kendisine geçmiş olan katışıksız bir gücü vardı. İnsanların *La Vecchia Religione*'sinden de geriye uzanıyordu ve Eski Din sahiden de *eskiydi.*

La Prima'ya zaman zaman hayranlık duyulur, zaman zaman da korku beslenirdi. Ay Tanrıçası'nın kızı ve yarı insan, yarı iblis olarak aydınlık ve karanlık arasında kusursuz bir dengede yaratılmıştı. Bize onun ölümsüz olduğu söylenirdi ama onu hiç görmediğim gibi gören kimseyi de tanımamıştım. Öteden beri onun bir yaradılış miti ya da efsaneden başka bir şey olmadığını düşünürdüm.

"Neden onu lanetledi peki?"

Öfke tereddüt etti. "Bu, kendisinin ilk çocuğuyla onun arasında olduğunu zannettiği bir şey için öngördüğü cezaydı."

Oturduğum yerde doğruldum. Claudia bundan bahsetmişti. "Ne yani, şeytan onun ruhunu çaldı, *La Prima* da intikamını bu şekilde mi aldı?"

"Cadılar böyle şeylere inanıyor, öyle değil mi?" Öfke dudak büktü. "Kibir hiçbir şey çalmadı. Gerek yoktu ki. Cadının kızı, kendi rızasıyla onunla evlenmeyi seçti. Kim olduklarına aldırış etmeden âşık oldular."

Nonna'nın bana *Stella Streghe*'nin *Malvagi*'nin muhafızları olmakla görevlendirilmelerine dair anlattıklarını düşündüm. "O da bir yıldız cadısı mıydı?"

Öfke beni başıyla onayladı. "Diyarlar arasında bir muhafız olması gerekiyordu –onları lanetlilerin hapishanesinin gardiyanları olarak düşün. Kızı daha aklı başında davranmalıydı, her şeyden önce bir asker olmalıydı. Senin söylediğin adıyla *La Prima*, kızına tahtından feragat edip cadılar meclisine geri dönmesini emretti ama kızı bunu reddetti. O, başkalarının göremediği şeyi görmüştü –şeytanın lanetlenenler ve kahredilenlere hükmetmeye mecbur bırakılan bir melek olduğunu. İlk Cadı, kızının güçlerini elinden almak için en karanlık türden bir büyü kullandı ve kızını cadılar meclisinden kovdu. Bunun başka cadılar üzerinde de öngörülemeyen etkileri oldu. Bu sebeple bazılarının kız evlatları insan olarak doğdu."

Zihnimde hikâyeyi çözmüştüm. "Yani diyorsun ki..."

Doğruydu. Gözlerimi ona dikip baktım. Hayatımız boyunca bizlere Kötüler ve onların yalanları hakkında hikâyeler anlatılmıştı. Fakat çağırma büyüsü yüzünden Öfke'nin bana doğrudan yalan söylemesi mümkün değildi. Bunu sınamıştım ve doğru olduğunu biliyordum. Söylediği şeyler kulağa imkânsız gelmesine rağmen doğru olmak zorundaydı.

En azından o böyle olduğuna inanıyordu.

"Neden onun laneti bozmasına yardım ediyorsun? Eğer Cehennem'de mahsur kaldıysa bunun seni ya da diğer prensleri neden ilgilendirdiğini anlayamıyorum."

"Birkaç insan yılı önce, bir şey Cehennem'in Kapılarını çatlattı. Bize önceden bunun bir kehanetin bir parçası olduğu söy-

lenmişti. Kibir her zamanki tavrıyla buna gülüp geçti. Sonra sevgili karısı cinayete kurban gitti. Güçleri köreldi. Cehennem'de mahsur kaldı ve alt seviye iblisler, kapılardaki çatlaklardan dışarı sızmaya çalışarak bizi sınamaya başladılar."

Cehennem'in lanetten sonraki en büyük ikinci probleminin köhne ve eski bir kapı olduğuna inanamıyordum. Gözlerimi kısarak Öfke'ye baktım. Hikâyenin en kötü kısımlarına henüz gelmediğine dair içimde gittikçe artan bir şüphe vardı. "Ee?"

"Normalde bunu başaramayacak ya da Bin Korku Geçitleri'nde yargılanmaktan korkacak şeyler aralardan sızıp geçiyor. Elimizden geleni ardımıza koymamamıza rağmen kapılar gittikçe güçsüzleşiyor. Kırılmaları an meselesi. Kibir'in onları tekrar kilitlemek için gücünün en tepe noktasında olması gerek ama evlenip laneti bozana kadar bunu başarması mümkün değil. Onları uzak tutmaya çalıştık ama bazı şeyler çoktan bu dünyaya vardılar bile."

"Ne gibi?"

"Birkaç alt seviye iblis."

"Peki, Viperidae?"

"Sanmam. Onların çağırılması gerekir."

Bu pek de iç rahatlatıcı sayılmazdı. İblisler dünyamızı istila etmeye başlıyordu. Üstelik içimde işlerin düzelmeye başlamadan önce daha da kötüleşeceğine dair berbat bir his vardı. "Özellikle endişe etmem gereken bir şey var mı?"

"Aper iblisleri mesela."

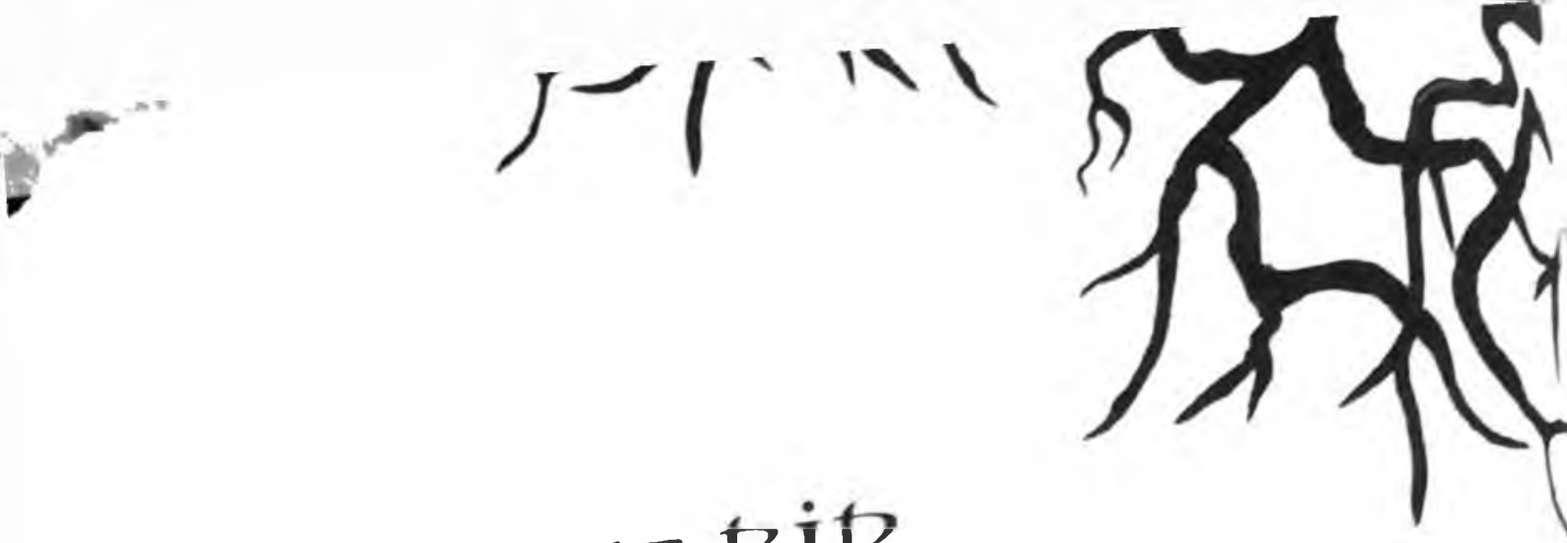
"Ne iblisleri?"

"Aper iblisleri. Bir yaban domuzunun kafasına ve fil dişlerine sahiplerdir. Devasa bir sürüngen gövdeleri, ayrık toynakları vardır. Öküz kadar aptaldırlar ama cadı kanına özel bir düşkünlük gösterirler. Çift sıra hâlinde dizilen bin tane ufacık dişleri sayesinde bir vücuttaki tüm kanı göz açıp kapayıncaya kadar içip bitirebilirler."

Öfke omzumun üzerinden arkama bakarken yüzünde beliren kötücül gülümseme giderek genişledi. O anda ensemde

hissettiğim ıslak bir nefesle bir anda bütün vücuduma ter bastı. Kaldırım taşlarında ardı ardına iki toynak takırtısı duydum. Bu devasa adımları atan her neyse, zemin onun ağırlığı altında titredi. Masaya bir gölgenin düştüğünü gördüm. Göklerdeki Yüce Tanrıça, arkamı dönmeyi *hiç* istemiyordum.

"Ne yaparsan yap, cadı, ama sakın kaçma."

OTUZ BİR

Bir cadı için kanını arzulayan bir iblisten daha büyük bir tehdit olamaz. İblis, içinde bu açlık uyandığında durup dinlenmeden bağımlılığının kaynağını arayacak ve ancak bu kaynak tükendiğinde vazgeçecektir. Bu karanlık enerjiye karşı korunmak için her yeni ayda kıyafetinizin içine bir kese dolusu kurutulmuş civanperçemi iliştirin.

—Di Carlo Büyü Kitabı'ndan.

Öfke, beni uyarmakta biraz geç kalmıştı. Canımı kurtarmak için kaçmaktan başka bir şey düşünmeye fırsatım olduğu zaman bunu bilerek yapıp yapmadığını merak etmeye zaman ayırabilirdim. Peşimden gelen yaratığın sesi kulaklarımda uğuldarken eteklerime yapışıp alacakaranlığın çöktüğü sokaklara daldım.

Daracık ara sokakların birinden çıkıp diğerine girerken çeşitli gıda malzemeleriyle dolu sepetlerin üzerinden atlayarak koşmaya devam ettim. Hızımı kaybetme korkusuyla dönüp arkama bakamıyordum bile. Sırf merakıma yenik düştüğüm için kanımın son damlasına kadar emilmesine izin verecek değildim. Kapalı kapıların önünden geçerek, çamaşır iplerinin altında eğilerek kaçmaya devam ederken arkamdan gelen ayrık toynak takırtıları ne durdu ne de yavaşladı.

Korkum sadece kendi adıma değildi; peşimde kana susamış bir iblisle kalabalık muhitlerde koştururken karşıma çıkacak denli talihsiz, olan bitenlerden bihaber insanlar için de endişeleniyordum. Hakikat kafama dank ettiği anda sendelemekten son anda kurtuldum. İblisin teki, yaşadığım şehrin sokaklarında beni kovalıyordu. Her nasılsa, Cehennem'in Kapılarını aşmayı başarmıştı. Eğer bu daha başlangıçsa, bu işin nerelere varacağını düşünmek bile istemiyordum.

Boş bir fıçıya çarptım ve onu canavarın geldiği yöne doğru fırlattım. Yer altı dünyasından gelen saldırgan bir an için duraksadı ama hemen sonra tahtanın parçalandığını duydum. Bu hiç de iyiye işaret değildi. Damarlarımda dolaşan cadı kanı sayesinde insanlardan biraz daha güçlüydüm ama yaratık, fıçıyı kâğıt gibi paramparça etmişti.

Ayağım kaldırım taşına takıldı ve son anda bir binaya yaslanırken içimde yükselen marazi meraka engel olamayarak omzumun üzerinden geriye doğru bir bakış attım. Ölüm ağzını ardına kadar açmış, beni kemiklerime kadar parçalamaya hazır vaziyette köşeye sıkıştırmışken korkudan donakalmaya hazırdım; ne var ki karşımda hiçbir şey yoktu. İhtiyatlı bir tavırla çevreme bakındım. Uçuşan kıyafetlerin ardında pusuda bekleyen bir iblis yoktu. Islak bir burundan çıkan nefes sesleri duyulmuyordu. Tam anlamıyla *doğaya aykırı* bir sessizlik kaplamıştı etrafı. *Kan ve kemikler aşkına.*

Nereden geldiğini anlayamadığım bir ürpertiye kapıldım. Umbra iblisinin bedensiz sesini duyduğum ilk gece olduğu gibi, etrafımda hayata ait tüm sesler susmuştu. Yalnız değildim –civardaki tehlikeyi göremiyordum fakat bana doğru yaklaştığını hissedebiliyordum– karanlıkta bana uzanan pençeli bir el gibi. İblislerin kendilerini bir tür büyüyle gizleme becerisi olmalıydı. *Harikaydı* doğrusu.

Arkamı dönüp olanca hızımla koşmaya başladım ve buz gibi bir bedene çarparak yere düştüm. Dirseklerimden destek alarak geriye doğru sürünmeye çalışırken ağır ağır başımı kaldırıp sonumu getirecek olan yaratığa baktım. Öfke, Aper iblisini anlatırken hiç abartmamış hatta az bile söylemişti. Yaratığın devasa

kafası, parlak kırmızı gözleri haricinde bir yaban domuzunun tıpatıp aynısıydı. Göz bebeklerinin ortasındaki siyah yarıklar, bana Cehennem'den fırlamış bir kediyi anımsatmıştı. Gözlerimi sıkıca yumup içimden ona kadar saydım ve tekrar baktım. İblis gerçekten de oradaydı ve ona ilk baktığım an olduğundan daha da korkunç görünüyordu. Yüce Tanrıça!

Dişlerini hevesle gıcırdatırken ağzından yoğun kıvamlı, siyah bir salya akıyordu. Nefesinin kokusu, sıcak bir yaz günündeki bataklıkları andırıyordu. Titreyen dizlerime rağmen kendimi ayağa kalkmaya zorladım ve ağır ağır gerileyerek beni ölüme göndermeye hazır bir şekilde açılıp kapanan ağzından uzaklaşmaya çalıştım. İblis, beni takip etti.

Tüm içgüdülerim bana dönüp kaçmam için haykırıyordu ama yaratıkla göz temasını kesmemeye karar verdim. Arkamı dönersem üzerime saldıracağına dair bir hisse kapılmıştım. Hayatta kalmak için ne yapmam gerekirse gereksin, ailemi tekrar görmek için yaşamaya mecburdum. Sola dönmeye yeltendiğimde iblis de aniden hareketlendi, o yüzden ters yöne saptım.

Aynı yavaş tempolu dansı sürdürerek nihayetinde bir çıkmaz sokağın sonuna ulaştık. Sağ tarafımda metalin üzerinde bir şeyin sapını tutan bir pençe izinin bulunduğu kalın bir çelik kapı vardı. Aper iblisi onun önünde durarak havayı kokladı. O tuhaf kırmızı gözlerinden kana susamış bir ifade gelip geçti.

Nihayet cebimdeki ay ışığında kutsanmış tebeşiri hatırlayarak ağır ağır ona uzandım. Ne var ki daha demin ayaktayken bir anda kendimi yere devrilmiş, sivri dişler boğazıma saldırır vaziyette buldum. Kanımı emmeye hazır binlerce diş dibimdeydi. Paniğe kapıldım. Böyle ölmeyecektim. Ölemezdim.

Ona çılgınca karşı koymaya çalıştım ama iblis çok güçlüydü. Atılıp dişlerini boğazıma saplamaya hazır bir şekilde geri çekildi ve sonra... Yaratıktan gri renkte bir tortu fışkırdı.

İblisin kalbinin bulunduğu yere bir hançer saplanmıştı; yaradan yılanları andıran gölgeler süzülerek çıkıyordu. Hançer, iblisin yaşam gücünü emercesine gölgeleri kendisine çekerken irkilerek geriledim. Hançerin ucu tam benim göğsüme saplan-

mak üzereyken durmuştu. Nefesimi tutarak Ölüm'ün ödülünü çalan her kimse, ona baş kaldırarak her şeye rağmen beni almasını bekledim.

Başımı kaldırdığımda ise gördüğüm şey Ölüm'ün değil, savaş iblisinin yüzü oldu.

Öfke, ölmüş olan devasa yaratığı çekerek leşini bir kenara fırlattı. İblisi katleden hançerini kılıfına geri sokarak diz çöktü. Yüzündeki ifade ses tonu kadar sertti. Bu aslında iyi bir şeydi; zira tüm bedenimi ele geçiren dehşet dışında bir şeylere odaklanmamı sağlıyordu.

"Birinci ders: Bir iblisle savaşırken daima hazırda bir silahın olsun. Büyülü tebeşir de olabilir, savunma büyüsü de. Kendini savunacak bir sihrin yoksa, soyunun karanlık tarafıyla yüzleşme zamanı gelmiş demektir. İblisler en feci yırtıcılardır. Senden daha hızlı ve daha güçlüdürler. Tek amaçları öldürmektir ve bu konuda son derece başarılıdırlar."

Nefes nefese binaya yaslanarak vücudumdaki titremenin geçmesini bekledim. Eğer Öfke tam zamanında bana ulaşmasaydı, ailem bir çocuğunu daha gömmek zorunda kalacaktı. Tabii benden geriye gömülecek bir şeyler kalırsa. Gözlerime yaşlar doluştu. Hiç bilmediğim bir oyunun içine sürüklenmiştim ve yeniliyordum. Hem de çok ağır bir şekilde. Tek istediğim kendi *trattoria*mı açmak, sevdiğim biriyle evlenmek ve kız kardeşimle bitişik evlerde yaşamak iken hayatım kargaşaya sürükleniyordu.

Artık Vittoria ölmüştü, cinayeti hâlâ çözülememişti, ailem duygusal bakımdan paramparça hâldeydi ve ben de az kalsın bir iblisle evlenecektim.

"Ayakta durabilir misin?"

Doğru dürüst nefes alamıyordum bile. Fakat bunun artık korkuyla ilgisi yoktu, şimdi harekete geçmeye hazır vaziyetteydim. Gözümü ise tepemde beliren iblis prense dikmiştim. Oturma pozisyonuna geçerek bana uzattığı elini savuşturdum.

"Ne yani, şimdi de başıma öğretmen mi kesildin?"

"Bunu bir öğrenme etkinliğine dönüştürme fırsatı kendiliğinden çıktı. Dersler, pazarlığımızın bir parçası değildi; o yüzden teşekkürünü kabul ediyorum."

Yüzünden saklamayı beceremediği, endişe yüklü bir ifade gelip geçerken dilim tutularak ona bakakaldım. Gerçekten beni merak etmişti. Öyle afallamıştım ki ona laf çarpmayı bile unuttum.

Ayağa kalmadan önce bir an daha bekledim. Öfke beni bir kez daha baştan aşağı süzdü.

İblisin iç organları olduğunu varsaydığım, jöle kıvamındaki gri topaklara baktım. Artık *ben* de bataklık gibi kokuyordum. *Fantastico!* Sarımsak ve soğan kokmaktan endişelendiğim günlerin özlemini çekeceğimi hiç düşünmezdim.

"Bu sembolü tanıyor musun?" Öfke, başıyla üzerinde pençe izi olan kapıyı işaret etti.

"Ben..." Elbisemden iblis tortusunu silerek çıkarmaya çalışıyordum. "Bir dakika bekle."

"Şunu bilesin ki iblisin seni öldürmesine izin vermezdim. Belki ufak bir çimdik yerdin, o kadar."

Her zamanki gibi içimi rahatlatmakta üzerine yoktu. Onun yanına geçip kapıya baktım. Aper iblisinin saldırısı yüzünden dehşete düşmüş, Öfke'ye bana vermeye kalkıştığı doğaçlama ders yüzünden sinirlenmiştim. Şimdiyse düşüncelerimi tekrar korku işgal ediyordu. Öfke'nin erkek kardeşlerinden hangisinin bir pençe izi kullanacağına dair en ufak fikrim yoktu ve bunu öğrenmeye pek de hevesli değildim.

"Bu pençe izi, Haset Hanedanı'nın sembolü mü?" diye sordum. Öfke başını iki yana salladı. "Erkek kardeşlerinden herhangi birinin çağırılması için buğday sapı gerekiyor mu?"

"Sanırım bu daha ziyade bir rezene sapı."

Başımı iki yana salladım. Kapıya kabataslak kazınmış sembolün neresinden bu çıkarıma vardığını bilmek istemiyordum. Fakat kafamdaki yapboz parçaları yerine oturmaya başlamıştı.

Bu sembolü daha önce görmüştüm ama ne zaman ya da nerede gördüğümü hatırlayamıyordum. Belki de Vittoria'nın günlüğünde karşıma çıkmıştı. Kenar boşluklarına çizdiği pek çok eskiz vardı ne de olsa. Buradan ayrılır ayrılmaz soluğu evde alıp günlüğe bakacaktım.

Öfke bana yandan bir bakış attı. "İçeride ne olduğunu görmek ister misin?"

Tabii ki istemiyordum. İçime ağır ağır yerleşen o korku hissini üzerimden atamıyordum. Kendimizi burada bulmamız belki bir tesadüften ibaretti ama belki de daha büyük, daha şeytani bir planın bir parçasıydı. İki türlü de kendimi bir aslanın inine girmek üzereymiş gibi hissediyordum ve en iyi ihtimalle bile bile mezbahaya doğru ilerleyen bir kuzu kadar istekliydim. Yüksek sesle yutkundum. "Evet."

Öfke başını iki yana sallayarak kapıya açılması için bir omuz attı.

"Yalancı."

OTUZ İKİ

Sandıklar ve balık ağlarıyla dolu genişçe bir odaya girdik. Duvarlardaki paslı çivilerde halatlar asılıydı. Belli belirsiz işittiğim, tuhaf mırıltı karşısında gerilmekten kendimi alamadım. Ay ışığında toz zerrecikleri uçuşuyordu.

Etrafa rahatsızlık verdiğimizi ve iblislerin bir köşeye sinerek beklemediklerini umut ettim. Öfke, en yırtıcı varlığın kendisi olduğunu bilmenin rahatlığıyla odayı baştan başa dolaştı. Balıkçılık tertibatını inceledi ve arka çıkışın oralarda bir kenara atılmış olan paslı bir çapaya ayağıyla vurdu.

"Görünüşe göre burası uzun zamandır kullanılmamış," dedi.

"Sence Aper iblisinin beni buraya getirmesi tesadüften mi ibaretti?"

Öfke omuz silkti. "Gözüne tanıdık gelen bir şey var mı?"

"Ben..."

Etrafıma bakındım. Balık ağları, halatlar, karşı duvarda çakılı duran tuhaf şekilli kancalar ve tel tuzaklar vardı. Her şey son derece aielade görünüyordu. Adlandıramadığım bir hissiyat dışında. Her nasılsa bir şeyler bana tanıdık geliyordu. Yavaş yavaş etrafı gözden geçirerek her bir balıkçılık tertibatının başında durdum. Kendimizi burada bulmuş olmamızın bir sebebi olmalıydı. Bunu çözmeye çok yaklaşmıştım...

Paslı bir kancayı alıp duvara fırlattım ve yere düştü. Hiçbir özelliği yoktu.

Bir nefes koyuverdim. Eski püskü kancaların her birini tek tek elime alıp bakarak vakit yitirmek istemiyordum. Özellikle de evde, Vittoria'nın günlüğünde beni bekleyen çok daha önemli bir ipucu varken. Yine de... İçimdeki o ısrarcı sesi bir türlü susturamıyordum. Odayı bir daha kolaçan ettim ama gözüme çarpan bir şey olmadı. Görünüşe göre Aper iblisinin saldırısıyla bu boş binanın bir ilgisi yoktu.

"Ee?" diye sordu Öfke. "Gözüne tanıdık gelen bir şey var mı?"

Kız kardeşimin günlüğündeki eskizlerin arasında gördüğüme ikna olduğum sembol dışında bir şey yoktu. Bir an önce eve gidip günlüğe bakma arzusuyla başımı iki yana salladım. "Yok."

"Peki madem. Eve gidelim haydi."

Onun el koymuş olduğu yıkıntı sarayın benim evim olmadığını, asla da olmayacağını belirtmeye lüzum görmedim. "Benim gidip eşyalarımı toplamam gerekiyor. Çok geçmeden yanına gelirim. Sen dışarıdaki iblisten kurtul."

Onun karşı çıkmasına meydan vermeden kapıdan süzülerek çıktım ve eve doğru yollandım.

Yığılırcasına yatak odamın kapısının pervazına tutundum ve içerideki kargaşaya baktım. Döşeme tahtaları yerlerinden sökülmüş ve parçalanmıştı. Nonna'nın biz küçükken Vittoria ile ikimiz için ördüğü küçük kilimin üzeri ahşap kıymıklarıyla doluydu. Kırılmış pencereden içeri esen rüzgârla havada tüyler uçuşuyordu. Biri hırsını *olduğu gibi* şiltemden çıkarmıştı.

Ya da bir şey. Öfke, Cehennem Prenslerinin bir ölümlünün evine girebilmeleri için oraya davet edilmeleri gerektiğini söylemişti fakat son zamanlarda gayet net bir şekilde gördüğüm gibi bu kural, ***bütün*** iblisler için geçerli değildi. Cehennem'in daha alt

tabakasına ait yaratıklar canlarının istediği gibi davranıyorlardı. Umbra, kendisine hiçbir resmî davet gönderilmemesine rağmen koruma büyülerimizin arasından içeri sızmıştı. Öfke, ayrıca sihrin onların üzerinde cismani şeylerde olduğu gibi işlemediğinden bahsetmişti; dolayısıyla olanlar, bizim koruma büyülerimizden ziyade bununla alakalıydı.

Gerçi bu düşüncenin içimi rahatlattığı da söylenemezdi.

Kız kardeşimin günlüğünün, taşıdığı onca sırla beraber sırra kadem bastığını anlamam için odaya girmem gerekmiyordu bile. Bu soygunun ardında bir Umbra iblisinin olması muhtemeldi. Bu durumda Hırs, tekrar şüpheli listemin en tepesine çıkıyordu. Şu ana dek bildiğim kadarıyla bu iblisleri kendi emrinde kullanan tek Cehennem Prensi oydu.

Uykuya dalarken birinin beni seyrettiğini hissettiğim geceleri düşündüm... Özel anlarını meraklı bakışlar altında yaşamak, huzursuzluk verici olduğu gibi insana mahremiyetinin istila edildiğini de hissettiriyordu. Üzerimi değiştirirken ya da kedere gömülmüşken mesela. Yalnız olduğumu düşündüğüm için bastırmadan yaşadığım duygularım esnasında. İstemsizce camdan dışarı baktım; şimdi de orada durmuş, bu son yaşanan dehşetle yüzleşmemi izleyen birileri var mıydı acaba?

Kollarımı sıvazlayarak aniden bastıran ürpertiyi yatıştırmaya çalıştım. Eğer yatak odam ikinci katta olmasaydı ve buraya varmak için evin diğer kısımlarından geçmemiş olsaydım, her yerin yağmalandığını düşünürdüm. Oysaki altüst olmuş odam haricinde evin geri kalanına dokunulmamıştı. Aile fertlerime de öyle. Nonna herhâlde alt kattaki odasında derin bir uykuda olduğundan olağan dışı bir şey duymamış olacaktı. Diğer herkes, akşam yemeği servisi tamamlanana kadar *Sea & Vine*'da olacaktı. Tanrıça'ya şükürler olsun.

Sırf emin olmak için dağınıklığın arasından Vittoria'nın eski saklama yerine bir göz attım. Öfke'yi çağırdıktan sonra oraya geri koymuş olduğum kara büyü sayfaları paramparça edilmişti. Parfümleri kırılmıştı. Aşk notları da günlüğüyle beraber gitmişti.

Gözümden bir damla gözyaşı akıp yere damladı. Arkasından bir damla daha. Ben de yere doğru eriyordum sanki. Çatlakların

arasından sızıyor ve yine kedere gömülüyordum. Vittoria'nın eşyalarını kırık ve parçalanmış vaziyette görmek... Bana çok ağır gelmişti.

Eskiden güvenli sığınağımız olan odanın döküntülerinin arasından geçerek yatağımdan geriye kalan kısmın üzerine yığıldım. Şilte, ağırlığımın altında ezilirken eğri ve tuhaf bir biçim aldı. Hayatımdaki diğer her şey gibi.

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. Ben engel olmaya çalıştıkça hıçkırıklarım daha da şiddetli bir hâl aldı. Kaybedecek hiçbir şeyim kalmadığını düşünmem ne kadar aptalcaydı. İblisler beni haksız çıkarmayı başarmıştı. Odamızı tekrar toparlasam bile bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Kız kardeşimin eşyaları ve sevdiği her şey mahvolmuştu.

Vittoria nihayet dünyamdan silinip gitmişti. Ben ise artık hayatıma nasıl devam edebileceğimden emin değildim. Yan tarafıma dönerek dizlerimi göğsüme doğru çektim ve ağlamaya başladım. Beni izleyen bedensiz bir iblis olup olmaması bile umurumda değildi. Acımdan keyif alan sadist bir insan canavar, Cehennem Prensi ya da cadı avcısı olup olmaması da öyle. Bir daha asla elde edemeyeceğim bir şeyi kaybetmiştim ve acı çekiyordum.

Kız kardeşim için. Ailem ve kendim için. Hâlâ tehlikede olan kim varsa onlar için ağlıyordum. Eğer Aper iblisi, yaşanacakların ufak bir provasıysa, yaşadığım şehirdeki herkes gecelerce ağlayacak demekti. Kendimi çok çaresiz hissettim. Yitik ve yalnız. İçim bomboş kalana kadar hıçkıra hıçkıra ağladım. Dünyamın böyle altüst olduğuna inanamıyordum. Tek istediğim, eski günlere dönüp ebediyen güvenli küçük dünyamda yaşamaktı. Ama hayatımın o bölümü çoktan sona ermişti ve olmayacak şeyler dilemekten vazgeçmek zorundaydım.

Biraz daha zaman geçtikten sonra nihayet gözyaşlarımı kurulladım. İblisler kız kardeşimin hayatını çalmıştı ve biri onları durdurana kadar sürekli can almaya devam edeceklerdi. Cehennem'in Kapılarının açılmasını engellemek için elimden ne geliyorsa yapmalıydım. Artık canıma yetmişti.

Kendimi doğrulmaya zorladım ve öfkemden güç alarak kalemimi ve mürekkep hokkamı önüme çektim. Aileme onları sevdiğimi, başıma bir şey gelmeyeceğini ama artık burada kalamayacağımı söyleyen bir not karaladım. Ne olursa olsun onları güvende tutacağıma yemin ettim.

Sevdiğim başka kimseyi elimden alamayacaklardı.

Gerekirse en karanlık büyüleri kullanmaktan çekinmeyecektim.

"Nasılsın?" diye sordum Claudia'ya. Yüzü kırmızı lekelerle kaplıydı ve gözleri şişmişti.

"Lütfen içeri gel." Evin kapısını açtı ve içeri girdim. Perdeler sımsıkı çekiliydi. Her yerde yaktıkları siyah mumlar, ışıkları titreşirken etrafa biberiye kokusu yayıyordu. Oturma odasında bir sunağa üzeri hayvan kemikleri ve kurutulmuş ot demetleri yığılı küçük bir sandık yerleştirilmişti. Arkasındaki duvara yaslanmış olan ayna, bu makber görüntüyü üzerime yansıtıyordu. Zavallı Valentina'nın cinayete kurban gitmiş olduğunu neredeyse unutacaktım.

Sanki olanların üzerinden kısacık bir gün değil, koca bir yıl geçmişti.

"Sen iyi misin?"

"Emin değilim. Duygularım karmakarışık." Claudia'nın sesi alçaktı. Matem sunağının önündeki eski püskü kanepeye oturmamızı işaret etti. "İlk anda biri benim de yüreğimi söküp almış gibi hissettim. Sonra bütün duygularım uyuştu. Şimdiyse..." Burnunu çekerek başını iki yana salladı. Benimle göz göze gelemiyordu.

"Şimdiyse intikam istiyorsun."

Aniden bakışlarını kaldırıp burnunu sildi. "Bu yanlış mı?"

"Hayır. Eskiden olsa yanlış derdim ama artık böyle düşünmüyorum." Minderin üzerinde dönerek ellerini avuçlarıma al-

dım. "Onu aşmaya kalkışan bir iblisi öldürecek denli güçlü bir kalkan yapmak için bir büyü biliyor musun?"

Claudia ellerimi sıkarken çenesi kasıldı. "Sanırım evet."

"Bu iblis görünmez olsa bile mi?"

"Evet."

"Güzel," dedim. "Evinin hatta elinden gelirse benim evimin de çevresine hemen bir kalkan çekmeni istiyorum. Bu büyü için kan gerekiyor mu?" Bakışlarını yine yere eğdi ve başını sallayarak beni onayladı. O kadarını tahmin etmiştim zaten. Kara büyünün her zaman bir bedeli olurdu. Ellerini bırakarak elbisemin ince kolunu kıvırdım. "Bir bıçak, iki ufak şişe, biraz lavanta yağı ve bandaj gerekecek."

"Emilia, olmaz–"

"Olur," dedim katı bir sesle. "Elimden ne gelirse yapmak istiyorum."

"Pekâlâ." Arkadaşım doğrulup ayağa kalktı. Üzüntüsünün yerini daha keskin, daha öfkeli bir şeyler almıştı. Kendi içimde de tanıdığım bir duyguydu bu. "Ben bıçağı getireyim."

OTUZ ÜÇ

Öfke, soluğu el koyduğu sarayda alıp merdivenleri sert adımlarla yukarı çıktığımda tek kelime bile etmedi. Herhâlde öfkeden kaynadığımı hissetmiş ve nezaket gösterip üzerime gelmemeyi yeğlemişti.

Bir kaşını sinir bozucu bir şekilde kaldırarak sessizce kolumdaki bandajı çekeleyip gözden kaybolmamı seyretti. Üçüncü katta, son derece şık döşenmiş bir koridorun sonuna doğru, Vittoria'yla paylaştığımız yatak odasının yaklaşık beş katı büyüklüğünde bir oda buldum.

Oradan nefret etmek istiyordum ama içimden gelmiyordu.

Güneş ışığı renginde goblenlerin asılı durduğu buz mavisi duvarları vardı. Odanın ortasında, üzerinde üç kez yuvarlansam bile aşağı düşmeyeceğim denli büyük, dört direkli bir yatak duruyordu. İçinde gömme küvet ve duvardan duvara uzanan bir aynası bulunan bir banyo bile vardı. Birkaç kırık döküğe rağmen kesinlikle iş göreceğine karar verdim.

Yatağın ve goblenlerin yeniliğine bakılacak olursa, bu odayı seveceğimi düşünen ilk kişi ben olmayabilirdim. Öfke'nin doğru tahminde bulunmuş olmasına kızmak istiyordum ama herhangi bir şey hissedecek dermanım kalmamıştı.

Kendi battaniyemi çıkararak onu şiltenin üzerine serip düzelt-

tim. Bunlar çok büyük şeyler olmamakla beraber, şiltenin üzerine yastığımı da koyunca kendimi biraz daha evimde gibi hissettim. Özellikle de odam istilaya uğrayıp altüst edildikten sonra kendi evim artık ev gibi gelmediği için. Yine ağlamaya başlamamak için kendimi zor tutarak banyoya geçtim ve üstümü başımı düzeltmeye giriştim.

Yüzümü iyice yıkayıp saçlarımı taradıktan sonra artık biraz uyumam gerektiğine karar verdim. Odaya döndüm ve duraksadım. Öfke, yatağıma el koymuştu. Bir elini koyu renkli saçlarının arkasına dayamış, diğerini de gövdesine uzatmış vaziyette sereserpe uzanıyordu.

Alelade bir duruş takınmaya çalışmıştı ama keskin bakışları, gerginliğini ele veriyordu. Yine siyah giyinmişti ve tam da baştan aşağı bu rengi tercih edecek bir adam gibi görünüyordu. Bu renge neden bu denli düşkün olduğunu düşününce, bu gece kimi pataklamayı planladığını merak ettim.

"İyi misin?"

Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona dümdüz bir bakış attım. "Hayır."

Gözlerini kıstı. "Ne oldu?"

Omuz silktim. Sorularına cevap vermeyi canım hiç çekmiyordu. Ama onun benim sorularıma cevap vermesini istiyordum. "Hem Hırs hem de Haset, Hades'in Boynuzu'nu istiyorlar. Sen de istiyorsundur herhâlde. Neden bendeki bu yarısını almıyorsun?"

Öfke dolduruşa gelmedi ama ses tonuyla beraber yüz ifadesi de sertleşti. "Neden cevabını öğrenmek istediğin soruyu doğrudan sormuyorsun?"

"Kız kardeşimin günlüğü çalınmış. Birisi odamızı altüst edip onun eşyalarını mahvetmiş."

"Sen de bunun benimle bir ilgisi olduğuna inanıyorsun, öyle mi?" Beni şöyle bir süzdü. "Bu alelade bir günlük değil, haksız mıyım?"

"Hayır. İblis büyüsü kullanarak günlüğü bir şekilde kilitle-

miş." Öfkeyle bir nefes koyuverdim. "Büyüyü bozmayı başardım ama aradığım cevapları bulamadım."

Öfke, kendisiyle paylaştığım bilgileri sessizce kafasında evirip çevirdi. Bu bir barış teklifiydi ve iblis prens de bunu anlamış görünüyordu. "Eğer benden isteseydin büyüyü bozmana yardım ederdim."

Odayı boylu boyunca geçip kendimi yatağa, onun yanına attım. Öfke, ani hareketim yüzünden olduğu yerde hoplayınca bana ters ters baktı ama hiç aldırış etmedim. Çok yorgundum ve sadece o günün sona ermesini istiyordum. Cehennem'in Kapılarını güçsüzleştiğine dair öğrendiklerimden sonra şimdiki önceliğim, muskamı bulmak olacaktı. Eğer Hades'in Boynuzu'nun tamamı elimde olursa, içeriden başka bir iblis kaçıp kurtulmadan kapıları kilitlemeyi başarabilirdim belki. Ama doğru düzgün düşünebilmek için önce biraz uyumam gerekiyordu. "Bu gece için bir planımız var mı?"

"Evet."

"Başka biri Kibir'le anlaşma mı yapmış yoksa?"

Başıyla onayladı. "Isabella Crisci."

"Ne zaman gidiyoruz?"

"Alacakaranlık çökerken."

Yastığı arkasından çekip kendi kafamın altına yasladım ve gözlerimi kapattım. Otuz saniye boyunca mutlu mesut bir şekilde sessizliğe gömüldükten sonra kaburgalarımın dürtüldüğünü hissettim ve bir gözümü hafifçe araladım. "Bunu bir daha yaparsan sana sınırlama büyüsünü yapıştırırım."

"Ne yapıyorsun?"

"Savaşa hazırlanıyorum. Git başımdan."

Kendi kendisine seçemediğim bir şeyler mırıldandı. Gerçi hiç uğraşacak hâlim yoktu zaten. Söylediklerim istihzadan ibaret değildi. *Cornicello*'mu bulmak ve bu akşam karşımıza çıkacak her türlü kâbusa karşı hazırlanmak için iyi dinlenmiş ve gözü açık olmalıydım.

Huzur içinde geçen birkaç saatin ardından uyandığımda Öfke ortalıkta yoktu. Yıldızlara şükürler olsun. Bazen, özellikle de gerçekten yorgun olduğum zamanlarda uykumda yuvarlanıp konuşmaya meyilli oluyordum. Eskiden Vittoria sürekli bu konuda bana takılırdı. Bu bile yeterince utanç vericiyken aynı şeyi bir iblis prensin önünde yapmam, beni acı verecek denli biçimsiz bir duruma sokardı.

Doğruldum ve özenle üzerime örtülmüş olan battaniye kenara düştü. Kaşlarımı çatarak battaniyeye baktım. Onun üzerinde uyuyakaldığımdan neredeyse emindim.

"Kimse var mı?"

Gözlerimi boş ve sessiz odada gezdirdim. Öfke bir yere sinmemişti. Gerçi böyle bir şey yapmasını beklemiyordum zaten. Bunun sebebini anlamam için aradan biraz zaman geçmesi gerekti. Dışarısı neredeyse karanlığa gömülmüştü ve iblis prens de alacakaranlık çökerken çıkmamız gerektiğini söylemişti. Yataktan fırladım ve iblisin ismini haykırarak merdivenlerden aşağı koşturdum.

Ortalık, manastırdaki yer altı geçitleri kadar hareketsizdi.

"Kan ve kemikler aşkına!" Bu alçak iblis, beni burada bırakıp cadıyı uyarmaya tek başına gitmişti. Öfkeden köpürerek boş sarayda volta atmaya koyuldum. Beni uyandırması gerekirdi. O, Isabella'yla konuşurken benim de orada bulunmaya en az onun kadar hakkım vardı. Anlaşılan Öfke, Isabella'yı şeytanın pazarlığını kabul etmekten caydırma ihtimalimden hoşlanmamıştı. Ne ekip çalışmasıydı bu ama!

Yaşadığım günün ardından öfkemi bir şekilde boşaltmam gerekiyordu. Orada öylece oturup birinin harekete geçmesini bekleyemezdim. Özellikle de şimdi görünmez parmakların Cehennem'in Kapılarının tamamen parçalanmasına kalan haftaları birer birer saydığını hissederken. Öfkelenmekle vakit yitiremezdim. Dışarı çıkıp *cornicello*mu bulmanın yoluna bak-

malıydım. Odama döndüm ve bir köşedeki koltuğun üzerine bırakılmış olan elbiseyi fark ettim.

Elbiseyi aldım. Gece yarısı gibi simsiyahtı ve korsajında altın rengi işlemeler göze çarpıyordu; tıpkı Öfke'yi çağırmak için kullandığım kara büyü sayfalarında olduğu gibi.

"*Testa di cazzo.*" Ancak şerefsizin teki, tutmadığı sözü güzel elbiselerle telafi edebileceğini düşünürdü.

Her şeye rağmen elbiseyi üzerime geçirdim. Bu akşamki planlarım için uygundu.

Talih Tanrıçası'na bir dua fısıldadım ve bana biraz olsun şans bahşedeceğini umut ettim.

Nereye gittiğimi bilmiyordum ama usulca kız kardeşimin *cornicello*sunu kavramış vaziyette, bir duygu fısıltısının peşine düşmüştüm. Hırs'ın kumarhanesini bulmam gerektiğinde bu işe yaramıştı, o yüzden kendi muskamı düşünüp ne olacağını görmeye karar verdim. Şu anda sezinlediğim şeyin ne olduğundan emin değildim ama bu his güçlendikçe onu takip etmeye devam ediyordum.

Uçuruma uzanan sokakları tırmandım ve nihayetinde kendimi aşağıda uzanan denize bakarken buldum. Kıyıdan açılmış olan rengârenk balıkçı tekneleri suyun üzerinde süzülüyordu.

Ortalığa huzur hâkimdi. Fakat benim durup artık bir parçası olmadığım bu dünyevi aleme hayranlık besleyecek vaktim yoktu. Gerçi hiçbir zaman tam anlamıyla buraya ait olmamıştım fakat bütün bunlar başıma gelmeden önce en azından öyleymişim gibi davranabiliyordum.

Birkaç adım atarak uçurumu geçtim ve beni çağıran fısıltı bir anda kesildi. Geldiğim yere geri dönünce tekrar başladı. Etrafı kolaçan ederken aşağıda yükselmeye başlayan şenlik ateşi gözüme takıldı. Sihrin bulmamı istediği bir şey vardı burada. Yukarıya doğru dimdik uzanan iki falezin arasında kalmış, göz-

lerden uzak bir koyda bir grup insan toplanmaya başlamıştı. Deniz kıyısında parti yapmak için çok uygun bir geceydi. Geceleri ortalıkta kol gezen kötücül yaratıkların farkında olmayan bu insanlara gıpta etmekten kendimi alamadım.

Vittoria'nın *cornicello*sunu avucumda tuttum ve gözlerimi sıkıca yumarak içimden ona, beni kendi muskama götürmesini emrettim. Partiye ya da eğlenceye ayıracak vakit yoktu. Tekrar yola koyulmak üzere bir adım atacak oldum ama bir şey hareket etmeme engel oldu.

Gözlerimi açıp aşağıdaki partiye baktım. Eğer kız kardeşim hayatta olsaydı o da onlarla beraber aşağıda dans ediyor olurdu. Onun orada salınarak kahkahalar attığını neredeyse gözümün önüne getirebiliyordum. Dolunayı selamlamak için kollarını havaya kaldırmış olurdu. Onun burada olmasını o kadar çok istiyordum ki gözlerim yanmaya başladı. Onun muskasını bırakarak derin bir nefes aldım. Vittoria olsa beni dans etmem, içki içmem ve hayatımı yaşamam için oraya sürüklerdi.

Şimdiyse o ölmüştü, bense tek başıma burada dikiliyordum.

Damarlarıma karanlık, parıltılı bir büyünün yayıldığını hissettim. Son zamanlarda hissettiğimden daha da büyük bir hiddete kapılmıştım. Belki *cornicello*mu bulmaktan vazgeçme kararı almamı sağlayan da bu keskin öfkeydi. Palermo'da gizlilik içinde yaşayan on üç cadı ailesi daha vardı. Onlardan herhangi biri de iblislerin dünyamızı istila etmesine engel olmaya çalışabilirdi. Ama henüz hiçbiri böyle bir şey yapmamıştı. Belki ben de kız kardeşim gibi *davranırdım*. Dans edip kahkahalar atar ve birkaç saatliğine de olsa dünyanın karanlık ve korkutucu bir yer olduğunu unuturdum. Mücadele edeceğim kâbuslar ve açacağım savaşlar hiçbir yere kaçmıyordu. Yarın hâlâ beni bekliyor olacaklardı. Bu gece ise sadece her şey normalmiş gibi davranmak istiyordum.

Bu, yalandan ibaret olsa bile. Diğer herkes hayal dünyasında yaşamaktan hoşnut görünüyordu. Bir saatliğine aynı şeyi tecrübe etmek istediğim için kimse beni suçlayamazdı.

Kararımı vererek deniz kıyısına ve neşeli seslere doğru inen dik ve dar patikayı takip etmeye koyuldum. Yamaca yontulmuş

basamakları dikkatli adımlarla inerken parmaklarımı uzamış çimenlerde gezdirdim.

Uzakta bir yerlerde balıkçılar deniz kabuğundan borularına üflüyorlardı. Deniz hem yumuşak hem keskin bir fısıltı yayıyordu. Dalgalar kıyıya vuruyordu. Martılar ciyaklıyordu. Fısıltılar peşim sıra geliyor, duyma mesafemin hemen ötesinde bana musallat olmayı sürdürüyorlardı.

Tanrıça beni uyarmak istercesine âdeta haykırıyordu.

Kendi düşüncelerime gömüldüğüm için işaretleri dinlemeyi ihmal etmiştim. Ayaklarım kuma değdiğinde içime derin bir korku düştü ama artık çok geçti.

Gürül gürül yanan şenlik ateşinin yanına varmıştım bile.

OTUZ DÖRT

Ayın Kızı Rituellerinin her dolunay esnasında yerine getirilmesi gerekir. Size artık faydası olmayan şeyleri azat etmek için ucuk mavi bir mum. bir kâse su. kalem. kâğıt ve yakılmak üzere bir avuç ada çayına ihtiyacınız olacak.

—Di Carlo Büyü Kitabı'ndan.

İlk başta her şey çok masumane başlamıştı; keyif, cismani bir varlığa dönüşmüş de soğuk parmağını omurgamdan aşağı kaydırarak tenimde ufak daireler çiziyormuş gibi. Kollarımı kaldırıp kendimi bu hissiyata bıraktım. İçimi, tüm varlığımı ele geçiren, katışıksız, ışıl ışıl bir mutluluk kaplamıştı.

Az evvel öfke içinde uçurumun tepesinde dikilen hâlim, ayaklarım kuma değer değmez aklımdan çıkıvermişti. Dünyayı istila edecek olan iblislere dair endişelerim vardı galiba ama sebebini hatırlayamıyordum. Tek bildiğim şey mutluluktu.

Kendimi mutlu olmaya öyle kaptırmıştım ki tek istediğim dans etmek ve kalçalarımı sağa sola sallarken bir başka bedenin de benimle aynı tempoda hareket ettiğini hissetmekti. Ritmik, neşeli, pervasız. Arzularımla bir dans partneri çağırmışım gibi görünmez eller korsajımda ve yan taraflarımda gezinerek kalçalarımı kavradı.

Nefesim kesildi. Cüretkâr partnerime tokadı yapıştırmadım. Bu düşünce aklıma düştüğü saniye bana istediğimi vermişti. Benimse *hoşuma gidiyordu.*

Dört bir yanımda müzik ve kahkahalar çınlıyordu. Ritim, hayatın kendisi gibiydi. Kışkırtıcıydı. En ilkel cadı içgüdülerime hitap ediyordu. Hiç düşünmeden hareket ediyordum; kendimi tamamen doğaya ve duyularıma kaptırmıştım. Eteklerim ve saçlarım uçuşarak, döne döne, görünmez dans partnerimden uzaklaştım.

Akşam üzerime geçirdiğim yılan elbisesi bana vahşi doğayı anımsatıyordu –başımı geriye atıp güneşin son ışıklarını hissettim. Belki de bedenimden ayrılmış ve bir buluta dönüşmüştüm. Özgür olmak, hareket etmek ve her şeyi unutmak öyle güzeldi ki... Burada, çatırdayan ateşin ve dans eden görünmez insanların yanında cinayetleri, lanetleri, yer altı yaratıklarını ve şeytanın boynuzlarını düşünmüyordum.

Çalınan muskalar, günlükler aklıma gelmiyordu.

Sıcacık kumların üzerinde dans ederken bildiğim hisler huzur, neşe ve keyiften ibaretti. Hiçbir şeye kafa yormam gerekmiyordu. Ebediyen burada kalıp bu güzel hislerin birinden diğerine uçuşabilirdim. O, beni almaya geliyordu. Benim kralım. Benim lanetim. Nereden bildiğimi bilmiyordum ama öyleydi işte.

Denge. Aydınlık ve karanlık. Güneş ve ay. İyi ve kötü. Yaban çiçeklerinin arasında süzülen bir yılan. Yasak meyveden bir ısırık teklif ediyor. Adaletin terazisi eğilmiş; benim yapmam gereken bir seçim var. Bir yanlışı düzeltmek ya da hepimizi lanetlemek.

Küçücük bir ses beni uyarırcasına haykırıyordu, bütün bunlar baştan aşağı *yanlıştı.* Fakat müzik ve dans etrafımda, içimde dönüp durdukça o ses bastırılıyordu. Fısıltılar gittikçe yükseliyor, daha da telaşlı bir hâl alıyorlardı. Onları bir kenara ittim.

Sandaletlerimi bir ara çıkarmış olmalıydım; ayak tabanlarım sıcak kumun üzerinde kayıyordu, bense bu hisse kapılıp gidiyordum. Her şey çok *güzel* geliyordu. Çok yoğun. Sanki vücudumdaki tüm zevk reseptörleri, büyüyle normalin yüz katına çıkmıştı. Bu kadar çok şey *hissetmeye* muktedir olduğumu hiç bilmiyordum.

Ayak parmaklarımı kıpırdattım ve aralarına doluşan kum taneciklerinin gıdıklayıcı hissi karşısında gülmeye başladım. Biri bana bir kadeh şarap uzattı ve koca bir yudum aldım. Hem tatlı hem güçlü bir tadı vardı. Bala batırılmış ve yıldızlar tarafından kutsanmış elma gibi. İçtiğim en lezzetli şeylerden biriydi. Vittoria olsa çok severdi. Biraz daha içtim –belki unutmak için, belki de canım istediğinden.

Sonra bir anda kadehim yok oldu ve bir başka dansa sürüklendim.

Ebediyen burada kalıp bu harika duygularla kendimden geçmek istiyordum. Öyleymiş gibi hissediyordum zaten. Burada kederi hissetmek zorunda değildim. Yas tutma mecburiyetim yoktu. Burada sadece hayatımı yaşayabilirdim.

Aradan dakikalar geçti, saatler ya da günler de olabilirdi, zamanın hiçbir anlamı yoktu. Hareket ettim, salındım, gözlerimi kapatıp denizin büyüleyici sesine ve göremediğim insanlardan yükselen mırıltılara kulak kabarttım. Daha önceki görünmez eller cüretkâr kaşiflere dönüşmüş, benim bedenim olan keşfedilmemiş toprakların haritasını çıkarmaya girişmişti.

"Unutma," diye fısıldadı tuhaf bir ses. "*Inferus sicut superus.*"

Yukarıda ne varsa, aşağıda da o vardır. Orada gömülü, zihnimin kenarlarında gezinen bir anı vardı.

Kolumda hissettiğim soğuk, keskin ve delici bir hisle girdiğim transtan sıyrıldım. Gözlerim bir anda açıldı. Korkunun buzdan kollarının bana uzandığını hissettim ama bu duygu geldiği gibi bir anda yok oldu. Onun yerini zevk aldı. Coşkunluk. Bütün düşüncelerden sıyrılıp gittim. Kayıtsızlığın kozasına gömülmek hoşuma gidiyordu. Sonra onu gördüm. Beni almaya geleceğini düşündüğüm adam değildi.

Kalabalık sahili bıçak gibi yararak geçti. Öfkesi, o huzur dolu neşeyi ateşe verdi. Görünmez dans partnerim ortadan yok oldu ama farkına bile varmadım. Bana yaklaşan çok daha ilginç bir yaratık vardı. Korkunç ve ölümcül. Hayal meyal, aksi yöne koşmam gerektiğini fark ettim. O etobur bir canavardı, bense tehlikeye doğru sendeleyen bir kuzuydum. Gölge silüetlerden oluşan

bir grubun ortasında o alev alev yanıyordu –gizlenmemiş tek şekil oydu.

Ateşi düşündüm; havaya doğru süzülen duman ve kıvılcımları. Bu da bende dilimi *onun* üzerinde gezdirerek bedeninden yayılan enerji kadar sıcak olup olmadığına bakma isteği uyandırdı. Davullar çalıyor, kalbim gümbürdüyordu. Zevkin her aşamasını tecrübe etmek istiyordum.

Bu duyguyu şişeye hapsedecek bir büyü olsaydı keşke; böylece ne zaman istersem çıkarıp bir yudum alabilirdim.

Sihir, hayattı ve hayat da sevişerek meydana getirilir, iyi hissederek yaşanırdı. Vücutlarımız sürekli bize yaşadığımızı hatırlatmaya çalışıyordu. Son birkaç haftayı ölüm ve yıkımla bitip tükenerek geçirmiştim –dengeye ihtiyacım vardı. Bunu hak ediyordum. Yukarıda ne varsa, aşağıda da o vardı.

Adam yüzünde ihtiyatlı bir ifadeyle önümde durdu. "Gitme zamanı, cadı."

Hiç de değildi. Dönerek geriledim ama elimi yakaladı ve beni döndürerek kendisine çekip bedenine yasladı. Tüm varlığından yayılan ısı beni sarıp sarmalıyordu. İçimden bir ses, ondan nefret etmem gerektiğini söylüyordu. "Merhaba, iblis. Haydi, dans edelim."

"Buradan çıkman gerek. Hem de hemen."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü kıyafetlerini parçalıyorsun ve sırada benimkiler varmış gibi bakıyorsun."

Bakışlarımı yere eğdim ve şaşkınlıkla kahkaha attım. Korsajımın kancalarını çözmeye *çalışıyordum* ama o, çabamı savuşturdu. Dövmeli eliyle elimi yakaladı. Alnımı kırıştırarak ona baktım. "Beni çıplak görmek istemiyor musun?"

"Gördüm zaten."

"Yani?"

"Eve gittiğimizde hâlâ kıyafetlerini parçalamak istiyor olursan bu meseleyi o zaman konuşalım."

Kolumda duyumsadığım buz gibi bir his, arzu kıvılcımlarını söndürdü. Sonra bütün duygular intikam peşindeymiş gibi olanca şiddetiyle geri döndü. Elbisemi çıkarmaya çalışmaktan vazgeçerek dikkatimi ona verdim. Pantolonunun düğmelerine atıldım ama o ustaca bir hamleyle elimden kurtuldu. Baş etmesi zor bir yaratıktı doğrusu. Ellerimi göğsüne yaslayarak aşağı doğru kaydırdım. Dokunuşumun altında gücün nabız gibi attığını hissediyordum. Baş döndürücü bir duyguydu bu.

"Günahın vücut bulmuş hâli olduğunu düşünürsek pek de günahkâr sayılmazsın."

Onu kendime doğru çektim. Davullar çalıyor, hissettiğim tutku gitgide artıyordu. İblis gözlerini kapattı. Onu kendime bastırdım ve bu kez bana engel olmadı. Müzik çok şehvetli bir hâl aldı ve onun bedenine yaslanarak ritme göre salınmaya koyuldum. Onun beni kollarına almasını ve dans ederken bizi gökyüzüne çıkarmasını istiyordum.

İnatçı iblis yerinden kıpırdamadı bile.

"Niye bana dokunmuyorsun?" Başparmağımı onun dudaklarında gezdirdim ve parmağımı usulca ısırarak hareket etmesini önledi. Bunu beni caydırmak için yaptıysa hiç işe yaramamıştı doğrusu. Kocaman açtığı gözlerinin güzelliği karşısında çarpıldığımı hissettim. "Cadı olduğum için mi?"

İri ellerini kollarımdan aşağı kaydırdı. Dudaklarını benimkilere bastırmasını bekleyerek öne doğru eğildim. Zihnimin uzak köşelerinde, bir gün beni öpmesi için ona yalvaracağımı söylediğini hatırlıyordum. Sevsem de nefret etsem de bu arzuyla yanıp tutuşacağımı söylemişti. Böylece haklı çıkmış oluyordu. Beni reddettiği için ondan nefret ediyordum. Tüm benliğimi kaplayan beklenti hissi, neredeyse acı verici bir noktaya ulaşmıştı. Ellerini bileklerime götürdü ve beni kendisine çekeceği yerde yumuşak bir hareketle kol mesafesi kadar geriye itti.

"Pek çok sebebi var. Bunlardan biri de şu anda erkek kardeşimin etkisi altında olman." Yüzünde tehditkâr bir ifadeyle omzumun üzerinden arkama baktı. "Şehvet."

Meraklanarak ağır ağır arkamı döndüm. Tüm duygularım ve düşüncelerimden arzu fışkırıyordu. Şehvet Prensi, altuni bir ten rengine ve koyu renk saçlara sahipti. Ayrıca muhtemelen Michelangelo'nun heykellerine ilham kaynağı olabilecek bir vücudu vardı. Hissettiklerim onu istemekten öteydi, ona ihtiyaç duyuyordum. Bana dokunmasını arzuluyor, ilgisini üzerime çekmek için yanıp tutuşuyordum.

"Merhaba, Sinyorina Di Carlo. Tek kelimeyle enfessiniz, öyle değil mi?"

Sesi esrarengizdi. Acıyla karışık bir zevk hissiyatı uyandırıyordu. Hem mest olmuş hem de korkuya kapılmıştım. Kollarım buz kesmişti. Bana ısrarla musallat olan o duygu geri dönmüştü. Bu sefer duygularımın yatışması, olup bitenlerin ve onun bana yaptıklarının dehşetini tam anlamıyla kavrayabileceğim denli uzun sürmüştü.

Şehvet, üzerimde etkisini kullanıyordu. Üstelik Haset'ten çok daha kötüydü. Beni o kadar iyi, o kadar mutlu hissettirmişti ki kim olduğumu, ne istediğimi unutmuştum. Her şeyden çok da neyden nefret ettiğimi. Belki nefretimi tam anlamıyla aklımdan çıkarmış sayılmazdım ama hiçbir şekilde umursamamıştım. Tutku dolu kıvılcımlar bilinçli düşüncelerimi yerle bir etmişti ve tam anlamıyla içgüdüsel bir ihtiyacın pençesine düşmüştüm.

İblis prens çevremde gezinmeye başladı. Üzerinde gümüş rengi, düğmeleri açık bir ceket –içine gömlek giymemişti– ve onunla takım bir pantolon vardı. Pantolonun beli öyle düşüktü ki kendimden geçebilirdim. Kafasında alevlerden yapılmış, yuvarlak bir taç vardı. Gözleri kömür karasıydı. Delici bakışlarındaki arzu, dipsiz bir havuzu andırıyordu. Kıyafetlerimi paramparça edip içine dalmak istiyordum.

Ona doğru ilerlemeye koyuldum ama biri belime yapıştı. Kaçmaya çalışmaktan vazgeçtim ve dikkatim arkamdaki sıcaklığa kaydı. Kaskatı bir beden. Kudret. Onu ne kadar istediğimi neredeyse unutacaktım.

Şehvet, duygularımdaki değişikliği sezmiş olacaktı. Yüzünde tarif edilmez bir ifadeyle bakışlarını benden erkek kardeşine

kaydırdı. Konuşmaya başladı ama duygularımın yoğunluğundan söylediklerini seçemiyordum. Onun sesi, sıcak meltem, Öfke'nin kokusu ve beni sımsıkı kavrarken kollarının tenime sürtünmesi. Şehvet konuşmayı sürdürürken dudaklarının biçimi yerine söylediklerine odaklanmaya çalıştım.

Yanımıza yaklaştı. Öfke'nin bana doladığı kolları çelik gibi sağlam duruyordu."Bunun ne demek olduğunu biliyor musun, cadı?" Kaşlarımı çattım. Gülümsemesi, en güzel kâbuslardan meydana gelmiş gibi görünüyordu. "Git de dans et. Partinin tadını çıkar. Bu, Kurtların Festivalinden önceki prova sayılır."

Âdeta beni kendisine çağıran tanıdık bir koku burnuma doldu. Lavanta ve beyaz ada çayı. Vittoria! O da buradaydı demek... Eğer dans etmeye gidersem belki onu– *Dur*, diye fısıldadı kafamın içindeki o ses. Bu bir aldatmacaydı. Vittoria ölmüştü.

"Hayır."

Ona karşı çıkışım, Şehvet'i olduğu kadar beni de şaşırmıştı. Suratındaki ifade arzudan hiddete dönüştü.

Parmaklarını şaklattı ve üzerimdeki etkisi bir anda yok oldu. Bir anda dizlerimin bağı çözüldü, öyle ki Öfke beni tutmuyor olsaydı yere kapaklanırdım. Hissettiğim bütün o mutluluk ve neşe bir anda benliğimi terk edince kendimi içi boşaltılmış, tir tir titrer bir hâlde buldum. Bütün vücudumda dehşet kol gezmeye başladı. Bana yaptıkları... Hissettiğim şeyler. Kendi derimi yüzmek istiyordum. Ya da belki asıl istediğim; tırnaklarımı, duygularımı istismar eden bu yaratığa saplamaktı. Bana her şeyi unutturup aslında korkmam gereken şeyleri arzu ettirmişti. İçtiğim şarap birdenbire tekrar boy gösterdi. İki büklüm olarak midemdeki her şeyi çıkardım. Öfke, beni bırakmadı.

"Neden buradasın?" diye sordu Öfke alçak bir sesle.

"Bir mesaj iletmek için, sevgili kardeşim. Evde sana ihtiyaç var. Hem de hemen." Bakışları bana döndü. "Merak etme, ben küçük arkadaşına göz kulak olurum. Ona anlatacağım çok şey var. İblislere ve cadılara dair hikâyeler. Kötüler ve kahramanlar. Lanetler ve kralın intikamı."

"Hayır." Parmaklarımı Öfke'nin koluna bastırdım. "L-lütfen."

Sesim çatladığı için miydi yoksa kendince sebeplerden ötürü zaten bir fırsat mı kolluyordu, bilemiyordum ama Öfke beni kollarında tutarken bir anda ne olduğunu anlayamadan hançerini Şehvet'in göğsüne sapladı. Kemiklerin kırıldığını duydum. Hançerini yukarıya doğru çevirdi ve iblisin yarasından koyu renkli kanlar boşandı.

"Buraya sakın bir daha gelme. Hazır olduğumda eve dönerim." Hançeri geri çekip pantolonuna sildi. Sonra beklemeye koyuldu. "Cehennem'de görüşürüz, kardeşim."

Erkek kardeşinin ölmesini seyrederken Öfke'nin yüzündeki soğuk ve ilgisiz ifade mi yoksa bu saldırının vahşeti mi beni daha çok rahatsız etmişti, emin olamıyordum.

Öfke'nin tehlikeli olduğunu biliyordum ama bunu kendi gözümle görmek...

Şehvet öksürürken gözlerini göğsündeki ölümcül yaraya dikti ve bir anda gitti. Gerçek anlamıyla, hiç orada bulunmamış gibi gözlerimizin önünden kayboldu.

Gözlerimi az evvel iblis prensin dikildiği yerden ayıramadan yere yığılıp kaldım. Gözlerimden yaşlar inmeye başlamıştı. Göğsüm derin derin inip kalkarken Öfke, duygusuzca beni seyrediyordu. Öğürmem geçtikten sonra yanıma diz çöktü. Gözlerine bakmaya içim elvermiyordu. "Öldü mü?"

"Hayır. Bir hanedan hançeriyle darbe alınca sadece bu diyarla olan bağların kopar. Yedi Çember'e geri döndü ve bir süre güçlerini kullanamayacak."

Lanetin ortasında ufak bir nimet. "Güzel."

Öfke yüzümü silmem için bana bir mendil uzattı. Onu nereden çıkarttığını bilmiyordum ama hiç umurumda değildi. "Şehvet, içindeki duyguları alıp şişirir. Şimdi bir boşluk yaşayabilirsin. Bir kuyu gibi düşün –onun etkisi, mevcut olan her şeyi hızla tüketir. Bir an saadet içerisindeyken ne olduğunu anlayamadan keskin bir tezata sürüklenirsin. Bu da kendince bir

Cehennem'dir. Birine her türlü zevki tattırdıktan sonra onu ele geçirmelerine fırsat vermeden koparıp almak. Bunu yeterince çok yaparsan ölümlüleri deli edersin. Merak etme, çok geçmeden kendine gelirsin."

"Herhâlde..." Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. "Bana karşı bir şey..."

Öfke başını iki yana salladı. "Hayır."

"Ama hissettim –görünmez eller vardı." Öfke'nin gözü önünde kıyafetlerimi çıkarmak için uğraşıp durmamı aklımdan çıkaramıyordum. Bana dokunmasını ne kadar istediğimi de.

"Kendi arzularının alametleri. Onlar senin bir parçandı, başka hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin değil."

Bu içimi pek de rahatlatmış sayılmazdı. Şehvet beni fiziksel olarak istismar etmemiş olabilirdi ama duygusal suistimal de aynı şekilde kötüydü. İyiliği, kötülük pelerinine bürünene kadar eğip bükmüştü. Öfke haklıydı. Kendimi bir yere çarpmış gibi hissediyordum –sanki havada süzülürken rüzgâr aniden kesilmiş ve denizin buz gibi derinliklerine gömülmüştüm. Hiçlikten ibaret devasa bir uçurum beni yutmuştu.

Yerde kıvrılıp yatmak ve ebediyen uykuya dalmak istiyordum. Lanet umurumda değildi. Bir türlü yakamı bırakmadan önemli bir şey öğrendiğimi söyleyen o his de öyle. Artık kız kardeşimin öldürülmesini dert etmiyordum. İntikam umurumda değildi. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Bu son kısmı yüksek sesle dile getirmiş olmalıydım.

Öfke uzanıp kan bulaşmış parmak boğumlarını usulca boynumun kenarında gezdirdi. Beni Viperidae'den kurtardığı gece öptüğünü zannettiğim yerde. Bir an için ürperdim ve eli yana düştü.

"*Valeas.*" Güçlü ol. "Yakında hepsi geçecek."

OTUZ BEŞ

"Yakında," bir haftayı buldu. Zamanın geçtiğini doğru düzgün fark edemedim bile. Yataktan çıkmadım, odaya gün ışığı girmesini engelledim ve banyo yapmayı reddettim. Neredeyse hiç enerjim yoktu, önemseyecek hiçbir şeyim kalmamış gibiydi. Ailemi ya da restoranı ziyaret etmedim. Muskamı aramaya ya da Cehennem'in Kapılarını düşünmeye hiç yeltenmedim. Doğru dürüst uyku uyuyamadım. Dalar gibi olduğumda sürekli tuhaf bir ses duyuyordum. Uyandığımda ise o acil mesaj aklımdan çıkmış oluyordu.

Hiç umurumda değildi. Hiçbir önemi yoktu.

Dünya üzerime çöküyormuş gibi hissediyordum. Zaman zaman bana saatler gibi gelen bir süre boyunca nefesimi tutuyordum; zira yeterince soluk alamıyormuşum gibi geliyordu bana. Yaşamak canımı yakıyordu. Bütün keyfim kaçmıştı. Bir zamanlar bir anlam ifade eden her şey çoktan unutulup gitmiş, bir türlü aşamadığım bir boşluğun derinliklerine gömülmüştü. Kız kardeşim çok uzak bir anıya dönüşmüştü. İntikam, tutkudan beslendiği için ona dair en ufak bir isteğim de kalmamıştı.

Öfke, erkek kardeşinin iblis gücünün son kalıntılarını üzerimden atmayı başaramamama kızıyor ya da bozuluyorsa da bunu belli etmiyordu. En azından ondan beklediğim tarzda yapmıyordu bunu.

Her zaman çok nazik ya da sabırlı bir bakıcı sayılmazdı. Fakat hiçbir zaman uzaklaşmıyor, sürekli yıkıntı sarayda idareten yerleştiğim odanın yakınlarında oluyordu. Bazen uykuyla uyanıklık arasındaki o sisli yerdeyken onun yatağımın kenarında bir sandalyeye yerleşmiş olduğunu fark ediyordum. Bir kez elimi tuttuğunu zannettim. Fakat o aşılmaz gibi gelen bulanıklıktan sıyrıldığımda gitmişti. Günde üç kez yemek getiriyordu ve yemeyi reddedecek olursam beni ikna edene kadar orada oturup bana dik dik bakıyordu. Ona karşı koymak çok fazla enerjimi aldığından pes edip yiyordum.

Bazen dövmelerinin özenli hatlarına gözüm takılıyordu. Sağ elinin üzerindeki metalik yılan, yakından bakılınca bir şaheserdi –derisinin her bir pulu ayrı ayrı parıldıyordu. Altın renginden öte bir şeydi; yer yer gümüş ve siyah dokunuşlar vardı– gölgeler ve ışıklar. Bir sonraki öğünümü getirdiğinde dövmeye boş boş baktım. Birbiriyle aynı dövmelerimizin de zaman içerisinde karmaşık ayrıntılara sahip olup olmayacağını merak ettim. Sonra boş verdim.

Bana biraz daha yemek uzattı.

Sulu sulu kırmızı üzüm salkımları. Sert peynir dilimleri. Balla ve baharatlarla tatlandırılmış ılık süt. Tütsülenmiş et ve dikkat etmeyi bıraktığım başka bir sürü şey. Eve savaş ganimetlerini getiren amansız bir avcı gibiydi. Ne zaman vazgeçip beni kendi hâlime bırakacağını merak ettim.

"Kendi başına idare edebilmeye başladığın zaman."

Yüksek sesle sorduğumu zannetmiyordum. Zihnimi okuyorsa da umurumda değildi. Uzattığı bir avuç üzümü iterek yan tarafıma döndüm ve etrafımdaki dünyanın solup gitmesine izin verdim.

Bazen uzaklardan Öfke'nin konuştuğunu duyduğumu zannediyordum. Bana bir cadı hakkında bir hikâye anlatıyordu. Günün birinde yüreği yerinden sökülüp alınmış ama fiziksel değil, duygusal olarak. Bu boşluk, ancak intikam peşine düştüğünde doluyormuş ama o zaman bile kederinden tamamen uzaklaşamıyormuş. Sonra, akıllardan çoktan silinip gitmiş bir sırrı keş-

fetmeye çok yaklaştığında kötü bir prensle tanışmış. Prens, cadının tutunduğu küçücük zevkleri elinden alarak onu hissiz ve savunmasız bırakmaktan büyük bir keyif almış.

Öfke'nin sesini duymazdan geldim. Bu hikâyeyi hiç de merak etmiyordum. Sonunu zaten biliyordum.

Vittoria gitmişti. Onu kaybetmenin verdiği kederi aşmak için canla başla mücadele etmiş, dünyayla aramdaki tek bağ buymuş gibi adalet peşinde koşma çabama tutunmuştum.

Şimdi ona tutunma isteğim tamamen kaybolduğuna göre geriye hiçbir şey kalmamıştı.

İki hafta sonunda, görünüşe göre Öfke'nin sabrı tükendi. Bir sabah ya da akşam –dikkat etmeyi bırakmıştım artık– yataktan sürüklenerek çıkarıldım ve üzerimde kıyafetlerimle paldır küldür küvete sokuldum. Kafamı panikle sudan çıkararak yüzüme düşen saçları geri ittim ve iblise dik dik baktım. O da bakışlarıma karşılık verdi ve nihayet küçük bir öfke kıvılcımının çaktığını hissettim.

"Sen aklını mı yitirdin, seni–"

Bulunduğumuz ortamı fark ettiğimde onu azarlamayı aniden kestim.

Yere çember şeklinde dizilmiş olan mumlar yere doğru akıyor, alevleri içeri süzülen alacakaranlıkta yumuşak bir ışıltı yayıyordu. Gün batıyor muydu yoksa doğuyor muydu, ayırt edemiyordum. Temiz havanın banyoya dolması için pencereler ardına kadar açılmıştı. Nekahet dönemim sırasında Öfke bir ara pencerelere örtü asmıştı. Güzel görünümlü tüller rüzgârla uçuşuyordu.

Etraftaki düzenlemeler bununla da kalmamıştı.

Küvetin çevresini saran kum şeridinin üzerinde düzinelerce portakal çiçeği vardı. En sevdiğim çiçek. Suçlayan bakışlarımı ona çevirdim. "Bu nedir?"

"Her bir elementin temsili." Bahsi geçen şeylere doğru başını salladı. "Toprak, hava, ateş ve su. Herhâlde daha fazla açıklama yapmama gerek yoktur."

Yoktu. Bunların ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordum. Bunlar, ayın kızlarından birini karanlıktan kurtarsınlar diye tanrıçalara sunulan armağanlardı. Bakışlarımı tekrar içeride gezdirirken nabzımın yavaşladığını hissettim. Portakal çiçeklerini eklemek biraz abartıydı –ritüelin toprak kısmını yerine getirmek için kum başlı başına yeterliydi. Yine de bunu belirtmeye gerek duymadım. İblisin bizim yöntemlerimizin bu kadarını bile bilmesi beni... Şaşırtmıştı. Küvete yaslanarak gözlerimi kapattım ve elementlerin sihrinin ruhuma süzülmesine izin verdim. İçime dolan huzur beni mayıştırmaya başladı.

Uzaklaşan ayak seslerini duydum ve Öfke tamamen ortadan kaybolana kadar bekledim. "Teşekkürler."

Beni duymuş olmalıydı. Fısıldamamıştım ve açık pencerelere rağmen caddelerden yükselen başka bir ses yoktu. Ama aldığım tek cevap, arkasından kapanan kapının çıkardığı yumuşak klik sesi oldu. Portakal çiçeklerinin güzel kokusunu içime çekerken içim geçti. Sonradan çiçeklerden bazılarını alıp saçlarıma dolayabilirdim. Uykuya gömülürken çiçekleri getirmesinin sebebini nihayet anladım. Ritüel için değildi. Benim içindi.

Onların kokusu, benimki elimden alındıktan sonra hissettiğim ilk gerçek zevk kırıntısıydı.

OTUZ ALTI

"Bir galipler, bir de kurbanlar vardır. Hangisi olmak istediğine karar ver. Yoksa bu karar senin adına verilir, cadı."

Başımı geriye atarak homurdandım. "Bu alt tarafı bir *scopa* oyunu; hayat memat meselesi değil ya, seni budala. Her şeyi böyle abartır mısın? Çok yorucu oluyor."

Öfke, elle çizilmiş kartlarının ardından kaşlarını çattı. "Strateji oyunlarından genellikle pek kıymetli dersler çıkarılır. Sadece aptallar bunlara aldırış etmez."

"Öte yandan ancak Cehennem'den gelen huysuz bir yaratık, basit bir kart oyununa bu denli büyük bir anlam yükler."

Öfke'nin yatağıma bıraktığı tabaktan bir parça *cannoli* daha aldım. Yeni, ipekli sabahlığıma sarınmış vaziyette banyodan çıktığımda beni tatlılar ve kartlarla beklediğini görmüştüm. Bir parça tatlıyı daha yememi seyrederken sevdiğim insan yiyeceklerini hatırlayarak münasip bir iş yapmış olmaktan memnun bir hâli vardı. Kafasındaki şeytani amaçlar uğruna beni sağlığıma ve refahıma kavuşturmak için kurduğu büyük planın daha dinlendirici olacağını zannetmiş ama yanılmıştım.

Savaş oyunları oynadığımızın hiç farkında değildim. Banyoya ani bir özlem duymaktan kendimi alamadım.

Elementlerle kutsama töreni, duygularım üzerinde harika-

lar yaratmıştı. Dışarı çıkıp kız kardeşimin öldürülmesinin çevresini kuşatan gizemi çözmeye tekrar hazırdım. Tabii, bir de kayıp muskamı bulmaya. En azından teorik olarak. Gerçekte ise Cehennem Prenslerinden biriyle daha karşılaşma düşüncesi ödümü patlatıyordu. Şu ana dek karşılaştıklarımın her biri diğerinden beter çıkmıştı.

"İblis prenslerin kendilerine gelmesi ne kadar sürüyor? Yani, şeyden sonra–"

"Deşildikten sonra mı?"

"Aslına bakarsan kalbini hedef aldığını düşünmüştüm."

"Akciğerini deldim. Belki birkaç kaburga da kırmışımdır." Ses tonu hayal kırıklığı yüklüydü. "İyileşmek üzeredir herhâlde." Beni baştan aşağı süzdü. "Seni bir daha rahatsız etmeyecek."

"Tabii ya. İnsanlara, hayatlarındaki tüm mutluluk ve keyfi yok ederek işkence etmekten zevk alan bir Cehennem Prensi, aniden vicdanının sesini dinleyerek böyle nahoş oyunlara girişmekten vazgeçecek."

"Ah, kesinlikle tekrar deneyecektir, cadı. Ama sen hazırlıklı olacaksın."

Üçüncü *cannoli*min son lokmasını zorla yuttum, aniden midem bulanmaya başlamıştı. "İblis etkisini azaltmaya yönelik bir büyü ya da tılsım var mıdır? İrlandalılar, perileri uzak tutmak için üvez ağacından haçlar oyup takarlar. Size karşı koruma sağlayan nesneler de olmalı mutlaka."

Huzursuzluk veren bir sessizliğe büründü. Ona baktım ve geri çekilmemek için kendimle mücadele ettim. Onun gerçekte ne olduğunu sürekli unutuyordum. Sonra böyle anlar yaşanıyordu ve *onun* da etkisini üzerimde kullanabileceğinin ayrımına varıyordum.

"Ben peri prensi değilim, cadı. Ben korkmam, korkunun ta *kendisiyim*. Ben ve benim gibiler, canavarları ürkütür. Bizim adımızı bile ağızlarına almaktan korkarlar. Dal parçaları, yemişler ve demir, zayıf varlıkları hapseder. Sence ben zayıf mıyım?" Öfke'nin suratında ürkütücü bir sırıtma belirdi. "Kolyeler, tıl-

sımlar, o güzel boynundan kolaylıkla koparılabilir. Sen çalışmaya bak. Gözle görülemeyecek, elinden alınamayacak beceriler geliştir. En büyük, en kötü canavarın kendin olduğunu hisset. Bu, yalandan ibaret olsa bile. Onlar, kendine olan güvenin karşısında duraksar ve meraka kapılırlar. Sloganları daima 'düşmanını tanı'dır. Bunu başarmalarını zorlaştırmalısın."

Kalp atışlarım yatışınca ona şüphe dolu bir bakış attım. "Sırf kart oynayarak bütün bunları başarabilir miyim yani?"

"Evet."

"Söyle o hâlde, seni bilge adam, scopa oyunu nasıl olacak da beni bir Cehennem Prensi'ne karşı koymaya hazırlayacak?"

"Hayat, sana genellikle beklemediğin bir el dağıtır." Öfke arkasına yaslanınca odayı saran gerginlik de dağıldı. Kartlarını dikkatle inceledikten sonra birini masaya koydu. Kartların hepsini alıyordu. Bir küfür savurdum. Bunu üst üste üçüncü kez yapmıştı. "Önemli olan o eli kendi lehine nasıl çevireceğindir."

Dudak büktüm. "Bu strateji değil, şans meselesiydi."

"İkisi de gereklidir. Fakat iyi çalışılmış bir stratejinin şansı artırdığı da öne sürülebilir." Bana baktı. "Etrafındaki dünyayla bağlantılı bir cadı olarak doğal bir sezgiye sahipsin. Yeteneklerini tam anlamıyla kullanmamayı, işaretleri görmezden gelmeyi sen seçiyorsun. Gücü iyi ya da kötü olarak tanımlamak mümkün değilken eskilerde kalmış aydınlık ve karanlık kavramlarıyla yaşıyorsun. *Bütün* güçleri çalışmamakla seçeneklerini sınırlamış oluyorsun. Cephanendeki tüm silahları kuşanmamak, senin açından zayıf bir strateji."

Gözlerimi devirdim. "Nonna gibi konuşuyorsun. Kara büyü hakkındaki kısımlar hariç."

"Bu cinayet ve dalavere oyununda gerçek bir oyuncu olmak istiyorsan, cadı, rakiplerini inceleyerek yola çıkmalısın. Onların gerçekte kim olduklarını ve ne istediklerini bilmeli, konuştuklarında sözlerine kulak kesilmelisin. Yalan söylediklerinde beden dilleri genellikle gerçeği ele verir." Bir eli daha kaybederek şeytana lanet okuduğumda dudağının bir kenarı gülümsercesine kıvrıldı. "Duyguların üzerinde çalış. Sen ateşin etkisi altındasın

–çok çabuk öfkeleniyor ve heyecanlanıyorsun. Belli başlı durumlarda bu kötü bir özellik sayılmaz ama düşmanınla yüzleşirken sana zarar verir. Seni kolayca okumalarına izin verme. Hakikatlerini ortaya çıkarma çabanı savuşturmak için ellerinden gelen her şeyi yapacakları muhakkak."

"Sana şu ana dek çok sinir bozucu olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Benden istediğin kadar nefret et. Bu, haklı olduğum gerçeğini değiştirmez."

"Pek de mütevazıyız."

"Bilgiyi kibirle karıştırma. Şahsen çok uzun bir ömür yaşadım ve her türden yaratığı inceleme fırsatım oldu. Dünya ve içinde yaşayanlar sürekli değişime uğruyor; o yüzden biz Cehennem Prensleri, zihinlerimizi ve becerilerimizi canlı tutmak zorundayız. En çok korkulan varlıklar olarak kalabilmemiz, kibirden uzak olmamıza bağlı. Her şeyi bildiğimize inanmayız, uyum sağlamanın gerekliliğine inanırız. Bu ilkeleri benimsemezsen yok olur gidersin."

"Ben de senin kendi sesini dinlemeye bayıldığına inanıyorum. Belki sana daha fazla duygu deneyimlemeyi öğretmeme izin vermelisin."

"Günün birinde neden olmasın?"

Kartlarını bir kenara bırakarak beni süzdü. Bakışları hatlarımda gezinirken tüm ayrıntıları aklına kazıdığını anladım. Gözlerindeki karanlık parıltı, avının çevresinde gezinen bir yırtıcıya mı aitti yoksa başka sebeplerden ötürü ilgisinin uyandığını mı gösteriyordu, emin olamıyordum.

"Kumsala adımını ilk attığında iblis etkisini sezmişsindir muhtemelen. Farkında olmak; ona karşı koymanın anahtarıdır. Bizim gücümüz, sizlerin duygularını sezerek bizim için ön plana çıkanları artırmakta yatar. Bunun farkına vardığında dikkatini ve duygularını başka yere yönlendirme gücü senin elindedir. İstediğin an Şehvet'in eğlencesinden uzaklaşabilirdin. Sadece bunu yapabileceğine inanman gerekiyordu."

"Yani onun yaptıkları benim suçum mu demek istiyorsun?"

Öfke ayağa kalktı. Ne kadar şık giyinmiş olduğunu ya da saçına şekil vermek için ne kadar özendiğini o ana dek fark etmemiştim. Üzerinde klapalarına altın rengi yılanlar işlenmiş simsiyah bir ceket ve siyah bir pantolon vardı. Ayağına ışıl ışıl parlamasından yeni cilalandığı belli olan botlar giymişti. Parmaklarında en sevdiği renkler olan oniks ve altın tonlarında birkaç yüzük ışıldıyordu.

"Demek istediğim şu ki; senin bir kenarda bekleyen bir gücün var, Emilia. Nelere muktedir olduğunun farkında değilsin. Sözlerimi istediğin gibi çarpıt, onlara istediğin anlamları yükle. Ölümlülerin tarzı budur zaten."

"Ben hiçbir şeyi çarpıtmıyorum ve ayrıca insan değilim. Senin erkek kardeşlerin sadist."

"Cehennem Prensleri ne iyidir ne de kötü. Biz, neysek oyuz."

"Aynen. Kötü niyetli canavarlarsınız işte."

"Sen öyle söylüyorsun." Öfke başını iki yana salladı. "İnsanları okumaya çalış; özellikle de soğuk ya da uzak bir ifade takındıklarında. Ağızlarını sıkmalarına, gözlerini kaçırmalarına bak. Rahatsız edici sorular sorduğunda irkilmelerini ya da gerçek duygularını açık eden diğer ufak işaretleri incele. Ellerine bak. Bir de gözlerini dikip bakıyorlar mı diye dikkat et."

"Başka ipucu yok mu, uyumlu şey?"

"En çok hareketlerine kafa yormalısın. Pek çok gerçek bu şekilde ortaya çıkar. Tanrı'yı suçlayan kişiler yine de ayinlere katılıyor mu? İhtiyacı olan komşularına yardım ediyorlar mı? Kolaylıkla yönlendirilemeyen biri ol. Özgür iradenin bulunduğu bir diyarda yaşıyorsun –bunu kabullenirsen düşmanlarını çoktan alt etmiş sayılırsın. Elinde *daima* seçme şansı var, seçeneklerin sınırlı göründüğünde bile. Bunu sakın aklından çıkarma." Önce beni öldürecek seçenekler hakkında bir şeyler mırıldandım ve ses tonu sertleşti. "Ölüm bir armağan sayılır. Bazı yazgılar bundan çok daha beterdir, cadı."

"Ne gibi?"

"Benim dünyamda yaşamak gibi." Arkasını dönüp kapıya yöneldi. "Çok geçmeden geri dönerim. Canın sıkılacak olursa,

yatağının baş ucundaki komodine bak. Ben dönene kadar saraydan ayrılma sakın."

"Nedenmiş o?" diye seslendim arkasından.

Cevap vermeye tenezzül etmedi, çoktan gözden kaybolmuştu bile. Üzerine giydikleri ve saçlarını taraması merakımı uyandırmıştı. Belki benim kedere gömüldüğüm sırada biriyle tanışmıştı ve onunla tutkulu bir gece geçirmeyi planlıyordu. Bu düşünceyle beraber zihnimde oluşan görüntü canımı sıktı.

Yirmi dakika boyunca orada öylece otururak neden onu dinlediğimi düşünüp durdum. Muhafızım değildi ya. Benim de kendimce yapmam gereken işler vardı. Üzerime Öfke'nin yakın zamanlarda getirdiğini tahmin ettiğim siyah renkli, kolsuz ve sade bir elbise geçirdim ve hızla çöken gecenin derinliklerine karıştım.

OTUZ YEDİ

Karanlık Mumlarının sadece en vahim durumlarda kullanılması gerekir. Siyah ya da koyu mor renkli bir mum yakın. dibinin çevresine bir avuç gühercile serpin ve hem güneyin hem kuzeyin uzanabildiği en uç noktalardan kötülüğü çağırın.

—Di Carlo Büyü Kitabı'ndan.

Ay ışığı, çatılardan aşağı akarak caddelere damlayan gümüş renkli kanı andırıyordu. Saat henüz çok geç olmadığından dışarıda birkaç kişi vardı. Bazıları pazar yerinden aldıkları paketleri taşıyorlar, bazıları ise zorlu iş gününün ardından yorgun ve bitap bir hâlde eve koşturuyorlardı.

Element banyosunun tüm benliğimi yeniden canlandıran doğası sayesinde kendimi artık yorgun ya da tükenmiş hissetmiyordum ama son birkaç haftanın üzerimdeki etkisi yadsınamazdı. Çıkmadan önce saçlarıma portakal çiçeklerini sararken bakışlarımın keskinliğini ve daha evvelden var olmayan şüphe parıltısını görmüştüm. Hâlâ aynı Emilia'ydım ama biraz daha tetikte, biraz daha ihtiyatlıydım. Kız kardeşimin yaşadığı son haftaları düşünüyor ve o da benim öğrendiklerimi öğrenmişse bunları benden nasıl sakladığını merak ediyordum.

Belki de zannettiğim kadar uyanık değildim. Belki de Nonna bu yüzden tanrıçalardan gelen işaretlere dikkat çekip duruyordu. Fırtınanın kopmak üzere olduğunu biliyordu.

Yalnız olmadığıma şükrederek sokaklarda alelacele ilerlemeye devam ettim. İster kraliyete ait isterse başka türden olsun, hiçbir iblisle karşılaşmaya hevesim yoktu. Sihirle korunan sarayda kalmak, hiç şüphesiz akıllıca bir hareket olacaktı ama düşmanlarımdan sonsuza dek saklanamazdım ya. Oradan çıkmazsam insanların konuşmalarını dinleyerek yalan söyleyip söylemediklerini anlama becerilerimi de geliştiremezdim. Her geçen gün yeni bir cadı cinayeti yaşanabilirdi. İblisin sebep olduğu çaresizliğimden nihayet silkelenmeyi başardığımda, daha evvelden gözden kaçırdığım bir şey aklıma takılmıştı. Özel bir mana taşımıyordu belki ama öte yandan da her şeyin bağlantı noktası olabilirdi. Manastır.

Kız kardeşimin neden iki gece üst üste oraya gittiğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Vittoria ölülerin naaşlarını hazırlama fırsatını kaçırdıktan sonra oraya pek uğramamıştı. Kız kardeşimin öldüğü odada bulunan çağırma çemberini düşündüm. Eğer bunu o yapmadıysa, bir başkasının yaptığı anlamına geliyordu. Hırs ve Haset'i çağırmak da o kişinin marifeti olabilirdi. Belki onu bir başka çember hazırlarken yakalayabilirdim. Bu, çok bir şey sayılmazdı ama yine de bir ilerlemeydi.

Şehvet'in iblis etkisi sebebiyle iki koca hafta yitirmiştim ve–

Claudia, gözlerinden yaşlar inerek yatakhaneyi manastırdan ayıran küçük avluyu arşınlıyordu. Saçlarını çekeliyor, kendi kendisine mırıldanıyordu. Etekleri parçalanmış ve kirlenmiş, korsajına ise pas rengi koyu lekeler saçılmıştı. Onun yanına koştum ama beni fark etmiş gibi görünmedi. Altüst olmuş bir hâldeydi –birkaç hafta önce kuzeninin öldürüldüğünü düşünürsek buna şaşırmamak gerekirdi.

"Claudia?" İhtiyatlı bir tavırla ona uzandım. Bana bakmayı reddetti. "İyi misin?"

"Onları kullanma demişlerdi. Onları asla kullanma."

"Neleri?"

"Kemikler ve kara aynalar. Kara aynalar ve kemikler. Ceset yığınları ve düşenlerin külleri. Ölülerin kemikleri. Ölüler toza döndü; çünkü kuzgunun kanatlarını hilale karşı çırptığını gördüm. Ay, hepimize saplanmayı bekleyen sivri bir diş. Yiyip yutacak. Biz toza dönüşene kadar kanımızı ve kemiklerimizi yutacak."

Dizlerinin üzerine yığıldı ve çaresizce sokaktaki taşları almaya yeltendi. Dibine kadar kırılmış olan tırnaklarının kenarlarında kurumuş kanlar vardı.

"Onları duyuyorum. Bana fısıldıyorlar ve sesleri bazen öyle yükseliyor ki doğru dürüst düşünemiyorum bile."

Bakışlarımı yere eğdiğimde zeminde birkaç tane upuzun, incecik çizgi olduğunu fark ederek dehşete kapıldım; Claudia, uzun zamandır burada yeri tırmalıyormuş gibi görünüyordu.

"Claudia, lütfen." Eğilip ellerini avuçlarıma almak istedim ama beni savuşturarak vahşi bir yaratık gibi tısladı. Gözlerinde beni tanıma belirtisi yoktu. Hızla geri çekildim. "Ne oldu?"

"Toz. Toz. Hepimiz toz içindeki aynalarız. Eti olmayan kafataslarından, iliği olmayan kemiklerden ibaretsiz. Ölüm. Ölümü çok hoş karşılardım. Kimse hoş karşılamıyor. Sana gelince–" Karanlık bakışları benimkileri buldu. " – Sen yanacaksın da yanacaksın, ay intikamını alacak ve güneş bizi bütün bütün yutacak, geriye hiçbir şey kalmayacak. Yıldızlar. Yıldızlar, gökyüzünde ve yüce kuzgundan koparılmış tüyler gibi düşüyorlar; çünkü adamın canı tatlı et çekiyor ve kadın da adamı tıka basa doyana kadar beslemek istiyor ama adam asla tatmin olmayacak. O, günahın ta kendisi ve bundan çok memnun."

Kara aynalar kehânet için kullanılırdı, bazı insanlar zaman zaman hayvan kemiklerinden de yararlanırdı. Fakat Nonna, ölümün elinin değdiği nesnelere karşı bizi uyarmıştı. Geleceğe sadece yaşayanların bakmasının gerektiğini, toprağın derinliklerinde çürüyen varlıkların başka bir şeye dönüşerek bu diyardan uzaklaştığını, o yüzden ileride olacakları artık dert etmediklerini öne sürerdi.

Bildiğim kadarıyla Claudia sadece bir avuç değerli taş ya da büyülü mum kullanıyordu.

Kendi kendisine bir şeyler fısıldayarak öne arkaya sallanmaya koyuldu. Ağzından çıkan her şey telaşla dolup taşarak birbirine karışıyordu. Artık sadece İtalyanca konuşmuyordu ve söylediklerinin yarısını anlayamıyordum. Birebir tanışmak istemeyeceğim yaratıkların mesajlarını tekrarladığından korkmaktan kendimi alamadım. Onu bu kâbusta bir başına bırakmaya içim elvermediğinden elimi tekrar uzatmaya yeltendim.

Geri çekilmek için mücadele etti ama kollarımı ona sararak alnına düşmüş nemli saç tutamlarını geri ittim. "Şşt. Şşt. Yıldızların düştüğü yok. Hepimiz güvendeyiz."

"Güvende. Zincirlerle, kilitlerle, anahtarı olmayan kara aynalarla güvendeyiz." Claudia kollarımda sallanmaya devam ediyordu. "Onları duyuyorum. Hepsi aynı anda konuşuyor –ölülerin kemikleri, yıldızların tozu, sinsi sırıtmasıyla hepimizi yiyip bitirecek olan ay. Var olan ve olmayan tanrıça, intikam peşinde."

İçime korkunç bir şüphe belirdi. "İnsan kemiği mi kullandın?"

"Öğreneceğimi söyledi. Bana anlatacaklarını. Ölülerin bunu dert etmeyeceğini. Ölülerin aklı ve iradesi yoktur. Hafızaları olmaz. Zihnimizin yaratılış amacı unutmaktır. Kilitler, anahtarlara uymaz. Ben o öyle dedi diye kullandım kemikleri. Güzel yıldızların yolu aydınlatması, beni onlara götürmesi gerekiyordu. Yardım edecektim sözde. Durmamacasına çığlık atıyorlar... Sustur şunları!"

"Kim çığlık atıyor?"

"Lanetlenenler. Yanacaklarını zannediyorlar ama ateş ve külden çok daha beter yazgılar vardır."

Bunun, Öfke'nin daha evvelden söylediklerileyle olan benzerliği gözümü korkuttu.

Claudia başını geriye atarak bir haykırış koyuverince tüylerim diken diken oldu. Manastırın yatak odalarındaki ışıklar birer birer yanmaya başladı. Onu sımsıkı kendime bastırarak debelenmesini önlemeye çalıştım. Kardeşlik yanımıza gelmeden önce sakinleşmesi gerekiyordu.

"Sorun yok. Her şey yolunda. Nefes al."

"Kara aynalar. Yanan gözler. Ölüm, arkadaşlığını sunarak

geliyor. *Inferus sicut superus.* Kitabın kana ihtiyacı var. Canı çekiyor. Kan onu bozar." Beni iterek telaşla çevresine bakındı. "Yüreğini sakla. Yoksa–" Başını iki yana sallamaya başlayarak ellerini göğsüme vurdu. Gözlerinden yaşlar iniyordu. "Çok geç artık. Yüreği alıp kayaların ve toprağın altına gömdüler. Ölüm. Kemikler ve toz ve çığlıklar. Gitti. Değişim başlıyor."

"Ne gibi bir değişim gördün?"

"*Angelus mortis.* O gelip gidiyor; yıldızları çalıp onları kurutana dek içen kurnaz bir hırsız o. Seni de alacak. Çoktan gitmişsin bile. Nihayetinde seçim senin. Ama o da seçildi. Ben yas tutacağım. Yas tutuyorum. Rüzgârla savrulan yapraklar gibi." Claudia yerden hayali yapraklar olduğunu varsaydığım bir şeyleri alır gibi yaptı ve üfleyerek sözde onları avucundan uçurdu.

Kehanet sanatına, Claudia'nın uyarılarının sadece boş laftan ya da delilik alametinden ibaret olmadığını bilecek kadar aşinaydım. Bunun, on sekiz sene önceki kehanet denemesi ters gittiği zaman yaşlı Sofia Santorini'nin başına gelenlere benzer olduğunu zannediyordum. Arkadaşım diyarlar ve gerçeklikler arasında kapana kısılmış gibiydi; aynı anda yüzlerce farklı mesaj duyuyordu. Kendi zihninin içindeki hiçbir kaçış umudu olmayan hapishanede yitip gitmişken ne kadar korktuğunu hayal bile edemiyordum. Bunun ondan denemesini istediğim kara büyünün bir sonucu olmadığını umut ettim. Eğer öyleyse...

Claudia'nın elini usulca avucuma aldım. "Seni Nonna'ya götürelim."

"Hepsi aynı anda konuşuyor. Anlamak çok zor. Dinlemek de. Aynı ses diğer hepsini bastırıyor; zalim, ipek gibi yumuşak ve bal gibi tatlı. Seçim yap, diyor. Bir tadına bakmak istedim. Zehir çıktı. Bilmemem gerekiyormuş meğer. O geliyor. Hayır, hayır, hayır. Artık burada; orada değil, burada. Gölgelerin arasında saklanıyor, aramızda yürüyor. Ölüm gibi."

"Nonna, sana yardım etmek için ne yapılması gerektiğini bilir. Hemen onun yanına gitmeliyiz."

Claudia tırnaklarını koluma beni irkiltecek kadar sert bir şekilde bastırarak fısıldadı: "Kaç."

OTUZ SEKİZ

"Oyalanma sakın. Seni arıyor." Claudia bir an için son derece aklı başında göründü fakat sonra gözlerini bembeyaz göz yuvarları görünecek kadar kocaman açarak tekrar çığlık atmaya başladı. Korkunçtu; insanın tüylerini ürpertiyor, hiç bitmeyecek gibi geliyordu. Üzerine gelmekte olan yırtıcı karşısında tuzağa takılmış bir hayvandan farksızdı.

İçimde yükselen kulaklarımı tıkama isteğine karşı koymaya çalıştım. Bir de gözyaşlarına boğulma dürtüsüne.

Birkaç kez hızlı hızlı nefes alarak kendimi toparladım –ihtiyacı olan şey bir arındırma büyüsüydü, en azından geçici olarak. Fakat o büyüler için gül kuvars, tuz, su ve havacıva kökü gerekiyordu. Bunların hepsi evde vardı ama şu an için bunun bize yararı dokunmazdı.

Yatakhanelerden birinin kapısı açıldı ve kardeşliğin birkaç ferdi dışarı koşturdu. Yanımıza yaklaşmamaları için bir elimi kaldırdım ve birkaç metre ötemizde isteksizce durdular. Grubun arkasından rahip Carmine'nin belirdiğini fark edince içten içe irkilmekten kendimi alamadım. Onu yıllardır görmemiştim.

Çocukluğumdan kalma, uzun süredir zihnimin derinliklerine gömülü duran anılar bir anda su yüzüne çıktı. Daha küçükken, yaşlı Sofia Santorini'nin kara büyü kullanmasından birkaç sene sonra, bu adamın pazar yerinde bir sandığın tepesine çıka-

rak şeytana dair bağırıp çağırdığını hatırladım. Oradan gitmemiz gerekiyordu. Hem de hemen. Eğer Claudia'yı bu hâlde görürse içine şeytan girdiğine inanırdı.

Korku, insanları canavarlaştırıyordu.

Antonio grubun arasından sıyrıldı. Bastırmaya çalıştığı korkusu, Claudia ile sarmaş dolaş oturduğumuz yere yaklaştıkça yüz ifadesine yansımaya başlamıştı. Gözleri Claudia'nın dağılmış saçlarında, paramparça elbisesinde ve kan lekelerinde gezindi. "Saldırıya mı uğradı? Ne oldu?"

Ona gerçeği elbette söyleyemezdim –manastırın kutsal koridorlarında gizemli güçlerle uğraştığını, kehanet ritüeli esnasında henüz keşfedemediğim bir sebepten ötürü muhtemelen ölülerin kemiklerini kullandığını ve büyük bir bedel ödediğini anlatamazdım ya. "E-emin değilim."

Bu hiç değilse hakikate yakındı.

Claudia'dan ağıt yakarcasına bir ses yükseldi. Antonio, onun yanına diz çöktü ve Claudia aniden öne atılarak onun gece gömleğinin yakasını kavradı. "Bakmamalıydım. Ama bana bakmamı söyledi. Bilmemiz gerekiyordu. Valentina için. Sıçanlar koşuşturup duruyor, aramızda öyle çok sıçan var ki. Ona yardım ettiler. Tuhaf, küçük haşere; sırları dışkı gibi etrafa saçıyor. Şimdi gitmeyecek. Bunu o başlattı –onun nefreti. Kötülük onu davet etti. Bana emin olmamız gerektiğini söyledi. O, seçilmiş kişi. O, ölümün ta kendisi. Gitmemesi gerek –kurallar böyle. Ama kurallar bozulmak içindir. Tıpkı kemikler gibi. Kemik kırmayı çok sever o. Sanırım iliğin peşinde."

"*Kim?* Sana bakmanı kim söyledi?" diye sordum. Antonio kaşlarını kaldırarak beni sözdü. Claudia'nın söylediklerinde gerçeklik payı görüyorsam benim de aynı dertten muzdarip olabileceğime inandığı aşikârdı. Fakat şimdi onun ne düşündüğünü umursayamazdım. Valentina'dan bahsetmiş olması, içime kimi kastettiğini bildiğime dair bir şüphe düşürmüştü fakat daha çok kanıta ihtiyacım vardı. "Carolina teyzen mi?"

"Hikâyeleri şeker gibi karıştırdı. Çok cazip ve tatlıydılar, ta ki yanıp kül olana kadar. Şimdi hepimiz yanacağız; çünkü o burada

ve çok öfkeli, bir de kapılar... Kapılar... Kapıları koruyun, dedi. Ama o, artık onlara zincirlenmiş değil, öyle değil mi? Zehir çok tatlıydı; tadını hâlâ alabiliyorum. Bir türlü geçmiyor. Boğazıma yapıştı, yapıştı, yapışıyor, boğuluyorum. Onun sırları var. Yiyip bitirmek istiyor. Boş bardaklar onunla doluyor. Hayır, hayır. *Boş bardak.* Bunu nasıl yaptı? Bir kadeh ya da vazo. Kaplar dolana kadar boştur. Kitap onda. Yürek. Ruhu çalmak için bedene ihtiyacı var."

Belli belirsiz bir hareket dikkatimi çekti ve başımı kaldırdım. Kardeşliğin birkaç ferdi daha yanımıza gelmişti. Manastırla aramıza girerek yarım daire şeklinde dizilmiş, sessizce dikiliyorlardı. Bazıları, eklemleri bembeyaz kesilmiş elleriyle ahşap tespihlere yapışmışlardı. Bazıları ise gözlerini arkadaşıma dikmiş, şiddete başvurmaya hazır vaziyette bekliyorlardı. Onlar, Claudia'dan gerçekte var olmayan bir şeytanı çıkarmaya kalkışmadan önce kızcağızı güvenli bir yere götürmem gerekiyordu.

"Bu nasıl bir delilik?" diye sordu rahip Carmine, yüzünde sert bir ifadeyle. Kalbim küt küt çarpmaya başladı. "İçine şeytan mı girmiş bunun?"

"Yok, yok. Gayet iyi," diye savuşturdu Antonio onu. "İçkiyi biraz fazla kaçırmış, o kadar."

Kutsal kardeşliğin fertlerinin yalan söylediğini hiç zannetmezdim ama iyi ki söylemişti. Diğer rahipler ne düşünürse düşünsün, Antonio hâlâ bizim tarafımızdaydı. "Onu benim evime götürür müsün? Sanırım bir şeye... Maruz kalmış. Dinlenip çay içmesi gerek. Nonna'ya, ona havacıva kökünden vermesini söyle."

Antonio bu kocakarı ilacının işe yaramasına pek ihtimal vermiyormuş gibi alt dudağını kemirdi ama sözlerime karşı çıkmadan elini Claudia'ya uzattı. "Benimle gelir misin, Claudia? Yürüyüşe çıkacağız. Kafanı toplamana faydası olur. Temiz hava hep iyi gelir."

Claudia bana sıkıntılı bir bakış atınca ona gülümsedim. "Haklı var. Biraz yürürsen kendini daha iyi hissedersin. Biraz bitki çayı ve dinlenmek de iyi gelir. Gitmeye hazır mısın?"

"Evet. Ama Domenico değil." Claudia elini Antonio'nun avucuna bıraktı ama sonra aniden irkildi. "Hazır olmadığını söyledi, kıpırdamayacakmış. Zaman, ellerinden su gibi akıp gidiyor ama o hâlâ bekliyor. Bekliyor da bekliyor. Seçimi kızın yapmasını istiyor. Yapacağını biliyor. Yakında. Sonra onun yüreğini de alacak. Ve ruhunu da. Yine öldürmek istiyor. Nihai ödül."

"Domenico mu?" diye sordum, arkadaşım kendi hasarlı dünyasına çekilirken Antonio'ya dönerek. "Bugün burada mıydı o?"

"S-sanırım ama net hatırlayamıyorum. Çoğu gün buraya gelir. Sence..." Bakışlarını yine o tuhaf dilde mırıldanmaya başlamış olan Claudia'ya çevirdi. Yüz ifadesi endişe yüklüydü. "Sence ona zarar vermemiştir, değil mi?"

"Burası karanlık. Karanlık ve küflü. Ölüm gizlice bekliyor. Tadına baktı, şimdi daha fazlasını istiyor." Claudia gözlerini hızlı hızlı kırpıştırdı ve bir anda kendisine gelmiş gibi göründü. "O hâlâ burada mı?"

"Hayır," dedi Antonio. "Domenico gitti."

"Ama merak etme." Onun ayağa kalkmasına yardım ettim. "Ben, onu bulacağım." Antonio'ya döndüm. "Nerede oturduğunu biliyor musun?" Başını iki yana salladı. Elbette hiçbir şey kolay olmayacaktı, hiçbir zaman olmazdı zaten. "Bugün geç kapatma ihtimallerine karşılık *arancini* stantlarına bir uğrayacağım."

"Tek başına mı?" Antonio endişeyle dudaklarını sıktı. Kahverengi saçları alnına düşmüştü. Öfke'yle kıyaslayınca öyle toy ve deneyimsiz görünüyordu ki. "Eğer bir şey yaptıysa... Beraber gitmemiz daha iyi olabilir."

Güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme takındım. Domenico'yla yüzleşirken onun yanımda olmasını isterdim ama soracağım soruları onun duymaması gerekiyordu. Bunun tek sebebi insan olması değildi üstelik. Kutsal kardeşliğin bir ferdinin önünde karanlık sanatlardan bahsedemeyeceğim gibi o varken genç adama iblis prenslerle takıldığına dair suçlamalar da yöneltemezdim.

"Bir şey olmaz. Domenico'nun kötü bir şey yaptığını hiç sanmıyorum," diye yalan söyledim. "Claudia tuhaf bir şey yiyip

içtiyse görmüş olabilir belki. Kim bilir? Belki de kurutulmuş gıdaların birinde küflenme ya da başka bir tür toksin oluşmuştur. Ya da belki içtiği şarap bozuktur. Valentina'nın ölümü yüzünden çok içmiş olabilir. Cinayeti kabullenmek hiç kolay değil."

Bu, Antonio'yu teskin etmeye yetmişti. Son derece mantıklıydı. İnsanlar mantığı çok severdi; özellikle de açıklanamaz şeylere bir açıklama getirdiği zamanlarda. "Daha önceden de defne yapraklarının çürüdüğünden yakınmıştı. Sanırım hazırlık odasında onları yakıyordu."

"Gördün mü?" diye gülümsedim. "Eminim olay bundan ibarettir. Küf ya da benzeri bir şey solumuştur. Biraz temiz hava alıp uyursa geçecektir, görürsün."

Bana nazik bir baş selamı vererek Claudia'yı avludan dışarıya yönlendirdi. Onların güven içerisinde sokağı geçip hâlâ orada dikilen kardeşlikten uzaklaştıklarından emin olmadan oradan ayrılmadım. Hızla uzaklaşırken rahip Carmine'nin gözlerinde alev alev yanan suçlamaları düşünmemeye çalışıyordum.

Domenico'nun ailesinin nerede oturduğunu bilmediğim ve *arancini* tezgâhını çoktan kapatmış olduklarından neredeyse emin olduğum için onunla yüzleşmemin sabahı beklemesi gerekecekti.

Ne var ki Claudia'nın teyzesi Carolina'yı nerede bulacağımı gayet iyi biliyordum. Ona söyleyecek bir çift lafım vardı. Kederin insanı normalde asla yapmayacakları şeylere sürüklemesini anlıyordum –ben de Ölüm ve Gazap Tanrıçası'na dualar etmiş ve bir iblis çağırmıştım– ama bunu kendi başına yapabilecekken bir başkasından istemek... Carolina'yı görmeden evvel öfkeme hâkim olabilmeyi umuyordum.

Yeğenini bu denli tehlikeli bir şey yapmaya ikna etmiş olmasını aklım almadan oturdukları mahalleye doğru sert adımlarla ilerledim. Ben, Claudia'dan evlerimizi koruması için kara büyü yapmasını istemiştim; zira ben bunun nasıl yapılacağını bilmiyordum, üstelik ters gitme ihtimali olan pek bir şey yoktu. Carolina'nın yaptığı çok daha tehlikeliydi.

Köşeyi döndüğümde kürek kemiklerimin arasında bir ürperti hissettim. Hızımı artırarak yürümeye devam ettim. Takip

edildiğim hissiyatını üzerimden atamıyordum. Bu kişi her kimse, öfkeden kuduruyordu. Zaman zaman bu denli kızdırdığım hiç yoksa bir iblis mevcuttu.

Öfke, etkilemeye çalıştığı her kimse onunla buluşmasından muhtemelen beklenenden erken dönmüş ve hiç hoşnut olmamıştı. Altın kafesimden kaçmıştım. Arkamı dönüp gölgelerin arasına ters ters baktım. Aramızda bir bağlantı kurarak hiç de bulunmak istemediğim zamanlarda beni bulmasını sağlayan bu aptal sihirli mürekkepten nefret ediyordum. Bizi bağlayan büyüyü bozduğumda dövmenin de yok olacağını zannetmiştim.

Görünüşe göre bazı hediyeleri iade etme şansı yoktu.

"Beni gizli gizli takip etmeyi bırak, sana yakışmıyor. Söyleyecek bir şeyin varsa söyle."

"Bir cadıya göre çok cüretkârsın." Ses tanıdık değildi; aksanını çözmek ise güçtü –Avrupalıya yakın diyebilirdim ama tam da öyle değildi. Nabzım hızlanarak gözlerimi sokakta gezdirdim. Zannettiğimden çok daha yakınımdaki bir silüet, dibine girmiş olduğu binadan ayrıldı. İçgüdüsel olarak geri çekildim. Çevik ve hızlı hareketlerle beni takip etti. "Kanın baharatlı şarap gibi kokuyor. Bir tadına bakabilir miyiz?"

"Sen kimsin?" Elim hemen ay ışığında kutsanmış tebeşirimi aramaya yöneldi ama bu elbisenin Öfke'nin hediyesi olduğunu ve evden getirdiklerim gibi gizli cepleri bulunmadığını unutmuştum. "Ne istiyorsun?"

Adam, ay ışığının vurduğu bir noktaya geçti. Geceden kesilip alınmış bir parçayı andıran uzun bir pardösü giymişti. Eklemlerinin her birinde yüzükler ışıldıyordu. Bunlardan iyi silah olurdu doğrusu.

Bakışlarım ağır ağır yukarı kaydı. Beyaza dönük sarı saçları, buzullardan yontulmuş gibi görünen gözleri, zalimane bir gülümsemeyle yana kıvrılmış dudakları vardı. Görünürde insan olduğunu düşünmüştüm ki sırıtması genişleyerek sipsivri dişlerini ortaya çıkardı. *Vampiro.* Hareket etmeyi, nefes almayı tümden bıraktım. Benim de bir cadı olduğumu düşünürsek, bazı yaratıkların mitlerden ve efsanelerden ibaret olduğuna inanmaktan sahiden vazgeçmem gerekiyordu.

"S-sen..." Kekelememin duygularımı ele vermesine bozularak ağzımı sımsıkı kapattım. Hissettiklerimi düşmanlarımdan gizlemeyi öğrenme çabalarım boşa çıkmıştı. Öfke, benim bu hâlimi görecek olsa hançerinin kör tarafını kendi kafasına indirirdi.

"Sizin türünüzden birinin kanını doya doya içmeyeli çok oldu." Bakışları boynuma doğru gezindikten sonra bir anda karşımda beliriverdi. "Zehir, son derece tatmin edicidir. Tabii, böyle bir armağan bahşetmeye karar verirsem. Bir hediye ister misin, küçük cadı? Ben senin kanınla beslenirken görülmemiş bir keyif almaya ne dersin?"

Yüksek sesle yutkundum. "Y-yok, kalsın. Teşekkürler."

Uzun ceketi gece meltemiyle uçuşarak çevremde yürümeye koyuldu. Bedenim tepeden tırnağa gerilmişti.

"Öyle olsun. Belki bir dahaki sefere."

İçten içe "bir dahaki sefer" diye bir şey olmayacağını umdum. Karanlık bir sokakta tek başımayken bir vampirle karşılaşmıştım. Bu olayı bir kere yaşamak bile ölümlü hayatımın geri kalanında uykularımı kâbuslarla bezemeye yeterdi.

Ceketi bacağımın arkasına sürtündü ve nefesimi tuttum. Dudaklarının kenarlarının kıvrıldığını gördüm. Bana doğru yaklaştı. Korkumdan zevk alıyor gibi görünüyordu.

"Özür diliyorum. Gördüğüm kadarıyla sunduğum zevk teklifi seni korkuttu."

Alaylı bir tavırla eğilerek selam verdi ama bakışlarını boğazımdan ayırmıyordu. Çocukluğumdan kalma hikâyeleri hızla aklımdan geçirdim. Nonna'nın bizlerle paylaştığı efsanelerde vampirler dürtülerine hâkim olmalarıyla bilinmezdi. Damarımın pıt pıt attığın hissettim ve irademle onu engellemeye çalıştım ama bu sadece nabzımın daha da hızlanmasına sebep oldu. Şimdilik sadece aklı çelinmişken bir anda hayvani ihtiyaçlarına boyun eğmesini hiç istemiyordum.

"İsmim Alexei. Prens Haset seninle görüşmek istiyor. Eksellanslarının ele almak istediği pek çok konu var. Ama öncelikle sen ve ben küçük bir yürüyüşe çıkalım. Böylece yeterince zaman

kazanırlar." Kusursuz bir beyefendi gibi kolunu uzattı. Koluna girmeye yeltenmedim.

"Kim, ne için yeterince zaman kazanacak? Haset mi?" diye sordum sabrımı yitirerek. "Bilmece gibi konuşmaktan vazgeç."

Vampirin sivri dişleri ay ışığında parıldadı. "*Mare e Vitigno*[52]. Ne güzel isim. Söylemesi de hoş."

Sea & Vine. Olduğum yerde kalakaldım. Kulaklarım zonklamaya başladı. Haset restoranımızı biliyordu demek. Annemle babama işkence edecekti ve –kendimi sakinleşmeye zorladım. Artık paniğe kapılmamın anlamı yoktu. Claudia evimizi iblislere karşı koruma altına almıştı. Saat geç olmuştu ve restoran çoktan kapanmıştı. Tanrıça›ya şükürler olsun ki ailem şimdi evde ve güvende olmalıydı. Dudaklarımın kenarları karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. İblisin o ölümcül sihri sınamasını çok isterdim.

"Prens Haset'e teklifini geri çevirdiğimi söyle. Cesareti varsa evime girmeye kalkışsın."

"Kocam, o büyüleri bozmanın cadı kemiklerini kırmak kadar kolay olduğunu sana iletmemi istedi. Doğru baskıyı uygulamayı bilmek gerek. Ya da bu durumda kimi hedef alacağını."

Bir anda buz kestim. "Neyden bahsediyorsun?"

"Cehennem Prenslerinden birini kandırabileceğini mi zannettin, küçük cadı? Gerçekten Haset'in senin evini gözetleyen casusları olmadığına mı inanıyorsun?" Kötülük saçan bir gülümsemeyle baktı. "İblis kalkanları zorludur ama bozulabilir. Özellikle de onu yapan cadı tarafından."

"Yalan söylüyorsun." Başımı iki yana sallayarak geriye doğru bir adım attım. Claudia güvendeydi. Antonio onu benim evime götürmüştü –bir anda midem kasıldı. Yolları kesilmiş ya da saldırıya uğramış olabilirlerdi. Kalbime korku düştü. "Bu doğru olamaz. Kalkanlar..."

"Kaldırıldı." Kolunu tekrar uzattı. "Ailen şu anda prensin yanında olmalı. Ne kadar çok mücadele edersen onların durumu da o kadar zorlaşacak. Kendisi bekletilmekten hiç hazzet-

---

[52] İtalyanca: "Deniz ve Asma." Aile restoranının isminin ("Sea & Vine") İtalyancası.

mez. Kötüler'in Krallığı'nda sıkılmak tam bir ızdıraptır."

"Haset, şu anda ailemle *Sea & Vine*'da mı?"

Alexi başıyla onayladı.

Sırf bir vampirin sözüne inanarak hareket etmeyecektim. Ona nefret dolu bir sırıtmayla bakarken yasaklı bir hakikat büyüsü fısıldadım. Alexei bu dünyaya ait değildi ve ölümlü olmadığı da kesindi, o yüzden yasaklı bir gücü kullanmanın içimde uyandırdığı belli belirsiz huzursuzluğu yok saydım.

"Haset, Claudia'ya ailemin evindeki kalkanı kaldırttı mı?"

Hakikat kendisinden zorla sökülüp alınırken dişlerini gıcırdattı. "Evet."

Kız kardeşimin muskasını bir anda alev almış gibi bıraktım. Haset'in beni Öfke'nin hançerini yüreğime saplamaya zorladığı anı hatırlamıştım. Neredeyse kendi kalbimi yerinden sökecektim. Sonra onun aynı şeyi aileme ve arkadaşlarıma yaptığını kafamda canlandırdım. Hatta oyunlarına çoktan başlamış olabilirdi. Mutfağımız silah ya da işkence aleti olarak kullanılabilecek türlü türlü satır ve bıçakla dolup taşıyordu. Buluşma yeri olarak orayı seçmesinin sebebinin bu olduğunu düşündüm.

Hiç vakit kaybetmeden koşmaya başladım.

Eteklerime takılır gibi oldum ve vampirin kahkahasının karanlık sokaklarda yankılanarak bana musallat olduğunu hissettim. Onu duymazdan geldim. Artık bir önemi yoktu. Aklımdaki tek şey, bir an evvel *Sea & Vine*'a ulaşmaktı. Atık dolu kovaların üzerinden atlayarak ve ay ışığının altında el ele tutuşmuş yürüyen âşıkların arasından geçerek dar ara sokaklarda ve engebeli yollarda hiç durmadan koşturdum.

Bana saniyeler gibi gelen bir sürede restorana vardım ve nefes nefese ön kapıyı açıp içeri girdim. Kan, pıhtı ve boğuşma izleri arayarak bakışlarımı hızla etrafta gezdirdim.

Gözlerim, iblis prensi buldu.

"Dakikliği severim." Haset, rahatça duyulan bir çarpma sesiyle cep saatini kapattı. "Tam zamanında geldin, kızım. Gösteri başlamak üzere."

OTUZ DOKUZ

"Büyükannene çok yazık oldu gerçekten." Haset Prensi köşedeki masaya oturarak sırtını duvara yaslamış, önünde sıralanan çeşit çeşit yiyeceği inceliyordu. Odada ikimizden başka kimse yoktu. Bunun rahatlatıcı mı yoksa korkutucu mu olduğuna karar veremiyordum. "Bütün gücünü kaybetti."

Belki de çok geç kalmıştım; annemle babam, Claudia ve Antonio mutfağın zemininde ölü vaziyette uzanıyorlardı. Bu düşünceyi aklıma düşer düşmez kafamdan attım. Gösterinin başlamak üzere olduğunu söylemişti. Aklındaki şeytani plan her neyse onu engellemek için bir şey yapabileceğim umuduna sarıldım.

"Ailem ve arkadaşlarım nerede?"

Hiçbir şey söylememişim gibi davrandı. Haset, şarap kadehini alarak içindeki sıvıyı şöyle bir döndürdü ve dikkatle bir yudum almadan önce kokusunu içine çekti. Bu geceki takım elbisesi koyu yeşildi. Klapaları ve manşetleri eğrelti otlarıyla süslüydü. Ceketinin üzerine taktığı kayıştan, zümrütle bezeli hançerinin kabzası görünüyordu. "Büyükannenin bir daha konuşamama ihtimali olduğunu duydum. Bir cadı için korkunç bir kader. Sesin olmadan büyü yapmak zor olur herhâlde. Şifalı otlar ve değerli taşlar da iyidir ama bu güçlü efsunlar, kendilerini tutuşturacak kelimeler olmadan hiçbir işe yaramaz. Haksız mıyım?"

Demek Nonna'nın uğradığı saldırının arkasında Hırs değil, o vardı. İnsan ulağı ve sırları sattığı gizemli, kukuletalı tipi düşündüm. Aradığımız hain Haset'ti demek. Sahip olduğum bütün sihir üzerine bahse girebilirdim ki öyleydi. Öfke, Haset'in onlara karşı ayaklanmayacağından öyle emindi ki bu, kıskanç iblise bir fırsat doğurmuştu. Elinden kaçıramayacağı bir fırsat.

Ardı ardına çığlık atmak istiyordum. Vakarımı biraz da olsun koruyabilmemin Tanrıça'dan bir armağan olduğunu varsayarak çenemi havaya diktim. "Annemle babam nerede, *dedim* sana."

"Mutfakta kilitliler."

"Peki ya arkadaşlarım?"

"Onlar şimdilik güvende."

"Ne istiyorsun?"

"Otur." Karşısındaki yeri işaret etti. "Benimle akşam yemeği ye." Emrine anında itaat etmeyince öne eğildi ve tehditkâr bir ses tonuyla, "Sana yemin olsun ki medeni teklifimi reddedecek olursan ailene, arkadaşlarına ve bu güzel mekâna ayak basacak herkese bizzat işkence ederim. Sonra kocamı onların peşlerine salarım ki kanlarını kurutsun. Şimdi uslu bir kız ol da otur," dedi.

"Ya da oturma." Alexei hemen arkamda belirmişti. Ben irkilerek geri çekilirken sırıttı. Geldiğini fark etmemiştim. "Gün doğumundan önce bir ziyafet çekmek isterim."

Bakışlarımı iblis prensle vampirin arasında gezdirdim. Haset'in onunla evlenmiş olmasına hiç şaşırmamıştım. Vampir bir eşe sahip olmanın son derece ender rastlanan bir durum olduğunu tahmin ediyordum. Prens, bir kadehe daha şarap doldurdu. Çenesine kadar uzanan saçlarını bu gece iyice kafasına yapıştırmış; böylece gözlerinin mücevheri andıran alışılmadık rengini ve keskin çene hattını ön plana çıkarmıştı. "Bana kan banyosunu bir kadeh şarap eşliğinde hoş bir sohbete yeğleyeceğini söyleme sakın."

Ona ters ters baktım. Çaresiz olabilirdim ama öyle görünmek

zorunda değildim. "Arkadaşlarıma ve aileme zarar vermeyeceğine söz verirsen otururum. Ayrıca konuşmamız biter bitmez burayı terk edeceksin. 'Burayı' derken bu şehri kastediyorum."

"Talepte bulunacak durumda değilsin. Ama çabanı takdir ediyorum. Şimdi otur. İç."

Pek fazla seçeneğim olmadığından Haset'in karşısına oturdum. Başıyla şarap kadehini işaret etti. Kadehi elime alıp bir yudum içmiş gibi yaptım. Ben gelmeden önce içkiye bir şeyler katmadığına güvenemiyordum. Beni Cehennem'e kaçırmayı planlıyorsa bunu zor kullanarak yapması gerekecekti.

"Kibir'e karşı çalışan sensin," dedim.

Söylediklerimi inkâr etmedi. Beni huzursuz edecek denli yakından izliyordu –sanki bedenimin içini görebiliyormuş, benliğimin ve hayallerimin özüne inebiliyormuş gibi.

"Öfke'nin neden sana karşı ilgi duyduğunu anlayabiliyorum."

İlgi, muhtemelen Öfke'nin bana karşı hissettiği en son şeydi. "Kocandan beni buraya getirmesini isterken aklındaki tek şey erkek kardeşin hakkında konuşmak mıydı?"

"Mücadeleyi sever. İçinde bir savaş kopuyor; bedeli ne olursa olsun fethetmek ve kazanmak istiyor." Şarabından bir yudum daha alırken bakışları boğazıma kaydı. "Zamanı geldiğinde senden vazgeçmek onun için zor olacak. Ama vazgeçecek. Onun için önemli olduğuna dair hezeyanlara kapılma sakın. Biz Cehennem Prensleri, bencil yaratıklarız. Ölümlülerle ve bu diyarda doğmuş olanlarla aynı duygulardan muzdarip değiliz. Sen, onunla çok uzun zamandır peşinde olduğu bir şeyin arasında duruyorsun. Nihayetinde o da kendisini seçecek. Hepimiz gibi."

Kadehimi çarpınca içindekiler, aşınmış ahşap masanın yüzeyine sıçradı. "Eğer şeytani krallığından bunca yolu gelmekteki amacın bunları anlatmaksa senin için üzülürüm. Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun. Ağzından dikkatimi özellikle çeken hiçbir şey çıkmıyor."

Benim için dikkatle kurmuş olduğu tuzağa adım attığım anı

gayet iyi biliyordum. İçi doldurulmuş sardalyeyi son derece görgülü bir tavırla kesti. Ağzına aldığı lokmayı şarapla yumuşatırken bana gevşek bir gülümsemeyle baktı, ne var ki bakışları beni delip geçecek denli sertti.

"Eğer kardeşimi bu denli çözdüysen bana gerçekte neyin peşinde olduğunu söylesene. Eminim senin gibi akıllı bir kız bunu çoktan biliyordur, o yüzden benim mütevazı desteğime gereksinim duymayacaktır."

Haset, ona ihtiyaç duymamı istiyordu. Ölümlü merakıma yenik düşüp bana bilgi vermesi için ona yalvarmamı. Böylece karşılığında benden istediği bir şeyi talep edebilecekti. Bu denli zahmete girdiğine göre çok ama çok istediği bir şeyler olmalıydı. İblisi hayal kırıklığına uğratacağım için içimde feci bir tatmin hissi belirdi. "Ne istiyorsun, Haset? Şu anda burada olmamın gerçek sebebi ne?"

"Tanıştığımız ilk gece, benim ihtiyacım olan bir şeyin sende olduğundan şüphelenmiştim. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

İlk karşılaşmamızı düşündüm. O, gölgelerin arasında belirmeden hemen önce muskamı korsajımın içine tıkıştırmıştım. O zamanlar iblisin, kız kardeşimin günlüğünün peşinde olduğundan endişeleniyordum. Şimdi ne yaptığımı gayet iyi bildiğim için onun muskanın gücünü sezmiş olduğuna bahse girebilirdim. "*Cornicello*mu istiyorsun."

"Yaklaştın sayılır. Hem senin muskanı hem de kız kardeşininkini istiyorum. Sen de onları bana vereceksin."

"Niye böyle bir şey yapayım ki?"

"Çünkü bende de senin istediğin bir şey var."

Ürpermekten kendimi alamadım. Neyi kastettiğini gayet iyi biliyordum; annemle babam onun elindeydi. Arkadaşlarım da. Taş kesilmiş bir vaziyette onun darbeyi indirmesini bekledim. Yemeğinin son lokmasını da ağzına attıktan sonra hâlinden son derece hoşnut bir tavırla içini çekti. Tabağını iterek parmaklarını şaklattı.

Kafası, kulaklarının üzerinden uzanan kıvrık boynuzlarıyla eksiksiz bir koçbaşı, vücudu ise insan şeklinde olan bir iblis, annemle babamı yakalarından sürükleyerek getirip önümüze fırlattı. Bakışları bulanık, hareketleri miskindi. Olup bitenlerin farkında değil gibiydiler.

Oturduğum yerden fırladım ama Haset başını iki yana salladı.

"Otur, kızım. Seninle işimiz daha bitmedi. Devamı var."

Elimde başka seçenek olmadığı için kendimi sandalyeye bıraktım.

"Güzel. Bu işi ciddiye alıyorsun demek. Yeterince uzun süre bekledim. Bana önümüzdeki yirmi dört saat içinde Boynuz'u verirsen ailen zarar görmeyecek. Bundan birine bahseder ya da talebimi yerine getirmezsen benimle Haset Hanedanı'na gelip diğer ilginç şeylerim gibi orada kalacaklar. O zaman bu işin sonu senin için daha da beter olur. Sözlerimin boş tehditten ibaret olmadığını sana garanti ederim. Kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

Bakışlarım tekrar annemle babama kaydı. Boynuzlu iblisin onları öylece getirip savurduğu yerden hiç kıpırdamamış, boş boş bakıyorlardı. Olup bitenlerin bilincinde olmamaları, Merhamet Tanrıçası'nın lütfu sayılırdı aslında.

Gözlerim, akmayan yaşlar yüzünden yanmaya başladı. "Onlara ne yaptın?"

"Bundan ziyade bana istediğimi vermeyecek olursan onlara ne olacağına kafa yorsan iyi olur."

"Öbür muska bende değil." Gözlerimi ailemden ayırmadan bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. "Bendeki yarısı, büyükannemin saldırıya uğradığı gece çalındı."

"O zaman bir an evvel onu aramaya başlamanı öneririm. Muskanın tek yarısı işime yaramaz." Haset bir kadeh şarap daha doldurdu. "Yarın bu saatlerde iki muskanın da bende olmasını bekliyorum."

Kız kardeşimin *cornicello*sunu boynumdan çıkarmaya yeltendim ama bir elini kaldırarak bana engel oldu. "Neden bu yarısını bu gece almıyorsun?"

"Eğer ona şimdi dokunacak olursam... Erkek kardeşlerim durumu fark eder. Hades'in Boynuzu'nun tamamını ele geçirip gücüne kavuşana kadar dikkatlerini üzerime çekmek istemiyorum."

"Öfke, daha önceden Hades'in Boynuzu'nu hiç umursamamıştı. Neden ondan yardım isteyemiyorum?"

Haset bana tuhaf bir bakış attı. "Öfke, asla senin hikâyenin kahramanı olamaz. O, bambaşka bir şeyden meydana gelmiştir. Hatta içimizdeki en büyük yalancı o olabilir." Dudak büktüğümü görünce daha da keyiflenmiş göründü. "Eğer bana inanmıyorsan Öfke'ye alması gereken nihai ruhu sor. Lanete rağmen yer altından kurtulmasını sağlayacak olanı."

Kendini beğenmiş iblis prense gözlerimi dikip baktım. Bunun yalan olduğunu söylemek isterdim ama içten içe öyle olmadığından şüpheleniyordum. Öfke'nin kendisine göre amaçları olduğunu biliyordum ve bu da yerine oturtamadığım son parçaymış gibi geliyordu. Ama ruh derken? Başımı iki yana salladım. Viperidae saldırısına uğradığım zaman beni kurtarmıştı. Eğer bu doğruysa o zaman benimle pazarlık edebilirdi. Ya da belki... Belki bunu bana söylememiş olmasının sebebi, doğru zamanda kendi lehine kullanmak istemesiydi. Bir nefes koyuverdim. Kuruntulara kapılıyordum.

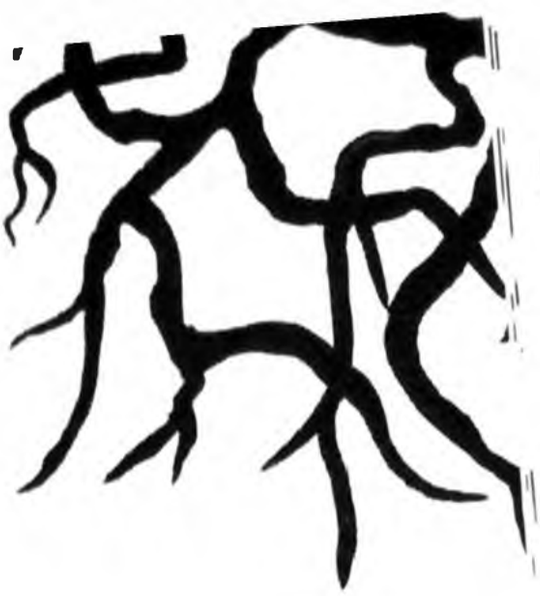
"Yalan söylüyorsun."

"Öyle mi? Daha akıllı olduğunu zannetmiştim. Kardeşim, yüce savaş iblisi, neden bir cadıyı güven içerisinde Cehennem'e götürmekle uğraşsın ki?"

"Çünkü şeytanın lanetini bozmak istiyor." Bu sözler ağzımdan çıktığı anda içime bir şüphe düştüğünü hissettim.

"Bir sırrım var, kızım." Haset masanın üzerine doğru eğilirken zehirli bakışlarında zafer ışıltısı belirdi. "Öfke'nin tahta bir kraliçe geçirmek için ortaya koyduğu amansız çabanın *tek* sebebi lanet değil. Son ruhu da ele geçirdiğinde bunun, onun için bir önemi kalmayacak. Tam gücüne kavuşacak ve bu diyarda bir dayanağa ihtiyacı olmadan özgürce gezebilecek. İsterse

Yedi Çember'de kalıp kendi kraliyet hanedanını yönetir, isterse de ebediyen bu dünyada dolaşır durur. Seçme şansı önemli bir güçtür. Biz prensler de güç sahibi olmayı severiz." Suratında ağır ağır hain bir sırıtma belirdi. "İçten içe onun kurtulabileceğini hiç düşünmemiştin, değil mi?"

KIRK

Bir Cehennem Prensi'nin en çok keyif aldığı şey: ihtilaf çıkarmaktır. Saldırıya geçmeden önce kırmızı hareli göz bebeklerinin yıldızsız bir gökyüzünden daha derin bir siyaha bürünmesi. kana susamışlığının göstergesidir. Onlarla savaşa girişmeyin. asla kazanamazsınız.

—Di Carlo Büyü Kitabı'ndan.

Yüksek kemerli kapı arkamdan kapandı. Neredeyse hiç ses duyulmamıştı ama yüzü gölgelerin arasından belli belirsiz seçilebilen Öfke, metruk sarayın karanlığının arasından ortaya çıktı. Yılanlı ceketini çıkarmıştı, düğmelerini çözdüğü koyu renkli gömleği ise buruş buruş görünüyordu. Tıpkı darmadağın saçları gibi.

Parmaklarımı saçlarından geçirmeyi düşürdüm ve kalp atışlarım hızlandı. Haset'e inanmak istemiyordum. Öfke, yanımda olmayacağını söylediği zamanlarda bile benden desteğini çekmemişti. Öte yandan...

"Bir şey mi oldu? Hâlin hiç..." Ben ona doğru ağır ağır ilerlerken sesi azalarak yok oldu. Gömleğini sımsıkı kavrayıp onu duvara yasladığımda ise neredeyse nefes bile almadan kıpırtı

sız kaldı. Altın renkli gözleri benimkileri bulduğunda alev alev yanıyordu. Duygularımı sezip sezmediğini merak ettim. Benim hislerim bir şekilde onunkileri de etkiliyor muydu acaba? Kendi bedenimi onu duvara bastırmak için kullanarak hareket etmesini önledim.

İstediği an elimden kurtulabilirdi ama buna yeltenmedi.

Gömleğini bırakarak ellerimi ağır ağır göğsünde gezdirmeye başladım. Yüzünde ihtiyatlı ama yoğun bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Sana güvenmek istiyorum," dedim sessizce, gözlerimi ondan ayırmadan. Dokunuşumun altında kalbinin küt küt çarptığını hissedebiliyordum. "Neden bana gerçekte ne hissettiğini söylemiyorsun? Beni dışlama."

Bakışları dudaklarıma kaydı ve hiç tereddüt etmeden onları araladı. Gözlerinde gördüğüm arzu kıvılcımının sahte olduğunu zannetmiyordum. Kendi içimde uyanan duygunun öyle olmadığını ise kesinkes biliyordum.

Bundan bir çıkarı olacaksa düşmanıyla yatağa girmeyi görev bileceğini tahmin ediyordum. Şimdiyse böyle hissettiğinden emin değildim. Aramızda gittikçe yükselen bir titreşim vardı ve Öfke, onu infilak ettirmeye hazır gibi görünüyordu. Sırf bunu istediği için.

Bir elimi gömleğinin içine kaydırarak tenini yakından hissettim. Küt küt çarpan kalbi, gizlemeye çalıştığı hislerini ele veriyordu. Elim aşağı doğru kaydı. Bedeninin sıcaklığı ve diriliği... Aniden bütün bunların gerçek olmasını istedim.

Orada öylece dururken kendimi birdenbire onu cezalandırırcasına, şiddetle öperken buldum. Lanetlenme ve kurtuluş âdeta birbirine karışmıştı. Öfkem ve korkum yatışana kadar onu öpmeyi sürdürmek istiyordum. Ailemin esir alınmış olduğunu kafamdan atana kadar. İblis dünyası silinerek yok olana ve elimde bir tek hiçbir şeyi umursamadığım bu an kalana kadar.

Öfke bir an için hareketsiz kaldıktan sonra aynı açlıkla dudaklarıma yapıştı. Elleri kalçalarıma kayarak beni sımsıkı kav-

radı. Böyleyken bile yeterince yakın değilmişiz gibi geliyordu. Kendimi ona yasladım. İlk anda nazik davranırken dilimi dudaklarının arasına kaydırdığımda kendisini tutmayı bıraktı.

Öpücüğüme arzuyla karşılık vererek dişlerini boğazıma yasladı –beni ölümün kıyısından geri getirmek için o büyüyü yaptığı gece dilini gezdirdiği yere. O ana dek bunun gerçekten yaşanmış olduğundan şüpheliysem de şimdi emin olmuştum. Bir an için onun boğazımı parçalayacağını zannederek afallamaktan kendimi alamadım. Fakat bu korkum geldiği gibi geçti ve yerini katışıksız bir arzuya bıraktı.

Bu beklenmedik duygu karşısında nefesim kesildi. İlk karşılaşmamızda yaşadığım o tuhaf sıcaklığın, tenimin altında kıpırdadığını hissettiğime yemin edebilirdim. Bana bir türlü doyamasın istiyordum.

Ya da belki ben ona bir türlü doyamıyordum.

Bunun bu denli harika bir his olmasından nefret ediyordum. Bu kadar doğru gelmesinden. Daha önce de öpüştüğüm çocuklar olmuştu –sarhoşken ve cesaret oyunlarında. Ufak öpücüklerin yanı sıra tutkulu öpüşmeler de olmuştu ama hiçbiri bunun yanına bile yaklaşamazdı. Şiddetli, vahşi ve tatlı bir öpüşmeydi bu.

İçimde bir hesaplaşma belirdi. Ben ne verirsem o da o kadar karşılık veriyordu. Öpücüklerimiz birbirimize indirdiğimiz darbelerden farksızdı. Eğer bu bir savaşsa kimin kazandığını bilmiyordum. Bazı kişilerin Kötüler'den birini öpmenin insanı müptela edeceğini düşündüğünü anlıyordum artık. Dili benimkine her değdiğinde ayaklarımın altındaki zeminin sarsıldığını hissediyordum. Sanki var olmaması gereken, yıkıcı bir afetten ibarettik.

Bu düşünceler onu daha şiddetle, daha tutkuyla öpmeme yol açtı. Kendimizi bir sütuna dayanmış hâlde bulduk. Oysaki hareket ettiğimizi hatırlamıyordum bile. Bunun sebebi, o anda beni havaya kaldırarak bedenime yapışmasından başka bir şey düşünememem olabilirdi. Kıyafetlerini parçalamak ve başka neler yapabildiğini görmek için yanıp tutuşuyordum. İçimde başka nasıl duygular uyandırabileceğini keşfetmek için. Elini baldırıma gö-

türerek yukarı kaydırdı ve eteklerimi de beraberinde sürükledi. Durmaya niyeti yoktu, ben de durmasını istemiyordum zaten.

Başımı geriye atarak boğazımı tekrar açıkta bıraktım ama elimi göğsünden ayırmadım. "Haset, özgürlüğünü kazanmak için bir ruh daha teslim etmen gerektiğini söylerken yalan mı atıyordu?"

Bir an için irkilerek geri çekildi ama öncesinde kalbinin gum diye çarpmasını hissederek cevabımı aldım. Yüzünde her şeyi kavradığını gösteren bir ifade belirdi ama sonra onu hemen yok ederek kollarımdan sıyrıldı. Aramıza tutkumuzdan daha parlak, daha şiddetli yanan bir hiddet girdi.

"Ne oluyor, cadı? Demek nefret ettiğin birini öpecek kadar alçaldın?"

Gözlerimi kırpmadan ona bakakaldım. Söyledikleri doğruydu. Başımı usulca iki yana sallamak dışında bir tepki veremedim. Gözlerim akmayan yaşlar yüzünden yanmaya başlamıştı. Haset yalan söylememişti demek –Öfke sahiden bir ruhun peşindeydi. Bunu öğrenmek bende fiziksel bir darbe yemekle aynı hissiyatı yarattı. Kazara nişanlanmamıza yol açtığımı keşfettiğimde kendimi aptal gibi hissetmiştim ama bu...

Midem bulanmaya başlamıştı.

Yüzümdeki ifadeyi fark ettiğinde Öfke'nin hiddeti dağılır gibi oldu. Ellerini iki yana açarak bana doğru bir adım attı ama başımı iki yana salladığımda duraksadı ve kolu yana düştü. "Ben–"

"Sakın."

Karşı çıkmaya hazır görünüyordu ama beni dinlemeyi yeğledi. Aradan upuzun saniyeler geçti. Nefesimin düzelmesini, duygularımın yatışmasını bekledim. Ona kızgın olabilirdim ama kendime duyduğum öfkeden köpürüyordum. Öfke'ye güvenmeyi *istediğimi* fark etmiştim. Kendime bile itiraf edemeyeceğim kadar hem de.

İşin aslını bilmeme rağmen onun bu kâbustaki ışıltılı prens olmasını istemiştim. Büyüsünün etkisine kapılmış ve beni sinir

etliği zamanlar olsa da onunla vakit geçirmekten keyif almaya başlamıştım.

Kız kardeşimi kaybetmenin acısını dağıtmış, bana odaklanabileceğim bir şeyler sunmuştu. Yumruğu indirdiğimde anında bana karşılık verecek birisiydi. Şimdiyse... Sanki Şehvet tekrar ortaya çıkmış ve içimdeki son mutluluk kırıntısını dahi yok etmiş gibi hissediyordum. Fakat bu sefer suç sadece bendeydi. Ona kendimi açmıştım. Daha akıllı davranmalıydım.

"Emilia."

"Olmaz..."

Öfke elini yanında yumruk yaptı.

"Haset kulağına bir şeyler fısıldıyor ve yaptığım her şey bir anda kafandaki çeteleden silinip gidiyor. Söylesene, Emilia, o senin için ne yaptı? Yüreğini yerinden söküp almaya çalışmaktan başka? Senin güvenini kazanmak için ne gibi şerefli bir davranışta bulundu? Sevdiklerinin kanını dökmesi mi seni etkiledi? Belki tehditlerden hoşlanıyorsun. Belki ben de birtakım tehditler savurmalıyım."

Öfkesinin şiddetinden yer sarsılıyormuş gibi geliyordu.

Düşmanlarımı yakından incelememi istemişti, ben de aynen bunu yapmıştım.

"O hâlde bana bunun doğru olmadığını söyle," dedim sesimin yalvarır bir tonda değil, aksine güçlü çıkmasına şaşırarak. "Haset'in yalan söylediğini, özgürlüğüne kavuşmak için bir ruh daha almana gerek olmadığını söyle. Bu görevi kabul etmenin sebeplerinden birinin bir cadıyı kendi çıkarına kullanmak olmadığını söyle. Daha da iyisi, *benim* ruhumu kullanmayı düşünmediğini söyle. Bunu yapabilir misin yoksa yalanlardan ibaret olacakları için aramızdaki çağırma bağı bunları söylemeni engelliyor mu?"

İlk kez Öfke'nin verecek bir cevabı olmadığını hissettim. Zaten harap hâlde olan sarayın geri kalanını da yerle bir etmeye hazır görünüyordu. Bunu yapmamasına şaşırdım.

"Haset hakkında pek çok şey söylenebilir," dedim alçak sesle. "Aşağılık. Bencil. Hesapçı. Ama en azından o, bunları gizlemiyor. Bana senin gerçekte neyin peşinde olduğunu söyledi. Kendisinin ne istediğini ve onu dinlemezsem ne yapacağını da söyledi. Korkunç tehditler savurdu, bunları yerine getirdi ama beni hiçbir zaman kandırmadı, olduğundan başka biriymiş gibi tavırlara bürünmedi."

İşte, söylemiştim.

İçime ağır bir çaresizlik çöreklendi. Öfke yalan *söylemişti.* Belki doğrudan değil ama gerçekleri gizleyerek. Bu da hâlâ yalan söylemek sayılırdı. Onun üzerine atılmak, benim canımı yaktığı gibi canını yakmak geliyordu içimden. Ama onun yerine arkamı dönüp oradan uzaklaşmaya yeltendim.

Nonna, bizi *Malvagi*'nin yalanlarına karşı uyarmıştı. Ona kulak vermeliydim.

Duyularımın algılayamayacağı kadar büyük bir hızla hareket ederek önümü kesti. "Hareketlerim sana gerçeği söylemedi mi? Son birkaç haftayı unut. Viperidae'den canını kurtarmamı düşün. Korunaklı sarayı. Element banyosunu. Sence benim sihirle korunan bir sarayda uyumama gerek var mı? Öldürülmesi mümkün olmayan benim!"

"Bunun için vaktim yok." Onun yanından geçerek merdivenlere yöneldim. "Ailemin yanında kalmak üzere eve dönüyorum. Haset onları esir tutuyor. Söylediği bir şey daha doğru çıkmış oldu."

Peşimden koşturdu. "Hayır."

"Senin iznini istediğimi hatırlamıyorum, iblis."

"Haset peşine düştüğü şeyi elde ettiği saniye sırtına hançeri saplar."

"Şimdi senin tutsağın mı oldum?"

"Hayır ama istediğin buysa seni zindana atmaktan mutluluk duyarım."

Ona aldırış etmeden son birkaç saat içerisinde kırık şifonyerin çekmecesinde sihirli bir şekilde belirmiş olan yeni elbiseleri karıştırmaya koyuldum. Öfke'nin şık kıyafetlere karşı ciddi bir takıntısı vardı.

Koşarken beni rahat ettirecek, kömür rengi, sade bir elbise buldum ve yatağın üzerine yaydım. Kıyafetlerimi bir iblisten, vampirden ya da başka nahoş saldırganlardan kaçmamı kolaylaştıracak olmalarına bakarak seçmek zorunda kaldığıma inanamıyordum.

Öfke, kollarını göğsünde kavuşturarak olduğu yerde dikildi. Onun önünde üzerimi değiştirmekten çekineceğimi zannettiyse bana dair öğrenmesi gereken daha çok şey vardı. Üzerimdeki elbiseden sıyrıldım ve ipekli kumaş ayaklarımın dibine düştü. Yeni kıyafetimi üzerime geçirirken Öfke tepkisizce beni seyretmeye devam etti.

Haset'in, Hades'in Boynuzu'nu istediğini öğrendiğime göre muskamın yerini bulmak *zorundaydım*. Hem de bir an önce. Onu teslim etmeden evvel iblisle bir pazarlık yapacaktım. İçeriden daha fazla iblis kaçamadan Cehennem'in Kapılarını kilitlemeye yemin etmesini isteyecektim, sonra bütün yer altı dünyasına istediği gibi savaş açabilirdi. Bizim dünyamız koruma altında olduğu sürece onların diyarında ne olup bittiği zerre kadar umurumda değildi.

Uzun saçlarımı bir kurdeleyle tepeden bağladım ve belime doladığım kemerin kesesine ay ışığında kutsanmış tebeşirimle kurutulmuş civanperçemi koydum. Kendimi korumak adına elimden gelen buydu. Odadan çıkarak merdivenlere yollandım.

Öfke, peşimden koridora çıktı ve bahçeye açılan kapının kenarında durdu. Bir kolumu uzatıp onun eşiği geçmesine engel oldum.

"*Sakın* peşimden gelme, ciddiyim."

"Emilia, lütfen. Böyle–"

"Kendi kanım üzerine yemin olsun ki eğer beni takip edecek olursan aramızdaki çağırma bağını koparırım, sen de Cehennem'in dibini boylarsın."

Öfke dudaklarını sıktı –duyduğu hoşnutsuzluğun dışarıya tek yansıması buydu. Fakat bana karşı çıkmaya ya da tekrar peşime düşmeye yeltenmedi. İçim rahatlayarak bahçe kapısından çıktım ve birbirine dolanmış asmalarla aşırı gürleşmiş çalılıkları yararak gecenin derinliklerine karıştım.

KIRK BİR

Evime iki bina kalmışken arkamdan gelen zar zor duyulur adım seslerini fark ettim. Yaşadığım gecenin ardından –en yakın arkadaşımın Cehennem'den çıkma kehaneti, kana susamış vampirler ve adam kaçıran hilekâr iblisler– ne görmeyi beklediğimden emin değildim.

Dışarıda cadı kanının peşine düşmüş her türlü nahoş yaratık olabilirdi. Belki de Umbra iblisi geri dönmüştü ya da başka bir Aper iblisi peşimdeydi. Her nedense Haset ile Hırs'ın Hades'in Boynuzu'nu aldıktan sonra benim derimi yüzmek üzere birlik olduklarını düşündüm ve tüylerim ürperdi.

Fratello Carmine ile karşılaşmaya ise hiç hazırlıklı değildim. Koyu renkli cüppesi taşların üzerinde hışırdarken kaçıp saklanmam için fısıldayarak beni uyarıyormuş gibi geldi.

Adım sesleri gitgide yaklaşırken kalbim küt küt çarparak hızla iki binanın arasına saklandım. Başını bir o yana bir bu yana çevirerek aynı tempoda yanımdan geçip gitti. Kimi aradığından emin değildim. Belki de Antonio'nun Claudia'yı nereye götürdüğünü bulmaya çalışıyordu. İçine şeytan girmediğinden emin olmadan arkadaşımı rahat bırakmayacağını tahmin etmeliydim.

Birkaç saniye daha bekledikten sonra duvarın kenarından başımı uzatıp ileriye bir göz attım. Sokağın ucuna yakın bir yer-

de durmuş, kardeşliğin bir başka ferdiyle fısır fısır bir şeyler konuşuyordu. Saklandığım yerden kulağıma bölük pörçük kelimeler çalındı.

"Antonio...gece..."

"...Cehennemlik."

"...kayıp."

"İşaretler...bulundu mu?"

Sırtımı duvara yaslayıp derin derin nefes aldım. Antonio'nun kayıp olmasının sebebi; Cehennem Prenslerinden birinin onu esir almış olmasıydı. Claudia'ya eve kadar eşlik etmesini istediğim için bu benim hatamdı üstelik. Başka kimse zarar görmeden bu durumu düzeltmem gerekiyordu. Rahip Carmine'nin cadı avı başlatmak için bir gerekçe bulmasına gerek yoktu. Kilisenin, onu gönderdiği yerden geri çağırmış olması bile başlı başına şeytanın etrafta kol gezdiğine inandıklarının göstergesiydi.

Gölgelerin arasından sıyrılıp evime kadar koştum.

Mutfakta ailemle beraber bekleyen üç iblis vardı. Bir tanesi, Haset'in annemle babamın başına diktiği koç başlı iblisti. Diğeri ise Nonna'nın ve olduğu yere yığılmış gibi görünen Claudia'nın tepesine yüzen koyu bir gölgeden ibaretti –Umbra iblisi. Antonio'nun yanlarında olmadığını görünce midem endişeyle kasıldı. İblislerin kendilerini Tanrı'ya adamış olan insanlara dair hislerini bilmiyordum ama bunun çocukluk arkadaşım açısından hayra alamet olmadığı kesindi.

Odadaki son iblis ise hain prensin bizzat kendisi, Haset'ti.

Nonna'nın sallanan sandalyesine yerleşmiş, botlarını mutfak adasına yaslamıştı. Taş tezgâhın üzeri çamur olmuştu. Kız kardeşimin iksirler ve içkiler üzerinde çalıştığı yerdi orası. Bu görüntü karşısında içimde karanlık ve melun bir his yükseldi. Haset ise gayet rahat görünüyordu. "Diğer muskayı da yanında getirmediysen, kızım, buraya gelmenden hiç hoşnut olmadım."

Belki Öfke'yle yüzleşmemin ardından bastırmaya çalıştığım hiddet yüzünden, belki sevdiklerimi kendi evimizin ortasında yere sıralanmış hâlde gördüğüm için, belki de sadece pervasızlıktan, artık canıma yetmişti. Sert adımlarla yanına gidip Haset'in botlarını mutfak adamızdan aşağı ittim. "Biraz saygı göster, ekselansları. Kendi Cehennem deliğinde böyle davranıyor olabilirsin ama burası bizim evimiz."

Ben daha gözümü bile kırpamadan Haset'in hançeri boğazıma yaslandı. "Öfke'ye ruh meselesini sordun, değil mi?" Hançeri biraz daha bastırınca tenimde belli belirsiz bir yanma hissettim. Nefes bile alamadan öylece bekledim. "Kendi öfkeni benden çıkarmaya kalkma sakın, yoksa bu hançeri yine büyükannene saplarım. Bir cadının kanının akmasını seyretmekten daha tatmin edici hiçbir şey yoktur. Özellikle de–"

"*Silentium.*"

Büyülü sözcükler, Haset'in lafı bir bıçak darbesiyle kesilmiş gibi odada yankılandı. Nonna çevresini saran belli belirsiz mor bir ışıltıyla yerden kalkmıştı. Buna inanamıyordum. İblis prensi susmaya zorlamıştı. Elinde *cornicello*sunu tutarken daha önce hiç duymadığım bir büyü mırıldanmaya başladı. Sesi gitgide güçlenirken gözümü bile kırpmadan ona bakakaldım. İyileştiğini bilmiyordum. İblis de bunu fark etmemiş gibi görünüyordu; bu hatasının bedelini şimdi ödeyecekti. Nonna havaya bir şekil çizdi ve orada doğaüstü, ışıldayan bir *cimaruta* tılsımı belirdi.

Bu güç gösterisi beni öyle afallatmıştı ki Haset'in arkasında beliren ışıltılı siyah geçidi fark etmemiştim bile. Ağzım şaşkınlıkla açıldı. Göklerdeki Yüce Tanrıça...

Nonna'yı çevreleyen mor ışığın uçları şimdi gümüş rengine dönüşmeye başlamıştı. Haset ilk kez korkmuş görünüyordu. Gözleriyle etrafta iblislerini arayarak bir adım geriledi ama Nonna, eteğinin cebinden bir avuç kurutulmuş rezene çıkararak onu olduğu yere mıhlayan bir büyü fısıldadı.

Bileğinin bir hareketiyle Cehennem Prensi'nin önünde siyah bir halat belirdi ve yılan gibi ayaklarına doğru süzüldü. Diğer iki

iblis, Haset'in yanına gitmeye yeltendiler ama büyüden saçılan kara gölgeler onları geri itti. Büyükannemin ne yaptığını gördüğümde küt küt çarpmaya başlayan kalbimin sesinden başka bir şey duyamaz oldum. Haset'in ayaklarını sihirle yere dikmişti. İblis artık ne konuşabiliyor ne de yerinden kıpırdayabiliyordu. Gözleri, bembeyaz göz akları görünecek kadar kocaman olmuştu.

Nonna büyüsüne devam etti. "Kilitleyecek anahtar, rehberlik edecek ay."

Gözlerim sedef otu görünümündeki sihirli şekle çevrilirken beş dalın her biri eğilip bükülerek farklı biçimlere bürünmeye başladı. İki dalın ucunda bir anahtar ve bir dolunay belirdi. Bir anda Nonna'nın ne yaptığını kavradım. Bakışlarımı yakaladı.

"Şimdi, Emilia!"

Vittoria'nın *cornicello*suna yapışarak parıldayan cimarutaya odaklandım ve Nonna'nın büyüsünü kendi gücümle beslemeye giriştim. "Öldürecek hançer, ölecek yılan."

Işıldayan tılsımın ucunda iki şekil daha belirdi.

Nonna onaylarcasına başını salladı. Büyünün son kısmını bir ağızdan söylerken seslerimiz döne döne geçidin içine doğru savrulan bir rüzgâr uğultusundan farksızdı.

"Kutsanmış baykuş, öne çık ve uç."

Son şekil de *cimaruta*nın ucunda belirdi. Şimdi beş tılsımın her biri mor ışıkla parıldıyor, Haset'e gittikçe daha da büyük bir baskı uyguluyor gibi görünüyordu. Nonna, kıpırtısız duran iblisin yanına gidip ona doğru eğildi ve gözlerini daha da irileştiren bir şeyler fısıldadı.

Sonra iki elini birden iblisin göğsüne yaslayarak onu Cehennem'in dibine gönderdi. Geride kalan iki iblis de onun peşinden geçide sürüklendiler. Nonna muskasını bırakarak mutfak adasına yığılıp kaldı. *Cimaruta* yok oldu ve hemen ardından geçit kapandı.

Bakışlarım hâlâ o sisli ve bilinçsiz vaziyetten sıyrılamamış olan annemle babama döndü. Claudia da gözlerini uyuyormuş-

çasına kapatmış, iki büklüm yatıyordu. Nonna küçük mutfağımızın öbür ucuna giderek kendisini sallanan sandalyesine bıraktı. "Buz kutusundan şarabı al ve otur, *bambina*. Konuşmamız gereken çok şey var ama o kadar zamanımız yok. Büyünün etkisi çok sürmeyecek. Mutlaka geri dönecektir."

Gözlerimi büyükanneme dikip baktım. Az evvel ışıltılı bir cimaruta çizerek Cehennem Prenslerinden birini yer altı dünyasına sürmüştü. Tükenmiş bir vaziyette olması gerekirken gözleri parıldıyordu. Hatta yakından bakacak olursam göz bebeklerinde yıldızların ışıldadığını göreceğime yemin edebilirdim. "Bu nasıl bir büyüydü?"

"Bedel ödemeyi gerektirecek türden bir büyü. Şimdi bana şarap getir." İki kadehe şarap koyarak birini Nonna'ya uzattım. Büyükçe bir yudum alarak içini çekti. O kadehinden bir yudum daha alırken ben de kendi kadehimi bırakıp saçlarımı geriye ittim. Kullandığımız büyü yüzünden vücuduma ter basmıştı. O sırada Nonna'nın gözleri boynuma takıldı ve bir anda beti benzi attı. "İşaretlenmişsin."

"Haset'in hançeriyle mi?" Boynumda onun hançerini bastırdığı yeri ovuşturdum. "O kadar derin bir kesik olduğunu fark edememiştim."

"Hayır, *bambina*. Yer altı dünyasının prenslerinden biri tarafından farklı bir şekilde işaretlenmişsin. Bu, onların hüküm sürdükleri hanedanlarda çok büyük bir onur olarak görülür. Çok az kişiye böyle bir şey bahşedilir."

Yanılıyor olmalıydı. Fakat ona karşı çıkmak yerine küçük banyomuza yollandım. Saçlarımı yana atarak aynaya yaklaştım ama ortada bırakın özel bir izi, alışıldığın dışında hiçbir şey yoktu.

"Gördün mü?" Nonna arkamda belirerek parmağını orada gezdirdi. Bir tür büyü kullanmış olmalıydı; zira bir anda ışıldayan ufak bir S şekli ortaya çıktı. Gözlerimi kısarak baktım. Yoksa yılan mıydı bu?

Olduğum yerde donakaldım. Viperidae saldırısının ardından ölümden döndüğüm gece Öfke'nin dilini gezdirdiği yerdi ora-

sı. Tereddüt ederek elimi boğazıma götürdüm ve parmaklarımı izin üzerinde gezdirdim. Verdiği hissiyat buz gibiydi. Kaşlarımı çattım. "Ne işe yarar bu?"

Nonna hâlinden hiç hoşnut görünmüyordu. "Onu oraya koyan iblisi, kendisine ait olan bir nesneyi kullanmadan çağırmana olanak sağlar. Cehennem Prensi nefes aldığı sürece hiçbir şey onun bu çağrıya cevap vermesini önleyemez."

"Yani... Onu hançeri olmadan öylece çağırabilir miyim?"

Nonna ağır ağır başını sallayarak beni onayladı. Bana nutuk çekmek üzereymiş gibi bir hâli vardı, o yüzden çabucak saçlarımı tekrar omuzlarıma döktüm. "Sanırım artık bunu inkâr etmenin manası yok."

"Neyi inkâr etmenin?"

"Kehaneti. Ben genç bir kadınken Hades'in Boynuzu'nun muhafızlarından biri olarak seçildim."

"Muhafızlar, derken?" diye sordum. "Kaç tane var ki? Hem ne kehaneti bu?"

"Sabırlı ol. Oraya geleceğim, *bambina*."

Elim kız kardeşimin muskasına gitti. "Sen bunları hiç taktın mı?"

"Hayır, asla. *La Prima*'nın onları teslim ettiği ilk andan bu yana geçen her nesilde bir cadı onları korumak üzere seçilir. Bize ikiz cadılara dair kadim bir kehanetten bahsedilirdi. Onlar fırtınalı bir gecede doğacak ve muskalar ancak o zaman takılabilecekti."

Derin bir nefes aldım. Bunların hepsini bir anda sindirmek çok zordu. "Söz konusu kişilerin Vittoria ile ben olduğumuzu nereden biliyorsun? Belki başka ikizler de..."

"Bu sülaleye, ikisi de sihre sahip olan başka hiçbir ikiz cadı doğmadı."

"Hiç mi?" diye sordum. Nonna başını iki yana salladı. "Kehanet tam olarak neyden bahsediyordu?"

Nonna, yüzünde hüzünlü bir ifadeyle şarabından büyükçe

bir yudum daha aldı. "İkizler, şeytanın lanetinin sona ereceğinin alameti olacak ve Cehennem'in Kapılarının zarar görmemesi için büyük fedakârlıklarda bulunmak zorunda kalacaklardı. Eğer hiçbir şey yapmamayı yeğlerlerse bu dünyada Cehennem hüküm sürecek. İkizlerin iki diyara denge getirmesi bekleniyor. Yukarıda ne varsa aşağıda da o vardır."

Kalbim küt küt çarpmaya başladı. Bu cümle bende derinliklere gömülü bir şeyleri çağrıştırıyordu... Bunu daha önce iki kez duymuştum. İlki, Şehvet'in etkisi altında olduğum zamandı. Sonra da Öfke'nin yanındaki nekahet dönemimde. "Bu sözlerin anlamı tam olarak nedir?"

"Kimse kesinkes bilmiyor," dedi Nonna, bakışlarını annemle babama çevirerek. Şimdi ikisinde de irkilmeler başlamıştı. "Palermo'nun on üç cadı ailesi arasında sürekli tartışılan bir konu bu. Bazıları bunun iyi ve kara büyünün kullanımını ifade ettiğini söylüyor. Bazıları ise ikizlerden birinin bu dünyanın yok edilmesini önlemek için Cehennem'de hüküm süreceği anlamına geldiğine inanıyor. Bir de iki diyarı birden kurtarabilmek için ikizlerin ikisinin de kendilerini feda etmeleri gerektiğini düşünen birkaç kişi var. Biri Cennet'e, diğeri Cehennem'e."

"Ben hiç–"

"Eğer kehanet doğruysa pek fazla zamanımız kalmadı. Kapılar kırılıyor." Nonna aniden beni küçük odadan dışarıya, koridora doğru iteledi. "Kaçmalısın, Emilia. Bizi burada bırakıp gitmelisin. Biz bir iki gün bekleyip sonra saklanırız. Günün birinde tekrar bir araya gelmenin yolunu mutlaka buluruz. Fakat şimdilik buradan ayrılmalı ve başka bir Cehennem Prensi'nin daha dikkatinden kaçınmalısın. Beni anlıyor musun? Kapıları geçici olarak büyülemenin bir yolunu buluruz. Sen ortaya çıkmamaya bak."

"Ama olmaz–"

"Bal gibi olur. Olacak; çünkü *mecbursun*. O iblis geri dönmeden hemen buradan uzaklaş. Biz kehaneti durdurmanın bir yolunu buluruz, sadece biraz zamana ihtiyacımız var." Nonna yüzümü şefkatle avuçlarına alırken kahverengi gözleri yaşlarla

doldu. "Sevgi en büyük sihirdir. Diğer her şey bir yana, bunu aklında tut. Nereye gidersen git, sana daima rehberlik edecektir." Ellerini indirip geri çekildi. "Şimdi git, *bambina*. Cesur davran. Kalbin, karanlığı fethedecek. Buna güven."

KIRK İKİ

Sendeleyerek evden çıktım ve kendimi sokağa attım. Şafak sökerken gökyüzü kırmızı ve altın renklerine bürünmüştü. Kendimi yeni öğrendiğim gerçeklere alıştırmaya çalışarak gözlerimi yukarı diktim. Dünya her zamankinden farksızdı ama ben geri dönüşü olmayan bir değişime uğramıştım. Felaketler yaşanacağını öngören bir kehanet... İçimi çektim. Daha evvel kimsenin bize bundan bahsetmiş olmadığına inanamıyordum. Bizzat benim varlığımın dünyanın sonunun alameti olması saklanamayacak kadar büyük bir sırdı, özellikle de Cehennem'in Kapılarının kırılarak açılmasına sadece birkaç hafta kalmışken.

Nonna'nın Cehennem Prenslerinden birine meydan okuduğuna ve galip geldiğine de inanamıyordum. Omzumun üzerinden dönüp evime baktığımda belli belirsiz mırıltılar duydum. Annemle babam tamamen kendilerine gelmiş olmalıydılar. Tanrıça'ya şükürler olsun. Koşarak uzaklaşırken gözlerim akmayan yaşlardan ötürü yanmaya başlamıştı. Onlardan ayrılmak istemiyordum. Kimseden ayrılmak istemiyordum ama Nonna'nın kehanete dair söyledikleri doğruysa... Bensiz çok daha güvende olurlardı.

Sokaklarda koştururken kafamda bir plan tasarlamaya çalıştım. Kız kardeşimin kehaneti öğrenip öğrenmediğini çok merak ediyordum. Eğer öğrenmişse şeytanın pazarlığını kabul etmek

zorunda olduğunu düşünmesi anlam kazanıyordu. Belki de beni kurtarmaya çalışıyordu. Cehennem'in Kapılarının dağılması ve kehanetin arasında seçenekler azalıyor, daha fazla kargaşayı önlemeye indirgeniyordu.

Pazar yerinden geçerken kalabalığın dışından yürüyerek tanıdığım satıcıların tezgâhlarından uzak durmaya çalıştım ve kendimi bir anda denize bakan dik bir bayırın başında buldum.

Nonna'nın söyledikleri kafamı meşgul ediyordu. Sevginin en güçlü sihir olduğuna dair sözleri. Bunun tam anlamıyla doğru olduğundan emin değildim ama ikizime duyduğum sevgi beni güçlendirmişti. Vittoria'nın öldürülmesini izleyen aylarda onun huzur içinde yatmasını sağlamak adına kendi rahatımdan vazgeçmiştim.

Bir iblis çağırmış, Cehennem Prenslerinden dördüyle karşılaşmıştım. Yılan benzeri devasa bir iblisle savaşmış, bir başkası tarafından kovalanarak ısırılmanın eşiğinden dönmüş ve bütün bunlardan sağ çıkmayı başarmıştım. Hırs'ı kandırarak ondan bilgi sızdırmıştım. Öfke'den kurnazlığı öğrenmiştim. Bütün bunlardan önce savaşçı bir karakterim olduğunun farkında değildim. Ama sevdiğim kişiler için yapabileceklerimin ve yapacaklarımın bir sınırı olmadığını artık biliyordum.

Vittoria'yla aramdaki bağlantıyı hissetme arzusuyla onun muskasını arandım. Keşke Nonna'nın iblis prenslerden birini alt ettiğini görebilseydi. Parmaklarım muskaya değdiği anda üzerinde ufak bir ayrıntı belirdi. Bağlantının nasıl oluştuğunu bilmiyordum ama aniden ortaya çıkmıştı işte.

Rezene. Nonna, Haset'in üzerinde kurutulmuş rezene kullanmıştı. Üstelik rezene, Kötüler'le savaşmakla bağlantılı olarak bir yerde daha karşıma çıkmıştı. Öfke, eski balıkçı deposunun kapısına çizilmiş olan resimde rezene sapı tutan bir pençe olduğunu söylemişti.

Demek ki... Nabzım daha hızlı atmaya başladı. Çocukken duyduğum hikâyeler zihnimde dolaşıyordu. Bu sembolü biliyordum ben –Vittoria'nın günlüğünde karşıma çıkmamıştı, iblis prenslerden birine de ait değildi. Hatta durum bunun tam

tersiydi. Efsaneler uzun zamandır aklıma gelmemişti ama rezene, Mevsim Orucu esnasında Kötüler'le savaştığı söylenen biçim değiştiricilerin meydana getirdiği kadim bir yoldaşlık olan Benandanti'nin sembolüydü.

İtalya Krallığındaki hemen herkes çocukken yüce Benandanti hakkında çeşitli hikâyeler duymuş olmalıydı. Konuşmalar nihayetinde efsanelere dönüşürdü ama bu, onların gerçek olmadıkları ve varlıklarını sürdürmedikleri anlamına gelmezdi.

Benliğimi heyecan sardı. Eğer kadim bir savaşçı topluluğu Palermo'da yaşıyorsa, şehri istila eden iblislerden kurtulmamız için yardım eli uzatıp uzatmayacaklarını görme zamanı gelmişti belki de.

Her şey bir yana, balıkçılık tertibatının durduğu o odada doğaüstü bir şeylerin varlığını hissetmiştim zaten. Şimdi ise sezdiklerimin gerçekte ne olduğunu öğrenmeye kararlıydım.

Kapısında Benandanti sembolü bulunan metruk binanın içine vuran güneş ışığında toz zerrecikleri uçuşuyordu. Burada bulmam gereken bir şeyler vardı. Bunu biliyordum. *Hissediyordum.*

Muhtelif eşyaları daha dikkatli bir şekilde incelemeye koyuldum. Balık ağları ve olta takımları hâlâ bir yığın şeklinde duruyordu. Fakat bu sefer kız kardeşimin sihirli nesnelerin sessiz fısıltılarını duyma yeteneğini düşünerek *luccicare*min onun yerini bulup bulamayacağını görmeye karar verdim.

Vittoria'nın *cornicello*suna yapıştım ve bütün dikkatimi yeteneğimde toplayarak eflatun renkli aurayı meydana çıkmaya zorladım. Fakat bunun yerine tuhaf bir şey oldu. *Luccicare*ye odaklanmaya çalıştıkça seslere daha duyarlı hâle geliyordum. Gözlerimi kapatarak beni çağıran belli belirsiz mırıltıyı dinlemeye koyuldum. Bana çok aşina geliyordu ama kafamda bir yere oturtamıyordum.

Mantıklı düşünmeyi bir kenara bırakarak kendimi tamamen hislerime bıraktım.

Sağa doğru bir adım attığımda ses sönüp gitti. Derin bir iç çekerek tekrar odaklandım ve sola doğru seğirttim. Mırıltı tekrar başladı. Ne zaman sönecek olsa durup tekrar odaklanarak yavaş yavaş ona doğru ilerlemeye başladım. Ben yaklaştıkça ses de daha güçlü ve istikrarlı bir hâl almaya başladı.

Son bir adım attım ve durdum.

Gözlerimi açıp baktım. Ses beni kancaların düzenli sıralar hâlinde asılı durduğu karşı duvara getirmişti. Öfke'yle içeri girdiğimiz gün burayı incelediğimizi hatırlıyordum. Onlara doğru çekilmiş olmama rağmen içgüdülerime güvenmemiştim. Parmaklarımı kancaların üzerinde gezdirdim. Bazıları parlaklığını koruyordu, geri kalanları ise kullanılmaktan donuklaşmış ve paslanmıştı. Duvarın ucuna vardığımda duraksadım. Son derece sıradan görünen bir kanca, ben ona yaklaştıkça mırıldanmaya başlamıştı. Geri çekildiğimde ses yok oldu.

Tekrar odaklandım ve ses yine başladı. Bir nefes koyuvererek hiçbir cevap bulamadığım soruları kafamdan attım. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim ama eski kancayı duvardan almak için uzandım. Onu kavradığım anda arkasında gizli bir kapının açıldığını fark ettim. Göklerdeki Yüce Tanrıça! Bunu hiç beklemiyordum.

Arkamda gizlenerek her kim için çalışıyorsa ona rapor sunmak için bekleyen görünmez bir casus olabileceğine dair duyduğum endişeyle dönüp omzumun üzerinden çevreyi kolaçan ettim. Gözlerimi ağır ağır içeride gezdirdim fakat şehirde birden fazla Umbra iblisi bulunmuyorsa, Haset için çalışan gitmişti.

Ürpertimi bastırmaya çalışarak gizli kapıya döndüm. Kuytu geçidin içinden sayısız sesin belli belirsiz fısıltılarını duyduğuma yemin edebilirdim. Vittoria'nın günlüğünü, Claudia'nın kehanet seansı gibi karmakarışık olan ve çözmeye çalıştığı satırları düşündüm.

Mırıltıların peşinden denizin yukarısında kalan bir mağaraya kadar gittim...

...Onu orada, toprağın derinliklerine gömülmüş vaziyette buldum. Bir satırı anlamayı başarmıştım ki bir anda hepsi karmakarışık oldu.

"O" diye bahsettiği şeyi düşündüm. İkimiz de ömür boyu Hades'in Boynuzu'nun birer yarısını taktığımıza göre bahsettiği gizemli "şey" o olamazdı. O hâlde denizin yukarısında ona fısıldayan şey neydi? Vittoria neyi kazıp bulmuş, sonra da *Malvagi*'den uzakta bir yerlere saklamaya karar vermişti?

Gizli kapıya şöyle bir göz atarak yolun nereye uzandığına bakacak denli cesur olup olmadığını tarttım. Beni çağıran fısıltılar artık daha ısrarcı, daha yüksek sesliydi. Avuç içlerimin terlediğini hissettim.

Belki de Vittoria'nın *cornicello*sunu takmak bana onun sihrine erişme imkânı vermişti. Demek ki kız kardeşimi denizin yukarısındaki o mağaraya çeken her neyse şimdi de beni çağırıyordu.

Eğer Vittoria'nın başına ne geldiğini gerçekten öğrenmek istiyorsam o kapının ardında ne olduğunu görmem gerekiyordu. Tanrıça'ya kısacık bir dua okuyarak Vittoria'nın *cornicello*suna simsıkı yapıştım ve gizli geçide adım attım.

KIRK ÜÇ

Önümde yıkık dökük, eski bir merdiven uzanıyordu. En üst basamakta bir an için tereddüt ederek aşağıdaki karanlığa baktım. Bu dipsiz kuyuya inmeye başladığımda önümü görmemi sağlayacak bir meşale ya da ışık yoktu. Görebildiğim tek şey örümcek ağları, hissedebildiğim tek şey ise arkamı dönüp kaçma dürtüsüydü. İçeri girdiğim anda fısıltılar iyice yükselmiş, daha da heyecanlı bir tona bürünmüştü. Diğer sesleri bastırıyorlardı. Eğer biri ya da bir şey peşimden geldiyse üzerime atılmadığı sürece varlığını fark etmem mümkün değildi.

Başparmağımı *cornicello*nun pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim. Şeytanın boynuzlarından birini takan, tanrıça tarafından kutsanmış bir cadıydım ben. Herhâlde bir ışık yakmanın yolunu bulurdum. Bütün dikkatimi kız kardeşimin *cornicello*suna yoğunlaştırarak o tuhaf mor ışığın ortaya çıktığı zamanları kafamda canlandırmaya çalıştım ve ufacık bir parıltı belirdi. Bir soluk koyuvererek aşağı doğru uzanan yolculuğuma başladım.

Bir elimle muskamı kavramış, diğerini de dengemi kaybedip ölüme yuvarlanmamak için duvara yaslamıştım. Aşağı varmam birkaç dakika sürdü. Kendimi Viperidae'nin yuvasını hatırlatan bir tünelde buldum ve ürpertimi bastırmaya çalıştım. Onunla tekrar karşılaşmayı hiç istemiyordum. İçime böyle korkuların çöreklenmesine izin vermeden kendimi yola devam etmeye zorladım.

Birkaç metre sonra tünel iki yöne ayrıldı. Sol taraftaki yol bir tarafa doğru sürekli kıvrılıyor gibi göründüğünden ileriyi göremiyordum. Sağdaki ise bir süre dümdüz devam ettikten sonra sağa saptığı izlenimini veriyordu. Dürüst olmak gerekirse ikisi de keyifli bir yolculuk vadetmiyordu ama ben de buraya hoş zaman geçirmeye gelmemiştim zaten. Gözlerimi yumdum ve beni yönlendirmesi için sihre kulak verdim. Fısıltılar sağ taraftan daha yüksek geliyor, içimdeki hissiyat beni âdeta o yöne çekeliyordu. Bu yüzden sağa doğru ilerlemeye karar verdim.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini kestiremeden aniden durdum. Kız kardeşimin muskası, belli belirsiz mor bir parıltıdan nabız gibi atan güçlü bir ışığa dönüşmüştü. İkimizin de muskalarının daha önce böyle bir şey yaptığını görmemiştim; içime hemen bir şüphe çöreklendi. Bunun sebebini bulmaya çalışarak etrafıma bakındım ve gözüme, duvara kabataslak çizilmiş bir haç takıldı. Başımı çevirecektim ama bir şey dikkatimi çekti.

Orada üzerine bulaşan çamur yüzünden gözden kaçabilecek gümüşi bir parıltı vardı. Fısıltılar heyecanla cıvıldamaya koyuldu.

Kalbim küt küt atarak oraya yaklaştım ve çamuru silmek için eğildim. Kayıp muskam bana merhaba dercesine ışıldadı. Muskayı kaparak boynuma geçirmeye yeltendim ama bir anda durdum. Nonna, onların birbirine asla değmemesi gerektiğini söylemişti. Bunun artık önemi olup olmadığından emin değildim ama bir facia daha yaşanması riskine girmeye niyetim yoktu.

Kız kardeşimin muskasını çıkararak eteğimdeki gizli cebe soktum. *Cornicello*m tenime değdiği anda omuzlarım gevşedi. Üzerimde ne kadar büyük bir gerginlik taşıdığımı o ana dek fark edememiştim.

Ayağa kalkarak etrafıma bakındım. Benandanti'ye ait gizli bir buluşma mekânı bulmayı beklemiştim ama civarda ne bir kapı ne de giriş görünüyordu. Seçeneklerimi aklımdan geçirirken sihirli nesnelerin fısıltılarından kaynaklanmayan bir ses duydum. Burada biri vardı.

Kaçıp gitmeyi düşündüm ama bu pek akıllıca olmazdı. Orada artık nasıl devasa ve kötü bir yaratık varsa, muhtemelen

peşimden koşmaktan keyif alacaktı. Karşıma baktım ve birkaç metre ötede bir sapak olduğunu görerek sevindim. Eğer koşacak olursam peşimden gelen her neyse, ona izimi kaybettirebilirdim.

Köşeyi döndüm ve gölgelerin arasına sığınarak bir korunma çemberi çizdim. Sonra rutubetli bir girintiye iyice sokularak kendimi gizledim.

Yuvarlanan çakılların belli belirsiz takırtısı, beni takip edenin henüz vazgeçmediğini gösterdi. Hafifçe soluk alıp vermemin dahi yerimi açık edebileceğinden korkarak nefesimi tuttum. Peşimden gelen, yüz hatlarını seçebileceğim kadar yakınımda durunca ardı ardına hakaretler savurmamak için kendimi zor tuttum.

"Sen aklını mı–"

Ben cümlemi bitiremeden Öfke elini uzatıp ağzımı kapattı. Hiçbir etkilenme belirtisi göstermeden korunma çemberimi aşmıştı. Aslında bunun imkânsız olması gerekirdi. Onu ısırmak gibi bir şey yapmayı akıl edemeyecek kadar afallamıştım.

"Artık Boynuz sende olduğu için üç düzine Umbra iblisi buraya doğru geliyor. İki düzinesi zaten evden çıktığından bu yana seni takip ediyordu." Elini çekti. "Eğer saldırırlarsa kaçmanı istiyorum. Sakın oyalanma ya da arkana bakma."

"*Ne?*" Sayıları neredeyse kırkı bulan görünmez suikastçılar peşime düşmüştü fakat en işin en korkutucu yanı bu değildi. O denli çok iblisin bu dünyayı istila ettiğini ve verebilecekleri zararları düşündükçe... Bütün bunlar çok ağırdı. "Buraya nasıl gelmişler?"

"İki tahminim var. Ya kapılar gitgide zayıflamaya devam ediyor ya da biri hepsini çağırdı." Öfke ikimizi taşa sımsıkı yaslarken devasa gövdesi muskamdan yayılan ışık hüzmesinin bizi ele vermesini önlüyordu. "Eğer kabul edersen bizi tekrar saraya *transvenio* edebilirim."

Ağzımı açacakken içime doğan bir his bana engel oldu. Bizi sihirle tehlikeden uzaklaştırmasını ne kadar istediğimi düşü-

nünce bu çok tuhaftı. Fakat görünmez kiralık katillerin peşimde olduğuna dair sadece onun sözüne güvenmem de pek yerindeydi. Haset'in bir şeyde başarılı olduğu kesindi; içime kuşku düşürmüştü.

"Tam olarak nasıl oluyor bu?"

"En basit şekliyle, benimle boyutlar arasında seyahat ediyorsun ve benim seçtiğim bir yere ulaşıyoruz."

"Bunu kabul etmem gerektiğini söyledin... Her seferinde sorman mı gerekecek?"

"Bir kez izin verdin mi ebediyen geçerli olur."

Yaklaşan tehlikeye rağmen içimden o huzursuzluk hissini atamıyordum. Ebedi bir pazarlığa girişmektense kiralık katillerle şansımı denemeyi yeğlerdim. "Peki başka?"

Tereddüt ettiğini görünce içim huzursuz oldu. "Özünde zaman ve mekânlar arasında geçiş yaparken kendini yanıp kül olmuş gibi hissedersin."

Gözlerimi dikip ona baktım. Yangın ve cadılar en fazla iblislerle melekler kadar uyumlu bir ikiliydi. Karar verilmişti; şansımı suikastçılarla deneyecektim. "İllaki–"

"Kaç, Emilia!"

Hızla arkasını döndü ve ancak Umbra iblisi olabilecek olan bir şeye sert bir tekme indirdi. Onun uçarak savrulduğunu göremedim ama tuhaf bir ses duydum. Eğer cisimsizse Öfke'nin ona nasıl temas ettiğini bilemiyordum. İblisleri ardı ardına geri püskürttü. Ancak yığılıp kaldıklarında tuhaflığı anladım. Öfke'nin iblis hançeri, kafalarını koparmıştı. Belki de o hançer sayesinde onlara darbe indirebiliyordu.

Ölürken görünmezliklerini de kaybediyorlardı. Kaçmak istiyordum ama donakalmıştım. Solgun yüzlerine, çukur gözlerinin çevresindeki koyu renkli halkalara ve küçücük, sivri, çürümüş dişlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Ceset gibi görünüyor ve öyle de kokuyorlardı.

Gerçek yüzlerini görmemenin daha mı iyi yoksa daha mı kötü olduğunu kestiremiyordum.

"Boynuzu al ve buradan git!" Öfke ileri atılıp darbe indirdikçe kafalar yerde yuvarlanıyordu. Şiddetin ete kemiğe bürünmüş hâliydi âdeta. Onun iblisleri ardı ardına katletmesini seyrederken yenilmez olduğunu düşündüm. O, her birini savuşturup tekmeler indirdikçe kafalar yerde yuvarlanıyordu. Çevreye vücut parçaları dağılıyor, simsiyah kanlar saçılıyordu. Onu durdurabilecek hiçbir şey yoktu.

Gölgelerin en karanlık yerinden gözleri zümrüt gibi ışıldayan Haset belirdi. "Yakalayın onu."

Parmaklarını şaklatmasıyla saldırgan bir eşek arısı sürüsü gibi Öfke'nin başına üşüşen Umbra iblislerinin ancak gölgemsi silüetlerini seçebildim. Öfke onlarla mücadele etti, boğuştu, birkaç tanesini daha savuşturmayı başardı ama hiç yararı yoktu. Savaş iblisi kadar kudretli bir varlık bile ardı ardına üzerine atılan görünmez bedenlerin saldırısını durduramazdı.

Ne tuhaftır ki içlerinden biri bile dönüp benden yana bakmıyordu.

Nihayetinde Öfke'yi hareketsiz hâle getirdiler. İblisin gücü gümbürdeyerek bütün tünelde yankılandı ancak Haset, aşağı yuvarlanan kaya parçaları karşısında sadece gülmekle yetindi. Devasa bir kaya tam durduğum yere düşerken son anda kenara çekilmeyi başardım.

"Böyle devam et. Gücünün tamamını kullan, kardeşim. Şu senin cadıyı buraya gömeceksin." Toprağın derinliklerinden yükselen gümbürtü bir anda durdu. Haset bana doğru bir bakış atarak gülümsedi. "Hiç merak etme. Durumun hâlâ onun hisleriyle bir ilgisi yok, kızım. Sen sona ulaşması için gerekli bir araçsın. Öyle değil mi, kardeşim?"

"Buna gerçekten inanıyorsun anlaşılan." Düşmanları tarafından çepeçevre sarılmış ve bastırılmışken bile Öfke'nin gözü korkmuş bir hâli yoktu. "Eğer bunu yaparsan kendini de lanetlenmeye mahkûm edersin."

"Belki de lanetlenmek hoşuma gidiyordur." Haset, klapalarından aslında orada olmayan tozları silkeliyormuş gibi yaptı. "Belki de bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlasan iyi olur, kar-

deşim. Göz diktiğin bir şeyin elinden alınmasının. Ne yazık ki benim de korkulması gereken bir varlık olduğumu unutmuşsun. İzin ver de hatırlatayım."

Mide bulandırıcı bir şaklama sesi ve Öfke'nin boğuk iniltisi olmasa –görünmez kiralık katil iblisler tarafından çevrelenmiş olması dışında– ters giden bir şey olduğunu anlamam mümkün değildi. Haset'in hançerinin Öfke'nin kasıklarına saplanmasını ve yana doğru sertçe çekilmesini tek kelime edemeden korkuyla seyrettim. Öfke gözleri kocaman açılarak iki büklüm olurken bağırsakları dışarı çıktı.

"Hemen git," diye öksürdü. Ağzından kan geliyordu.

Gözümü bile kırpmadan öylece kalakaldım. Sonra galiba bir çığlık koyuverdim.

Etrafımdaki seslerin yerini, kafamın içinde ağıt yakan tiz bir uğultu almıştı. Önce yüzüme ateş bastı, sonra tenim buz kesti. Öfke'nin karnı tamamen yarılmıştı. Az evvel ayakta mücadele ediyorken şimdi... Şimdi... Her taraf kan içindeydi. Dizlerimin üzerine çökerek öğürmeye başladım.

Haset bir kahkaha atınca ses duvarlardan yankılandı. "Bunu ne zamandır yapmak istiyordum, kardeşim. Seni böyle kan kaybından giderken seyretmenin bana ne kadar iyi geldiğini anlatamam." Bana bakınca üst dudağı kıvrıldı. "Dikkatli seyret, kızım. Öz aileme karşı böyle davranıyorsam düşmanım olmanın nasıl bir şey olduğunu sen düşün. Büyükannenle bir olup bana yaptıklarınızı bağışladığımı zannetme sakın."

Hançeri çevirdi ve Öfke öksürürken ağzından koyu renkli kanlar boşandı. Kendimi seyretmeye, ayakta kalmaya zorladım. Şimdi dağılıp gidemezdim. Umbra iblisleri, savaş iblisini bırakmış olmalıydılar; zira Öfke yere yığılarak gözlerini paramparça olmuş karnına dikti.

Haset hançerini tekrar kaldırdı ama artık buna dayanamayacaktım.

"Kes şunu!" Haset yalvarmama aldırış etmeden kendisini garantiye almak için onu bir kez daha hançerlerken çığlığımı güçlükle bastırdım. Geri çekilip bıraktığı hasarı şöyle bir inceledi. Öfke benim olduğum yöne bakmaya çabalıyor ama becere-

miyordu. Sanırım debelenmek doğasında yoktu.

"Lütfen... Emilia. Ben–" Nefesi kesildi; sesi güçlükle çıkıyor gibiydi. Ölüyordu. Gerçekten ölüyordu.

İçimde bir şey koptu.

Soluğu onun yanında aldım ve ellerimi üzerinde gezdirerek kanamayı durdurmaya çalıştım. "Sorun yok. Her şey düzelecek. Sadece kendini iyileştirmen gerekiyor."

Onun yarasını kapatmak için bildiğim hiçbir büyü, başvurabileceğim hiçbir sihir yoktu. Sadece iki elime ve kendisini bir an önce iyileştirebileceğine dair umuduma bel bağlayabilirdim. Ağır ağır bana dönerek yalvaran bakışlarımı bulurken gözlerindeki ışığın söndüğünü gördüm. Bu, gerçek olamazdı. Ona ihtiyacım vardı.

"Hayır." Şimdi ayağa kalkıp iyileşmesi her zamankinden de önemliydi. Onu usulca sarstım. Gözleri boşluğa bakıyordu, tuhaf bir şekilde kıpırtısızdı. Bunun ne demek olduğunu biliyordum ve hiç... O ölmüş olamazdı. O aptal ve kibirli iblisin sözde ölümsüz olması gerekiyordu. "Kalksana."

İyileşmesi lazımdı. Sadece biraz zamana ihtiyacı vardı. Ben onu birkaç dakika daha böylece tutabilirdim. Ona da bu kadarı yeterdi zaten. Birkaç dakika. Bunu yapabilirdim. O, kendi karnını dikene kadar orada bekleyebilirdim.

Ben, ellerim karın boşluğundaki organlara gömülmüş vaziyette orada öylece diz çökmüşken onun bedeni bu diyardan yok oldu.

Avuçlarımdaki ıslak kana bakakaldım. Çok fazla kan vardı. Aşırı fazla. Hiçbir ölümlü böyle bir yaralanmadan sağ kurtulamazdı. Öfke ise önceleri her seferinde anında iyileşmeyi başarmıştı.

Yara almıştı ama ölmemişti.

Öfke'nin hançerinden yediği darbe sonrasında Şehvet'in başına gelenler gibi. Ölmüş *olamazdı*. Ölümsüzlüğün anlamı bu değil miydi? Ama... İblisin gözlerindeki yaşam ışığının söndüğünü görmüştüm. Şehvet'in öyle bir hâli yoktu. O yok olup

Cehennem'e sürüklenirken hâlâ nefes alıyordu. Bir anda *ben* nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Onsuz ben...

Ellerimi uzattım, titriyorlardı. Başımı aşağı eğdim ve tüm bedenim zangır zangır titrerken tuhaf ve kopuk bir vaziyette boşluğa baktım. Kız kardeşimin parçalanmış cesedini görmek korkunçtu ama birinin bağırsaklarının deşilmesini seyretmek... Ellerimi eteklerime sildim ama kan bir türlü çıkmıyordu. Ovuşturdum da ovuşturdum ama...

"Yeter artık." Haset uzun parmaklarını bileğime dolayarak iyice sıktı. Biraz daha bastıracak olsa kemiklerimi kırabilirdi. "Eğer beni dinlemiş olsaydın bütün bu nahoşluk yaşanmayabilirdi. Kendinden başka kimseyi suçlayamazsın."

"O...O... Y-yaşayacak m-mı?"

Haset yanıma diz çökerek hançerinin düz tarafını çenemin altına bastırdı. Hançer, Öfke'nin kanına bulanmıştı. "Tanrıçana dua et ki ölmesin. Şimdi bana Hades'in Boynuzu'nu ver, o zaman belki senin ölümünü çabuklaştırmayı düşünebilirim."

Bakışlarımı Öfke'nin düştüğü yerdeki kan izlerinden ayırdım. Aniden içimde alevlenen hiddet, kederimi dağıtmıştı. Haset'e dik dik bakarak elimi eteğimin cebine attım. Vittoria'nın muskasını çabucak boynuma geçirdim ve Hades'in Boynuzu nihayet bir araya geldi.

Şeytanın boynuzları, kırbaç sesini andıran bir şaklamayla tekrar birleşti. İçime büyük bir gücün yayıldığını hissettim. "Çık dışarı. Ben seni zorla göndermeden çık git."

Haset gerilemeye veya kaçmaya yeltenmedi ama bana itaat etti. "Bu itaatsizliğini öyle çabuk unutmayacağım, kızım. Sen de sakın aklından çıkarma. Bir Cehennem Prensi'ni kendine düşman etmek azımsanacak bir şey değildir. Gelin."

Görünmez suikastçılarını topladı ve rutubetli tünelden çıkıp gitti. Onun tamamen gözden kaybolmasını bekledikten sonra kendimi bırakıp yere yığıldım. Bu güç gösterisinin ardından kıpırdayacak hâlim kalmamıştı. Dizlerimi göğsüme çektim. Her şey inanılmayacak derecede ters gitmişti ve bu sefer yola nasıl

devam edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Öfke ölmüştü. Ailem bir yerde gizleniyordu ve Cehennem Prenslerine karşı tek başıma galip gelmem her zamankinden de imkânsız görünüyordu. Öfke'yi karnı baştan başa yarılmış hâlde görmek içimde bir şeyleri titretmişti. Onun yenilmez olduğunu zannediyordum. Bu durumda benim ne gibi bir şansım olabilirdi ki?

Cesur, gözü pek ve zeki olmak, düşmanlarımı kurnazlığımla alt etmek istiyordum. Öğrenmem gereken çok şey olduğunu kabullenmek bana yenilgi hissi veriyordu. Sihrim vardı, Hades'in Boynuzu da bendeydi ama durumu eşitlemek için karanlık hileler öğrenecek vaktim yoktu. Nonna, Cehennem'in Kapılarının açılmasını yavaşlatmaya çalışacağını söylemişti ama zamanımız dolmadan bunu başarıp başaramayacağını kim bilebilirdi ki?

Gerçekçi olmak, yenilgiyi kabullenmem anlamına gelmiyordu. Belki mücadele etmeyi bırakıp şeytanın beni almayı isteyip istemeyeceğini görmeyi beklesem her şey daha iyi *olurdu*.

Ya da belki şimdi boynuzları bende olduğuna göre onu çağırmalı, kendime göre bir pazarlığa girişmeli ve daha fazla felâket yaşanmasına engel olmalıydım. Bakışlarım, Öfke'nin düşmüş olduğu yere döndü. O olsa ne yapacağını bildiğime dair bir hisse kapıldım. Vittoria'nın seçiminin ne olduğunu da biliyordum. Fakat hâlâ kendimin ne istediğinden emin değildim.

O yüzden oracıkta, en azılı düşmanımın kuruyan kanının başında öylece oturup içli içli ağlamakla yetindim.

KIRK DÖRT

Diriltme büyüleri hem karanlık sanatların hem de Yasaklıların arasında yer alır: zira doğanın dengesini bozarlar. Eğer bir canı elinden geri almaya kalkarsanız Ölüm, dengeyi tekrar sağlamak için intikamını başka yerde arayacaktır. Yukarıda ne varsa aşağıda da o vardır.

—Di Carlo Büyü Kitabı'ndan.

Bir saat kadar sonra kendimi korunaklı sarayın girişinde buldum. Güvenli olduğunu bildiğim ve gidebileceğim başka hiçbir yer yoktu ve Öfke'nin sihrinin binayı hâlâ korumakta olduğunu umuyordum. Alt kata inip kapıyı kapattığım anda boğazımda ufak bir soğuk batması hissettim. Aldırış etmeyecektim ki Nonna'nın bir Cehennem Prensi tarafından işaretlenmiş olmaya dair söyledikleri aklıma geldi.

Öfke, bana kendisini çağırmanın bir yolunu sunmuştu.

Yukarı koşturdum ve günler önce hazırladığım çantadaki malzemeleri çıkarmaya koyuldum. Kara mumlar, restorandan aldığım birkaç hayvan kemiği, başlamış olduğum kişisel büyü kitabım ve... *Kan ve kemikler aşkına!* Öfke'nin hançeri olmadan Öfke Hanedanı'ndan bir iblis çağırabilmek için gerekli ana mal-

zemelerden biri olan altın eksik kalıyordu. Ardı ardına lanetler savurarak odada volta atmaya koyuldum.

Bir an için keşke bir şeyler de kolayca hâllolsa, diye düşünmekten kendimi alamadım.

Mumları kenara iterek yatağa çöktüm ve gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Öpüşmemizden sonra Öfke'ye öyle kızmıştım, gerçekte neyin peşinde olduğuna dair açık açık konuşmamasına öyle bozulmuştum ki ben de onun canını yakmak istemiştim. Ama böyle bir şeyi asla istemezdim.

Tanıdığınız birinin ölmesini seyretmek, *sevmemeniz* gereken biri bile olsa, azımsanacak bir şey değildi. Sonra Haset'in tehditleri, ailemden ayrı düşmek... Artık yola nasıl devam edeceğime dair en ufak fikrim bile yoktu. Uzanıp tavandaki küçük çizgilere bakarak bunların, hayatımı milyonlarca parçaya ayırmış olan çatlakları andırdığını düşündüm. Her bir çizgi ayrı bir yolu, ayrı bir seçimi, yapılan yanlışları düzeltmek için ayrı bir girişimi simgeliyordu. Son birkaç haftayı kafamda tekrar canlandırarak nerede hata yapmış olabileceğimi bulmaya çalıştım.

Mantıklı bir sonuca ulaşamayınca vazgeçip yan tarafıma döndüm. Ufak komodinin üzerinde bir şişe *prosecco* ve iki kadeh duruyordu. Bunları daha önce gördüğümü hatırlamıyordum ama Öfke biz *scopa* oynarken getirmiş olabilirdi.

Düşüncelerimi nereye vardıracağımı bilemediğim için kafa yormayı bıraktım ve şişenin mantarını açarak kadehimi doldururken kabarcıkların köpürmesini ve ufak ufak patlamasını seyrettim. Eğer dünyanın bildiğim hâli sona ermekteyse şeytanla bir anlaşma yapmadan önce bir içkiyi hak ediyordum. Kadehi dudaklarıma götürdüğüm anda duraksadım. Öfke, canım sıkılırsa komodine bakmamı söylemişti. Sıkılmamıştım ama merakım *uyanmıştı.*

Kadehimi bırakıp üst çekmeceyi açtım.

Kadife bir yastığın üzerinde zeytin dalı biçimi verilmiş küçük, altın bir yüzük vardı.

Yüzüğü alıp işaret parmağıma taktım. Kalbim burkuldu. Bana bunu neden bıraktığını gayet iyi biliyordum. Antik Roma

döneminde insanlar, zeytin dalını düşmanlarına barış teklifi olarak uzatırlardı. Buna güven dalı demesini düşününce yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Öfke, muhtemelen kendime ait altınım olamayacağını tahmin etmiş ve bana onu çağırmak için gerekli son parçayı bırakmıştı. Her şeye hazırlıklıydı. Sürekli taktik peşindeydi.

Çok uzun zamandır ilk kez umutla dolmuştum. Mumları çember şeklinde dizerek yaktım, taze kesilmiş eğrelti otlarını ve kemikleri yerleştirdim ve çağırma işlemine başladım. Adak olarak kendi kanımı kullandım ve çemberin içine birkaç damla akıttım.

"Toprak, kan ve kemik adına. Seni çağırıyorum. Gel, insanların diyarına gir. Bana katıl. Seni evine gönderene dek bu çemberin içinde kalmaya mahkûm ol."

Diz çökerek Öfke'nin gelişinin alameti olan dumanı görmeyi bekledim. Aradan saniyeler geçti. Umudumu yitirmedim. Geçen sefer büyü tamamlandıktan ancak birkaç saniye sonra gelişinin ilk işaretleri belirmeye başlamıştı. Belki çok büyük bir yara aldığından daha fazla adak sunmam gerekiyordu. Çemberin içine birkaç damla kan daha akıttım. Hiçbir şey olmadı.

"Haydi ama iblis."

Ritüeli tekrarladım. Eğrelti otlarını, kemikleri ve mumları hayal edilebilecek en kusursuz çemberi oluşturacak şekilde düzenledim. Yüzüğümü oluşturduğum alanın içine bıraktım ve biraz daha kan akıttım.

"Toprak, kan ve kemik adına. Seni çağırıyorum. Gel, insanların diyarına gir. Bana katıl. Seni evine gönderene dek bu çemberin içinde kalmaya mahkûm ol."

Latinceyi bilerek ihmal etmiştim; zira son seferinde kendimi hiç aklımda olmayan bir nişanın içinde bulmama sebep olmuştu. Hiçbir kıpırtı olmayınca son bir kez denedim ve bizi Öfke'nin kabul etmesi hâlinde evlilik bağıyla bağlayacak olan büyülü sözleri söyledim.

"Toprak, kan ve kemik adına. Seni çağırıyorum. Gel, insanların diyarına gir. Bana katıl. Seni evine gönderene dek bu çem-

berin içinde kalmaya mahkûm ol. *Aevitas ligati in aeternus protego.*"

Sert bir rüzgâr eserek mumlardan birini söndürdü. Nefesimi tutarak yüce savaş iblisinin ortaya çıkmasını bekledim. Ölümsüz. Hiddetli. Nefes kesici. Kendimi kaçınılmaz bir söylev dinlemeye hazırladım. Aradan dakikalar geçti ama ortada ne duman ne de herhangi bir şeyi çağırdığımı gösteren başka bir işaret vardı. Yılmadan bekledim. Dışarıdan kuşların cıvıltıları duyulmaya başladı; sabaha az kalmıştı. Oysaki Öfke'yi çağırmak için kullandığım büyü sadece geceleri yapılabiliyordu.

Her şeye rağmen bu sefer başaracağımı düşünerek tekrar denedim.

Nihayetinde umudumun son kıvılcımları da söndü. Nonna, Öfke'nin hayatta olduğu sürece geleceğini söylemişti. Onun ortaya çıkmaması içimi korkuyla doldurdu. Ölüm ve Gazap Tanrıçası'na dua ettiğim ilk zamanları düşündüm ve onun nihayet intikamını alıp almadığını merak etmekten kendimi alamadım. Artık Öfke'nin aleyhine herhangi bir dileğim yoktu.

Mumların titreşmesini seyrederken keşke yatağı tutuşturmasalar ve bütün sarayı yangın yerine çevirseler, diye düşündüm. Dünyamın geri kalanının alevlere teslim olması son derece yerinde olurdu. Öfke gerçekten, sahiden gitmişti; son umudumu da beraberinde götürmüştü.

Hades'in Boynuzu elimdeydi ama onunla Cehennem'in Kapılarını nasıl kapatacağımı bilemiyordum. Ailem kaçmıştı, en yakın arkadaşımın zihni ise hâlâ diyarlar arasında kapana kısılmış durumdaydı. Umbra iblisleri şehre sızmıştı ve hepsinden nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Çağırma mumlarını birer birer üfledim ve nihayetinde ortalık tamamen karanlığa gömüldü.

KIRK BEŞ

Güneşin ilk ışıkları denize vurmaya başladığında mücadeleye çoktan hazırdım. Aynanın önünde dikilerek saçımın üst yarısını taç şeklinde örüp alt yarısını gevşek dalgalar hâlinde bıraktım. Üstteki kısmı yeni yüzüğümle uyumlu zeytin dalı şeklindeki iki tane altın kıskaç tokayla tutturdum. Dudaklarıma şarap rengi boya sürerek göz kapaklarıma sürme çektim.

Geriye doğru bir adım atarak sonucu hayranlıkla seyrettim: Tehlikeli bir hava yaratmıştım. Kısa kolları tamamen altın pullardan yapılmış, koyu bordo bir elbise seçmiştim. Kanı saklayacak denli koyu renkteydi ama baştan aşağı siyah elbiselerden farklıydı. Renk umurumda değildi ama siyah, insanı fazlasıyla matem havasına sokuyordu.

Ben ise artık hüzünlenmekten bezmiştim.

Öfke, seçme şansım olduğunu söylemişti bana –ya kurban olacaktım ya da galip. İtiraf etmekten nefret etsem de bu konuda haklıydı. Hayatımda daima beni alt etmeye çalışan, bana kim olduğumu ya da kim olmam gerektiğini söyleyecek birileri olacaktı. İnsanlar kelimeleri genellikle silah olarak kullanırlardı fakat sadece kendime güvenmek yerine onlara kulak verdiğim sürece güçlüydüler.

Eğer düşmanlarım içime kuşku düşürmek istiyorlarsa, ben kendi yeteneklerime daha da çok inanmalıydım. Gerçekte bu hisse kapılana kadar rol yapmam gerekse bile.

Zisa'dan ayrılarak şehrin derinliklerine daldım.

Eski Şehir civarında çok dikkat çektiğim için kraliyet sarayının orada yiyecek stantlarının kurulduğu Ballarò pazar yerine yöneldim. Nucci'nin tezgâhının başında çoktan *arancini* ve *panelle*[53] almak için bekleşen bir kalabalığın toplanmış olmasına şaşırmadım. Kızarmış pirinç topları da kızarmış nohut krepleri de son derece rağbet gören sokak lezzetlerindendi.

Baba Domenico, bir bezle alnını kurulayarak müşterisine bir torba yiyecek uzattı. Onu Hırs'ın kumarhanesinin dışında gördüğüm için sevinmiştim. Planımın hiç değilse bir kısmı böylece kolaylaşmış oluyordu.

Önündeki sıranın yavaş yavaş azalmasını ve insanların yiyecek torbalarıyla uzaklaşmalarını seyrettim. Bu görüntü ve koku karşısında midem guruldadı ve bir şeyler satın almanın konuşmak için iyi bir bahane olacağına karar verdim. Hem zaten yemek yemem gerekiyordu.

"*Buongiorno*[54], Sinyorina Di Carlo. Bugün ne istersiniz?"

"Ekstra limon dilimli *panelle* alayım lütfen."

Baba Nucci dümdüz krepleri kusursuz bir şekilde kızartarak üzerlerine biraz deniz tuzu serpti ve ekstra limon dilimiyle birlikte bir kese kâğıdına yerleştirdi. Birkaç bozuk para uzattıktan sonra biraz olsun gölge yapan tentenin altına geçtim. "Oğlunuz Domenico nasıl?"

"Başı dertte mi?"

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim, o yüzden Öfke'nin en sevdiği taktiklerden birine başvurup onu duymazdan geldim. "Kız kardeşim günlüğünde ondan bahsetmiş, ben

---

[53] İtalya'ya özgü, nohutla yapılan bir tür sokak lezzeti. (Çev.)

[54] İtalyanca: "Günaydın." (Çev.)

de manastırda çok zaman geçirdiğini duydum. Değer verdiği birini kaybetmek onun için de zor olmalı."

Baba Domenico, arkamda duran kişiye şöyle bir baktıktan sonra başka bir *arancini* siparişini uzattı ve kızartma sepetine birkaç *arancini* daha attı. "Gayet iyi. Bu sabah kuzenine yardım etmek üzere Calabria'ya gitti."

"O kumarhanede vakit geçirdiniz mi?" diye sordum çok kaba konuşmadığımı umarak. "Orayı bir an önce bulmam gerek."

Başını iki yana salladı. "Korkarım, sana yardımcı olamayacağım. Orayı işleten adamın gittiğini duydum."

İçten içe bir çığlık koyuvererek Kaçan Fırsatlar Tanrıçası'na lanet okudum. Oradan ayrılmaya yeltenmiştim ki adamın ön kolunda tuhaf bir dövme olduğunu fark ettim. Rezene sapını andıran bir şeyi kavramış olan bir pençe resmiydi bu. Nefesim kesildi. O da Benandanti'nin bir üyesiydi.

Yüksek sesle yutkunarak bakışlarımı ağır ağır yukarı kaldırdım. Baba Domenico, dövmesine baktığımı fark etti ve günün sıcaklığına rağmen alelacele gömleğinin kolunu aşağı kıvırdı.

Davranışı bende uyarı çanlarının çalmaya başlamasına yol açmıştı.

Kız kardeşimin günlüğünü düşündüm. Yazan tek şey Domenico Nucci'ydi. Babadan mı yoksa oğuldan mı bahsettiğine dair hiçbir işaret yoktu...

"O, sizsiniz," dedim *panelle* torbamı düşürerek. "Vittoria günlüğüne sizin adınızı yazdı. Hiçbir zaman oğlunuz Domenico'dan bahsetmiyordu aslında. Ona zarar mı verdiniz? Ne olduğunuzu mu öğrendi yoksa?"

"Hiç de öyle –böyle bağırarak suçlamalarda bulunma sakın. Bana bir saniye ver."

Domenico stanttaki tabelanın "kapalı" yazan tarafını çevirdi ve peşinden kalabalığın daha az olduğu bir köşeye gelmemi işaret etti. İnsanların arasından ayrılmak istemiyordum ve o da bunun farkında gibi görünüyordu. Etrafımızda hâlâ birilerinin olduğu fakat konuşmalarımızın duyulmayacağı bir yerde durdu.

"Kız kardeşin, Hırs'ın kumarhanesinde içki servisi yapıyordu."

Kalbim küt küt çarpmaya başladı. Bunca zaman sonra nihayet Vittoria'nın öldürülmeden hemen önce neler yaptığına dair bir ipucu daha edinmiştim. "Ve? Sizin ne olduğunu biliyor muydu?" Beni başıyla onayladı. "Onu hiç Hırs'la birlikte gördünüz mü?"

"Evet. Vittoria bir gece aklında bir fikirle çıkageldi. İkisinin de hoşuna giden bir plan üzerinde çalışıyorlardı."

"Siz bütün bunlara nasıl dâhil oldunuz?" Adam cevap vermeye pek hevesli görünmeyince korsajıma saklamış olduğum bıçağı çıkardım ve güneşin parıltısı metalin üzerinde gezindi. Savaş iblisinden epey taktik öğrenmiştim. "Öyle ya da böyle bana gereken bilgiyi alacağım, Sinyor. Bunun nasıl olacağını seçmek size kalmış."

"Tamam, tamam." Yüksek sesle yutkunarak etrafına bakındı. "Benandanti'yi biliyorsun."

Onu başımla onayladım. Herkes biliyordu. "Biçim değiştiriciler. Fakat sadece yılda dört kez astral seyahate çıkarlar."

"İnsanların böyle olduğuna inanmalarını isteriz. Biz, istediğimiz zaman biçim değiştirme yeteneğine sahip kadim bir topluluğuz. Ne var ki insanlar çoğu kez bizi kurt adamlarla karıştırır."

Bu beklenmedik itirafı sindirebilmek için bir an duraksadım. İçlerinden biriyle hiç karşılaşmamış olmama rağmen kurt adamlar dolunayda biçim değiştirirlerdi ve bunu her mevsim bir kez yapmakla kısıtlı değillerdi. Eğer Benandanti yılda dört kez biçim değiştirmekle sınırlanmış değilse, onların hikâyesi de bize anlatılan yarım yamalak gerçeklerle süslenmiş masallardan biriydi.

"Benandanti'nin Kötüler'le savaştığını zannediyordum. Neden Hırs'la beraberdiniz o zaman?"

Bakışlarını yere eğdi. "Bir pazarlık yaptık."

Onu yığınla kumar çipinin arasında gördüğümü düşündüm ve bunun nereye varacağını bildiğime dair bir şüpheye kapıldım. "Ona yardım ederseniz borçlarınızı affedeceğine söz mü verdi?"

Beni başıyla onayladı. "Bunun, onun açısından aptalca bir pazarlık olduğunu düşündüm. Sonra bunun en başından onun fikri bile olmadığını öğrendim. Tek istediğinin, zamanı geldiğinde Benandanti'nin şeytanın tarafında savaşması olduğunu söylemişti. Krallığında, krallarını öldürmek isteyen bir hain varmış. Neredeyse yirmi yıldır biçim değiştirmemiştik, o yüzden pazarlığın bir anlam taşımadığını düşündüm."

"Ama son zamanlarda bu durum değişti, öyle değil mi?" diye sordum. "Biri biçim değiştirdi mi?"

"Bir oğlan yirminci yaşını kutladığında mevsimin önemi olmaksızın ilk kez biçim değiştirir."

Domenico'nun yakınlarda doğum günü olduğuna ve kurda dönüştüğünde çok şaşırdığına bahse girebilirdim. "Oğlunuza ne olduğunuzu söylemediniz mi?"

Başını ağır ağır iki yana salladı. "Aradan çok zaman geçmişti... Dom biçim değiştirdiğinde başımızın dertte olduğunu anladım. Ona neler olduğunu, neler vadettiğimi anlatmak zorunda kaldım." Yanağından süzülen bir damla gözyaşını sildi. "Oğlumun gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı beni mahvetti. Mirasımıza, ailemize yaşattığım bu utanç yok mu? Benandanti yüzyıllardır iblislere karşı Gece Savaşlarını veriyorken şimdi yaklaşan savaşta onların yanında yer alacak. Şimdi Dom, Tanrı'nın günahlarımı bağışlayacağını umut ederek manastırda hem benim için hem kendisi için dua ediyor."

"Kız kardeşim Benandanti'ye nasıl bulaştı?"

Bunu bir an için düşündü. "Hırs'a benimle pazarlık yapmasını söyleyen oydu. Anlaşma gerçekleştiğinde bana, ona olan sözümü tutmam için yemin ettirdi."

"Hırs'la aranızdaki pazarlığı düzenleyen Vittoria mıydı?" diye sordum kalbim küt küt çarparak. "Bunun Hırs'ın değil de Vittoria'nın fikri olduğundan emin misiniz?"

"Kesinlikle eminim," dedi Baba Nucci. "Onun açısından daha büyük bir planın parçasıydı bu. Ama bana aklındakinin ne olduğunu hiç söylemedi, o yüzden bu konuda sana yardımcı

olamayacağım. Sadece bizi çağırdıklarında hazır olmamız söylendi bana."

Ağır ağır bir nefes koyuverdim. Vittoria, iki düşmanı birlikte çalışmaya mecbur etmenin bir yolunu bulmuştu. Gerçek düşmanla savaşmak için birleşik cephe. Fakat gerçek düşmanın kimliği hâlâ belirsizdi. Yeni edindiğim bu bilgileri dikkatle düşündüm. Kız kardeşim, Hırs'a inanmıştı. Ben de Öfke'ye inanmıştım. Haset ise alenen katildi fakat... Kimsenin cesedinden yüreğini söküp almaya dair övündüğünü duymamıştım. Demek ki bizim aradığımız katil hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. "Domenico ana karada değil, haksız mıyım?"

"Hayır," diye itiraf etti Sinyor Nucci burnunu çekerek. "Manastırda."

Tüm yollar, manastıra çıkmaya devam ediyordu. Ben ise artık tesadüflere inanmıyordum.

Kız kardeşimin cesedi orada bulunmuştu.

Claudia feci şekilde ters giden kehanet seansını orada gerçekleştirmişti.

Domenico, neredeyse her gün orada dua ediyordu fakat Claudia'nın demesine bakılırsa kardeşliğin fertleriyle de konuşuyordu. Dertlerini yanlış kişiyle paylaştığına dair hiç tereddütsüz bahse girebilirdim, özellikle de Claudia'yı bulduğum gece nasıl davrandıklarını düşünürsek.

Sinyor Nucci'ye veda ederek bir sonraki ipucumun peşine düştüm.

Vittoria cinayete kurban gidip dünyam Cehennem'e dönmeden evvel, Nonna adada av peşine düşmüş cadı avcıları olduğundan bahsetmişti. Öfke'yi çağırdıktan ve yeryüzünde kol gezen üç tane daha Cehennem Prensi olduğunu öğrendikten sonra onları bir çırpıda kafamdan elemiştim. Fakat belki de çok aceleci davranmıştım.

Eğer ortada cadıları öldürmek isteyen birileri varsa, kutsal yoldaşlık en olası şüpheliydi. Dünyadaki kötülüğün kökünü kazımayı bizzat Tanrı'nın emrindeki kişilerden daha iyi becerebilecek kim vardı ki?

Claudia'yı bulduğum geceyi, bakışlarından ölüm tehditleri saçan rahip Carmine'yi düşündüm. Adam kana susamış vaziyette öne atılmıştı. Cadılardan nefret ettiğini ve pazar yerinde yıllardır o nefret dolu konuşmalarından birini yapmamış olduğunu biliyordum.

Bu da onu başlıca şüpheli hâline getiriyordu.

Bugün kutsal kardeşliğin sakladığı sırları öyle ya da böyle gün yüzüne çıkaracaktım.

KIRK AYET

KIRK ALTI

Avluda cüppeli silüetlerden oluşan bir grup toplanmıştı. Kardeşliğin arasındaki gerginlik, yaz sıcağı kadar yoğun bir şekilde hissediliyordu. Fertlerinden biri kayıptı ve öldürülen genç kadınlar vardı. Suçu şeytanda bulmalarına hiç şaşırmamıştım. Ana binanın kenarına saklanarak orada bulamayacağımı bildiğim tek rahibi arayan bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdirdim.

Rahip Carmine grubun ortasında dikilmiş, yumruğunu havaya kaldırarak coşku dolu sözler sarf ediyordu. Anlaşılan konuşmasının en ateşli anına denk gelmiştim.

"Bizim tanrımız kudretli bir tanrıdır ve kötülüğün istilasına müsamaha göstermeyecektir," diyordu. "Bu karanlık ve sıkıntılı zamanlarda O'nu kendimize örnek almalıyız. Mahşer günü yaklaşıyor. İğrenç emellerinin tohumlarını ekmeden evvel şeytanı durdurmalıyız. Gelin, yoldaşlarımıza Tanrı'nın Kelamı'nı iletelim. Onları kendi kurtuluşlarına erdirelim."

"Âmin!" diye bağırdı hepsi bir ağızdan.

Kalabalık, insanların ruhlarını kurtarmak amacıyla şehre doğru ilerlemeye koyuldu. Yapıştığım köşeyi dönerek bir nefes koyuverdim. Rahip Carmine, şeytanın laneti bozmasından bahsetmiyordu ama söylediklerinin doğruluğu biraz endişe vericiydi. Bu sefer insanların ruhları gerçekten tehlike altındaydı.

Ona karşı duyduğum şüpheler iyice derinleşti. Onun peşinden gitsem mi, gitmesem mi diye düşünürken bir anda manastırın içinden sihrin çağrısını duyumsadım. Tıpkı Vittoria'nın cesedini bulduğum gece olduğu gibi.

Hatta daha bile güçlü olduğunu söyleyebilirdim.

Belki ben artık bu hissi sezinlemekte daha başarılıydım. Ya da boynuzların ikisinin de bende olmasıyla bir ilgisi vardı. Kız kardeşimin *cornicello*sunu elbisemde sakladığım yerden çıkararak önümde tuttum. Şeytanın boynuzlarını kutsal bir yerde takma fikri, insan olmayan bir cadı açısından bile günah gibi geliyordu. Fakat kendimi korumaya almadan içeri girmemin imkânı yoktu. Onun *cornicello*sunu boynumdakinin yanına taktığım anda damarlarımda bir sihir kıpırtısı hissettim.

İçeri süzülmeden evvel etrafımı son bir kez kolaçan ettim. Ortalık sessizliğe bürünmüştü. Kardeşlikteki herkes gitmişti. Küçük avluyu geçerek kapıyı ittim. Boş koridordaki mumyaların yanından hızlıca geçerken... Bir şeyin beni seyrettiğini hissettim.

Olduğum yerde dönerek eskiden kalbimin küt küt çarpmasına ve ellerimin titremesine yol açan koridorda gözlerimi gezdirdim. Bu sefer nabzımın hızlanmasının sebebi ne bulacağımdan korkmam değildi. Birinin bana saldırmaya kalkışmasını *istiyordum.*

"Göster kendini."

Okumaktan keyif aldığım romanların aksine, hain bir gülüş eşliğinde efendisinin şeytani planlarına methiyeler düzerek ortaya çıkan bir düşman olmadı. Etrafta hiç kimse yoktu. Sahiden bir başımaydım. Gözlerimi yumarak Hades'in Boynuzu'nu kavradım, derin bir nefes aldım ve kendi etrafımda döndüm. Ölülerin sıralandığı koridor boş gibi görünüyordu fakat öbür uca baktığımda kulağıma belli belirsiz fısıltılar çalındı.

Bu dünyaya ait sesler değildi bunlar.

Boğuk sesler dışında her şeyi kafamdan atarak onların peşine düştüm ve yer altı geçitlerinde ilerlemeye koyuldum. Dön-

düğüm her köşeyi ve girdiğim her koridoru aklımın bir kenarına yazıyordum; zira kaçmak zorunda kalırsam geri dönüş yolunu bulmam gerekiyordu. Daha önce manastırın bu kadar derinliklerine hiç girmemiştim hatta dünyanın merkezine inercesine birbirine dolanarak ilerleyen bu denli çok labirent koridor olduğundan haberim bile yoktu.

Ben sessizce yoluma devam ederken duyduğum seslerin mırıltısı gittikçe artıyordu. Sinirlerim iyice gerilmişti; yakınlarda sihirli bir şey vardı. Üstelik çok güçlüydü. İçimde bir yanım her şeyi boş verip kaçmak istiyordu. Fakat kaybedecek çok şeyim vardı. Kendimi, korkularımla yüzleşmeye zorlayarak yola devam ettim.

Birkaç dakika sonra kireç taşından yontulmuş rutubetli bir koridorda durdum. İçeride bir duvar şamdanına yerleştirilmiş tek bir meşale yanıyordu. Işık, sinirli bir kedinin kuyruğu gibi tehditkâr bir şekilde titreşiyordu. Tehlikenin çok yakınlarda olduğunu tahmin etmek için tanrıçadan bir işarete gereksinimim yoktu oysaki. Karnımdaki kasılmanın gerginlikten mi yoksa beklentiden mi kaynaklandığını bilemiyordum. Öyle ya da böyle, bir şeyler olmak üzereydi.

Koridorun ucunda yer alan bir kapı, davetkâr bir şekilde hafifçe açıldı. Birkaç adım daha atarak kapının yanına vardım ve orada durdum. Bu bir tuzak da olabilirdi elbette fakat fısıltılar artık çığırından çıkmıştı.

İçeride ne olduğunu görmem gerekiyordu. Kalbim küt küt çarparak usulca yaklaştım ve kapıyı biraz daha araladım. Dışarıdan bakınca oda boş görünüyordu fakat görüntü çoğu kez aldatıcı olurdu. İçeri girmeden evvel bunun bir tuzak olmadığından emin olmak için içeriye şöyle bir göz attım. Havada daireler hâlinde uçuşan toz zerrecikleri vardı. Etraf tamamen sessizdi. Göz yanılgısı, beklenmeyecek denli kolay bir sihirdi –genellikle bulmayı beklediğiniz şeyleri yansıtırdı.

Daha akıllı davranmalıydım.

KIRK YEDİ

Eşiği geçtiğim anda hata yaptığımı anladım. Havada aniden yerinden fırlayarak beni olduğum yere mıhlayan bir şerit hissiyatı oluştu. Kapıya doğru gerilemeye çalıştım fakat yararı yoktu. Sınırlama büyüsünü yapan her kimse, beni serbest bırakmaya karar verene kadar bu odada kalacaktım.

O ana dek duyduğum fısıltılar, aralıksız gevezeliklere dönüşmüştü. O kadar çok ses, o kadar çok konuşma vardı ki kendi düşüncelerimi dahi işitemiyordum.

"O burada."

"Kız geldi."

"Bize yürekleri getirin."

"Bağı çözün."

"Karanlığı salıverin."

Kulaklarımı örttüm ve bir kaçış yolu ya da büyüyü bozacak bir şey arandım. Bu gürültünün kesilmesini istiyordum. *Hemen şimdi.* Keşmekeş, isteğime boyun eğmişçesine bir anda kesildi. Bakışlarımı odanın gerçek hâlinde gezdirdim. Duvarlar Latinceyle doluydu. Satırlarca Latince –bazıları daha büyük, bazıları daha ufak harflerle yazılmıştı fakat duvarların her bir santimi yerden tavana kadar bu yazılarla doluydu.

Işıklar, yaşayan ve nefes alan bir varlığa aitmiş gibi usulca titreşerek parıldıyordu. İçimde bir yanım dizlerimin üzerine çökmek istiyordu; bu denli güçlü bir büyü kolayca bozulmazdı. Ama henüz vazgeçmeye niyetim yoktu. Bir tuzak belirtisi aramaya koyuldum. Etrafta hiçbir şey yoktu; bir kitap hariç.

Kalp atışlarım yavaşladı. Vittoria'nın günlüğünde bahsettiği "şey" bu olmalıydı.

Gözlerim kitaba takıldığında sesler tekrar yükseldi; bu sefer daha yumuşak, daha kışkırtıcıydılar. Tereddüt ederek ellerimi kulaklarımdan çektim. Nefes almakta dahi zorluk çekiyordum. Bu, kız kardeşimin saklamak uğruna canını verdiği sırdı. Bunu kemiklerime kadar hissediyordum.

Sert bir obsidiyen parçasından yontulmuş bir kaidenin üzerinde kapalı vaziyette duran eski, deri kaplı cildin üzerine bir ışık hüzmesi düştü. Daha önce hiç bu denli büyük bir mücevher görmemiştim. İhtiyatlı bir tavırla ona doğru ilerledim ve gizemli kitabın başına gelince durdum. Sesler yok oldu.

Kapağı kurşun ve kalay alaşımından dökülmüş üçlü bir ay sembolü süslüyordu fakat kitabın içeriğine dair ipucu verecek bir başlık yoktu. Sayfalarından bu denli büyük bir güç yayılmasına bakılırsa kitabın sihirli olduğu kesindi. Çevresini lavanta rengi yumuşak bir ışık sarmalıyordu. Bu görüntü bana insanların çevresinde gördüğüm *luccicare*yi hatırlatmıştı. Aynı zamanda dövmemle aynı mor tondaydı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum fakat ne olduğuna dair bir fikrim vardı –ilk büyü kitabı. Vittoria imkânsızı başararak *La Prima*'nın büyü kitabını bulmuştu.

O kadar sade, o kadar basitti ki. Öte yandan kız kardeşime nelere mal olmuştu.

Bir anda içime onu yakıp kül etme isteği düştü.

Eski püskü herhangi bir kitaptan daha büyük değildi fakat üzerinden yayılan güç, o ana dek hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. O ana dek açılıp kapanırken milyonlarca kez tutulmuş gibi görünen kat yerleri aşınmıştı.

Kız kardeşimin cesedini bulduğum gece olduğu gibi içimde sessiz ve ısrarcı bir his vardı. Bu sefer kitabı açmam ve içinden saçıldığını hissettiğim büyülere bir göz atmam için yakarıyordu. Elimi ağır ağır uzatarak bir şeritle ayrılmış olan sayfayı açtım.

Kendimi o aşina görünümlü, altın renkli kenarlıklarla süslenmiş siyah kâğıda bakarken buldum. Sayfada göz gezdirdim –sabah yıldızına yönelik bir çağrıydı. Kitabı kapatıp geriledim.

Biri şeytanı çağırmıştı. Ya da buna niyetlenmişti.

Kafamda çeşitli düşünceler birbirini kovalarken kendimi yatıştırmak için birkaç kez derin derin nefes aldım. Kız kardeşim demek o sayfaları bu gizemli büyü kitabından yırtmıştı. Sihri onu her nasılsa ilk büyü kitabına yönlendirmiş, o da iblisleri çağırmak için gereken büyüleri koparmıştı. Bu metni küçük odamıza gizlice sokmadığını gayet iyi biliyordum, demek ki onu burada saklamış olacaktı. Fakat kitabın, kardeşliğin dört duvarı arasında güvende olacağını nereden çıkarmıştı? Bir bağlantı olmalıydı. *Düşünürsem* bulacaktım.

"Nihayet."

Kukuletalı bir silüet odaya girince geriye sıçrayarak kutsanmış tebeşirimi arandım. Nihayet ulağın sırlarını sattığı kişiyle karşı karşıyaydım. Bunun rahip Carmine olduğuna bahse girebilirdim. Silüet, kukuletasını geri itti ve cadılara büyük bir nefret besleyen rahibin üzerime saldırmasını bekleyerek donup kaldım. Fakat onun yerine Antonio akıl erdiremeyeceğim kadar büyük bir hızla atılıp ellerime vurdu ve tebeşiri bir anda pençeleri çıkacakmış da beni tırmalayacakmış gibi yere düşürdü. Tebeşirin, çarptığı yerde parçalandığını gördüm.

"Antonio! Yaşıyorsun! Ben sandım ki..." Bakışlarımı kaldırınca yüzündeki ifadeyi gördüm. Endişeli bir hâli yoktu. Yüzü nefret doluydu. Geriye doğru bir adım atarken kalbim küt küt çarpmaya başladı. "N-ne oldu? Haset sana zarar mı verdi?"

"Tanrı'nın meleği bana asla zarar vermez." Dudakları, hatırladığım o tatlı ve utangaç gülümsemelerden farklı bir şekilde kıvrıldı. "Senin aksine."

Her şey bir anda yerine otururken nefesim kesildi. Haset ona zarar vermemiş, onu esir almamıştı. Tam tersine. Antonio, Claudia'yı bile isteye düşmanlarının ellerine teslim etmişti. Onun bir cadı olduğunu anlamış ve...

"Demek sendin. Kız kardeşimi *sen* öldürdün." Sesim titriyordu. "Neden?"

"Buna inanmak sahiden bu kadar zor mu? Benim gibi kendisini Tanrı'ya adamış birinin dünyayı kötülükten arındırmak istemesi?"

"Tıpkı Carmine gibi konuşuyorsun." Kendimi üzerine atılmaktan alıkoyabilmek için yumruklarımı sıkarak tırnaklarımı etime batırdım. "Masum kadınları öldürmek de başlı başına kötülük değil mi?"

"Tanrı'nın en seçkin melekleri, acımasız savaşçılardır, Emilia. Bazen iyiliğin en tepe noktasına ulaşmak için kendimiz adaletin kılıcı olmalı ve düşmanlarımızı kesmeliyiz. Sen bunu anlayamazsın. Senin böyle bir kabiliyetin yok, *cadı*."

Kendimi tutmaya yönelik zayıf çabam orada son buldu.

"Sen benim neler yapabileceğime dair *hiçbir şey* bilmiyorsun."

"Belki öyledir. Fakat şimdi üzerimde sihir kullanmaya kalkışırsan beni haklı çıkarmış olursun." Çenesiyle bir araya getirdiğim muskalarımı işaret etti. Muskalardan yoğun bir ışıltı saçılıyordu. "*Tüm* cadılar doğuştan kötüdür."

"Hayır, ölümlü. Biz doğuştan kötü değiliz. Kötülük bize sonradan işlenir. Nefret sayesinde."

Aniden bir meltem esmiş gibi saç tutamlarım uçuştu. Bu dünyaya ait olmayan bir fırtına yaklaşıyordu. Çevremizi saran ışıltılı sözcükler daha hızlı titreşmeye koyuldu. Sihir havayı doldururken bilmediğim büyülü sözcükler zihnimde dönüp durmaya başladı. Belki de şeytanın boynuzları beni güçlendiriyor ya da ilk büyü kitabı beni tılsımlarıyla besliyordu.

Belki de kendi karanlığım açığa çıkıyordu. Hangisi olduğu hiç umurumda değildi.

Hades'in Boynuzu'nu tutarak son derece menfur bir büyü fısıldadım, öyle ki kelimeler dudaklarımdan dökülürken tenimi yaktı. Bir kolumu kaldırarak kavisli bir şekilde aşağı indirdim. Görünmez pençeler Antonio'nun cübbesini şeritler hâlinde kesti.

Bu seferlik bedenini pas geçmiştim.

Gözlerinde korku dolu bir bakış belirdi. Ellerini havaya kaldırarak ağır ağır geriledi. Sanki beni böyle durdurabilecekmiş gibi.

"Korktun mu?" Ona doğru bir adım attım. "Korkmalısın da zaten. Daha yeni başlıyorum."

Kolumu kaldırdım ve irkilerek geriledi. Sesi titriyordu. "M-merhamet et, Emilia. L-lütfen."

"Şimdi merhamet mi dileniyorsun?" Ruhum akkor hâlinde, katışıksız bir öfkeyle alev alev yanıyordu. "Söylesene, kız kardeşim de böyle yalvarmış mıydı?"

Vittoria'nın göğsünde eskiden kalbinin bulunduğu o boşluğu düşündüm. Bunu ona yapan, Antonio'ydu. Kolumu geri savurarak onun göğsünü yardım. Göze göz. Adalet. Parmaklarını yarasına bastırdı ve kanı görünce sendeledi. Bir çizikten öte bir şey değildi hâlbuki.

Öfke, gözümü kör etmişti. "Vittoria hayatı için yalvarırken sen ona merhamet ettin mi? Ya da Valentina'ya? Kaç tane kadın canını bağışlayasın diye sana yalvardı? O zaman merhamet duygun neredeydi?"

Dizlerinin üzerine çökerek dua etmeye başladı. Bekledim ama Tanrı ortaya çıkmadı. Fakat Ölüm ve Gazap Tanrıçası oradaydı. Gözlerim çakmak çakmak vaziyette diz çökerek onu bana bakmaya zorladım. Kız kardeşimin yüzünü de görmesini istiyordum. Yanaklarından taşlar süzülüyordu. İçimde beliren, başını yere çarpıp kafatasını parçalama ve o nefret dolu gözlerindeki yaşam ışığını söndürme arzusuna karşı koymaya çalıştım.

Ölüm ona iyilik olurdu. Bense kendimi o anda pek de iyi kalpli hissetmiyordum.

"Nasıl?"

"Çok geçmeden yanıma bir melek gelerek bana şeytanın lanetinden bahsetti. Laneti bozmak için şeytanın bir cadıyla evlenmesi gerektiğini söyledi. Melek, bana bunun olmaması gerektiğini yoksa şeytanın serbest kalacağını anlattı. Bana gelin adaylarının isimlerini getireceğini, benimse hepimizi gerçek kötülükten kurtarmak için yapmam gereken tek şeyin o cadıları öldürmek olduğunu söyledi."

Bakışlarım ilk büyü kitabına kaydı ve tekrar kız kardeşimi düşündüm. "Bu melek sana kız kardeşimin adını da verdi mi?"

Antonio bakışlarını yere eğdi. "Kız kardeşinin ölümü... Aslında hiç istemedim... Hatta melekten onun canını bağışlamasını rica ettim ama o, tek bir kötülük tohumu bırakırsak daha fazlasının büyüyeceğini söyledi. Bir süre ona karşı koydum. Hatta onun cadı olmadığını, meleğin yanıldığını bile iddia ettim. Sonra o..." Gözlerini benden kaçırıyordu. "O gece manastırda şeytanı çağırmaktan bahsetmeye başlayınca gerçeği daha fazla inkâr edemedim. Ona engel olmam gerekiyordu."

Öfkemi yutmaya çalıştım. Vittoria öteden beri şeytanı çağırmak ya da birine nazar değdirmek hakkında şakalar yapar, insanların önünde böyle saçma sapan şeyler söylerdi. Onlar ise Vittoria'nın dalga geçtiğini düşünerek gülüp geçerlerdi. Günün birinde, birinin çıkıp onu sorgulamaya başlayacağından hep korkmuştum. Fakat bunun bize bu denli yakın biri olacağını hiç düşünmemiştim. "Ona ihanet ettin. Bana da."

"Sen de bana aynı şeyi yapmadın mı?" diye sordu. Sesi bir an için sertleşmişti fakat sonra kendisini tutmayı başardı. "Beni kendine âşık etmek için büyü yaptın. Her gün yüzüme baka baka yalan söyledin, gerçekte ne olduğunu sakladın." Az evvel yaptığım güç gösterisine rağmen yüzü öfkeyle buruşmuştu. "Sen de diğer lanetlenmiş ve kahredilmiş ruhlarla birlikte Cehennem'e aitsin. İnsan bile değilsin. Beni tiksindiriyorsun."

"Ben *asla* sana aşk büyüsü yapmadım."

"Belki yapmamışsındır. Ama –bu geceden önce– bana rızam olmadan hiç büyü yapmadığını dürüstçe söyleyebilir misin?

Sen kuralın istisnası mısın?"

"Elbette yapmadım, ben..." Bir anda sustum. Çocukken ona yasaklı bir hakikat büyüsü yapmış, özgür iradesini ihlal etmiştim. Yaptığım şey yanlıştı ama ona intikam niyetiyle kadınları öldürme hakkını vermiyordu. "Şeytanın kendisine farklı bir şehirden bir cadı bulmasını nasıl engellemeyi planlıyordun?"

"Onu çağırarak."

"Senin gibi sözde meleklerin işini yapan, kendisini Tanrı'ya adamış biri şeytanı mı çağırmak istiyor yani?"

"Ah, buna istek duymuyorum, Emilia. Fakat yapılması gerekeni yapacağım. Onun boynuzlarını yok etmemi seyretmesini istiyorum."

Elim kendiliğinden muskama gitti. "Peki nasıl–"

"Sendekilerin gerçekten şeytanın boynuzları olduğunu nasıl mı anladım?" diye alay etti. "Ölüm meleğim sayesinde. Görüyorsun ya, öncelikle yaşayan her bir cadıyı yok edecektik. Sonra şeytanı çağıracak ve ona hançeri saplayacaktık."

"Bu meleğin adı neydi?"

Antonio omuz silkti. "Hiç söylemedi. Fakat üzerinden bir tür... Güç yayılıyordu. Bana yalan söylemediğini anlamıştım. Sadece cennetten çıkma bir şey, bu denli ihtişam uyandırabilirdi."

Antonio işin aslını bilse de bilmese de bir Cehennem Prensi›nin etkisi olduğuna hayatım üzerine bahse girebilirdim. Bütün bunları ayarlayanın kim olduğunu gayet iyi bildiğimi düşünüyordum; elbette Haset'ti. Hain iblis. Sadece bir kanıta ihtiyacım vardı; ondan sonra onu mahvedecektim.

Antonio'yu boş verip şimdi ne yapacağımı düşünmeye başladım. Kız kardeşim aklıma düştü ve onun şeytanı çağırma planını hatırladım. Onunla pazarlık yapmak istemişti.

Belki de Haset'in ya da Cehennem Prenslerinden bir diğerinin kadere müdahale etmeye kalkıştığının farkındaydı ve onu durdurmanın tek yolunun Kibir'in laneti bozmasına yardım etmek olduğunu anlamıştı. Bu da Benandanti ile Hırs'ın birlik

olmasını neden istediğini açıklıyordu. Gerekçesi her ne olursa olsun, izlenecek en emin yolun yer altı dünyasına gitmek olduğunu düşünmüştü. Antonio ölümlere sebep olan araç olabilirdi, bu menfur işi bizzat gerçekleştirmeyi yeğlemiş olabilirdi ama tek başına hareket etmemişti.

Şimdi kız kardeşimi öldürmesinin arkasında kimin olduğunu öğrenmek istiyordum.

Kafamda olmayacak bir fikir belirdi. Antonio gerçekten şeytanı çağırmayı başarırsa bunu kendi çıkarıma kullanabilirdim. Kız kardeşim, Cehennem'de hüküm sürmenin kendisi için en iyi seçenek olduğuna inanmıştı.

Belki benim için de durum buydu.

"Eğer şeytanı çağıracaksan ne diye bekliyorsun?"

"Onu *sen* çağıracaksın," diye gülümsedi Antonio. "Geldiğinde ben de onu öldüreceğim."

Bunu denemesini görmek isterdim. Yarı yarıya bitmiş çağırma çemberini işaret ettim. "Mumları yak."

Söylediğimi yaparak çemberi çabucak tamamladı. Hayvan kemikleri kullanmak yerine her bir mumun arasına yürekleri yerleştirdi. Yutkunarak tiksintimi bastırmaya çalıştım. Bu yüreklerin kimlere ait olduğuna kafa yoracak olursam hemen şu anda onunkini de göğsünden söküp almam gerekirdi.

Son yüreği de yerine koyduktan sonra bir adım geriye çekilerek Latince bir davet mırıldandı. "Meleği" ona her şeyi gayet iyi öğretmişti.

Öfke'yi çağırdığım zaman olduğu gibi çemberin içi dumanla doldu. Etrafta şimşekler çakarken hava, korkunç bir fırtınanın ortasında kalmışız gibi çatırdamaya başladı. Karşımızda güzel görünümlü bir adamın belirmesini bekliyordum. Antonio'yu görmeyi beklememiştim. Gözleri gümüşten birer gölete dönüşmüştü âdeta; bize komşu evde büyümüş olan genç adam olmadığının tek göstergesi buydu.

Pek de doğal olmayan hareketlerle etrafa bakındı. Beni sü-

zerken kendime hâkim olmaya çalıştım. Şeytan, Antonio'nun bedenini ele geçirmişti. Kendimi zorlayarak sıkkın bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım fakat ben bunu başaramadan yanıma yaklaştı. Bir an için nefesim boğazımda takıldı.

"Sana bir hediyem var, *stella strega*."

Sesi çok güzeldi. İyilik ve kötülük hakkında son zamanlarda öğrendiğim onca şeyin ardından neden detone ve cırtlak bir ses duymayı beklediğimi bilmiyordum. "Peki, bu hediye bana neye mal olacak?"

Yüzündeki gülümseme şefkatten alabildiğine uzaktı. "Sadece ruhuna elbette."

Yeni damadıma gülümseyerek karşılık verdim. Yakında Cehennem'e bir fırtınanın yaklaşmaya başlayacağından hiç haberi yoktu. "Dikkatimi çekmeyi başardın, Kibir. Etkile beni."

Bakışlarını ağır ağır üzerimde gezdirerek parmaklarını şaklattı. Havayı sihirli bir güç doldurdu. Bir şey çatırdadı ve ortaya bir elbise çıktı.

Elbise, etekleri uçuşarak görünmez bir askıdan sallanıyordu. Üst kısmı tamamen dikenli sarmaşıklarla sarılı metal bir korseden ibaretti. Kalça kısmında toplanan simsiyah katlar, gece yarısını andıran köpüklü dalgalar hâlinde yere doğru uzanıyordu. Her bir katın üzerine işlenmiş olan duman renkli, küçük mücevherler bana ezilmiş kan taşlarını anımsatmıştı. Elbisenin belinde kemer niyetine birbirine çetrefilli düğümler hâlinde dolanmış, ışıldayan siyah yılanlar vardı.

Cehennem'in müstakbel kraliçesine de böyle şaşaalı bir kıyafet yaraşırdı doğrusu.

Planımın işlemesinden hem hoşnutluk hem de korku duyuyordum. Artık geri dönme şansım yoktu.

Elbise şen şakrak bir varlık tarafından giyilmiş gibi kendi kendisine süzülerek uçuşuyor, benim kıpırtısız beklediğim yere doğru yaklaşıyordu. Bana sürtünerek bedenimin çevresinde dönmeye başladı ve o gittikçe hızlanırken dayanamayarak gözlerimi sımsıkı yumdum. Bunun bana Şehvet'in görünmez par-

tisini hatırlatmasından hiç hoşlanmamıştım. Hatta nefret duyuyordum.

Her şey bir anda durdu. Aşağı baktığımda vişne çürüğü rengindeki elbisemin yok olduğunu ve onun yerine bu karanlık güzelliğin hatlarımı sardığını görünce afallamaktan kendimi alamadım.

Elbise beni gitgide daha fazla sıkarken nefesim kesildi.

Şeytan başını eğdi. "Yeni kraliçeye selamlar olsun."

Kalbim küt küt çarpıyordu. "Henüz tacımı takmadım."

"Ah, takacaksın, merak etme." Hiç yoktan üzerinde kükreyen bir aslan bulunan bir hançer belirdi ve Kibir, hançeri kendisinin/Antonio'nun kalbine tuttu. "Bu insan, karanlık kraliçenin dönüşünü haber vermek için kendisini feda etsin. Hırs, bana peşine düştüğün intikamdan bahsetti. Çeyizinin bir parçası olarak kız kardeşinin ölümünün öcünü alacağım."

"Hayır!"

Bu tek kelime, bir zamanlar bana ait olan fakat şimdi büsbütün yabancı gelen, tuhaf ve detone bir sesle ağzımdan çıkmıştı. Hançer, Antonio'nun teninde dolaştı fakat vücuduna saplanmadı.

Titrek bir nefes aldım. "Seninle ya da temsilcinle bir saat içinde, Öfke'yi ilk çağırdığım mağarada buluşacağım. Kesin cevabımı vermeden önce yapmam gereken bir şey var."

Şeytanın bakışları gözlerimi buldu. "Anlaştık."

"Somnus," diye fısıldayarak Antonio'nun bedenini büyülü bir uykuya yatırdım. Eğer biri ondan intikam alacaksa, cezasını dağıtan el benimki olacaktı.

Kalbim küt küt çarparak ilk büyü kitabının durduğu yöne baktım. Onu gözden geçirmek ve Kötüler'den saklamadan önce herhangi bir son dakika büyüsü öğrenmek için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı fakat kitap ortadan kaybolmuştu.

Önemi yoktu. Bunu başka yollardan sağlayacaktım. Arkama hiç bakmadan boynumda şeytanın boynuzları, üzerimde ise

yeni tekinsiz elbisemle odadan çıktım. Attığım her adımla kalp atışlarımın hızlandığını duyumsuyordum. Gece sona ermeden evvel Kibir'le onun diyarının sonunu getireceğini umduğum bir anlaşma yapacaktım.

İçimden, ölümüne sebep olan *herkes* layığını bulana kadar durup dinlenmeyeceğime dair kız kardeşime söz verdim.

KIRK SEKİZ

Şeytan, alevler püskürten bir atın sırtında ya da şiddetli bir fırtınanın ortasında çıkıp gelmedi. Hatta yanıma gelen; bizzat iblislerin kralı bile olmadı.

Öfke, buz gibi ve tehlikeli bir görüntüyle titreşen ışığın ortasında belirince istemsizce ona doğru ilerledim fakat sonra donup kaldım. Mağarada alçak sesli bir homurtu yankılandı. Ses ondan değil, gölgelerin arasında gizlenen bir hayvandan gelmişti. Hiç şüphesiz, Tanrıçadan bir uyarıydı bu.

Son derece ters giden bir şeyler vardı...

Öfke'yi güvenli bir mesafeden süzdüm. Bu ibliste bana aşina gelen hiçbir şey yoktu. Bu yaratık, nerede hüküm sürdüğüne dair hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu. *Malvagi*'nin en kötüsü oydu.

İçimde bana ihanet eden bir yanım, onun hayatta olduğunu görünce rahatlamıştı. Ölümsüz olduğunu bilmeme rağmen Haset'in gaddarca saldırısından sağ kurtulduğuna tam anlamıyla ikna olamamıştım. Daha aklı başında olan yanım ise ruhumu almaya gelenin o olduğunu inkâr etme arzusuyla bozguna uğramıştı.

Cehennem'in aşağılık prenslerinin birinden neden başka bir şey beklediğimi bilmiyordum.

Gözlerim, doluşan yaşlardan yanmaya başladı. Nonna her konuda haklı çıkmıştı. Kötüler, yalan söylemekte çok becerikliydiler. Öfke rol keserek beni aldatmayı başarmıştı. Öldüğünü zannetmemi sağlamıştı. Üstüne üstlük bana önem veriyormuş gibi davranmıştı. Herhâlde büyüsünün etkisine kapılmamı seyretmek onu çok eğlendirmiş olacaktı. Ölümcül düşmanından yardım isteyecek denli çaresiz durumda, naif ve yalnız bir cadıydım ne de olsa... Bir de öpüşmemiz vardı elbette. Tutkuyu ve alevleri hissettiğimi zannetmiştim. Bu da düşmanımın yarattığı bir diğer yanılsamadan ibaretti.

Öfke beni baştan aşağı süzerken kendimi ürpermekten alıkoymaya çalıştım. Bir zamanlar alev alev yanan bakışları şu anda buz kesmiş vaziyetteydi. Düşüncelerini kestirmek imkânsızdı. Onun kraliçesi olacaktım fakat bundan hiç etkilenmiş görünmüyordu. Çaresizce *asıl şimdi* rol yaptığına, gerçekte bu denli soğuk ve zalim olmadığına inanmak istiyordum. Hiçbir şey söylemediği gibi hiç renk de vermiyordu. Haset, Hırs ve Şehvet, karşımda dikilen bu yabancıya kıyasla büsbütün insan görünümünde kalıyorlardı.

Kraliyet konumuna uygun düşen bir takım elbise giymiş, ellerini alelade bir tavırla ceplerine sokmuştu. Kafasında dikenlerinin uçları yakutlarla bezeli siyah bir taç vardı. Ters çevrilecek olsa üzerinden kan damlıyormuş izlenimi verirdi. Kıyafetleri, altın işlemelerle süslü kat kat kömür ve obsidiyen renklerindeydi. İpek ve kadife. Eğer bu denli yakından bakmıyor olsaydım karanlık bir prensten ziyade meleğe benzediğini düşünürdüm.

Çenemi havaya dikerek boynuma taktığım muskaları net bir şekilde görmesini istedim. "İblis."

"Cadı."

"Öldüğünü zannetmiştim."

"Seni hüsrana uğrattığım için üzgünüm."

Gözleri, Antonio'nun havada asılı kalmış gibi süzülüp durduğu sınırlama çemberine kaydı. Tavandaki gölgelerde pençeler belirdi. Tırnaklarının taşlara sürtünürken çıkardığı kazıma sesini neredeyse duyabiliyordum. Öfke'nin yüzü ifadesiz kaldı

ama sihirle hapsedilmiş bir insanla karşılaşmayı beklediğini zannetmiyordum. Yüzümde beliren alaycı gülümsemeyi gizlemeye zahmet etmedim. Neler yapabileceğimi görmesini istiyordum.

Bana boş gözlerle baktı. "Ruhunu satmaya hazır mısın?"

Bu hâlini sindirmeye çalışarak bir an için onu süzdüm. Öfke'nin bakışları buz gibi bir kayıtsızlığa bürünene dek bana ne kadar sık bir şekilde alev alev yanan gözlerle baktığını fark edememiştim. Karşımda duran her kimse, aynı iblis değildi. Onu tanıdığımı zannetmiştim. Şimdiyse ondan uzaklaşmak, kaçıp gitmek istiyordum.

"Ee?" Sesi boğuktu. İblisin bakışlarında âdeta zafer parıltısı vardı. Ne hiddet ne arzu emaresi, ne de zar zor kazanılmış bir saygı belirtisi. Ben amaca giden bir araçtan ibarettim. Mihraba yürüme fırsatı dahi bulamadan katledilmiş kızların listesine eklenecek bir diğer müstakbel cadı kraliçe. Kendi belirsiz yazgımı düşünmemeye çalıştım. Sırf nispet olsun diye yaşamam gerekse bile yüreğimi söküp almaya her kim ya da ne gelirse gelsin hayatta kalmaya yemin ettim. Hayatımın tehlikede olduğundan hiç şüphem yoktu. Öfke, bana canavarların peşime düşeceğini söylemişti ve ben de buna inanıyordum. "Karar verdin mi?"

"Neredeyse."

Kaşlarını belli belirsiz çatarak beni süzdü. Belki de asil varlığı ve kraliyet otoritesi karşısında sinmediğim için hayal kırıklığına uğramıştı. Onun hissettiği ya da arzuladığı herhangi bir şeyi anlıyormuş gibi davranmayı reddediyordum. Hades'in Boynuzu'nu kavrayarak gittikçe azalan seçeneklerimi düşündüm. Hissettiğim belli belirsiz sihir titreşimi iç rahatlatıcıydı –büyükannem beni kucaklıyormuş gibi. Eğer kalacak olursam Cehennem'in Kapıları gücünü yitirerek nihayetinde açılacak ve değer verdiğim her şeyi yok edecekti. Umbra ve Aper iblisleriyle çoktan karşılaşmıştım bile. Yılanı andıran Viperidae'yle ve Cehennem'in korku saçan yedi prensinden dördüyle de.

Canımı kurtardığım için şanslı sayılırdım ve beni öldürmeleri çoğuna kıyasla çok daha zordu. İnsan dünyası, Kapılar açılacak olursa iblis sürüsünün yaratacağı katliamla başa çıka-

cak güçte değildi. Nonna'yı boynuna kandan yakut kırmızı bir başka kolye daha takmış, bakışları puslu ve cansız vaziyette hayal ettim. Kafamda annemle babamın restoranımızda katledildiklerine dair görüntüler canlandı. Şehrimizdeki onca masum insanın güneşin altında çürüyerek kokan yığınlar hâlinde uzandığını düşündüm.

Zaten kız kardeşimi yitirmiştim. Başka kimseyi yitirmeye niyetim yoktu.

"Kabul ediyorum. Fakat iki şartım var."

Bakışlarında yeni bir kıvılcım çaktı. Gözleri, öfkenin yanı sıra zekâ ve kurnazlıkla parıldayarak beni süzdü. "Öyle olsun. Karşı teklifini duyalım bakalım."

Sesim titremediği için kendimle gurur duydum. "Şu andan itibaren başka hiçbir cadı avlanmayacak, hiçbir insana saldırılmayacak. Cehennem Prenslerinin hepsinin bu şehirden uzak durmasını istiyorum. Antonio benim tutsağım olacak ve uygun gördüğüm şekilde muamele edeceğim. Aksi takdirde efendinin evlilik teklifini kabul etmem."

"Gerçek bir Cehennem Prensesi gibi konuştun." Gülümsemesi jilet gibi keskindi. "İstediğinin bu olduğundan emin misin? Seçimin bu mu?" Onu başımla onayladım. Öfke, beni olduğum yerde yakıp kül etmeye çalışıyormuşçasına uzun uzun yüzüme baktı. "Oldu bil."

Ucu kalemden ziyade bıçağı andıran bir kuzgun tüyü eşliğinde bir parşömen tomarı belirdi. Ortaya herhangi bir mürekkep hokkası çıkmayınca bunun sebebini derhâl anladım. Kalbim küt küt çarpmaya başladı. Eğer şimdi kaçıp gitmezsem buradan sonra geri dönüş olmayacaktı. Bazı bağları koparmanın yolu yoktu.

Parşömeni dikkatle okudum.

İşte, bu kadar basitti. Ortada hile hurda yoktu. Aslında bu, endişelerimi güçlendiriyordu. Ruhunu satmak bu denli kolay olmamalıydı. Pazar yerindeki satıcılarla kıyafet için yapılan pazarlıklar bile daha zorlu oluyordu. İçimde bir yanım kahkahayı basmak istiyordu. Fakat bu mağarada olanların mizahi bir yanı yoktu.

Kendime çığlık çığlığa kaçma fırsatı bırakmadan parmağımı keserek ruhumu satmak üzere kanımla imzamı attım ve oluşan sihir, beni şeytana ebediyen bağladı. İmzamı attıktan sonra parşömen bir duman bulutu eşliğinde yok oldu. İçimde yükselen panik dalgasını bastırmaya çalışarak kükürt kokusu yok olana kadar gözlerimi boşluğa dikip baktım.

"Başka bir şey var mı?" diye sordum, tuhaf bir his etrafımı pelerin misali sararken. Öfke başını sallayarak boynumdaki iki muskayı işaret etti. Elbette. Şeytan, boynuzlarını geri istiyordu.

Onları çekerek boynumdan çıkardım ve muskalar mağaranın zeminine düşerken yoklukları daha o anda bana işkence gibi gelmeye başladı.

Ve yok oldular.

Derin bir nefes aldım. Artık *Malvagi*'den saklanmayı düşünüp endişelenmeme gerek yoktu –Kötüler beni kendileri bulmuşlardı. Fakat sorun değildi; zira ben de onları bulmuştum. Ve hem benim hem sevdiklerimin peşine düştükleri günden pişman olacaklarını umuyordum. Çok geçmeden onların sığınağının içine sızarak cinayetlerin ardında kimlerin yer aldığını ve gerçekte neyin peşinde olduklarını çözmek için çok uygun bir konuma gelecektim.

Ondan sonra onları yok etmenin yoluna bakacaktım. Tabii, önce onlar beni öldürmezlerse.

Öfke'nin yanından geçip mağaranın girişine çıktım ve aşağı baktım. Bu dünyayı son kez görüyor olabilirdim ve her detayını aklıma kazımak istiyordum. Hırçın bir dalga, kayalara çarparak keskin fısıltılarla yukarı sıçradı. Mürekkep rengindeki dalgaları seyrederek küt küt çarpan kalbimi yatıştırmaya çalıştım. Ay ışığında parıldayan gümüş renkli bıçakları andırıyorlardı. Nonna olsa, bunun korkunç şeylerin yaşanacağına dair bir işaret olduğunu söylerdi. Bu sefer ona karşı çıkacak hâlim yoktu.

Zemin aniden sarsıldı ve çakıllar etrafa saçılırken yarasalar mağaradan kaçıştı. Mağaranın üzerimize çökeceğinden korkarak kendimi bu beklenmedik sihir dalgasına hazırladım.

Arkamı dönerek bakışlarımı Antonio'ya –ya da az evvel durduğu yere çevirdim. Vittoria'nın katili ortadan yok olmuştu. Onun yerinde Öfke'nin gücü, devasa bir sürüngenin kuyruğu misali etrafta şaklıyordu. Bir an için dişlerini göstererek gülümsedi. Artık aramızda bir bağ yoktu. Korkumu ona belli etmeyecektim.

İblis, sırıtması yok olurken sessizce bana elini uzattı. "Benimle gelir misin?"

Bunu iblislere özgü görgü kuralları sebebiyle salt kibarlıktan sorduğunu biliyordum. Kabul etmek istemiyordum, ona bir

daha dokunmak bile istemiyordum fakat onun karanlık büyüsü olmadan yer altı dünyasına ulaşamayacağımın da farkındaydım.

"Evet."

Parmaklarımı onunkilere doladığımda hislerim bana ihanet etti. Temasımızdan çatırdayan bir güç yükseldi ve etrafımızı bir duman bulutu çevreledi. Hemen ardından içime işleyen bir acı duydum. Âdeta bütün vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum. Çığlığımı bastırmaya çalıştım. Yeryüzü benim için bitmişti, doğal dünyayla hiçbir bağlantım kalmamıştı; artık diğer hepsinin toplamından daha büyük bir nefret duyduğum prens dışında çevremde elle tutulur hiçbir şey yoktu.

Bu acı sadece bir an sürdü fakat yaşadığım yeni hissiyat, içimde daha da büyük bir korku uyandırdı. Ayaklarımızı tekrar zemine basmıştık. Demek ki...

Göklerdeki Tanrıça adına, nefes almakta dahi güçlük çekiyordum. Gözlerimi ebediyen yummak istiyordum.

Onun yerine omuzlarımı dikleştirerek dosdoğru karşıya baktım ve etrafımızı saran dumanın yok olmasını bekledim.

Kötüler'in krallığının, intikam peşindeki bir kraliçeye hazır olduğunu umuyordum.